

De vorbă

cu

Christopher Berry-Dee

î

criminalii în serie

Cei mai diabolici oameni din lume își spun

povestea

LITERA

Christopher Berry-Dee

De vorbă cu criminalii în serie Cei mai

diabolici oameni din lume își spun

povestea

Traducere din limba engleză ALOMA CIOMĂZGĂ-MĂRGĂRIT

Titlu original: *Talking With Serial Killers The Most Evil Men in the World Tell Their Own Stories* -2003-

it

virtual-project.eu

LITERA®

LITERA - 2021

-Cunoscut autor și criminalist, CHRISTOPHER BERRY- DEE este considerat cel mai bine vândut scriitor de „true- crime” din Marea Britanie. Printre cărțile sale se numără *Talking with Psychopaths and Savages* (cel mai bine vândut titlu al genului în Marea Britanie în 2017) și *Talking with Female Serial Killers*.

Christopher Berry-Dee este omul care stă de vorbă cu criminalii în serie. Criminalist de renume mondial, a câștigat încrederea ucigașilor, a intrat în închisorile de maximă siguranță în care se află aceștia și a discutat cu ei în detaliu despre crimele lor șocante.

Traseul presărat cu orori și violențe al criminalilor este descris prin interviuri unice surprinse în înregistrări audio și video și conduse de autor, din măruntaiele ascunse ale unora dintre cele mai dure temnițe.

Christopher Berry-Dee a folosit aceste interviuri pentru a realiza o carte uimitoare și șocantă care, de la prima sa ediție, a devenit un clasic al genului. Nu doar că relatează întâlnirile cu unii dintre cei mai malefici oameni din lume, dar și reproduce, în cuvintele lor, crimele care i-au făcut să fie caracterizați astfel. În acest mod, îi permite cititorului să arunce o privire în mintea celor care au comis cea mai gravă crimă dintre toate - au luat fără milă viața unei alte ființe umane.

„Fascinant și teribil... Atinge cel mai înalt nivel al genului. " *Daily Express*

Înainte de moartea sa, l-am intervievat pe Lucas de mai multe ori. Pare un fel de zombi, dar unul binevoitor. Fără îndoială, amestecul de abuzuri fizice și psihice din copilărie, drogurile, accidente, cele patru pachete de țigări pe zi, consumul excesiv de alcool și dicta nepotrivită au provocat o degenerare progresivă a sistemului său neurologic.

Așa cum punctează Joel Morris, „conexiunile fizice dintre diversele zone ale creierului, sutele de milioane de întrerupătoare electromecanice care echilibrează sentimentele primare de violență cu comportamentul logic, ordonat social, pur și simplu nu au funcționat cum trebuie”.

**Deci iată un om care, ca mulți alți
ucigași de teapa sa, a murit
emoțional și social înainte de
adolescență și pentru care însăși**

viața a devenit doar o căutare a
satisfacerii nevoilor sale
disfuncționale, de la o zi la alta.
Desigur, nimic din cele sugerate nu
este vreo aluzie la faptul că Lucas
era, după definiția legii, nebun. Știa
diferența dintre bine și rău. Știa că
trecea mult dincolo de limitele
acceptate social și nu a dat doi bani
pe consecințele, carnajul și durerile
pe care le-a provocat în toți anii aceia
ai crimelor

.Pentru a nu uita suferința pe care o provoacă aceste bestii ale
umanității, această carte este dedicată memoriei Leannei
Williams (d. 23 august 1994)

Aflat acum pe Culoarul Morții, în Secția Ellis, Texas,
Santiago Margarito Rangel Varelas (#999159) este un monstru
revoltător, chiar și printre isprăvile respingătoare ale altor
ucigași ai copiilor noștri. Victima lui a fost Leanna Williams, fiica
sa vitregă de numai doi ani. Varelas era soțul mamei Leannei de
mai puțin de patru luni când a murit copilul. Însă, în acea scurtă
perioadă, a susținut un tir neobosit de violențe și abuzuri sexuale
asupra fetei; numai violențele ar fi fost de ajuns să ucidă un
adult sănătos, și au început imediat după căsătoria celor doi.

Leanna a murit din cauza multiplelor hemoragii cerebrale
provocate de lovituri repetate în cap. Majoritatea coastelor sale
erau rupte și fusese sodomizată. Varelas le-a spus polițiștilor că
fetița a căzut în casa lor de la numărul 4415, pe 2nd Street, din
Bacliff, Texas. Însă la fel de respingător și aproape incredibil este

și că mama Leannei le-a spus detectivilor că nu avea idee despre ce se întâmpla cu fiica ei, mai ales că Varelas era acuzat și de abuzuri împotriva surorilor Leannei, în vârstă de cinci și nouă ani.

MULȚUMIRI

După cum spun atât profesorul Elliott Leyton, cel mai cunoscut expert din lume în crimele în serie, cât și fostul agent special FBI Robert Ressler, cel mai cunoscut *profiler* criminalist al lumii, dacă nu ești polițist ori psihiatru care să aibă acces în sistemul penal, este aproape imposibil să obții un interviu cu un singur criminal în serie, nemaivorbind de două asemenea creaturi. Am interviuat, până la urmă, peste 30.

Pe lângă investiția financiară, care poate fi de ordinul miilor de dolari, cu riscul ca infractorul să se răzgândească în ultimul moment, în timp ce te afli la poarta închisorii, trebuie să construiești o relație cu un ucigaș în decursul a mulți ani de corespondență, până ce va începe să aibă "încredere în tine. Dar asta este doar o mică parte din munca depusă.

Fie și numai pentru a începe să înțelegi subiectul studiat, trebuie să-i documentezi trecutul încă de la naștere. Să-i cunoști părinții, relațiile, prietenii, profesorii, colegii de muncă, să te întâlnești cu rudele victimelor, cu polițiști, avocați, judecători, psihiatri și psihologi, chiar și cu angajații închisorilor responsabili de starea criminalilor în timpul executării pedepsei sau al prezenței lor pe Culoarul Morții. Apoi, precum sârma ghimpată care formează o barieră impenetrabilă în jurul închisorii, trebuie să cauți o intrare prin banda roșie din jurul ucigașilor. Fără permisiunea Departamentului Corecțional, nu ajungi nicăieri. Abia după ce toate cele de mai sus au fost „bifate”, ajungi să-i întâlnești pe ei - cei mai periculoși prădători umani de pe Pământ.

Cum spune Sondra London în excelenta sa carte *Knockin' on Joe*, „este periculos să te apropii de acești oameni, pentru că, atunci când te concentrezi profund asupra oricărei personalități pentru o perioadă mai lungă, te trezești atras în lumea ei... Și, cât timp te afli în cușca lor, studiindu-i, și ei te studiază, la rândul lor.”

Mi-au venit adesea în minte cuvintele lui Friedrich Nietzsche: „Cine luptă cu monștrii să ia aminte să nu devină el însuși un monstru. Iar când privești într-un abis, abisul privește la rândul lui în tine.”

Lucrările de nonficțiune nu pot fi realizate fără un efort colectiv, iar studierea la prima mână a unei crime violente poate fi în același timp satisfăcătoare, captivantă și tulburătoare. Dar la final vine momentul reflecției asupra acelei călătorii și asupra tuturor oamenilor și a instituțiilor care, pe măsura capacităților fiecăruia, au contribuit la apariția acestei cărți.

Multe dintre aceste nume apar în textul cărții. Altele, nu, dar sunt la fel de importante în proiectarea, documentarea și scrierea cărții.

Aș vrea să le mulțumesc în mod special, acolo unde e cazul, rudelor victimelor. Ucigașii prezentați în această carte s-au răzbunat pe societate și nu există o unitate de măsură adecvată pentru agonia pe care au provocat-o. Moartea este palpabilă, durerea, mai puțin. Cu toate astea, în ciuda pierderii celor dragi, cei rămași au dat dovadă de compasiune pentru ucigașii copiilor lor. Fără ajutorul lor, fără suferința și durerea lor infinită, această carte nu ar fi atins echilibrul emoțional pe care sper că l-a atins.

Le mulțumesc, de asemenea, nenumăratelor departamente corecționale care mi-au permis accesul nestingherit în sistemele lor penale și la infractorii intervievați. Numeroșilor oameni ai legii, avocați și judecători care și-au îndeplinit onorabil sarcinile profesionale, nu doar aducându-i pe criminali în fața justiției, ci și ajutând, în măsura posibilităților, la documentarea detaliată a acestei cărți. Și, oricât de ciudat ar părea, le datorez mulțumiri și criminalilor în serie și ucigașilor în masă care mi-au permis să intru în lumea lor întunecată, căci, dacă societatea vrea să învețe ceva despre felul în care funcționează aceste bestii, trebuie, oricât de dezgustător pare, să le ascultăm vorbele, adevărurile și minciunile.

Ca întotdeauna, îi sunt îndatorat bunului meu prieten, Robin Odell. Un scriitor și redactor superb în orice domeniu, Robin cunoaște acest subiect mai bine decât mulți alții. A luat mare

parte din manuscrisul meu și a rafinat-o până la forma care stă acum în fața voastră.

Probabil că acum este momentul să le mulțumesc pentru ajutorul lor personal câtorva dintre cei care au avut atâta răbdare să-mi asculte luni de-a rândul părerile și gândurile despre crimele în serie. Așadar le sunt profund recunoscător tatălui și mamei mele, Patrick și May. Minunaților mei prieteni, Jackie Clay, Graham Williams, David „Elvis” Murphy, Ace Francis, Bob Noyce, Phil Simpson, Barbara Pearman și Tony Brown, care mi-au păstrat moralul ridicat. Producătorului meu de televiziune, Frazer Ashford și colegilor mei de la *The New Criminologist*. Colegilor Elliott Leyton (profesor de antropologie la Memorial University din Newfoundland, care va fi la fel de critic ca întotdeauna și aproape sigur va ataca părerile despre tulburarea cromozomilor XYY) și David Canter (profesor de psihologie aplicată). Le mulțumesc de asemenea lui Adam Parfitt și lui John Blake de la Blake Publishing, care au avut atât curaj încât să publice această carte.

În sfârșit, mulțumiri speciale și multă dragoste lui PJ, pentru că totul e bine când se sfârșește cu bine, și îmi va fi întotdeauna dor de tine, și Alionei Minenok din Novosibirsk, Rusia. Discuțiile noastre târzii în noapte mi-au fost de un imens ajutor

.CHRISTOPHER BERRY-DEE DIRECTOR LA CRIMINOLOGY
RESEARCH CENTRE SOUTH SE A, 2001

HARVEY LOUIS CARIGNAN - SUA

„Tipu' e dracu' în persoană. Trebuia să-l prăjească pe scaunul electric de mult, iar lumea ar fi stat la coadă să tragă de maneta aia. Și după ce murea, să-i fi înfipt un țărș în inimă, să-l fi

îngropat, iar după o săptămână să-l fi dezgropat ca să-i mai înfigă un țărș, doar ca să fie siguri că a murit dracului."
RUSSELL J. KRUGER DETECTIV-ŞEF, SECŢIA DE POLIŢIE DIN MINNEAPOLIS

Era 24 septembrie 1974 dis-de-dimineaţă în Minneapolis. Soarele răsărise, iar ofiţerii Róbert Nelson şi Robert Thompson patruleau pe la numărul 1841 de pe E 38th Street, când au observat Chevroletul Caprice verde cu negru, model 1968. Era parcat peste drum de un restaurant. Thompson a dat încet o tură de cvartal, cât timp partenerul său a verificat informarea primită de la secţie în ziua precedentă.

— Asta e, a spus Nelson. Asta e maşina. Nu mai trebuie decât să găsim şoferul. Cică e un tip masiv, ca o gorilă.

Cei doi ofiţeri s-au apropiat, studiind interiorul maşinii. Bineînţeles, se vedeau covoraşele din cauciuc roşu, reviste porno şi o Biblie. Lângă schimbătorul de viteze au observat mai multe pachete de ţigări Marlboro; toate acestea fuseseră descrise în detaliu de o victimă a unui viol al cărui făptaş era cel căutat de poliţie.

În vreme ce Nelson a sunat la secţie, pentru a cere întăriri, Thompson a intrat în restaurant, întrebându-l pe proprietar dacă ştia cine condusesese maşina.

— Da, sigur, a venit răspunsul bănuitor. Tocmai v-a văzut şi a întins-o prin spate.

Câteva minute mai târziu, Harvey Louis Carignan a fost oprit, luat la întrebări şi apoi arestat. A fost dus în centru, i s-au citit drepturile şi a fost reţinut sub acuzaţiile de omucidere şi viol.

După aproape 50 de crime, unul dintre cei mai răi criminali în serie ai Americii avea să nu-şi mai folosească niciodată ciocanul.

Chiar şi acum, uneori mi se pare că n-am avut decât câteva zile de copilărie. Nu e nimic legat de ea de care să mă agăţ, nimic de care să-mi amintesc cu drag. Între mine cel de atunci şi eu cel de acum a fost şi este cu adevărat un hău al disperării.
CARIGNAN, ÎNTR-O SCRISOARE CĂTRE AUTOR, 14 APRILIE 1993

Născut în mahalaua orașului Fargo, Dakota de Nord, pe 18 mai 1927, la fel ca mulți criminali în serie, Harvey a fost un copil din flori care nu și-a cunoscut niciodată tatăl natural. Mama lui în vârstă de 20 de ani, Mary, nu a reușit să-și îngrijească băiatul bolnăvicios, cu întârzieri de creștere, iar în 1930, în punctul culminant al Marii Crize economice, a început să-l lase în grija oricui era dispus să-l supravegheze. Din acel moment, puștiul a început să fie mutat de colo-colo și dintr-o școală în alta, incapabil să prindă rădăcini sau să se bucure de o educație solidă.

Foarte devreme în anii săi de formare, Harvey a căpătat un tic facial și a udat patul noaptea până la 13 ani. A suferit inclusiv de dansul Sfântului Vitus - sau coree infantilă -, o boală care se manifestă prin mișcări spasmodice necontrolate ale corpului.

La 12 ani a fost trimis la o școală reformată în Mandan, Dakota de Nord, unde, conform cazierului său de la FBI, a rămas șapte ani. În tot acest timp, susține că a fost agresat și abuzat sexual de o profesoară. Într-o scrisoare din 12 iunie 1993 scrie:

... Aveam o profesoară care obișnuia să se așeze în banca mea și făceam schimb de bilețele porcoase. Aveam 13 sau 14 ani - ce puști de 14 ani nu ar sta bucuros, de bunăvoie, în clasă, ca să-și trimită mesaje porno cu profesoara? Nu puneam niciodată mâna pe ea fără să mă plesnească, dar mă ținea după ore și mă puneă să stau în picioare în fața ei în timp ce se masturba și mă făcea în fel și chip și-mi spunea ce o să mă obligă să fac - nu și-a dus niciodată amenințările până la capăt, fir-ar să fie! Cățeaua nu mă lăsa nici măcar să mă masturbez cu ea! Mi-am scos penisul și mi-a tras o bătaie soră cu moartea! Avea niște sâni enormi. Era o femeie cu adevărat crudă...

Harvey Carignan a rămas la școala reformată din Mandan toată perioada adolescenței, apoi, în 1948, la 21 de ani, s-a înrolat în armata SUA, care l-a primit cu brațele deschise. Harvey nu mai era amărâțul pipernicit care, chipurile, fusese abuzat mental și sexual încă de la vârsta de patru ani. Dieta echilibrată și bogată în carbohidrați de la Mandan îl ajutase să ajungă un tânăr viguros, bine hrănit și extrem de puternic.

Carignan și-a început cariera de ucigaș în 1949 când, în seara zilei de duminică, 31 iulie, a ucis-o pe Laura Showalter, în vârstă de 57 de ani, în urma unei tentative de viol într-un părculeț din Anchorage, Alaska. Moartea a survenit rapid, după ce i-a zdrobit capul, provocându-i traumatisme cerebrale severe. Fața victimei a fost efectiv distrusă de la bărbie până la frunte, oasele și țesutul, zdrobite sub loviturile pumnilor săi masivi.

„Ucigașul a fost atât de puternic încât, cu o singură lovitură, i-a făcut o gaură în craniu ca o rachetă într-un tanc”, descria un polițist.

Vineri, 16 septembrie 1949, Carignan a încercat să violeze o tânără pe nume Dorcas Callen, care a reușit să scape. Soldatul, evident beat, deși era doar 11 dimineața, a abordat-o în apropierea unei taverna de pe Anchorage Street. Când i-a propus să facă o plimbare cu el, Dorcas l-a refuzat și s-a îndepărtat.

— Hei, a strigat el. Cred că te cunosc... poate.

— Pleacă, te rog, l-a implorat Dorcas. Nu mă cunoști.

Era deja foarte speriată. Știa că o femeie fusese omorâtă în bătaie în zonă, cu doar câteva săptămâni mai înainte. Dar refuzul ei l-a enervat pe soldatul uriaș cu care se confrunța, iar ea nu s-a putut îndepărta. Înainte să facă vreo mișcare, bărbatul a apucat-o și a început s-o tragă din stradă. Au căzut într-un șanț de la marginea străzii, el peste ea, sfâșiindu-i hainele, mâinile pipăindu-i sânii și interiorul coapselor. În câteva clipe, ar fi putut să o violeze.

Dorcas s-a luptat cu disperare să găsească un punct de sprijin în pământul moale al pereților șanțului. El era foarte puternic, aproape inuman de puternic. Țipând, a reușit să iasă din șanț și a fugit peste stradă, în tavernă, de unde a sunat la poliție.

La spital, a povestit în detaliu teroarea atacului, printr-o mască însângărată de piele facială sângărândă și învinețită. „S-a transformat în ceva din iad. S-a înfuriat din senin, de parcă răul a pus dintr-odată stăpânire pe el”, a spus ea printre buzele umflate.

Descrierea ei a fost cea care a dus la arestarea lui Carignan mai târziu, în aceeași zi. A fost judecat pentru uciderea Laurei Showalter în 1950, în Tribunalul Districtual pentru Teritoriul Alaska, Divizia a Treia, judecător fiind George W. Foita. Cartea din mânăca procurorilor a fost o mărturisire a crimei în fața șerifului Herring. Harvey Carignan a fost găsit vinovat și condamnat la spânzurătoare. La apelul care a urmat la Curtea Supremă a SUA, judecătorii Reed, Douglas, Black și Frankfurter au fost de acord că Harvey Carignan fusese condamnat ca urmare a încălcării Regulii

McNabb. Aceasta spune că mărturișirile nu pot fi acceptate în instanță dacă au fost obținute în timpul unei rețineri ilegale ca urmare a neprezentării imediate a deținutului în fața unui magistrat de curte preliminară. Din cauza încălcării acestei reguli, judecătorii au decis că mărturisirea lui Carignan era inadmisibilă. În consecință, Harvey a scăpat de laș, dar și-a pierdut libertatea în urma unei condamnări la 15 ani de închisoare. Deținutul #22072 a fost transferat de la închisoarea Seward din Alaska la Penitenciarul SUA de pe insula McNeil, statul Washington.

În interviul dat autorului, Carignan a spus: „Laura Showalter... Dorcas Callen? Numele astea nu-mi spun nimic.” * *

Pe 13 septembrie 1951, Carignan a fost transferat la închisoarea Alcatraz, California, unde și-a petrecut următorii nouă ani. Pe 2 aprilie 1960, la vârsta de 32 de ani, a fost eliberat condiționat. Exceptând cei câțiva ani din armată, nu mai fusese liber de la 11 ani.

După ce a debarcat pe cheiul din San Francisco îmbrăcat doar cu un costum ieftin primit la eliberarea din închisoare, cu geanta la picioare, a privit mica șalupă a închisorii săltând pe valurile din golf, înapoi, spre „Stâncă”, cum este cunoscută Alcatraz de toată lumea, după care a luat un tren spre Duluth, Minnesota. Ajuns acolo, s-a mutat la unul dintre cei trei frați vitregi ai săi, dar, pe 4 august 1960, la numai patru luni de la

eliberare, a fost arestat pentru jaf și agresiune cu intenția de a comite un viol.

Spre norocul lui Carignan, acuzația de viol a fost anulată din lipsă de dovezi. Dacă violul ar fi fost dovedit, s-ar fi întors în închisoare, fără să mai poată ieși vreodată. Cu toate acestea, dat fiind că era un violator eliberat condiționat, a fost condamnat la 2 086 de zile în închisoarea Federală din Leavenworth, Kansas.

Carignan s-a întors în comunitate în 1964 și s-a mutat rapid în Seattle unde, pe 2 martie, a fost luat în evidență ca deținut eliberat condiționat C-5073. Pe 22 noiembrie același an a fost arestat de șeriful districtului King pentru agresivitate în trafic și jaf.

Pe 20 aprilie 1965 s-a trezit din nou în boxa acuzațiilor, fiind condamnat la 15 ani în Penitenciarul Statului Washington din Walla Walla, unul dintre orașele tristatate pe lângă Richland și Kennewick, pe granița dintre Washington și Oregon.

Închis acum într-una dintre cele mai vechi și mai renumite închisori din Statele Unite, Carignan și-a pus în cap să recupereze lipsurile în educația proprie. A obținut diploma de liceu, a urmat mai multe cursuri de sociologie și psihologie și a scris lucrări pe tema psihopatiei sexuale, a personalității paranoice și a individului bine adaptat. A citit constant, a obținut cele mai bune calificative și a studiat jurnalismul - toate acestea impresionându-i pe îndrumătorii săi. Dar exista o parte întunecată care ieșea la iveală când rămânea singur. Când vorbea cu ceilalți deținuți, Harvey își imagina fete tinere, nubile, și avea o fixație legată de carnea tânără. Recunoștea adesea, și își păstrează părerea și în prezent, că fetele tinere trebuiau să fie alegerea sa finală, ceea ce pentru un bărbat acum în vârstă de 74 de ani este, într-adevăr, o dorință foarte nesănătoasă.

Fost condamnat aflat la vârsta mijlocie, cu caracteristici fizice neatractive, Harvey nu prea avea cine știe ce șanse la o relație cu o adolescentă după eliberarea din închisoare, astfel că s-a însurat cu Sheila Moran, divorțată, cu trei copii. Sheila avea o casă în Ballard, cartierul scandinav din Seattle, în care cei doi și-au făcut căminul. Având la bază o educație decentă, Sheila a

înțeles curând foarte bine personalitatea noului său soț, care își pierdea vremea cu o adunătură de ticăloși. Era plecat mai tot timpul până târziu în noapte, gonind cu mașina ca un nebun. Apoi, în urma unei agresiuni brutale a lui Carignan asupra bătrânului ei unchi, Sheila s-a hotărât să-și strângă lucrurile, să-și ia copiii și să fugă unde vedea cu ochii. De cealaltă parte, Harvey s-a hotărât s-o ucidă și a așteptat-o o noapte întreagă, strângând un ciocan în mână, însă, din fericire, Sheila nu a mai revenit acasă.

Harvey s-a recăsătorit pe 14 aprilie 1972. Alice Johnson, o femeie simplă de 30 și ceva de ani, oarecum înceată la minte, s-a îndrăgostit de el. Naivă și credulă, biata menajeră cu prea puțini prieteni a crezut că a cunoscut un om bun și muncitor. Alice mai fusese căsătorită și avea un fiu, Billy, de 11 ani, și o fiică frumoasă de 14 ani, la care Harvey a început curând să râvnească.

În acea perioadă, Carignan reușise să concesioneze o benzinărie Sav-Mor de la Time Oii Company, iar Alice a început să observe că angaja doar fete tinere la pompe. Dar, imediat ce începeau să lucreze, plecau, fiind înlocuite de alte fete, la fel de tinere și de frumoase. Toate acestea i-au trezit bănuielile, iar zvonurile doar i-au confirmat faptul că soțul ei era complet obsedat de adolescente. Aborda orice fată vedea, cu propuneri și remarci obscene, iar când Alice l-a luat la întrebări, a urlat la ea, l-a bătut pe fiul ei și a ieșit aruncându-i o privire prevestitoare de rău Georgiei, fiica sa vitregă, ceea ce a făcut-o pe aceasta să se simtă categoric stânjenită. Deloc surprinzător, căsnicia celor doi a luat sfârșit la scurt timp după aceea.

Pe 15 octombrie 1972, Carignan a violat și ucis o adolescentă pe nume Laura Brock, lângă Mount Vernon, statul Washington.

Un anunț din ediția *Seattle Times* din 1 mai 1973 a marcat începutul unei serii de întâmplări înfiorătoare. O benzinărie locală făcea angajări, iar anunțul i-a atras atenția lui Kathy Sue Miller, o adolescentă de 15 ani. Nu căuta de lucru pentru ea, ci pentru prietenul ei, Mark Walker. A doua zi de dimineață însă,

când a sunat la numărul din anunț, Kathy a fost intrigată să afle că bărbatul de la telefon căuta să angajeze fete. I-a dat adresa și numărul ei de telefon și a fost de acord să se întâlnească cu el după ore. Au stabilit s-o ia cu mașina din fața Sears Building din Seattle și să meargă la benzinărie, unde să completeze formularele de angajare.

Mama lui Kathy s-a îngrijorat. Nu-i plăcea faptul că fiica sa îi dăduse unui străin numărul său de telefon și o deranja felul în care fusese aranjat interviul pentru angajare. O deranja mai ales gândul că fiica ei va urca într-o mașină cu un necunoscut. Avea încă în minte un articol recent despre Laura Brock, care fusese violată și ucisă după ce făcuse autostopul.

—Vorbesc serios, Kathy, a avertizat-o Mary pe fiica ei. Nici să nu te gândești să te întâlnești cu el.

Nervoasă, Kathy a promis că n-o s-o facă și a plecat la școală, cu un teanc de manuale sub braț.

Mama și fiica au luat același autobuz în dimineața aceea, iar Kathy a coborât prima, la Liceul Roosevelt. Mary a privit-o prin geamul murdar pe frumoasa ei fiică îndepărtându-se și întorcându-se o dată pentru a-i face cu mâna, zâmbind.

În acea după-amiază, Kathy a nesocotit rugămințile mamei ei și s-a întâlnit cu Carignan așa cum fusese stabilit. Acesta o aștepta din ce în ce mai nerăbdător și a tresărit când a văzut o fată înaltă, puternică, cu o constituție athletică, apropiindu-se de el. Părul ei blond se întuneca precum un caramel lucios și îi cădea până pe la jumătatea torsului în valuri dese. Kathy avea ochii verzi și doar vagi urme de pistrui pe tenul alb. S-a oprit pe partea cealaltă a străzii, în dreptul mașinii lui Carignan, pentru a traversa, iar el a privit cum tânăra în bluză albă cu albastru și ciorapi albaștrui i-a făcut cu mâna.

Carignan s-a aplecat peste scaunul pasagerului și i-a deschis portiera. Dar Kathy a ocolit mașina, venind pe partea lui, și i s-a adresat prin geam. Prima ei impresie despre Carignan a fost oarecum neplăcută. Era un om neatrăgător, cu o frunte ciudat de înaltă. Avea o bărbie retrasă și o cicatrice adâncă peste un ochi. De fapt, Carignan părea mult mai bătrân decât cei 46 de

ani ai lui, cu pielea brăzdată de riduri adânci și pungi și cearcăne sub ochi. În mod obișnuit, chipul său era încruntat amenințător, iar pentru a zâmbi, trebuia să se concentreze serios. Dar, de data asta, și-a folosit tot farmecul de care era în stare.

— Bună! Tu trebuie să fii Kathy, a salutat-o el cu un zâmbet larg.

Kathy i-a observat gropița din bărbie, apoi a zâmbit la rândul ei.

— Sigur, eu sunt.

Făcându-i semn să intre în mașină, i-a spus:

—Trebuie să completăm formularele de angajare și le am la birou. Hai, sus! O să te las eu acasă după ce terminăm.

Kathy s-a simțit incomod.

— Mama nu prea e de acord cu asta, i-a explicat ea, iar Harvey a plusat.

— Nu pot să nu-i dau dreptate. Am și eu copii. Și o soție. O casă frumoasă, o femeie grozavă. Dap, nu o putem învinovăți pe mama ta că e grijulie.

Kathy era aproape convinsă de asigurările lui.

— Ești sigur că e în regulă? a întrebat ea.

—Absolut! Uite, chiar o să mă prezint mamei tale când o să te aduc înapoi. Și atunci totul va fi în regulă.

Kathy Sue Miller nu a mai fost văzută niciodată în viață.

Carignan, al cărui trecut violent era cunoscut de poliție, a fost interogat îndelung și supravegheat 24 de ore din 24, dar dovezile nu au fost suficiente pentru a-l acuza nici măcar de răpire, cu atât mai puțin de crimă. Apoi, în duminica de 3 iunie, doi băieți de 16 ani care își conduceau motocicletele prin Rezervația Tulalip, la nord de Everett, au găsit trupul lui Kathy. Era dezbrăcată și înfășurată într-o folie neagră de plastic. Cadavrul era atât de descompus încât inițial a fost imposibil de spus ce sex avea. În urma autopsiei, s-a aflat că amprenta dentară se potrivea fișei lui Kathy. Judecând după traumatismele craniene, a fost evident că moartea survenise în urma unor lovituri violente.

Chiar și după descoperirea cadavrului, „Harv' Ciocanul” a reușit să scape din mâinile poliției. S-a mutat mai întâi în Colorado, iar ulterior în Minneapolis, Minnesota, unde a ucis-o pe Eileen Hunley pe 4 august 1974. Trupul ei a fost descoperit pe 18 septembrie, în districtul Sherburne. Carignan a comentat ulterior: „Era nevastă-mea de drept și am crezut că se întâlnea cu un negru, așa că am oprit-o pe stradă... Am dat-o cu capul de un stâlp și am ținut-o cu fața într-un canal de scurgere până când a murit. Apoi am încercat s-o dau la porci, s-o mănânce.”

O serie de agresiuni sexuale asupra autostopistelor în statele Colorado și Minnesota, în ultima parte a anului 1974, au purtat marca lui Carignan. Majoritatea au avut ca autor un bărbat masiv, a cărui descriere i se potrivea în mare și care folosisese un ciocan pe post de armă. Cel puțin șapte dintre țintele agresiunilor muriseră, iar restul au rămas marcate psihic și fizic pe viață.

Pe 8 septembrie 1974, Carignan a luat o autostopistă, a dus-o într-o zonă rurală din apropiere de Mora și a agresat-o sexual. Apoi a lovit-o în cap cu ciocanul și a agresat-o sexual cu mânerul ciocanului. Victima a fost lăsată să moară pe câmp, dar a supraviețuit. Ulterior, a reușit să-și descrie atacatorul și mașina pe care o conducea.

Pe 14 septembrie 1974, Carignan a luat în mașină o altă femeie, Roxanne Wesley, a cărei mașină rămăsese în pană într-o parcare din sudul Minneapolisului. Spunându-i că o va duce până într-un loc unde putea să găsească ajutor, a dus-o în schimb într-o zonă rurală din districtul Carver, a agresat-o sexual de mai multe ori, inclusiv penetrând-o vaginal cu mânerul ciocanului, și a lăsat-o să moară pe câmp. Și această victimă a supraviețuit, reușind să se târască până la șosea pentru a cere ajutor. La rândul ei, l-a descris pe atacator și mașina acestuia, dând inclusiv caracteristici distincte ale interiorului vehiculului.

Două adolescente care făcuseră autostopul s-au plâns pe 19 septembrie 1974 că au fost luate în mașină de un bărbat și au fost duse în zone rurale, unde au fost amenințate că vor fi violate

și ucise. Una dintre fete a fost lovită peste gură de Carignan, rupându-i un incisiv. Ambele reușiseră să scape sărind din mașină când Carignan oprise la câte o intersecție. Din nou, descrierea bărbatului și cea a mașinii se potriveau celor date de victimele precedente.

În ziua următoare, Poliția Minneapolis a înregistrat o plângere din partea altor două adolescente, care spuneau că fuseseră abordate de un bărbat care le oferise câte 25 de dolari pentru a-l ajuta să ia o mașină din nordul Minnesotei și să o aducă înapoi în Minneapolis.

Cele două fete au povestit că au fost duse într-o zonă rurală împădurită, unde bărbatul i-a spus uneia dintre ele să-1 urmeze în pădure, aparent pentru a ajunge la mașina despre care vorbea. A luat cu el o canistră de benzină și o șurubelniță. La scurt timp după aceea, fata care rămăsese în mașină a auzit țipete, așa că a fugit până la o casă din apropiere, pentru a suna la șerif. Ulterior, cealaltă fată a fost găsită inconștientă, cu răni grave la cap, provocate de loviturile unui ciocan. Descrierea pe care i-au făcut-o cele două atacatorului i se potrivea perfect lui Carignan.

Pe 21 septembrie a fost primit un alt raport despre un atac similar, în care victima supraviețuise, iar câteva zile mai târziu, Carignan a fost arestat.

Ceea ce urmează este un fragment dintr-un rechizitoriu privind cinci infracțiuni comise asupra unei fete de 13 ani. Numele a fost șters pentru a proteja identitatea victimei, iar documentul a fost pus la dispoziție prin amabilitatea procurorilor orașului Minneapolis și ai districtului Hennepin. Nu a mai fost publicat niciodată.

Agresiune agravantă. Sodomie agravantă.

Expunere indecentă. Sodomie asupra unui minor.

Sodomie agravantă.

*În timp ce numita _____ făcea
autostopul în Minneapolis, acuzatul, conducând o auto- rulotă, a
oprit și a luat-o drept pasager, a întrebat-o*

unde merge, i-a spus că o va duce direct la destinație, a obligat-o să întrețină relații sexuale orale cu el, amenințând că o va lovi cu ciocanul pe care l-a scos dintr-un compartiment aflat între scaunele camionetei, a obligat-o să se dezbrace amenințând-o că îi va înfige «un ciocan în cap», a încercat să-i introducă mânerul ciocanului în vagin, a lovit-o de mai multe ori peste fese cu ciocanul când aceasta i-a refuzat avansurile, a obligat-o din nou la sex oral, a condus vehiculul într-un lan de porumb, unde a pus-o să se întindă cu fața în jos, încercând să întrețină relații sexuale anale cu ea, apoi, pentru a treia oară, a obligat-o din nou să facă sex oral. Acuzatul i-a permis apoi victimei să se îmbrace și a condus-o până la casa unei prietene, în Lakeland Avenue, nr. 5644, Crystal, districtul Hennepin, [Minnesota], unde i-a permis victimei să coboare din auto-rulotă; în plus față de cele menționate, acuzatul i-a spus victimei că prenumele său era „Paul” și numele „Harvey”.

În două procese separate, desfășurate în anii 1975 și 1976, Carignan a fost condamnat pentru doar două dintre crime și pentru un număr de alte infracțiuni. A fost condamnat la închisoare 100 de ani și la încă o sentință pe viață. În realitate, avea de ispășit doar 40 de ani.

Știu unde stai. Știu că ai o soție brunetă, tânără și frumoasă și doi copii. Ai un Mercedes argintiu. Da' o să am grijă să nu-ți facă nimeni nimic, nici ție, nici familiei tale, pentru că am prieteni în țara ta care au grijă de mine.

MODUL ÎNFIORĂTOR ÎN CARE L-A ÎNTÂMPINAT HARVEY CARIGNAN PE AUTOR, CHRISTOPHER BERRY-DEE, CÂND ACESTA L-A VIZITAT ÎN ÎNCHISOARE Harvey Louis Carignan, cunoscut ca „Harv' Ciocanul”, sau ca „Uciagașul din reclame”, trăiește acum în spatele zidurilor murdare ale Centrului Corecțional Minnesota, Stillwater, aflat

la granița dintre Minnesota și Wisconsin. O închisoare industrială, penitenciarul este acum cea mai mare și mai sigură instituție pentru infractorii periculoși de nivelul 5 a statului, iar efectivul deținuților se situează în prezent în jurul cifrei de 1 320.

Cinci ani am corespondat cu Harvey și, în cele din urmă, am realizat un interviu în timpul unei „vizite față-în-față”, în martie

1995. A fost primul și singurul interviu acordat vreodată de „Ciocan” de când a fost arestat în 24 septembrie 1974 pentru multiple acuzații de viol și omucidere.

Indivizii ca Harvey trăiesc la extreme, astfel că sufletele lor devin încăperi care ascund secrete misterioase. De aceea este nevoie de o anumită sensibilitate pentru a aduce aceste secrete la lumină. În fiecare caz în parte prefer să aprofundez, să cheltuiesc enorm de mult timp pentru a afla calitățile unice ale fiecărui individ, decât să îi depersonalizez cu generalități pe baza fărădelegilor lor. În timp ce încerc să empatizez cu subiectul documentării mele, am întotdeauna grijă să nu-l compătimesc până într-acolo încât drama lui să ajungă să se joace în mintea mea. Este un exercițiu continuu de echilibru între identificare și analiză.

Pentru a afla ceva de la o persoană trebuie să te pui în locul ei, să-i urmărești șirul gândurilor și să-i simți emoțiile; dar, în timp ce urmărești gândirea adeseori disfuncțională a subiectului tău, cel puțin în anumite limite, nu devii niciodată ca el. Rămâi tu însuși. Te poți apropia o vreme, destul de mult încât să îți faci o părere despre aceste idei și sentimente adesea străine, dar trebuie să te retragi întotdeauna pentru a-ți restabili integritatea propriilor granițe morale și mentale.

Mă gândesc adesea la cuvintele lui Frederick Nietzsche și merită să le repet: „Cine luptă cu monștrii să ia aminte să nu devină el însuși un monstru. Iar când privești într-un abis, abisul privește la rândul lui în tine.”

Și ce mi-a spus psihiatrul lui Carignan? Da, exact asta: „O să reușești să-i iei un interviu lui Harvey, sau acelei chestii din capul lui. O să reușești să-i iei un interviu și Răul o să ajungă să-ți ia ție un interviu.”

Harvey a fost chemat la interviu prin pagerul personal, iar prima impresie pe care ți-o lasă acest criminal maniac este aceea a unui tăietor de lemne cât o matahală, la cei 1,80 metri înălțime. Cântărește 115 kilograme și are înfățișarea unei gorile. Are un corp masiv, creștetul cu un început de chelie de o formă neanderthaliană și mâini uriașe atașate de brațele peste măsură

de lungi și deșirate, atârinate de umerii extrem de puternici și înclinați. Carignan are ochi albaștri pătrunzători și o voce profundă și răgușită. După toate aparențele, aspectul său general este acela al unui uriaș blând, chiar înțeleghător; cu toate acestea, este știut că asemenea aparențe pot fi înșelătoare. „Ciocanul” este în realitate unul dintre cei mai diabolici și mai renumiți criminali în serie ai Americii, care chiar și în prezent, la 74 de ani, poate face flotări într-o singură mână timp de 15 minute fără prea mare efort.

Primele cinci minute au trecut agonizant, fără ca vreunul dintre noi să scoată o vorbă, iar în tot acest timp ochii săi periculoși mi-au scrutat chipul. Mă simțeam de parcă o creatură extraterestră, o forță perfidă, îmi sonda delicat mintea cu tentaculele lungi, tremurânde ale întrebărilor nespuse, explorând, pipăind, gustând și mirosind. Apoi un zâmbet tainic și pervers a început să-i apară în colțul gurii. Buzele umezite de salivă erau întredeschise, dar, în rest, fața sa era lipsită de expresie.

Acest criminal cu sânge-rece a fost extrem de fascinant de observat atât de aproape, pentru că este lupul deghizat în oaie, parțial om, parțial antihrist, monstrul din cele mai crunte coșmaruri ale copiilor. Apoi a vorbit prima dată.

— Știi ceva, Chris? N-am comis niciodată o crimă și apoi alta ca să nu se afle. Am ucis ca să mă asigur că nu vor apărea acuzații false de viol.

S-a spart gheața, iar convingerea mea inițială, aceea că Harvey trăiește într-o negare continuă - într-o lume în care recunoaște că este oarecum vinovat, dar nu complet responsabil pentru crimele sale brutale și atroce - s-a confirmat.

Interviul a continuat, iar el a recunoscut totuși că a violat și ucis o tânără, însă doar pentru că fusese provocat. A spus că întotdeauna victima era cea care deschidea subiectul despre sex, după ce el se oferea să o ia la autostop.

Nicăieri nu a ilustrat mai bine această idee decât în povestea unei femei, o asistentă medicală respectabilă de 20 de ani, a cărei mașină se stricase.

Adevărul e că se oferise să-i repare mașina, dar înainte de asta i-a explicat că trebuie să-și ia sculele. A băgat-o cu forța în mașina lui și a dus-o pe un câmp unde a violat-o brutal și a încercat s-o ucidă lovind-o în cap cu o cheie.

Relatarea lui Carignan este, bineînțeles, oarecum diferită, pentru că el susține că victima s-a urcat în mașina lui de bunăvoie. Povestea lui conține o brumă de adevăr și o droaie de minciuni. Este simultan dezgustătoare și tulburătoare, dar totodată oferă o perspectivă fascinantă asupra minții unui psihopat sexual ucigaș și a unui criminal în serie în toată puterea cuvântului, care se pare că a ucis aproape 50 de femei. Ceea ce urmează nu este pentru cititorii mai sensibili: *A intrat și poate că era puțin agitată, dar nu părea să-i fie frică. Pe drum am vorbit despre o altă fată cu care ieșisem, una care mă lăsase pentru că nu-i mai dădusem cei 30 de dolari pe care îi dădeam în fiecare săptămână. Nu o plăteam sau ceva, erau doar un cadou. Fata din mașină a zis că n-ar face vreodată sex pe 30 de dolari - adică cealaltă tipă asta făcea și ea o disprețuia pentru ce făcuse. Am încercat să-i explic, dar era de neclintit, spunând că n-ar face sex pe 30 de dolari, pentru că astea au fost cuvintele ei, nu că n-ar face sex pe bani, adică ce credeam eu atunci.*

Ăla a fost momentul în care m-am prins; ea credea că eu îi ofer aceiași bani pentru sex și mă refuza - dar nu zic că voia bani ca să facă sex. Din ce am vorbit, puteai înțelege orice: fie că n-ar face sex pe 30 de dolari, fie că n-ar face sex pentru nici o sumă de bani. N-am dat cine știe ce atenție atunci, deci discuția n-a avut nici un înțeles special pentru mine decât mult mai târziu, când am încercat să-mi amintesc tot ce s-a discutat și cum s-a spus.

Când am ajuns la prietenul meu unde ziceam că am sculele, am oprit mașina, am întors și am plecat imediat. Prietenul meu îmi spusese că, dacă nu-i vedeam în curte camioneta, un Chevrolet 1973 de 3/4 tone, să nu stau să-l aștept, pentru că băieților lui nu le plăcea de mine. M-am mirat, pentru că nu-i cunoșteam. Nu-i văzusem niciodată. [Carignan nu avea nici un așa-zis prieten.] Oricum, m-am întors și am oprit mașina chiar înainte să intru pe șosea. Am luat-o pe după umeri

și, deși a ezitat, s-a apropiat de mine când i-am dat de înțeles prin presiunea brațului că asta vreau. N-a fost o presiune care s-o forțeze să se miște, nu o țineam atât de strâns încât să nu mă poată refuza. Doar i-am dat de înțeles despre ce vreau să facă, iar ea s-a supus. Îmi amintesc ce gândeam de parcă ar fi fost ieri: „O vrea!” Asta deși mă întrebam de ce o fi negat atât de vehement că ar face sex pe 30 de dolari, care în mintea mea putea fi orice sumă de bani atunci. Am apucat-o încet, ușor de ceafă și ea s-a aplecat - nu din cauza presiunii, ci pentru că așa a vrut ea -, mi-a deschiat pantalonii, mi-a scos penisul și mi l-a frecat în timp ce ne sărutam, până când i-am arătat cu același gen de presiune că voiam să mi-o sugă. Și mi-a supt-o.

Când a terminat, i-am spus: „Scurpă, dracu, chestia aia”, când am văzut-o stând acolo, cu sperma în gură. A scuipat-o - dar am ținut-o, în caz că voia să sară din mașină și să fugă. Nu-mi ajungea că nu avea să spună că am forțat-o să facă ce făcuse. S-a uitat la mine, mi-a aruncat un zâmbet ciudat - adică ce prost eram că am crezut că vrea să fugă -, a închis ușa și am plecat mai departe.

În timp ce porneam, i-am spus: „Vreau să ți-o trag. Știu un loc unde să mergem!”

A întreat: „Cât timp o să fim plecați? Trebuie să mă întorc până la ora 10:30.”

Aveam un loc în cap, dar era departe. Așa că am mers înainte și am tras pe malul unui lac. Când am oprit, am văzut o casă între niște copaci și un bărbat care venea spre noi din altă direcție. Am întors și am plecat. În tot timpul ăsta, fata nu a încercat nici măcar o dată să deschidă ușa sau să coboare.

Chiar peste drum de lac era un drum care ducea într-o vale. Era la vreo 150-200 de metri de șosea. Când am ajuns acolo, am mers în spatele mașinii și am scos o pătură albastră [recuperată ulterior de polițiști], am aruncat-o pe jos și i-am spus „Pregătește-te!”. Nu știu de ce mă enerva, dar era o tipă foarte sexy, de vreo 20 de ani, iar eu voiam să fac sex cu ea, mai ales că o făcusem oarecum, dacă pot să zic așa. Mi-a scos pantalonii, și-a dat jos chiloții și s-a întins pe spate cu picioarele în direcția mea. Toată păsărică ei era spre mine - și era frumoasă, la fel ca ea, o femeie foarte drăguță. Acum, nu știu ce caută alți bărbați

sau cum o fac, dar eu de obicei mă uit întotdeauna la vulvă, mă joc cu ea. Cu cât arată mai frumos în zona genitală, cu atât mai mult vreau sex.

Acum, eu m-am oprit doar ca să ajut fata să-și pornească mașina. Când a urcat, nu mă gândeam decât să iau sculele ca să o repar. Sexul nici nu-mi trecea prin cap și nu am răpit-o. Toată lumea crede că femeile și fetele astea sunt nevinovate. În general, nu sunt nevinovate. Absolut toate au vrut ceva de la mine, fie bani, fie să-mi conducă mașinile sau ceva ce nu spuneau. Nu le-am răpit niciodată și nici nu le-am forțat să vină cu mine. Ea e la fel ca celelalte. Nu sunt un violator, chiar și cuvântul ăsta e atât de revoltător, că îmi întoarce stomacul pe dos.

Orice ar zice unii și alții, ne-am simțit grozav în vâlceaua aia, până când m-a acuzat că i-am luat bani din poșetă și m-am gândit: „Iar începem”. M-am enervat mult mai tare decât ar fi fost cazul și am reacționat mai degrabă la furie decât la acuzație, când ar fi fost de ajuns să-i explic că nu i-am luat banii. Roata din dreapta spate a camionetei se dezumflase și o schimbam când a început să țipe la mine. A continuat să țipe că nu erau banii ei și să urle aproape ca o nebună să-i dau înapoi. După care, într-o clipă, a schimbat tonul și mi-a spus că voia să-și schimbe mașina. Și că dacă nu-i dau 200 de dolari să o schimbe, o să spună că am violat-o. Până în momentul ăla îmi văzusem de treabă și strânsesem șuruburile roții; dar, în secunda în care m-a amenințat, m-a lovit ceea ce mie mi se pare o furie incontrollabilă și am pocnit-o cu cheia pentru roți - nu cu ciocanul, cum a declarat ea mai târziu și cum spune toată lumea. Era complet îmbrăcată și totul mi-e foarte clar în minte, de parcă s-ar întâmpla chiar acum. A căzut la pământ secerată și a alunecat încet pe o pantă de vreo 3-4 metri într-un șanț, cu picioarele înainte, cu puloverul ei maro ridicându-se până sub braț. Nu m-am panicat, am pus cheia în spatele camionetei și ultimul șurub în buzunar, m-am urcat în mașină și am plecat. După vreo 15-20 de minute, probabil vreo 15-20 de kilometri, m-am gândit că nu o puteam lăsa acolo să moară dacă era doar rănită și trebuia să știu, așa că am întors. Când m-am apropiat, am văzut mai multe mașini și un tractor cu remorcă oprite pe

marginea drumului și toți oamenii ăia aplecați peste cineva care știam că era ea, așa că mi-am văzut de drum.

Când Harvey a terminat de povestit, l-am confruntat cu realitatea atacului. l-am amintit acestui om că, de fapt, o lăsase pe tânăra asistentă să moară în șanțul acela, dar ea și-a recăpătat cunoștința câteva ore mai târziu, trezindu-se într-o baltă de sânge și suferind în urma rănilor aproape mortale de la cap. Era practic noapte și, în dureri atroce, s-a târât peste un kilometru și jumătate pe arătură până la un drum unde a găsit-o fermierul acela, care a adunat câteva ajutoare a doua zi de dimineață.

Carignan a trecut mai târziu pe lângă ambulanță, când s-a întors la locul faptei, nu pentru a-i salva viața victimei, ci îngrijorat că aceasta va supraviețui și că ar putea să-l descrie pe el și mașina lui. S-a întors cu intenția de a o termina, dar ea deja se târâse la adăpost. Doar faptul că sora ei îi spusese cu o zi înainte că era însărcinată o ținuse în viață, hotărâtă să vadă copilul.

Harvey susține că a fost abuzat sexual de aproape toate femeile cu care a avut de-a face, inclusiv de cele cu care a avut vreo relație, bone și profesoara sa de la școala reformată. Și, în vreme ce noi suntem perfect conștienți că în ultimii 30 de ani abuzul asupra copiilor a fost expus ca o tară a societății, nu există nici cea mai mică dovadă care să confirme că Harvey a fost abuzat așa cum susține el fără încetare.

Tot ce putem spune cu un oarecare grad de certitudine este că a ajuns la un moment dat să urască femeile în general, probabil din pica purtată mamei sale care îl neglija și familiei și prietenelor ei. Dar poate că acestea sunt toate dovezile de care avem nevoie, pentru că, în sensul cel mai literal, oamenii nu ajung să urască femeile ori bărbații, fără motiv, deci probabil că până la urmă Carignan spune adevărul.

Recent, Carignan a spus: „Urăsc femeile cu pasiune [...] Se joacă tot timpul cu mintea mea.” Cu toate acestea, poveștile sale despre abuzuri sexuale ne pot oferi un alt indiciu valoros dacă privim în trecutul său. Acele câteva rânduri din scrisorile sale

sunt pline de contradicții și, fără îndoială, pot fi doar fantezie. E o poveste croită pe măsura lui - faptul că ar fi fost abuzat de o „femeie cu adevărat crudă” și dominatoare, în timp ce el, bietul flăcău, era neajutorat, dar în același timp părea să-i fi plăcut distracția.

La fel ca în cazul atâtor alți criminali, când a venit pe lume, Harvey Carignan a fost imediat împovărat cu problemele copilăriei. A purtat stigmatul social al bastarzilor; un copil slab și anxios; un copil care făcea pe el și suferea de dansul Sfântului Vitus; și, la fel ca Peter Sutcliffe, criminalul în serie britanic, a fost agresat pe parcursul anilor săi de formare.

Pretinde că femeile l-au abuzat sexual în copilărie, deși aceste afirmații nu sunt susținute de dovezi clare. Este însă destul de clar că mama sa și alte femei, inclusiv mătușile și bunica lui, l-au tratat cu dispreț. Daunele psihologice provocate de acest gen de comportament ar putea explica în mare măsură ura pasională a lui Harvey la adresa femeilor. Harvey crede că toate femeile „s-au jucat cu mintea” lui, ceea ce poate explica faptul că folosea instrumente contondente pentru a mutila și distruge capetele victimelor sale. Furia sa era atât de intensă încât nu le lovea o dată sau de două ori. De cele mai multe ori le-a zdrobit craniile până când acestea au ajuns un terci de nerecunoscut, cu o forță demonică și inumană.

Răzbunarea - în particular răzbunarea pe femei - a jucat un rol important în motivația sa, iar modul său de operare a fost întotdeauna același. Dar mai există o fațetă a motivației acestui criminal, cel puțin aparent bizară. În timp ce a ucis femeile mai mature, probabil având în minte imaginea mamei, a mătușilor și a bunicii sale (cu puține excepții), de multe ori și-a lăsat victimele adolescente în viață, în ciuda agresiunilor îngrozitoare asupra lor. În câteva cazuri, chiar le-a dus acasă sau le-a pansat tăieturile și rănilor. Motivul acestor comportamente contradictorii poate fi explicat prin atracția sexuală declarată deschis în privința fetelor tinere, în această privință, nu există nici o îndoială că Harvey era, și încă mai este, condus de fantezii. Aceste fantezii despre sex cu fete tinere îi provoacă întotdeauna

o plăcere imensă, pe când gândul la femeile mature a generat mai mereu o ură intensă în Carignan.

De-a lungul perioadei lungi de corespondență cu el, Harvey a creat mare parte din ceea ce numește „șiragul [său] de perle”. Efectiv, el lasă de înțeles că aceste „perle de înțelepciune” sunt detalii prețioase pe care le va dezvălui doar când va judeca el că este momentul potrivit.

„Adevărul este în perlele mele de înțelepciune”, a afirmat răspicat. „N-o să dau la iveală perlele acestei părți de adevăr cel puțin câțiva ani”, a adăugat înainte să se închidă ca o scoică și să refuze să mai răspundă vreunei întrebări despre natura crimelor sale.

Harvey „Ciocanul” Carignan și-a petrecut restul interviului susținând că este un om cu sentimente profunde. Un om foarte învățat și, dat fiind că studiază filosofia, ale cărui cuvinte și gânduri sunt demne de a fi luate în considerare de ceilalți. Dar în adâncul „Ciocanului” există încă o eroare fatală.

În ciuda faptului că și-a petrecut cea mai mare parte a vieții sale mizerabile în spatele gratiilor, acest monstru în adevăratul sens al cuvântului este complet incapabil să-și accepte vinovăția. Aceasta este o trăsătură comună multor alți criminali în serie. Cu toate dovezile consistente și copleșitoare în fiecare caz de agresiune sexuală, viol sau omucidere, Carignan este obligat psihologic să transfere cea mai mare parte din vina pentru crimele sale către victimele ghinioniste.

Când este demascată și toate scuzele sale i se întorc în față ca pure neadevăruri, are un refugiu. Se retrage în tranșeele folosite de atâția alți agresori, în speță în poziția din care aruncă vina asupra întregului sistem de justiție și de aplicare a legii pentru că l-a transformat în ce e acum.

Dați gravitatea și numărul infracțiunilor nu ar fi fost atât de serioase, am putea fi iertați pentru că scuzele lui ni se par ridicole. Unii ar putea spune chiar că scrisorile sale sunt delirul unui dement și, în consecință, ar trebui respinse sau, în cel mai bun caz, ignorate. Harvey nu este însă nebun, după nici o definiție. Ceea ce refuză el să spună sau ceea ce ascunde printre

rânduri sau alege să uite să menționeze poate fi în final de un mai mare interes, pentru că în negarea sa patologică de sine stă adevărata natură a Fiarei.

În prezent, Carignan poate fi eliberat condiționat, pentru că, indiferent de cât de multe crime a comis, nici un om nu poate sta închis în statul Minnesota mai mult de 45 de ani.

Harvey are o prietenă prin corespondență. Gloria Pearson, 30 de ani, a fost condamnată pentru uciderea fiului ei după o perioadă de abuzuri. Își scriu unul altuia frecvent și, în privința asta, se potrivesc perfect.

Acest capitol este bazat pe sesiunile înregistrate audio din interviul exclusiv pe care Harvey Louis Carignan i l-a acordat lui Christopher Berry-Dee în Centrul Corecțional Minnesota, în 1996, și pe mai mulți ani de corespondență

.ARTHUR JOHN SHAWCROSS - SUA

Pentru o clipă, ochii i-au înghețat. Până cu o secundă mai înainte, un zâmbet rar mascase furia mocnită a lui Shawcross; acum, masca echilibrului mental îi alunecase de pe chip pentru prima dată, iar focul nebuniei ucigașe îi strălucea în ochi în timp ce se chinuia să-și stăpânească pornirile criminale care clocoteau în adâncul lui.

Camera de interogatoriu a rămas tăcută ca un mormânt.

REAȚIA LUI SHAWCROSS CÂND A FOST ÎNTREBAT DE CHRISTOPHER BERRY-DEE DESPRE UCIDERA LUI JACK BLAKE, ÎN VÂRSTĂ DE ZECE ANI în străfundurile Centrului Corecțional Sullivan, Fallsburg, New York, respiră cel mai cunoscut criminal în serie al statului, iar numele său este Arthur John Shawcross. Supranumit de presă „Monstrul râurilor”, l-am întrebat cum și-a dobândit porecla.

—Pentru că acolo i-am omorât, a răspuns. Acolo ieșea monstrul din mine și ieșea pe malul râului adesea.

Numele „Shawcross” provine din engleza veche - *crede cruci* - care s-ar traduce aproximativ „credință în cruce”. Primele forme de scriere a numelui au fost „Shawcruce” și „Shawcrosse”. În prezent, există în jur de 5 000 de persoane care poartă numele Shawcross în Statele Unite și chiar mai multe în Marea Britanie și, după toate datele, sir Hartley Shawcross, fostul procuror general al Marii Britanii și procuror șef britanic în Procesele de la Nürnberg, era înrudit de departe cu criminalul nostru în serie.

„Art” a fost un nou-născut micuț, cântărind doar 2,250 kilograme. S-a născut la 04:14 AM, miercuri, 6 iunie 1945, la spitalul Marinei SUA, Kittery, chiar peste drum de râul Piscataqua din Portsmouth, Mâine.

Pe certificatul de naștere, în dreptul numelui tatălui figurează caporal Arthur Roy Shawcross, 21 de ani, iar mama este Bessie Yerakes Shawcross, 18 ani. Părinții lui locuiau în apartamentul 5 din strada Chapel nr. 28, Portsmouth, Mâine.

Și tatăl lui era cunoscut poliției, ca veteran al Corpului Pușcașilor Marini al SUA în al Doilea Război Mondial acuzat de bigamie. A debarcat în Guadalcanal cu un regiment de artilerie al Diviziei 1 Pușcași Marini, primind pentru asta mai multe medalii și decorații. În februarie 1943, după finalul acțiunii, el și camarazii săi au fost trimiși la odihnă și recuperare în Australia, unde a cunoscut-o pe Thelma June la o petrecere. S-au căsătorit pe 14 iunie în acel an, în Melby, Australia, iar Thelma a născut ulterior un băiat, pe care l-au numit Hartley, după ilustul lor omonim britanic.

Arthur Roy Shawcross a fost trimis în permisie în iulie 1944 și s-a întors în SUA, unde a devenit bigam, după ce s-a căsătorit pe 23 noiembrie cu prietena lui din copilărie, acum însărcinată, Bessie Yerakes. Bessie, „Betty” pentru apropiați, era fiica unui cuplu de muncitori din Somersworth, New Hampshire. Tatăl ei, James Yerakes, era originar din Grecia, iar mama, Violet Libby, era de descendență mediteraneană necunoscută. La o săptămână

după ce Bessie a fost externată cu bebelușul ei Arthur, soțul ei i-a trimis pe amândoi la țară, în Watertown, New York, pentru a sta cu sora lui până când își termina el serviciul la Pușcașii Marini. La scurt timp după demobilizare, cuplul și-a găsit un loc pentru propriul cămin în pitorescul Brownville, cămin pentru 1 200 de cetățeni din clasa de jos și de mijloc, la o aruncătură de băț de granița canadiană și de lacul Ontario.

Micul Arthur era cel mai mare dintre cei patru copii ai cuplului. Frații săi au fost Jean, Donna și James și putem spune cu siguranță că Arthur s-a dovedit a fi singurul măr stricat din coș. Educația sa a început destul de normal, la Școala Centrală Brownville-Glen Park, dar problemele sale de personalitate au apărut destul de repede. Își ura frații, cu excepția lui Jean, cu care avea fantezii sexuale.

Pe la cinci ani, Art își crease doi prieteni imaginari. Pe unul îl chema „Paul”, aparent un flăcău de vârsta lui Arthur; celălalt „prieteni” era un pic mai mic, o fetiță blondă, fără nume. Luni de-a rândul a purtat discuții lungi cu acești prieteni imaginari, lăsându-le colegilor și profesorilor impresia că vorbea singur.

—Am fost nevoit să-mi fac prietenii ăștia, i-a spus el autorului, pentru că voiam să mă joc și eu cu cineva. Nimănui nu-i plăcea de mine.

Poreclit acum „Oddie”¹ de colegii de clasă, micul Arthur a devenit subiectul glumelor răutăcioase și al batjocurii. S-a retras într-o lume proprie obscură, rătăcind adesea din clasă în clasă ca într-un vis. Era bătaia de joc a copiilor mai puternici, care îl chinuiau de câte ori aveau ocazia, iar el țipa și își agita pumnii ori pleca îmbufnat acasă, unde se răzbuna chinuindu-și frații mai mici.

Asistenții sociali ai școlii și-au dat seama că au un copil-problemă și, în urma investigațiilor, au aflat curând că părinții îl răsfățau pe Arthur. De câte ori se purta urât, mama lui îl lovea ușor sau îl trimitea în camera lui. Școala era de părere că și tatăl lui Arthur era excesiv de tolerant cu fiul său.

Evenimentele au luat o turnură mai serioasă când Arthur a fugit de acasă. Bineînțeles, a fost adus rapid înapoi, dar de

atunci a început să meargă la școală cu autobuzul înarmat cu un levier cu care să-i lovească pe copiii care l-ar mai fi supărat. Micul Shawcross învățase că poate obține cu o armă ce nu reușea cu pumnii. Chiar înainte să împlinească opt ani, școala a cerut să fie evaluat din punct de vedere mental. Psihologii de la Clinica de Sănătate Mentală a districtului Jefferson au fost de părere că doamna Shawcross îi transmitea mesaje emoționale amestecate copilului ei „arătos, bine îmbrăcat și îngrijit”. Se părea că relația mamă-fiu era foarte complexă, pentru că, în timp ce ea își trata fiul ca pe o păpușică pe de o parte, pe de altă parte îl și pedepsea cât ai clipi fără motiv, ceea ce, într-adevăr, îl făcea pe puști foarte confuz.

Doamna Shawcross își învățase fiul să fie îngrijit și ordonat, iar ea și soțul ei fost pușcaș marin impuseseră în familie valori de modă veche, dacă putem spune așa, cu ceva tente de disciplină militară. Camera lui Arthur trebuia să fie impecabilă, hainele să fie mereu împăturite la dungă și pentru cea mai mică abatere Arthur era lovit sau trimis în camera lui. De partea cealaltă, pentru a le câștiga bunăvoința, Arthur își copleșea părinții cu cadouri, amintindu-și întotdeauna de zilele lor de naștere sau de aniversări, cu toate astea părând în continuare confuz. Căpătase o frică de zgomote neobișnuite, dar treptat confuzia a lăsat locul resentimentelor. Fura bani de la mama lui pentru a-și plăti agresorii la școală. Nu avea nici un prieten, se purta urât cu fratele său mai mic și era foarte greu de convins să spună adevărul, din cauza faptului că părea să-i fie tot timpul frică. În plus, psihiatrii erau de părere că Arthur credea că tatăl său îi favoriza pe ceilalți copii și că mama sa îl respingea.

Deja interesul lui Arthur pentru școală dispăruse, progresul a încetinit, după care a început să regreseze, ajungând printre ultimii din clasă. Profesorii au pus acest lucru mai degrabă pe seama atitudinii sale decât pe lipsa inteligenței, dar băieții mai mari au continuat să-l agreseze și să-l hăituiască. Tot cam pe atunci a căpătat un fel de tic, un clipit caracteristic pe care îl are și în prezent. A început să scoată și un sunet ca un behăit de miel și să apeleze adesea la limbajul unui bebeluș. A început să

aibă coșmaruri și să facă în pat, ceea ce a continuat până în primii ani ai adolescenței. Apoi a fugit din nou de acasă, doar pentru a fi târât înapoi, urlând și protestând. Deși data nu e sigură, în casa Shawcross a avut loc un eveniment crucial care a întors pe dos viața familiei, cu consecințe de durată.

Arthur avea nouă ani când bunica sa maternă a primit o scrisoare de la Thelma June, din Australia. În scrisoare, Thelma susținea, destul de corect, că Arthur Roy Shawcross era în realitate soțul ei, cu care avea un fiu acum în vârstă de zece ani. Bineînțeles, când a văzut scrisoarea, Bessie Shawcross a considerat că secretul soțului ei era de neiertat și, din acel moment, a urât fiecare clipă petrecută în compania lui. Mai mult, a decis să-i facă viața un coșmar. Deja un copil hipersensibil și confuz, Arthur se ținea de acum departe de casă, cât de mult putea. Îi era rușine cu tatăl său și nu suporta certurile constante care deveniseră parte integrantă din viața părinților săi.

A început din nou să fugă de acasă, petrecând ore în șir cu bunica pe care o adora și, cu toate că la bază era un puști foarte grijuliu și drăguț, începuse să dezvolte o latură mult mai întunecată. În realitate, mintea i se împărțea în două, iar el copia comportamentul mamei lui, care afișa două seturi complet diferite de atitudini și de emoții.

Prin 1960, adevăratele probleme comportamentale au început să apară când tânărul Arthur era în clasa a VII-a la Liceul General Brown. A început să tortureze animale mici în timpul liber, să jupoaie pești vii și să se joace cu corpul lor. Urmărea suferința animalelor și cât de mult le lua să moară. Prindea iepuri în capcane, rupându-le gâtul pe îndelete. Prindea lilieci, pe care îi vâra în mașini parcate, privind apoi șoferii care intrau în panică. Lega pisici una de alta, strivea veverițe, arunca cu săgeți în broaște prinse de ținta de darts și jumulea găinile de vii. La un moment dat, a cărat un sac până la un lac din apropiere și l-a aruncat în apă. „Cine zice că pisicile nu știu să înoate?”, i-a spus unui alt elev. Când pisioul îngrozit a reușit să scape și să înoate spre mal, l-a ridicat și l-a aruncat și mai departe. După patru încercări de a se salva, pisioul s-a înecat.

În această perioadă de sadism juvenil, Shawcross a învățat că uciderea animalelor avea un dezavantaj: făceau gălăgie, iar excrementele și urina care li se scurgeau din corp îi pătau hainele. Pentru a preveni toate acestea, a recurs la o practică bizară, care a devenit ulterior parte din modul său de operare, când a trecut la femei și copii: astupa orificiile corporale ale animalelor cu frunze și alte resturi. Pe la 15 ani, metamorfoza s-a desăvârșit, iar Arthur a devenit spaima cartierului, mai ales pentru ceilalți copii. Nu știa de frică, era foarte puternic și trăgea adesea cu pușca sa cu aer comprimat asupra oricui. Dacă îl enerva vreun alt adolescent, îl lovea fără milă cu o bătă de baseball sau îl bătea cu pumnii până îl lăsa inconștient.

Arthur era de-acum incontrollabil și toate încercările profesorilor săi de a-l disciplina se încheiau cu el ieșind val-vârtej din clasă, strigând „Băgați-vă clasa asta în cur!” și alte asemenea obscenități. La 17 ani, spre marea ușurare a profesorilor, a abandonat școala. Acum, cu atât timp la dispoziție, a început să se dedea la tot felul de găinării, furând orice nu era asigurat. A dat spargerii, a jefuit case de vacanță, a furat bani din casa de marcat a benzinăriei unde a lucrat o scurtă perioadă. Spărgea magazine locale, furând alimente și bani și fura aproape zilnic în timp ce cumpăra mărunțișuri.

Într-o noapte de duminică din decembrie 1963 a intrat prin efracție în subsolul unui magazin Sears Roebuck și a fost arestat de polițiști după ce a declanșat o alarmă. Judecătorul însă a fost îngăduitor, condamându-l la 18 luni cu suspendare ca infractor minor. Scuzele lui, care a părut să-l miște pe judecător, a fost că furase pentru a cumpăra cadouri de Crăciun, ceea ce era adevărat.

Adolescentul sadic, golan și spărgător afișa deja caracteristici comportamentale din ce în ce mai bizare, printre care vorbitul cu vocea pițigăiată a unui copilăș. Arthur căpătase și un obicei ciudat, acela de a merge ca la probele de marș forțat, acoperind distanțe lungi într-un ritm rapid, legănându-și exagerat brațele, ținându-și corpul drept și rigid și trecând în cea mai dreaptă linie peste orice obstacol îi apărea în drum. Un văr

de-ai lui își amintește: „Mai degrabă își rupea pantalonii într-un gard de sârmă decât să folosească poarta care era câțiva pași mai încolo. Intra în vreo mlaștină și se chinuia ca dracu' să iasă de-acolo. Chiar era dus cu pluta în perioada aia.”

La 20 de ani și deja un obișnuit al poliției, Shawcross a fost acuzat că a atacat un băiat de 13 ani, după o bătaie cu bulgări de zăpadă. Părea să prefere compania copiilor mult mai tineri decât el și era adesea surprins jucându-se pe ascuns cu jucăriile acestora. Ucigașul în devenire era și predispus la accidente. Pe lângă ocazionalele crize urmate de pierderea memoriei, și-a pierdut cunoștința în timpul unei sărituri cu prăjina, s-a ales cu o fisură de craniu când a fost lovit de un disc de atletism, s-a electrocutat din cauza unui întrerupător defect, a fost lovit de un baros, a căzut de pe o scară de la 12 metri înălțime și a ajuns a cincea oară în spital după ce a fost lovit de un camion.

Cam tot atunci, deși data nu este cunoscută, Arthur a întâlnit-o pe Sarah Louise Chatteron. S-au căsătorit în septembrie 1964, la Capela Baptistă Sandy Creek, și au avut un copil, pe care l-au botezat Michael. Dar fericita poveste a avut parte rapid de un final trist. Sarah avea să declare ulterior că „Arthur era foarte imatur și se prefăcea tot timpul bolnav sau rănit ca să lipsească de la muncă. Sexul era mizerabil. Pur și simplu nu putea să o ducă la capăt.” Cei doi s-au separat în august 1966, Shawcross dând vina pe Sarah pentru despărțire. S-a plâns că refuza să-i ofere sex oral, care era preferatul lui, dar nici unul dintre ei nu a menționat actele lui constante de adulter.

Din nou singur, Shawcross a început să-și petreacă timpul prin restaurante fast-food și localuri de noapte. Și-a făcut praf Pontiacul tunat, iar apoi a cunoscut-o pe Linda Ruth Neary, cu care a început să se întâlnească, dar, pe 7 aprilie 1967, a fost recrutat în armată. Dacă putea rezolva cineva problemele psihologice ale lui Arthur, cu siguranță armata era aceea, iar tânărul soldat Arthur John Shawcross, 22 de ani, număr matricol 52967041, și-a început instrucția la Fort Lee, Virginia.

Prima dată când a avut de-a face recrutul cu justiția militară a fost momentul în care un sergent l-a criticat că e un „pierde-

vară". Înregistrările oficiale militare arată că Shawcross i-a răspuns: „Ai impresia c-o frec?" A fost amendat cu 27 de dolari pentru insolență. Și-a terminat instrucția de bază la Fort Benning, Georgia, și a fost desemnat specialist în aprovizionare și piese de schimb. Când nu s-a prezentat la apelul escadronului de muncă, a fost amendat cu 11 dolari și consemnat la post 14 zile. După aceea a acceptat disciplina militară, iar dosarul său nu mai reține alte pedepse. La diversele teste de inteligență rezultatele sale variau de la submediocru la ușor peste. Evaluările de eficiență se încadrau între „mulțumitor" și „bine", dar ajungeau în cea mai mare parte la „excelent". Era un exemplu timpuriu al comportamentului său îmbunătățit într-un mediu structurat.

În timpul unei permisii s-a căsătorit cu Linda Neary, în octombrie 1967, după care a plecat cu un avion de transport C-130 în Vietnamul de Sud, unde a făcut un stagiu oarecum banal de 12 luni în Compania de Aprovizionare și Transport a Diviziei 4 Infanterie din Pleiku. În această perioadă, Vietnamul de Sud suferea sub Ofensiva Tet, când armata Vietnamului de Nord și gherilele Viet Cong au lansat atacuri coordonate practic asupra tuturor orașelor din sud. Cu nici o umbră de speranță că războiul avea să se sfârșească prea curând, trupele americane erau solicitate la maximum, având nevoie de toți soldații pe care-i puteau aduna.

O privire în dosarul militar al lui Arthur ne arată că nu a avut parte de nici o acțiune, cu excepția bombardamentelor ocazionale la care erau supuși americanii. El însă ne spune o poveste complet diferită, susținând că a fost încartiruit în Podișul Central și că a fost un singuratic, „genul Rambo", o armă de linia întâi, luptând în miezul acțiunii. Într-una dintre scrisorile către autor spunea cu entuziasm:

Altă dată am plecat în patrulă și am împușcat un puști legat de un copac. Și el a omorât un soldat, cu una dintre puștile noastre M1. Cu asta au fost trei. În altă patrulă [sic] am omorât două femei la un râu, după ce uciseseră doi soldați. Aveau o hartă a bazei, plus puști AK47 și muniție, mâncare și 280 000 de

dolari în centuri. Am împărțit banii cu câțiva tipi, am distrus puștile și muniția și am dus restul la bază. Am lăsat cadavrele să fie luate de ape.

În altă scrisoare, acest „Rambo” de odinioară descrie cum ar fi comis alte atrocități. Acestea sunt relatări dezgustătoare, care trebuie privite cu scepticism:

Am împușcat o femeie care ascundea niște muniție într-un copac. N-a murit imediat. Am legat-o, i-am pus un căluș [sic], după aia am cercetat zona [sic]. Am găsit coliba cu o altă fată înăuntru, pe la vreo 16 ani. I-am tras una cu patul armei și am cărat-o până unde era cealaltă fată. Era o grămadă de orez, muniție și alte chestii în colibă. Am legat-o pe cea mai tânără de un copac, încă mai avea călușul, și i-am legat și picioarele. Nu mi-au zis absolut nimic. Aveam o macetă care era foarte ascuțită. I-am tăiat gâtul fetei. Apoi i-am luat capul și l-am înfipt în parul din fața colibei ăleia.

Fata aia legată de copac a făcut pe ea, apoi a leșinat. Am dezbrăcat-o și după aia... Mai întâi i-am făcut sex oral. Ea nu înțelegea ce făceam, dar corpul ei, da! Am dezlegat-o, apoi am legat-o iar, de alți doi pomi mai mici... A leșinat de câteva ori. Am tăiat-o cu grijă de la gât până între picioare. A țipat și s-a căcat pe ea. Mi-am luat pușca M1 6, am tras-o de un sfârc și după aia i-am pus pușca la frunte și am apăsat pe trăgaci. I-am tăiat capul și l-am înfipt într-un par în locul de unde luau apă.

La revenirea la bază în Oklahoma, maistrul clasa a IV-a Shawcross s-a ocupat cu repararea armelor și cu vizite fără tragere de inimă la psihiatrul unității. A fost lăsat la vatră în primăvara lui 1969 și s-a mutat cu soția lui în Clayton, pe malul râului St. Lawrence. Și-a cerut prompt drepturile de rănit în război și, deși inspectorul Administrației Veteranilor nu a găsit nici o dovadă care să susțină cererea lui Arthur, insistența constantă a fostului soldat i-a adus în cele din urmă o pensie de dizabilitate de 73 de dolari pe lună, doar pentru a-l lăsa în pace pe inspector.

La șapte luni după plecarea din armată, Arthur Shawcross divorța din nou și curând au început iar problemele cu poliția. S-a angajat la o fabrică de hârtie, cel mai mare angajator din oraș, și

a răsplătit firma care îi oferise o slujbă dându-i foc, provocând pagube de 28 000 de dolari, în trei luni, un hambar cu fân a luat foc în mod misterios, iar Arthur a fost cel care a dat alarma. Trei zile mai târziu a incendiat o fabrică de îmbuteliere a laptelui. Aceasta îi aparținea celui de-al doilea mare angajator al orașului și, de data asta, Arthur cel căruia îi păsa de comunitate a avut cel puțin amabilitatea să sune la pompieri, apoi a stat pe margine admirând mașinile roșii în vreme ce isprava lui transforma clădirea în scrum.

La scurt timp după fabrica de lapte, a dat un jaf de mântuială la o benzinărie. Proprietarul acesteia îl știa din vedere pe Shawcross și l-a sunat pe șerif, iar Arthur a fost arestat, recunoscându-și toate faptele, inclusiv incendiile. Adus în fața curții, judecătorul districtului, Jefferson Milton Wiltse, un judecător bătrân și irascibil din școala „biciuiește-i și spânzură-i”, l-a condamnat la cinci ani de detenție la Attica.

La începutul detenției, Shawcross a fost supus unei evaluări psihologice. S-a stabilit că este „un adolescent imatur cu o personalitate schizoidă, care s-a decompensat [dezintegrat sau colapsat] într-un ego funcționând sub influența stresului de șomaj, a stresului slujbei, a respingerii soției. Trebuie privit ca un piroman schizoid care necesită supraveghere, suport emoțional și trimitere imediată la o clinică de boli mintale. Tentativa de omucidere proiectată după cel puțin două dintre incendieri nu trebuie subestimată.

Este un risc evident pentru eliberarea condiționată [...] va necesita tratament psihiatric plus supraveghere strictă."

Shawcross a fost eliberat condiționat luni, 18 octombrie 1971, după ce ispășise doar 22 de luni de închisoare. La început a lucrat la Frink Sno-Plows în Clayton, dar a fost concediat după patru zile, când s-a aflat că avea cazier pentru furt și incendiere. Imediat după Crăciun, Departamentul de Lucrări Publice Watertown l-a angajat prin Programul Federal pentru Angajări de Urgență. Un supervisor l-a desemnat un colț îndepărtat al gropii de gunoi de 25 de hectare de la capătul străzii Water.

întâmplător, prima lui victimă locuia la mai puțin de doi kilometri distanță.

La începutul lui 1972, Shawcross a atacat și violat o fată de 16 ani, într-o cameră din subsolul vechii gări din Watertown, dar, din fericire pentru el, victima nu a raportat incidentul la poliție. Apoi s-a întâlnit cu o veche prietenă de școală, pe nume Penny Nichol Sherbino. Era o femeie scundă, atrăgătoare, cu ochi câprui strălucitori și părul roșcat și cu o vioiciune sănătoasă demonstrată de râsul și de chicotitul ei bucuros. S-au întâlnit o scurtă perioadă înainte să se căsătorească pe 22 aprilie 1972 și să se stabilească într-o locuință cochetă cu etaj din complexul Cloverdale Apartments, la nr. 233 din Clover Street.

Duminică, 7 mai, la 15 zile după nuntă, Arthur a luat-o pe Clover Street spre golful Kelsey, unde voia să pescuiască. Așezat într-un triunghi de păduri și smârcuri și mărginit de Autostrada Interstată 81 și de drumurile statale 37 și 12E, golful se afla la doar 1,6 kilometri distanță de casă. Era încă dimineață când Jack Blake, un copil de zece ani, a venit la el în fugă întrebându-l dacă voia viermi pentru momeală. Jack a plecat la pescuit cu Shawcross în ziua aceea și nu a mai fost văzut niciodată în viață.

Părinții lui Blake erau niște oameni duri, dar își iubeau copiii, iar Mary Blake își avertizase fiul ușor impresionabil să stea departe de Arthur Shawcross. Nu-i plăcea deloc bărbatul care se lăuda mereu cu ce făcuse el în Vietnam și îi arăta băiatului poze cu femei dezbrăcate.

„Era un tip ciudat”, a spus ea. „Se tot plimba cu o bicicletă albă, de dame.”

Când Jack nu s-a mai întors acasă în ziua aceea, Mary a raportat la poliție dispariția fiului ei, explicând că Jack a vrut să meargă la pescuit cu Shawcross și că, în ciuda avertismentului, probabil plecase trecând peste cuvântul ei.

Astfel, Shawcross a fost bănuț încă de la început. A negat că fusese cu Jack în ziua aceea și, fără alte dovezi care să-l contrazică, a fost eliberat după două interogatorii cu polițiștii care acum credeau că Jack fugise de acasă.

Vineri, 26 mai, Shawcross a avut iar de-a face cu poliția. De data asta a fost prins cu un băiețel de opt ani, în timp ce îl pălmuia și îi vâra iarbă cosită sub tricou și în pantaloni. Shawcross a fost amendat cu zece dolari și a primit o muștrare din partea judecătorului.

Tragedia a lovit din nou Watertown miercuri, 2 septembrie 1972, când Shawcross a violat-o și strangulat-o pe Karen Hill. Copila blondă de doar opt ani locuia la niște prieteni de familie, în Pearl Street, după ce casa părinților ei fusese distrusă, culmea, în urma unui incendiu.

Riscul ca un cetățean american să cadă pradă unui psihopat sexual criminal este de aproximativ 350 de milioane la 1. Cu toate acestea, în cazul lui Karen riscul a crescut considerabil când un asemenea monstru a intra în scenă în timp ce ea se juca în fața casei într-o duminică frumoasă și senină.

În jur de 3:30 după-amiază, un bărbat cu semnalmentele lui Shawcross a fost văzut de copii traversând cu Karen podul de fier Pearl Street de peste râul Black, la o aruncătură de băț de locul în care stătuse Karen. Cu toate că nu știa numele bărbatului, unul dintre copii, mai exact o adolescentă, i-a recunoscut bicicleta albă cu apărătorile ei maro și coșul de cumpărături, pe care el o sprijinise de parapetul sudic al podului. Copiii curioși au privit de la distanță cum omul acela a ridicat-o pe Karen peste balustradă și a lăsat-o jos cu grijă, pe malul abrupt, aparent ca să-i arate peștii.

Când s-a dat alarma după dispariția lui Karen, copiii au mers la poliție să spună ce văzuseră. La ora 22:00, polițiștii echipați cu lanterne au descoperit un cadavru contorsionat. Era cu fața în jos, acoperit de o dală de beton, înghesuit în gura unei conducte de canalizare de pe partea sudică a podului.

Au fost aduși câinii polițiști, care au luat urma în sus pe Pearl Street până în Starbuck Avenue, apoi la stânga pe Clover Street, fix până pe veranda din fața ușii lui Arthur. Acesta a fost arestat pe loc. La autopsie, medicul legist a descoperit că fata fusese violată vaginal și anal. Murise în urma sufocării sub aluviuni. Pe lângă respectivele detalii deosebit de tulburătoare

ale acestei crime, Shawcross îndesase iarbă și alte resturi în nasul, gura, vaginul și rectul copilului.

Dar ce se întâmplase cu Jack Blake? În timpul interogatoriului din ancheta uciderii lui Karen Hill, Shawcross a făcut aluzii la dispariția băiețelului, deși nu a recunoscut nimic. Cu toate acestea, insinuările lui au determinat poliția să reia căutările. Eforturile ofițerilor au fost răsplătite miercuri, 6 septembrie, după o primă căutare pe malul golfului Kelsey, care a durat patru ore. Detectivul Gordon Spinner și șeriful adjunct John Griffith au observat fâșii lungi jupuite din scoarța unui copac și așezate ordonat peste o movilă de pământ reavăn. Împingând scoarța cu piciorul, Spinner a sărit înapoi dezgustat de muștele de carne care s-au ridicat de pe o grămadă în putrefacție. Cadavrul descompus aproape complet era dezbrăcat și un smoc de păr blond rămăsese atașat de craniu. Mai multe oase se aflau în poziții nefirești, indicând că animalele mâncaseră din rămășițele înfiorătoare. Polițiștii au găsit și un dinte rupt și hainele lui Jack în pădure. Salopeta albastră, tenișii lui negri, jacheta verde cu mânecile înnodate și un tricou pe care era scris cu pixul „Blake”, cu sloganul „Fac lucrurile diferit, pentru că sunt diferit”, toate erau împăturite ordonat la vreo zece metri de mormântul superficial.

Shawcross nu a recunoscut niciodată această crimă până la interviul acordat în închisoare autorului. Punând laolaltă informațiile care sunt acum disponibile, se conturează următorul scenariu despre ce s-a întâmplat în acea zi fatidică.

Jack a mers la pescuit în golful Kelsey cu ucigașul său. Au traversat o cale ferată și au luat-o printre mlaștinile și copacii din apropiere. La un moment dat, monstrul din Shawcross a ieșit la iveală și i-a ordonat lui Jack să se dezbrace. Cu greu și temându-se pentru viața lui, Jack a făcut ce i s-a spus, dar apoi puștiul îngrozit a luat-o la fugă. Probabil ce a urmat a semănat cu momentul în care o pisică fugărește un șoarece prin toată zona aceea mlăștinoasă izolată.

Jack nu a avut nici o șansă în fața agilității fostului soldat. În picioarele goale, băiatul a ajuns până la calea ferată - s-a găsit

așchii din traverse în tălpile sale - și, încercând disperat să sară peste un gard de sârmă ghimpată, a căzut înapoi, în brațele lacome ale lui Shawcross. De acum, soarta puștiului era pecetluită. Shawcross spune că l-a violat pe Jack, i-a tăiat penisul și testiculele, apoi le-a mâncat. Ulterior, i-a spus psihiatrului, dr. Richard Theordore Kraus, că i-a scos și inima și a mâncat-o parțial. Nu există nici o dovadă care să confirme sau nu spusele lui.

Pe 17 octombrie 1972, Shawcross a pledat vinovat pentru acuzația mai puțin gravă, cea de omor, și, după deliberări, care au durat 20 de minute, a fost condamnat la pedeapsa maximă de doi până la 25 de ani pentru uciderea lui Karen Hill, de dezgustatul judecător Wiltse, care avusese ghinionul de a-l mai fi avut o dată în față pe Shawcross.

Shawcross a ispășit 14 ani și jumătate în închisoare, unde a avut de suferit din plin din pricina celorlalți deținuți, a căror admirație colegială pentru crimele tovarășilor nu se referea și la violarea și uciderea copiilor. Bătăile și abuzurile au început pentru Shawcross din momentul încarcerării sale la Attica, iar acest tratament l-a urmărit prin tot sistemul penal, până când a ajuns în Stormville, New York, în Centrul Corecțional Greenhaven, renumit pentru duritatea sa.

Aflată în ținutul aspru dintre râul Hudson și granița cu Connecticut, la vreo 65 de kilometri nord de New York, această închisoare îi are în grijă pe mulți dintre cei mai răi criminali ai statului, 742 dintre deținuți (33% din efective) fiind violatori și ucigași. Pentru Shawcross, un ucigaș pedofil condamnat, chiar nu era cel mai sigur loc de pe pământ. Psihiatrii închisorii l-au diagnosticat ca „pedofil schizofrenic periculos, suferind de o personalitate intermitent explozivă” și au observat că „auzea voci când era deprimat și se angaja în fantezii ca sursă de satisfacție. Are, de asemenea, o fixație oral-erotică, din nevoia de protecție maternă.”

Plasat pentru binele său în unitatea de izolare A-I, Shawcross a fost un deținut-problemă într-o unitate cu 41 de oameni. În cea mai mare parte a condamnării sale, s-a prefăcut

permanent bolnav sau cu probleme psihiatrice, pentru a obține atenție. Cu toate astea, Shawcross nu era naiv și, la fel ca mii de alți infractori condamnați, a înțeles rapid că cea mai probabilă cale spre eliberarea condiționată era lingușirea ofițerilor asistenți, a psihiatrului și a capelanului închisorii, în consecință, Shawcross a început să se poarte exemplar, devenind un deținut-model. Și-a luat echivalentul diplomei de absolvire a liceului și certificatul de tâmplar calificat.

Acum, după ispășirea unei bune părți din condamnare, Arthur afișa toate caracteristicile bine-venite ale unui om „îndreptat”. Înțelese că era mai bine să accepte responsabilitatea uciderii lui Karen Hill, fie și doar în beneficiul psihiatrilor și, pe lângă participarea la slujbele religioase, a căpătat și o slujbă de consilier în departamentul pentru sănătate mintală al închisorii. Acolo a învățat limbajul psihiatrilor și al psihologilor, asigurându-și astfel susținerea celor trei membri ai comisiei de eliberare condiționată a statului, care i-au oferit libertatea.

Arthur Shawcross a ieșit pe poarta închisorii Greenhaven pe 28 aprilie 1987. Deși primise evaluări excelente din partea unui grup de experți, opinia lor favorabilă nu era împărtășită de multă lume. Raportul unui ofițer superior, Robert T. Kent, observă: „Cu riscul de a părea dramatic, acest om poate fi cel mai periculos individ eliberat în această comunitate în ultimii ani”. Evaluarea lui Kent era mult mai aproape de adevăr, dar care a fost adevăratul motiv al eliberării unui om atât de periculos ca Shawcross? Răspunsurile se află probabil în politică și în supraaglomerarea sistemului penitenciar american. Pe lângă cei aproximativ 89 000 de deținuți din închisorile federale, New York este al treilea stat din SUA în privința numărului de deținuți, cu circa 65 000 de persoane încarcerate în orice moment. New York este depășit doar de Texas (circa 99 500) și California (circa 123 000). De aceea nu este surprinzător să aflăm că întregul sistem penal pârâie pe la încheieturi.

Supraaglomerarea este o problemă serioasă, la fel ca și problemele fiscale. Cheltuielile cu investițiile în sistemul penal al

statului New York se apropie vertiginos de suma de 1,2 miliarde de dolari anual, întreținerea fiecărui deținut costând contribuabilii în medie 53 de dolari pe zi. Luând aceste sume în calcul, nu este surprinzător nici că politica dictează ca, dacă există cea mai mică șansă ca un deținut să se fi „îndreptat”, autoritățile să-l vrea afară din închisoare cât mai repede posibil. Ocupând în ierarhia crimelor abia un loc modest la categoria „omor”, Shawcross nu era decât un număr în sistem și, la fel ca zeci alții de teapa lui, a fost eliberat pur și simplu pentru a face loc unuia dintre cei 18 000 de noi deținuți din fiecare an.

Probabil că Arthur a fost recunoscător că trecuse razant pe lângă o condamnare pe viață doar din considerente economice, putând costa districtul Jefferson o mică avere dacă nu ar fi fost judecat rapid. Recunoscându-se vinovat, și- a deschis drumul către o sentință mult mai ușoară și, pentru a pune capac, din nou din motive financiare, a obținut o eliberare timpurie și necugetată. Acestea au fost greșeli care aveau să coste statul New York milioane de dolari în anii ce au urmat, dar, mai grav, viețile a cel puțin 12 femei au fost sacrificate pe altarul birocrăției.

Shawcross, acum în vârstă de 42 de ani, grizonant și mătăhălos, se transformase dramatic, nemaifiind soldatul bine făcut care intrase în sistemul penal în urmă cu 14 ani și jumătate. Divorțat a treia oară, a ieșit pe poartă ajungând direct în brațele unei prietene prin corespondență, Rose Marie Walley.

Încercările sale de a se stabili în câteva comunități au fost sortite eșecului din cauză că reputația sa de criminal îl urmărea la fiecare pas. Agențiile locale de aplicare a legii și presa avertizau imediat cetățenii că un pedofil criminal umbla pe străzile orașelor. În cele din urmă, Rose și Arthur s-au stabilit în Rochester, un oraș conservator și cu populație circumspectă. Rochester își datorează existența râului Genesee, căruia Nathaniel Rochester i-a folosit puterea pentru morile sale de la începutul secolului al XIX-lea. Apele râului cad într-o cascadă care este o versiune mai mică a Niagarei, la 130 de kilometri vest. Apoi își sapă drumul printr- un defileu adânc, întorcându-se

spre lacul Ontario. Cu toate că sunt afectate de poluarea industrială, cheile râului încă le mai oferă pescarilor și îndrăgostiților un sanctuar împădurit. Arthur Shawcross a fost unul dintre cei atrași de frumusețile locului, găsindu-l ideal pentru pescuit.

După ce au stat o scurtă perioadă la un hostel, Shawcross și Rose Walley s-au mutat pe Alexander Street, la nr. 241, într-o casă din cărămidă și piatră brună, la numai două străzi de Monroe Avenue, una dintre cele mai aglomerate artere din oraș. Pentru a plăti chiria, Rose s-a angajat ca asistentă la spitalul local, în timp ce Arthur și-a găsit de muncă la „Fred and Tony Brognia Produce”, un angrosist de fructe și legume din piața publică, în partea de sud a orașului.

Cu toate că era un „mincinos nenorocit”, Arthur s-a dovedit a fi un angajat bun. Punctual sau chiar ajungând la muncă înaintea programului, mergea o oră pe zi pe o bicicletă de dame Schwinn Suburban albastră, care avea un coș mic, steagul american pe ghidon și două coșuri adânci de o parte și de alta a roții din spate, în care își punea ustensilele de pescuit. Programul său de lucru din timpul săptămânii era între 7:00 și 15:30, lăsându-i serile libere pentru a-și vedea de pasiunile sale sau pentru a se odihni.

Cam în această perioadă, Shawcross și-a reluat obiceiul de a zbura din floare în floare. A avut o aventură cu Clara Neal, o femeie de 58 de ani care avea zece copii și 17 nepoți. Din când în când, împrumuta una dintre mașinile ei, fie mica limuzină Dodge Omni albastru metalizat, fie Chevroletul gri, folosindu-le pentru vreo escapadă sau pentru a merge la pescuit; cu toate astea, și-a găsit timp să se căsătorească cu Rose.

Frații Brognia au aflat curând de la Arthur că fusese condamnat, pentru că i-a spus lui Tony că fusese închis pentru uciderea unui bărbat care chipurile îi omorâse soția într-un accident rutier. În același timp, i-a spus lui Fred că fusese asasin al mafiei din New York. Confruntând cele două povești, frații și-au dat seama rapid că angajatul lor mințea. După ce au vorbit cu un

polițist local, care i-a informat în privința trecutului penal al lui Arthur, frații Brognia au aranjat concedierea lui.

Arthur s-a apucat apoi să vândă hotdogi pe Main Street, după care a obținut o slujbă permanentă ca preparator de salate la „G&G Food Services”, care asigura servicii de catering pentru școli și spitale. Arthur lucra în schimbul de noapte, fiind plătit cu 6,25 dolari pe oră, iar acest regim de muncă nocturnă pare să fi declanșat teroarea în Rochester. * * *

Dorothy „Dotsie” Blackburn era o tânără de 27 de ani, mama unui băiețel de șase luni și a altor doi copii. Era o femeie minionă, zveltă, cu ochii căprui și părul lung, castaniu. Micuță și delicată, avea înțelepciunea străzii, cu două condamnări pentru vagabondaj în 1985. A fost văzută ultima oară în viață marți, 15 martie 1988, după ce a luat prânzul cu sora ei la Runcone's Grill, pe Lyell Avenue.

Trupul lui Dotsie a fost descoperit în dimineața zilei de 24 martie, plutind cu fața în jos în Salmon Creek, un pârau care curge pe lângă terenurile fermelor și pădurile de la marginea de est a orașului Rochester. Lucrătorii care curățau resturile și gunoaiile ce înfundaseră un canal de scurgere au crezut că au găsit un manechin acoperit cu un strat de nămol. Au înțeles repede că aveau în fața lor cadavrul înghețat al unei femei.

Fața ei avea sprâncenele groase, distincte, buzele pline, dinți ușor neregulați, iar ochiul stâng era închis. Avea părul lung, de culoare închisă, și purta blugi, un hanorac cu glugă și un singur pantof alb, marca „Soda Pops”. Bluza bleumarin era ridicată, dezvăluind abdomenul gol. La autopsie, legistul a stabilit că murise în urma strangulării manuale și a notat că fusese mușcată de mai multe ori de zona clitoridiană și vaginală.

În timpul interviului pe care i l-am luat, Shawcross a susținut că mersese cu Dodge-ul Clarei Neal și a recunoscut că o ucisese pe Dotsie în parcul Northampton pentru că îl mușcase de penis în timpul unei felații.

„Râdea de mine că nu-mi puteam ridica măciuca”, mi-a spus el. „Am pocnit-o peste cap și m-a mușcat. M-am enervat ca dracu’. Asta m-a făcut s-o omor. După aia l-am aruncat hainele

într-un tomberon, am curățat scaunul de sânge și am plecat acasă."

Anna Mărie Steffen, 27 de ani, era o femeie sfrijită care se prostitua pentru a-și susține dependența de droguri câpătată în urma morții surorii sale paralizate. A fost văzută ultima dată în viață mergând pe Lyell Avenue sâmbătă, 9 iulie. Shawcross a întâlnit-o în apropiere de restaurantul Princess, pe Lake Avenue, și a mers cu ea în spatele YMCA. Ulterior, a dus-o cu mașina în Driving Park și, în timpul unei partide de sex oral, a apucat-o de gât și a sugrumat-o, după care i-a aruncat trupul de pe marginea defileului râului Genesee.

Cadavrul ei a fost găsit pe 11 septembrie 1988, de Hector Maldonado, care căuta recipiente returnabile pentru a face rost de bani pentru țigări. Victima zăcea pe partea stângă, chircită într-o poziție semifetală. Pantalonii Calvin Klein erau trași și întorși pe dos până la glezne. Un maiou alb cu bretele roșii era legat la încheietura mâinii drepte. Polițiștii au mai găsit în apropiere o pereche de șlapi albaștri. Un smoc de păr fusese smuls de pe scalp, iar ochii lipseau din orbite.

Dorothy Keeler era o vagaboandă dependentă de alcool. În ciuda neîncrederii în străini și a antipatiei sale pentru bărbați, Dorothy s-a lăsat abordată de Shawcross. A fost în apartamentul lui, unde el a angajat-o pentru menaj, iar pe 29 iulie 1989, mințind-o că voia s-o ia la pescuit, a atras-o pe Insula Seth Green, unde cei doi s-au dezbrăcat complet pentru a face sex. Ulterior, el a acuzat-o că i-ar fi furat lucruri din casă. Când femeia a protestat și a amenințat că îi va spune lui Rose Walley despre aventura lor, Shawcross a omorât-o în bătaie cu o bucată de lemn.

Trei pescari de somon au descoperit cadavrul pe 21 octombrie, descriindu-l ca pe „o grămadă de oase în haine”. Corpul era ghemuit în poziție fetală. Pantalonii erau descheiați și trași spre glezne. Trei pulovere acopereau oasele torsului și o coastă era fracturată. Capul lipsea, pentru că Shawcross se întorsese la locul crimei pentru a se masturba lângă cadavru.

Tăiașe capul și îl aruncase în râul Genesee. „A plutit un pic”, povestește el, „s-a învârtit puțin dus de curent și după aia a dispărut. Chiar când plecam, a ieșit din nou la suprafață. Parcă se uita la mine și zâmbea. După aia s-a dus de tot.”

Patricia Ives, cunoscută și ca „Patty Nebuna”, era o dependentă de droguri de 25 de ani care abandonase școala și avea un băiețel ce fusese plasat în asistență maternală. Cândva atrăgătoare, semănând chiar foarte bine cu vedeta Julia Roberts, tânăra era acum un schelet ambulant. O prostituată cunoscută, zdrențăroasă și neîngrijită, avea un păr lung și murdar, o paloare accentuată și semne ale acelor de seringă de la coate până la degete. Se credea că are SIDA și probabil herpes.

Un martor care a trecut cu mașina prin intersecția dintre Lake și Driving Park pe la 19:30 în seara zilei de vineri, 29 septembrie 1989, a fost ultima persoană care a văzut-o în viață. Ulterior, le-a spus polițiștilor că o cunoștea și că era însoțită de un bărbat alb pe o bicicletă cu anvelope balon, în coșurile din spate ale bicicletei erau puse undițe. Martorul a mai spus și că i-a văzut pe cei doi trecând printr-o gaură din gardul din spatele terenului de tenis de la YMCA.

Proxenetul și iubitul lui Patty, un pungaș care se bucura de porecla „Billy Față de Șobolan”, i-a raportat a doua zi dispariția. Cadavrul lui Patty a fost găsit vineri, 27 octombrie, de niște copii care căutau o minge de baseball pe care o pierduseră. Copiii au văzut un picior ieșit de sub o grămadă de cartoane sub un arțar uriaș aflat chiar pe buza defileului. Corpul, îmbrăcat în pantaloni negri și un hanorac gros, zăcea cu fața în sus. De pe deget îi lipsea verigheta, nu avea nici șosete, nici încălțări, iar viermii devoraseră mare parte din cadavru.

Shawcross a spus că a omorât-o pentru că îi umblase în portofel. „Erau niște copii care se jucau în apropiere”, a povestit el. „I-am pus mâna peste gură și am ținut-o de nas. Nu s-a zbatut, nu a țipat și nu s-a luptat.”

June Stott era cea mai mică dintre opt frați și surori și avea un ușor retard. Era o femeie timidă, fără adăpost, care auzea

voci misterioase și își făcea veacul în Lyell Avenue. În vârstă de 30 de ani, June nu era nici prostituată, nici dependentă de droguri, era doar un suflet rătăcit și singur care credea că demonii o urmăreau tot timpul. Shawcross o cunoștea, pentru că fusese la el acasă de câteva ori să mănânce. Luni, 23 octombrie 1989, Shawcross a văzut-o stând pe o bancă între Dewey Avenue și Saratosa. I-a propus să meargă la pescuit împreună pe malul râului Genesee, iar ea a acceptat.

Pe malul apei, a încercat să facă sex cu ea și, când ea l-a refuzat, amenințându-l că merge la poliție, a strangulat-o. După ce i-a scos hainele și le-a aruncat în apă, a luat Dodge- ul Omni al Clarei, s-a întors unde o luase pe June, și-a luat bicicleta și s-a dus acasă. Două zile mai târziu a revenit la locul crimei și a târât cadavrul în păpușul de pe malul apei, unde l-a despicat de la gât până la anus, cu un cuțit pe care i-l găsisese în buzunar. Apoi i-a scos măruntaiele ca unui pește, aruncându-le în apă.

Pe 23 noiembrie, Mark Stetzel își plimba câinele în Charlotte, o suburbie din nordul orașului Rochester, și, printre șlepurile ruginite trase pe uscat, a observat un obiect acoperit de gheață, care fusese târât în stufăriș. Era o bucată înghețată dintr-un covor, sub care se afla cadavrul descompus al lui June Stott. La câțiva metri era o cârpă murdară de sânge. Cadavrul era cu fața în jos, dar lividitatea sugera că fusese întors așa la mult timp după ce survenise decesul. Piciorul drept era îndoit spre interior de la genunchi, ridicând astfel fesele și sugerând posibilitatea unui contact sexual anal, posibil post-mortem. Trupul era despicat de la stern până între picioare, vaginul era plin de sânge închegat, iar labiile lipseau.

Shawcross a spus: „I-am tăiat vaginul și l-am mâncat. După aia am acoperit-o cu covorul, am luat celelalte chestii care mai erau pe acolo, le-am aruncat în râu și am plecat.”

Când l-am întrebat de ce nu aruncase și cadavrul în apă, mi-a răspuns: „Păi, îmi cam plăcea de ea”.

Maria Welch era mama unui băiețel de cinci luni pe nume Brad. Avea 22 de ani, 1,57 metri înălțime și vreo 45 de kilograme, pielea albă, ochi câprui și părul castaniu, vopsit

adesea blond. A fost văzută ultima dată în viață de o altă prostituată în apropiere de Lyell Avenue, duminică, 5 noiembrie 1989, la miezul nopții. Iubitul ei de 60 de ani, Jim Miller, i-a raportat dispariția a doua zi. Le-a spus polițiștilor că purta teniși albi, o jachetă scurtă albastră, blugi, un tricou mov și un lăntișor de aur la gât. Avea un unicorn tatuat pe antebraț, o frunză de marijuana și un trandafir pe glezna stângă, acoperind numele „Leo”, o frunză pe piciorul drept, lângă gleznă și „L-O-V-E” pe degetele mâinii stângi.

Cadavrul Măriei nu a fost găsit până la arestarea lui Shawcross. Acesta i-a spus autorului că o luase pe Maria din fața restaurantului Marques din Lake Avenue.

„Am mers mai jos și am parcat”, povestește el. „Am stat o vreme de vorbă, pentru că-i era frig. Am dat căldura la maximum. I-am dat 30 de dolari. S-a descălțat, și-a scos șosetele și pantalonii. După aia s-a dezbrăcat de tot. Eu mi-am descheiat doar pantalonii. Am întrebat-o dacă e pe stop și mi-a zis că nu. Dar când mi-am băgat mâna în ea, am simțit un tampon Cotex și sânge. N-am făcut-o niciodată așa. I-am cerut banii înapoi și mi-a zis să mă duc dracu'. Am sugrumat-o până a leșinat. Aveam niște funie în mașină și i-am legat mâinile la spate și picioarele, de mâini. A trebuit să-i scot Cotexul și să-i vârl un prosop. S-a trezit și m-a întrebat ce i-am făcut. După aia a vrut s-o dezleg. Transpiram ca naiba, îmi tot ștergeam capul și fața. I-am scos prosopul și era aproape curat. Atunci am călărit-o. Transpirația îmi curgea pe fața ei. Atunci mi-a zis «Te iubesc». Am sărutat-o și după aia am omorât-o.”

Francis „Franny” Brown era o tânără de 22 de ani dependentă de droguri. Mamă de la 18 ani a unei fete, vorbise cu o vecină chiar înainte să dispară sâmbătă, 11 noiembrie 1989, din cartierul felinarelor roșii de pe Lyell Avenue.

Un pescar care mergea pe Seth Green Drive i-a descoperit cadavrul la ora 3:00 dimineața, miercuri, 15 noiembrie, în lumina slabă a dimineții, a crezut că e un manechin de croitorie.

Cadavrul era dezbrăcat, cu excepția unei perechi de cizme albe „Go-Go” în picioare. Părul până la umeri încadra o față ce fusese

odată atrăgătoare, iar pe fese avea tatuat stângaci „KISS OFF”. Corpul era decorat și cu alte tatuaje, inclusiv o cruce pe glezna dreaptă, o aripă pe umărul stâng și un fluture pe una dintre încheieturile mâinilor. Era într-o poziție îngenunchată, ușor descentrată, și părea să se țină de un bloc de ciment. Polițiștii au fost de părere că probabil fusese aruncată de la marginea râpei și se oprise pe trunchiul unui pom.

Shawcross a explicat că făcuseră „sex, 69 oral. A vrut să i-o trag adânc în gât și am făcut-o, da' a fost luată de val. Nu am mai ieșit ca să poată să respire. Mi-a urinat în gură și am continuat să împing. E o reacție necontrolată când o faci așa. S-a sufocat. Am folosit-o și după aia, cât a mai fost caldă. Am și sărutat-o și i-am supt limba și sânii. N-am avut orgasm. M-am îmbrăcat și am ieșit din mașină. Am deschis ușa pe partea ei și am aruncat-o peste marginea râpei.”

Kimberley Logan, o negresă de 30 de ani ușor retardată și mută, a fost văzută ultima dată vorbind cu un bărbat cu semnalmente lui Arthur lângă locuința ei, vineri, 15 noiembrie. Mai târziu în ziua aceea, Jimmie James i-a călcat literalmente pe gât corpul bătut și plin de vânătăi care fusese împins parțial sub rulota lui parcată într-o curte din Megis Street. Kim fusese strangulată. Frunze și alte lucruri îi fuseseră îndesate în nas și gură. Hainele erau lângă ea, împăturite cu grijă.

Shawcross a negat întotdeauna această crimă. Cu toate acestea, în urma interviului meu cu Shawcross, acest caz este acum rezolvat, spre satisfacția Departamentului de Poliție Rochester.

Perioada crimelor din Rochester trebuie să fi fost un vis devenit realitate pentru un profiler, dat fiind că indiciile se potriveau perfect în matricea minții criminale. Majoritatea victimelor erau prostituate care lucrau în cartierul felinarelor roșii de Lake pe Avenue și Lyell Avenue. Femeile au fost fie strangulate, fie omorâte în bătaie și fiecare fusese lăsată dezbrăcată complet sau parțial, la marginea orașului, în apropiere sau chiar în apele înghețate ale râului. Cele mai multe

victime aveau resturi vegetale îndesate în urechi, nas, anus și vagin. Hainele au fost găsite mai mereu împăturite cu grijă și în apropierea cadavrelor, a căror stare de descompunere varia între schelet și bine conservat. În mai multe cazuri, cadavrele prezentau semne că animalele sălbatice mâncaseră din ele ori o făcuse chiar ucigașul.

Recunoscând aceste șabloane și faptul evident că un criminal în serie era liber în comunitate, poliția din Rochester a dublat efectivele Departamentului de investigare a crimelor. Supravegherea permanentă realizată de întreaga Unitate tactică a Secției de Poliție Rochester a fost concentrată în districtul rău famat, unde cele mai multe victime fuseseră văzute ultima dată în viață. Au fost interogate sute de prostituate. Culmea, în timpul investigațiilor, deși avertizată să fie mai atentă decât de obicei, June Cicero a ignorat din păcate sfatul și a fost ucisă de Shawcross la doar câteva minute după ce vorbise cu detectivii de la Moravuri. La rândul lor, detectivii li s-a reamintit cât de important era ca scena crimei să fie păstrată intactă și căutarea dovezilor să nu fie pusă în pericol de excesul de zel. Echipamente de mii de dolari au fost achiziționate pentru uzul criminaliștilor. Au fost completate formulare NYSP/ HALT și FBI/VICAP și s-a cerut ajutorul profilerilor FBI și NYSP pentru realizarea unui profil psihologic complet al criminalului în serie. Toate acestea însă în zadar, deoarece crimele au continuat cu aceeași înverșunare.

Elizabeth Gibson, o fostă regină a frumuseții, s-a căsătorit în ziua în care a terminat școala. O tânără inteligentă, a căzut în patima drogurilor și a început să plătească cu cecuri neacoperite pentru a-și putea achiziționa cocaina. A sfârșit ca o prostituată obișnuită, ultima dată fiind văzută oferindu-și serviciile pe Lyell Avenue sâmbătă, 25 noiembrie. Cadavrul a fost găsit două zile mai târziu de un vânător într-o pădure aflată la 15 kilometri est de Rochester. Fusese sufocată. Polițiștii au descoperit urmele unor anvelope în pământul noroios și fragmente de vopsea albastră pe un copac șters de un vehicul. Ulterior, s-a dovedit că

vopsea corespundea Dodge-ului Omni al Clarei, mașina pe care o împrumuta adesea Shawcross.

În aval pe râul Genesee avusese loc o întâlnire deja familiară. Shawcross o acuzase pe Elizabeth că i-ar fi furat bani din portofel. Aceasta s-a luptat, încercând să-i vâre degetele în ochi și înfigându-și adânc unghiile în fața lui. În timpul luptei, a lovit cu piciorul schimbătorul de viteze al mașinii. Shawcross a spus: „Am încercat s-o reanimez. Am plâns un pic.” Apoi, după ce i-a aruncat trupul în pădure, s-a

întors în oraș, lăsându-i hainele pe drum.

Darlene Trippi, 32 de ani, era o brunetă minionă care se cunoștea cu Shawcross îndeajuns de bine încât să-și facă daruri de Crăciun. De fapt, cu doar câteva zile înainte de dispariția ei, Shawcross o vizitase acasă, aducând niște carne de vânat; culmea, discutaseră la o cafea crimele care bântuiau orașul Rochester în acea perioadă.

Foarte iubită de părinți, care au ales să nu stăruie asupra carierei de prostituată a fiicei lor, a fost văzută ultima dată în viață de sora ei vineri, 15 decembrie, oferindu-și serviciile la un colț de stradă. Shawcross a apărut și, fără să-i trezească nici o bănuială, a dus-o pe malul râului Genesee, unde, spune el, ea l-a făcut „inutil” după o partidă de sex nereușită. „M-am enervat și am strâns-o de gât”, a spus el. Arestat, Shawcross le-a indicat polițiștilor unde se afla cadavrul înghețat al lui Darlene. Zăcea într-un canal de scurgere, la 8

kilometri dincolo de Salmon Creek.

Penultima victimă a lui Shawcross a fost June Cicero, 34 de ani, o femeie cu un caracter puternic, dar care avea o problemă cu drogurile. Venise în Rochester din Brooklyn, New York, în 1973, și după 16 ani era bine cunoscută pe străzile din Rochester, fiind considerată o adevărată mamă de multe dintre prostituatele tinere din districtul rău famat. Având experiența străzii și considerată un fel de femeie fatală de ofițerii de la Moravuri, June a dispărut brusc fără urmă din „Salteaua

Oraşului", numele dat de localnici cartierului cu reputaţie îndoielnică, duminică, 17 decembrie 1989, seara târziu.

Echipajul unui elicopter al poliţiei i-a zărit cadavrul îngheţat zăcând în apele reci ale pârâului Salmon, miercuri, 3 ianuarie 1990. Era dezbrăcată, cu excepţia unui pulover alb, a unei perechi de şosete albe şi a unui singur cerel cu o piatră roz.

Shawcross a fost văzut de poliţistul din elicopter stând pe parapetul podului din apropiere şi aruncând ceva în pârâu înainte să se urce în maşină şi să plece. Acest incident a fost cel care a dus la arestarea lui. În timpul investigării locului crimei, criminalişti au adus o lampă Luma-lite 2000A. Această lampă specială emană un fascicul fosforescent, evidenţiind urme care ar trece nedetectate prin procedurile obişnuite. Scăldate într-o strălucire ciudată, mici particule din zăpadă s-au dovedit a fi ţesut uman. „Era ca un rumeguş uman”, povesteşte un criminalist.

Shawcross a povestit că a dus-o pe June la râu, unde ea i-a spus că e „o mămăligă”.

„Am pocnit-o peste gură”, a spus el. „Am sugrumat-o pentru că voia să sune la poliţie.”

Cu cadavrul ei în portbagajul maşinii Clarei, a luat-o pe Şoseaua 31 spre Northampton Park. Acolo a oprit şi a aruncat corpul mutilat în apele îngheţate ale pârâului Salmon, care trece direct printr-un viaduct pe sub şosea. Pe drum, a oprit la un Dunkin' Donut, unde a băut o cafea, în timp ce a stat de vorbă cu poliţiştii din zonă care discutau despre seria de crime.

Felicia Stephens era o femeie micuţă, de 1,65 metri înălţime, în jur de 50 de kilograme, cu părul negru şi ochii căprui. Se prostitua şi a avut ghinionul să urce în maşina lui Shawcross, pe Lyell Avenue, în seara zilei de joi, 28 decembrie 1989. Trei zile mai târziu, un paznic din Northampton Park a observat în zăpadă o pereche de pantaloni negri din denim, îngheţaţi. Actele de identitate din buzunare au arătat că îi aparţineau Feliciei Stephens.

Mai târziu, în urma unei căutări mai amănunţite, poliţiştii i-au găsit şi cizmele gri şi au presupus că fusese îngropată în

apropiere. Într-adevăr, duminică, 31 decembrie, un vânător a sunat la 911 după ce a descoperit corpul unei femei într-o fermă părăsită aflată la vreo 300 de metri de locul în care fuseseră găsite hainele.

Shawcross a susținut ulterior că, în afară de cizme și de o haină de blană, Felicia nu mai purta nimic altceva când își vârâse capul în mașina lui, în Lyell Avenue. „Fugea de peștele ei”, a spus el. „M-am speriat destul de rău și am ridicat geamul. Am târât-o câteva străzi, după aia am oprit, și ea a intrat în mașină și m-a întrebat de sex. Am dus-o jos la râu și am sugrumat-o și pe ea.”

Prinderea și ulterior judecarea lui Arthur Shawcross s-au datorat unei combinații de noroc și muncă asiduă, în aceeași măsură. În final, totuși felul de a gândi al acestui psihopat a fost cel care i-a pecetluit soarta, pentru că joi, 4 ianuarie 1990, Shawcross s-a oferit literalmente pe tavă și astfel a fost arestat.

În acea după-amiază, un elicopter al Poliției Statale New York survola colțul de est al parcului Northampton, la vreo patru kilometri de locul în care fuseseră găsite hainele lui June Cicero cu doar câteva zile înainte. Detectivul-șef John P. McCaffrey era unul dintre cei doi observatori din elicopter. A văzut ceva ce i s-a părut a fi un cadavru prins în gheața pârâului Salmon. Aproape în același moment, atenția celui alt observator a fost atrasă de un bărbat alb corpulent, care părea că urinează sau se masturbează peste parapetul podului. Omul s-a oprit, a privit în sus și a aruncat un recipient de plastic în pârâu, după care s-a urcat într-un Chevrolet gri. Vehiculul a fost găsit curând în fața unui azil din Spencerport și i-a condus pe polițiști la Arthur Shawcross.

După ce au aflat cazierul suspectului, polițiștii l-au interogat pe Shawcross în locuința sa. A negat vehement orice legătură cu crimele și s-a luat decizia de a-l lăsa în pace până a doua zi, în așteptarea unor investigații suplimentare. Între timp, locuința a fost pusă sub supravegherea unei patrule de poliție. A doua zi de dimineață, detectivii Lenny Boriello și Dennis Blythe l-au luat pentru o discuție la secția de poliție, în câteva ore, Shawcross își

recunoștea faptele, iar acum ispășește două pedepse a câte 250 de ani de închisoare. Singura ieșire din închisoare a lui Arthur va avea loc între patru scânduri.

Din momentul încarcerării sale, Arthur Shawcross a refuzat constant orice interviu și au fost necesari ani întregi de corespondență înfrigurată pentru a-l face să se răzgândească. Când a făcut-o, confirmarea a venit în forma unei simple note scrise de mână: „O să ne întâlnim”.

Pregătindu-mă pentru interviu, am discutat cu toți cei care au avut de-a face cu viața și cu crimele lui Arthur, mai ales cu Clara Neal, care, în înțelepciunea ei, crede că Art ar trebui să fie eliberat.

„O să-l țin pe pastile, ca să nu mai omoare pe nimeni niciodată”, promite ea. „Plus că ne căsătorim în curând. Chiar îl iubesc. E un om atât de minunat de blând!”

Luni, 19 decembrie 1994, la ora 10:15, a început primul interviu în Centrul Corecțional Sullivan. Înainte de a fi lăsat în prezența criminalului în serie, gardienii mi-au explicat că Shawcross încă era considerat o mașină de ucis extrem de periculoasă.

„Se poate întoarce la apucăturile de criminal într-o fracțiune de secundă”, mi-au spus. „Dacă se albește la față și apoi devine încordat sau dacă începe să transpire, ieși de acolo cât de repede poți. E îndeajuns de puternic să-ți rupă gâtul pe loc.”

Cântărind în jur de 130 de kilograme, Arthur Shawcross are 1,80 metri înălțime. Cu un cap de forma unui cartof, acoperit cu un păr fin argintiu, un nas mare și ochi mici și apropiați, ca de porc, este o apariție destul de intimidantă. Brațele masive atârnă din umerii lăsați, extrem de puternici, iar pieptul i se scufundă în pantecele care i se revarsă peste curea. De la brâu în jos, formele lui Shawcross se inversează. De la colacii de grăsime care îi înconjoară talia, coboară picioarele scurte și îndesate, care se termină în două labe ale piciorului foarte mici. Una peste alta, lasă impresia că este un fel de Hopa-Mitică și că se poate răsturna în orice clipă.

Pentru primul din seria de patru interviuri, ne-am întâlnit față în față într-o încăpere mică, încuiată. Nimeni altcineva nu a mai fost prezent în timp ce Shawcross era absorbit de prânzul pe care îl mânca. Își îndesa lacom mâncarea în gură, aruncând priviri furioase de parcă îi era frică să nu-i ia cineva farfuria.

După ce și-a șters grăsimea și firimiturile de la gură, a fost întrebă de ce mâncase părți corporale ale atâtor victime. Shawcross a zâmbit și a răspuns:

—Da, domnule, le-am mâncat. Carnea de om, ei bine, ah, are gust de carne de porc. Mănânc carne, carne negătită, și ăsta e gustul. Mănânc hamburgeri cruzi. Mănânc friptură crudă și mănânc carne de porc crudă. Nu știu de ce am mâncat din oameni, da' am făcut-o. Punct.

Pentru un moment îndelungat, Shawcross a tăcut. Degetele butucănoase se jucau nervos cu paharul de plastic. Ochii scanau tavanul, de parcă s-ar fi uitat după o muscă invizibilă, apoi a adăugat:

— Mda, am mai mâncat dintr-una cu os cu tot. Tocmai mi-am amintit.

„Doamne”, mi-am spus, „cum poate cineva «tocmai» să-și amintească așa ceva?”

Deși adevărul este că Shawcross n-a tras niciodată la furie cu arma în Vietnam, el voia totuși să se laude cu faptele lui din acea perioadă. Discuțiile despre subiectul său preferat au fost o bună modalitate de a-i câștiga încrederea, iar Shawcross s-a ridicat la nivelul așteptărilor. A povestit că omorâse aproape 50 de persoane în timpul așa-ziselor „misiuni de căutare și distrugere”. A susținut că avea misiunea de a distruge orice ființă umană îi apărea în cale.

În ciuda improbabilității acestor fapte îngrozitoare, lui Arthur îi plăcea evident să vorbească despre ele, fie și numai pentru a șoca. Dacă era presat, acest pigmeu intelectual venea cu o multitudine de motive, adesea contradictorii, în încercarea de a mai atenua comportamentul său odios. Acestea variau de la tot felul de abuzuri din copilărie, mai ales incestul, până la propria imagine despre faptele în stil Rambo din Vietnam:

—Armata m-a învățat cum săucid. Dar nu m-a învățat cum să nuucid. Am fost propriul Dumnezeu. Am fost judecător, juriu și călău. Am ucis, măcelărit și distrus complet 53 de ființe umane în viața mea. Vreau doar să știu de ce.

Scuza lui Arthur pentru uciderea prostituatelor era la fel de bizară. La început, a spus că Dumnezeu i-a poruncit să le ucidă pentru că toate aveau SIDA. Întrebat despre faptul evident că violase și omorâse și doi copii, plus două femei destul de respectabile, s-a închis în sine și nu a mai oferit vreun răspuns. Și, pe măsură ce interviul progresa, greșea la fiecare pas.

A recunoscut că omorâse multe dintre femei după ce făcuseră sex cu el. În altă ocazie și-a strangulat victima pentru că îl mușcase de penis în timpul unei felații, toate acestea contrazicând ideea că i se poruncise să le ucidă pentru că aveau SIDA. A transformat într-o masă informă de carne un alt suflet lipsit de șansă care-și prinsese accidental capul în geamul mașinii lui. A mers mai departe, spunând că, după ce a târât victima cale de două cvartale, a oprit, iar ea s-a urcat calmă în mașină și l-a întrebat dacă vrea să facă sex. Dar, din nou, și-a găsit altă scuză:

—Am avut 80 - 100 de femei, inclusiv târfe. Voiam să aflu de ce eram impotent, cam așa ceva.

O fată fusese ucisă pentru că îl acuzase, chipurile, pe Art că îi furase din poșetă. Alta, pentru că îi furase bani din casă și apoi amenințase că îi va spune doamnei Shawcross că soțul ei o înșela. Apoi Arthur a argumentat că suferea de o tulburare genetică rară și că din cauza asta ajunsese ucigaș în serie, schimbând foaia aproape imediat și aruncând vina pe cele patru soții ale sale care nu doriseră să facă sex cu el, astfel că fusese nevoit să iasă și să caute târfe pe care să le omoare. În cele din urmă, a spus că lumina puternică îi provoacă dureri teribile de cap și asta e cauza problemelor sale.

În încercarea de a sonda abisul întunecat din mintea lui Shawcross, l-am întrebat despre sentimentele pe care le-a avut înaintea și în timpul comiterii crimelor. Cum era și de așteptat, răspunsul său nu m-a dezamăgit.

— Era o combinație între liniștea împrejurimilor, lumina stelelor și eu transpiram și de-astea. Nu pot să controlez treaba asta. Le-am strâns de gât pe cele mai multe - și nu-i ca la televizor, unde mor și atât. În realitate, poa' să-și țină respirația trei minute și chiar până la șapte minute înainte să se sugrume [sic]. O femeie, ei bine, chiar când o strângeam de gât, mi-a zis: „Știu cine ești”. După aia s-a lăsat moale și n-a mai simțit ni'ca. Doar a rămas ca o cârpă.

Întrebat de ce multe dintre trupurile victimelor sale prezentau urme de lovituri, în timp ce altele fuseseră spintecate și golite de organele interne, iar altora le îndesase resturi vegetale în orificiile corporale, a început să se agite. A început să se joace cu degetele și mâinile și să privească pe furiș prin cameră.

După câteva momente și-a revenit și mi-a răspuns:

— Da, domnule. Unele dintre cadavre, da, aveau vânătăi pe ele. Unde m-am așezat în genunchi peste ele cu greutatea mea sau le-am târât în stufăriș, la marginea apei. Le-am spintecat pen'că putrezesc mai repede așa. Le-am curățat cam ca pe pești și chestii. Alte chestii. Mă rog, n-am nevoie să vorbesc despre asta deocamdată.

Apoi a avut tupeul să-mi ceară să-i fiu cavaler de onoare la cununia cu Clara Neal!

Lynde M. Johnston, șeful detectivilor din Secția de Poliție Rochester, a fost foarte interesat de progresul interviurilor mele cu Shawcross, care este suspect și în cazul uciderii lui Kimberley Logan, o tânără de culoare de 30 de ani cu care se împrietenise. Acum în spatele gratiilor, lui Arthur îi dă mâna să refuze infatua să răspundă întrebărilor poliției, iar poliștii, cu cazul încă deschis și nerezolvat, au nevoie de orice mână de ajutor.

Secția de Poliție Rochester mi-a permis accesul la dosarul Logan, ca parte din documentarea pentru această carte. Era evident din fotografiile de la locul crimei și din rapoartele din urma autopsiei că existau asemănări tulburătoare între crima Logan și omuciderile confirmate ca fiind comise de Arthur Shawcross.

Un interes special a fost acordat referințelor mai multor martori la un suspect ale cărui semnalmente se potriveau cu Shawcross. Acest bărbat în tricou roșu se aflase în zona Megis Street în momentul respectiv. Când a fost arestat, Shawcross a negat că ar fi cunoscut-o pe Kimberley Logan și că ar avea vreun tricou roșu. Polițiștii nu au găsit un astfel de articol de îmbrăcăminte în urma percheziției casei lui Shawcross, așa încât tricoul a rămas veriga lipsă, pentru că nu s-au mai găsit nici un fel de alte dovezi.

Kimberly era o tânără mută, naivă, ușor retardată, genul de persoană care s-ar fi putut împrieteni cu oricine, inclusiv cu Arthur. De partea sa, Shawcross avea deja profilul unui criminal în serie la momentul morții lui Kimberley; într-adevăr, decesul ei a survenit între uciderea lui Frances Brown, pe 11 noiembrie 1989, și cea a lui Elizabeth Gibson, în 25 noiembrie 1989. Mai mult, uciderea lui Kimberley s-a deosebit prin câteva caracteristici specifice modului de operare al lui Shawcross - lovituri, strangulare, fără urme care să evidențieze un viol, vânătăi masive, gura și nasul pline cu resturi vegetale, hainele găsite împăturite lângă cadavru și o tentativă de a acoperi trupul pentru a nu fi descoperit prea devreme. Desigur, aceste încercări de a ascunde cadavrele nu reușiseră întotdeauna, dar Arthur știa că dovezile cu valoare criminalistică se deteriorau cu atât mai repede cu cât erau victimele mai mult expuse distrugerilor provocate de intemperii și de animalele sălbatice. Cu alte cuvinte, era „conștient criminalistic”.

Cu Shawcross în „cadru”, să zicem așa, probabil că a fost mai mult norocul decât munca de detectiv care a adus la lumină o fotografie a lui Shawcross purtând un tricou roșu. Deținătoarea unei asemenea comori nu era alta decât logodnica lui Arthur, Clara Neal, care, în efortul ei autentic de a dovedi că Arthur era un „bărbat iubitor și grijuliu”, a prezentat un album cu fotografii ale lui Arthur, făcute în perioada „zburdălniciei” sale criminale. Răsfoindu-l, am văzut

0 fotografie Polaroid a bărbatului ei îmbrăcat într-un tricou roșu-aprins; un articol de îmbrăcăminte pe care el a negat să-

1fi avut și unul care se potrivea descrierii martorilor. Când i-a fost arătată poza, Shawcross a răspuns:

—E un căcat! N-am avut niciodată așa ceva, iar acum mă calci pe nervi!

Cu ajutorul acestei reacții categorice înregistrate audio, poliția Rochester a reușit să închidă dosarul Logan.

După cum s-a dovedit, cazul a ridicat mai multe întrebări decât a rezolvat. De ce, dat fiind că a recunoscut toate celelalte crime din Rochester, a negat Shawcross uciderea lui Kimberley Logan? Poliția Rochester nu a făcut niciodată publice detaliile înfrigorante ale crimei Logan, așa că șansele ca o crimă la indigo să fie comisă cu un *modus operandi* identic, în aceeași perioadă și în același oraș, erau de una la câteva milioane. Era o enigmă, într-adevăr.

Soluția acestei enigme stă în rasismul lui Shawcross. De nenumărate ori de-a lungul anilor și-a exprimat ura față de populația de culoare. A spus că îi repugnă ideea de a face sex cu o negresă, dar, confruntat cu dovada tricoului roșu, Shawcross a dat înapoi și, într-una dintre scrisorile sale, explică:

Am făcut sex - sex grozav - cu cinci doamne negre și toate sunt azi în viață. [Fără să țină seama de faptul că o ucisese pe Felicia Stephens, care era de culoare.] Unele poate se droghează, dar, la dracu, e alegerea lor [sic]. Nu urăsc negrii, doar pe unii dintre ei, albi la fel, plus hispanicii! Poți să-i transmiți poliției Rochester să pupe ce nu atinge soarele [sic], Kimberley Logan nu a intrat în viața mea. Nu am văzut-o sau întâlnit-o niciodată în realitate. Pot să dau oricui un test cu poligraful pe subiectul ăsta și să vorbesc cu polițiștii. Nu e victima sau cadavrul meu.

Când i-am oferit posibilitatea de a face un test cu detectorul de minciuni împreună cu ocazia de a vorbi cu polițiștii, Shawcross a refuzat categoric. Cu toate acestea, contrazicându-se din nou complet, a continuat cu altă scrisoare:

Nu le-am făcut felul nici uneia dintre fetele și femeile alea lângă casă. Am ieșit lângă casă cu 6-8 doamne și nu am omorât

nici una. *Mai ales cu muta. Mi-a părut rău de asta. Ne aveam bine ca prieteni* [sublinierea autorului.]

Până și o examinare fugitivă a acestei declarații categorice arată că Shawcross minte din nou. În realitate, a ucis-o pe Dorothy Keeler, care îi făcea curățenie în apartament. Darlene Trippi îl știa pe Shawcross îndeajuns de bine încât să-i facă mici cadouri. Și nimeni nu i-a spus vreodată lui Shawcross că Kimberley Logan era mută, iar ea era singura victimă cu această dizabilitate.

De la bun început, Shawcross a spus destul de limpede că nu va discuta în nici un caz crima din 1972 asupra lui Jack Blake. Arthur nu este sub nici o formă un tip inteligent, dar are un soi de șiretenie animalică și simte instinctiv iscoadele de la un kilometru, așa că abordarea subiectului nu a fost o sarcină ușoară. Dar trebuia făcută, pentru că doamna Blake, deși pusă în fața dovezii că fiul său este mort, încă mai crede că, într-o bună zi, Jack se va întoarce acasă.

—Ei zic că Shawcross mi-a omorât băiatul, plângea ea în timpul unei discuții pline de emoții în locuința ei. Eu cred în Dumnezeu, sunt o femeie bună, Christopher, și nu voi avea odihnă până nu voi afla adevărul de la domnul Shawcross. Atunci voi putea pune capul pe pernă.

În timpul celui de-al treilea interviu cu Shawcross, a venit vorba despre cei 14 ani și jumătate petrecuți anterior în închisoare. I-am spus că, pentru a-i documenta viața amănunțit, așa cum chiar el își dorea, nu ajungea să ștergem pur și simplu anii aceia ca și cum nu ar fi existat. Următoarele rânduri sunt transcrise cuvânt cu cuvânt după înregistrarea audio a interviului, și sunt foarte greu de citit: AS: Deci ce vrei să știi despre asta? CBD: 14 ani de închisoare, Art. Ce facem cu ei? AS: Nimic. N-o să mă duci acolo, deci nici nu încerca,

în puia mea! NU MERGE ÎN PULA MEA ACOLO! CBD: OK. Deci iau guma de șters și dispar 14 ani? AS: Da, domnule.

CBD: Și Jack Blake?

Când am pus această întrebare, știam că mă avânt pe tărâm nesigur, pentru că, dacă aflau „chiriașii” închisorii că

Shawcross violase și omorâse în trecut doi copilași, ar fi luat- o de la capăt cu problemele cu ceilalți deținuți, care l-ar fi omorât cât ai zice pește.

Într-o clipă, expresia lui Shawcross s-a transformat. Pielea i s-a strâns și o paloare ciudată i-a trecut peste față. Broboane de sudoare i-au apărut pe frunte, scurgându-se în șiroaie strălucitoare până sub gulerul bluzei de pușcăriaș. Și atunci, înfuriat la culme, a sărit brusc și mi-a apucat brațul ca într-o menghină.

— Băi, muie, nu știi cu cine ai de-a face, a mârâit el. Nu știi CINE sunt sau CE sunt.

— Nu e nevoie să faci asta, am replicat. OK, ai o problemă cu Jack și acum ai o problemă cu mine. Strică tu interviul ăsta și Clara o să se cațăre pe pereți, prietene.

Simpla menționare a numelui Clarei a fost de parcă i-aș fi acționat un întrerupător din cap. Expresia i-a revenit la normal, iar el și-a relaxat strânsoarea, lăsându-și mâna să cadă deoparte. Acum părea confuz și clătina capul dintr-o parte în alta a negație. Ochii ucigașului au început să se umezească, iar el să mormăie un soi de scuză:

AS: OK, a spus cu vocea tremurând. Da, l-am omorât, OK. l-am zis să se ducă acasă și n-a vrut. Și atunci m-am cam enervat. Da, l-am omorât și l- am îngropat sub niște resturi și am plecat la pește. E vina lui că a murit. N-are nimic de-a face cu mine... îmi pare rău.

CBD: Și hainele. Cu hainele lui Jack ce s-a întâmplat?

AS: Și le-a scos și i-am zis să le strângă și chestii de- astea.

CBD: De ce?

AS: Habar n-am. Poate ca să-l fac să tacă, știi? Fă-l să creadă că o să le ia din nou pe el. Ceva de genu'

ăsta. Nu știu. M-am întors și i-am făcut chestii a doua zi.

Întrebat dacă în copilărie părinții îl obligau să-și împăturească hainele după ce se dezbrăca, Arthur a replicat că era una dintre regulile casei.

Am revenit apoi la Jack Blake.

CBD: Ce ai făcut cu corpul lui, Art?

AS: Nu vorbesc despre asta.

CBD: De ce?

I-am reamintit că, dacă încheiam interviul, Clara avea să fie furioasă, pentru că se aștepta ca el să fie complet sincer în timpul interviurilor.

CBD: Și cu micuța Karen Hill cum e? De ce ai omorât-o?

AS: Tot de-aia, știi. Și-a cam cerut-o, știi? Sex și chestii d-astea.

Și am început și ea începe să plângă și vrea la mama, așa că am sufocat-o. Nu cu mâinile. I-am acoperit gura cu pământ și chestii.

CBD: Dar ai făcut sex cu ea. Vaginal și anal, Arthur.

AS: Mda. Da' asta a fost după ce a murit. După aia am plecat acasă.

Apoi a venit ultima întrebare:

CBD: Art, cum se face că ai îndesat frunze și crenguțe în urechile și nările victimelor tale? Lucruri de genul ăsta?

AS: Habar n-am, pe bune, habar n-am. Cre' că voiam doar să o fac lată.

Cu acest răspuns, interviurile au luat sfârșit. Shawcross s-a ridicat încet în picioare și mi-a strâns mâna pentru ultima dată. S-a supus percheziției făcute de gardieni după „vizita cu contact deplin” primită din partea lumii exterioare. Apoi „Monstrul râurilor” a fost dus înapoi, în adâncurile închisorii.

Nu s-a uitat înapoi și nu și-a luat rămas-bun.

În inima acestui rău zace Arthur Shawcross, iar lumea ar fi fost un loc mult mai sigur fără comportamentul lui antisocial. Odată prins și reținut pentru uciderea lui Karen Hill și Jack Blake, responsabilitatea pentru viața lui și pentru binele comun al societății cădea pe umerii altora.

Judecător în procesul crimelor din Rochester a fost onorabilul Donald J. Wisner. Într-o întrevedere din timpul unei pauze mi-a spus, după un moment de reflecție, că procurorii ar fi trebuit să-l acuze pe Shawcross de crimă cu premeditare pentru cele două cazuri mai vechi, atunci când avuseseră ocazia. Într-adevăr, procurorul ar fi putut merge și mai departe, cerând o

pedeapsă mai mare pentru circumstanțe agravante, ceea ce ar fi însemnat asigurarea că nu va mai putea fi eliberat niciodată.

—Ar fi primit mai mult ca sigur o sentință pe viață, dacă așa ar fi stat lucrurile, a spus judecătorul. În loc de asta, încercând să salveze statul de cheltuiala cu un astfel de proces, au ales să-l acuze de o faptă mai puțin gravă. Acum, după război, mulți viteji se arată.

Procurorul din cazul crimelor din Rochester a avut cam aceeași părere, susținând spusele judecătorului Wisner până la capăt. Charles „Chuck” Siragusa - acum judecător la Curtea Supremă, era, și încă mai este, scârbit de faptul că Shawcross fusese eliberat după 14 ani și jumătate, pentru a ucide iar și iar. Poate cel mai jenant comentariu pe marginea acestui episod a venit din gura lui Edwin Elwin, directorul Diviziei Statale de Eliberări Condiționate. Aflând despre seria de crime ale lui Shawcross de după eliberarea lui din închisoare, Elwin a spus indiferent că Shawcross „a îndeplinit condițiile pentru eliberare. Urâm când unul dintre oamenii noștri o ia razna.”

Psihiatrul închisorii Greenhaven, dr. Robert Kent, și-a format opinia că „Shawcross a fost probabil cel mai periculos individ care a fost eliberat în ultimii ani”, iar evaluarea sa a fost susținută de dr. Y.A. Haveiwala, un alt psihiatru de la Greenhaven, care a completat mai multe evaluări ale criminalului. Shawcross, care refuzase ședințele de terapie în grup, nu i-a putut spune dr. Haveiwala de ce omorâse copiii și de ce o violase pe Karen după moartea acesteia; mai exact, Shawcross chiar și-a exprimat îngrijorarea că ar fi putut ucide din nou după eliberare. Dr. Haveiwala a concluzionat că Shawcross prezenta „un risc serios de încălcare a condițiilor de eliberare, cu o tulburare de personalitate antisocială [sociopat] și tulburare de personalitate schizoidă cu conflicte psihosexuale”. Din nefericire, colegii celor doi au crezut că știu mai bine.

Fișele psihiatrice din închisoare ale lui Shawcross sunt un ghiveci de așa-zise interpretări profesioniste, croșetate cu presupuneri bazate sau nu pe oarece informații, cu acea unică inconsistență: că ar putea, sau nu, să ucidă din nou. Cu toate

astea, acest monstru a fost eliberat cu zece ani înainte de expirarea sentinței de 25 de ani.

Dar a costat totul atât de puțin pe cât anticipase sistemul judiciar? Răspunsul trebuie să fie un „nu” categoric, căci costul în vieți umane curmate de Shawcross este incomensurabil. În vreme ce acest grad de suferință nu poate fi cuantificat, povara pe bugetul public poate fi estimată, iar cifrele sunt de-a dreptul astronomice. Celor 35 000 de dolari cheltuiți pentru a-l aduce pe Shawcross în fața justiției pentru primele două crime și celor 250 000 de dolari pentru a-l ține închis la Greenhaven, plus cheltuielile ocazionale, cum ar fi consultațiile psihiatrice, li se mai adună și nota de plată pentru crimele din Rochester. Poliția din Rochester a desfășurat 2 210 de interogatorii pe parcursul investigațiilor. Au fost făcute 3 255 de verificări ale numerelor de înmatriculare a câte 12 dolari, iar polițiștii au urmărit 150 de suspecti. Costurile cu personalul la datorie se adună la 420 447 de dolari. Cheltuielile cu orele suplimentare au fost de 121 916 dolari. Serviciile nonpersonal au adăugat 27 196 de dolari. În total, cheltuielile s-au ridicat la uluitoarea sumă de 893 612 dolari.

Totuși Secția de Poliție Rochester a adăugat o anexă, observând că totalul ar fi fost mult mai mare - probabil cu aproximativ 2 milioane de dolari - dacă ar fi fost incluse și alte costuri precum „timp și zone de patrulare modificate în funcție de un șablon specific; instruirea personalului de investigație; ore petrecute de personalul administrativ cu gestionarea proiectului; orele de voluntariat petrecute în anchetă de angajații Secției de Poliție Rochester”. În final, pentru a-l ține pe Shawcross în închisoare până la vârsta de 80 de ani, statul va cheltui încă 750 000 de dolari, făcându-l într-adevăr un criminal în serie foarte costisitor.

În prezent, Arthur Shawcross repară încuietori pentru închisoare, gătește pentru deținuți și și-a făcut din nou loc în secția de psihiatrie, unde consiliază alți deținuți. Susține că suferă de ceea ce numește „o tulburare genetică rară” și, la prima impresie, am putea crede că este doar încă ceva de care

să-și sprijine teoria circumstanțelor atenuante. Dar oare așa este? Afirmatia, confirmată de mulți dintre cei mai de seamă specialiști americani, care subscriu la teoria că anomaliile XYY pot fi cauza unui comportament violent și criminal, este că Shawcross suferă cu siguranță de un dezechilibru biochimic extrem de rar, legat de o tulburare genetică de tip XYY. Se susține că această combinație poate fi cel puțin parțial cauza motivelor care l-au făcut să comită asemenea acte de violență antisociale.

Privind în retrospectivă la anii săi formatori, existau încă de atunci dovezi bine documentate că Shawcross dădea semnele unui comportament antisocial. Știm că a fost agresat în școală, înainte ca metamorfoza să se încheie și să devină el însuși un agresor sadic. Sămânța răului fusese deja sădită în această perioadă; într-adevăr, această tulburare genetică era deja în el la momentul concepției, și pe seama ei poate fi pus faptul că a fost singurul membru al familiei sale de bază care s-a apucat de astfel de fapte extreme.

Întrebat despre acest subiect, medicul-șef al închisorii a refuzat să confirme că Shawcross ar avea astfel de probleme. Dar dr. Kraus, care l-a evaluat luni de-a rândul pe Shawcross, a găsit dovezi clare că suferea de o tulburare XYY. Întrebările adresate celor mai de seamă specialiști ai lumii, în căutarea clarificării fenomenului XYY legat de comportamentul antisocial, deloc surprinzător, nu au adus răspunsuri clare. Sunt două tabere, fiecare cu propriile păreri de neclintit. Cu nivelul nostru actual de cunoștințe, pare că anomalia cromozomială nu poate avea o influență decât asupra unei fracțiuni neînsemnate din populația criminală. Trebuie luați în calcul milioanele de oameni din întreaga lume care au fost diagnosticați cu o anomalie XYY și care nu dau nici un fel de dovadă de tendințe antisociale. În consecință, în timp ce o tulburare XYY poate explica parțial comportamentul lui Shawcross, nu ne poate oferi și o imagine completă.

Într-un individ tipic există 100 de milioane de celule nervoase, iar prezența unui cromozom suplimentar în fiecare

celulă este echivalentă cu prezența a 100 de milioane de cromozomi suplimentari în masculul XYY, care nu există în masculul normal XY. Respectatul genetician dr. Arthur Robinson a testat la un moment dat 40 000 de nou-născuți pentru anomalia XYY și a afirmat că în jur de 2 000 de masculi XYY se nasc anual în Statele Unite. Cercetarea sa arată că două treimi sunt slabi, înalți și ciudați, cu un IQ între 80 și 140. Robinson spune: „Aceste persoane sunt emotive, ușor de distras, hiperactive și intolerante la frustrări. 50% sunt incapabile să învețe (în comparație cu 2 - 8% în populația generală), iar cele mai multe suferă de întârzieri în dezvoltarea limbajului.” Multe dintre aceste caracteristici de personalitate se potrivesc în mod straniu profilului lui Shawcross.

Dr. Kraus comenta: „Studiile arată că masculii XYY riscă de 10 până la 20 de ori mai mult, în comparație cu incidența lor în populație, să fie închiși într-un spital de boli mintale sau în închisoare - un risc care nu e de neglijat”. Masculii XYY sunt mult mai predispuși la probleme de învățare și sunt descriși drept „copii-problemă”, care dau dovadă de devieri grave de comportament acasă și la școală. Studiile arată cum „cel puțin o parte dintre băieții XYY dovedesc dizabilități comportamentale care îi transformă nu doar într-o problemă serioasă în gestionarea familiei, ci îi și îndepărtează cu totul de ceilalți membri ai familiei”.

Această concluzie se potrivește cu prima parte a vieții a lui Arthur Shawcross și cu convingerea sa relatată adesea că era „diferit” de toți ceilalți membri ai familiei. Caracteristicile personalității asociate cu acești copii includ și descrierea lor drept niște pierde-vară sau singuratici, tentați să fugă de acasă, care, pe măsură ce cresc, sunt frecvent agitați, experimentează atracții pedofile, piromane, amenință cu moartea, agresează copii, fură și trec prin momente bruște de violență și agresivitate. Toate acestea sunt caracteristici care se regăsesc bine documentate în viața lui Shawcross.

Într-un articol intitulat „Human Behavior Cytogenetics”², publicat în *Journal of Sex Research*, dr. John Money adaugă greutate afirmației dr. Kraus. Acesta scrie: „Pare perfect evident

că un cromozom suplimentar în nucleul fiecărei celule a creierului, într-un fel sau altul, face individul mai vulnerabil riscului de a dezvolta anomalii sau tulburări mintale și comportamentale".

Deci, pare că o eroare cromozomială XYY este cel puțin o parte a problemelor lui Shawcross. Dar dezechilibrul biochimic? În căutarea unui diagnostic pentru cazul lui Shawcross, dr. Kraus și-a întors atenția către analizele de sânge și urină, unde a dat peste un fapt prea puțin cunoscut, legat de criptopirol. Într-adevăr, atât de puțin se știa despre criptopirol, încât jumătate dintre cei cărora le-a cerut dr. Kraus sfatul nici măcar nu auziseră de el, iar laboratorul de biochimie al Universității Rochester nici nu știa cum se scrie, răspunzând: „... pare ceva din filmele cu Superman, nu?”

În timpul analizelor de laborator ale fluidelor corporale ale lui Shawcross, dr. Kraus a aflat că, în timp ce concentrațiile de cupru, zinc, fier și histamine erau în limitele normale pentru o persoană sănătoasă, unul dintre rezultatele analizei de urină indica valori neașteptate. Criptopirolul indica „H 200,66 mcg/100 cc” față de valoarea normală, între 0 și 20. „H” era prescurtarea laboratorului pentru „High”³. Denumirea criptopirolului vine din grecescul *kryptos*, „ascuns”, iar „piro” este un prefix pentru foc. Derivația este grecească și latină în același timp, iar „pirol” este o combinație care înseamnă „ulei încins”. Astfel, criptopirolul devine „ulei încins ascuns”, a cărui structură chimică este similară cu a altor substanțe chimice cunoscute ca toxice pentru funcționarea creierului, cum ar fi LSD. Prezența criptopirolului în cantități crescute, deși nu este considerată un semn al vreunei boli anume, este, la valori anormale, considerată un marker biochimic al unei disfuncții psihiatrice, într-un fel destul de asemănător cu o valoare crescută indicată de un termometru clinic. Acest metabolit biochimic (5 hidroxi-criptopirol lactam) este prezent în mod normal în organismul uman fie în cantități foarte mici, fie deloc, și poate fi detectat în urină, care poate avea o nuanță mov.

Simțind că în sfârșit a dat de ceva, neobositul dr. Kraus a mai pierdut câteva nopți, descoperind astfel că orice valoare a criptopirolului de 20 mcg/100 cc era un motiv de îngrijorare. Valorile lui Shawcross explodaseră la 200 mcg/100 cc. Criptopirolul are legătură și cu bila, iar când este prezent în cantități excesive, se poate combina cu vitamina B6 și cu zincul, provocând un defect metabolic denumit „pirolurie”. Acesta s-a dovedit a fi un alt indiciu în încercarea de a-l înțelege pe Shawcross, pentru că piroluricii funcționează bine în condiții controlate de stres scăzut, dietă adecvată și predictibilitate. În afară de perioadele inițiale de adaptare, care sunt comune tuturor noilor deținuți, Shawcross s-a simțit întotdeauna ca acasă în sistemul structurat al închisorii, unde se bucură de o dietă echilibrată. În schimb, piroluricii par să sufere în condiții necontrolate. Incapabili să-și controleze furia, odată provocați, suferă schimbări bruște de dispoziție, nu suportă zgomotele neașteptate și puternice, sunt sensibili la lumina puternică și tind să fie „păsări de noapte”. De obicei sar peste micul dejun, nu reușesc să-și amintească ce visează și au o slabă memorie pe termen scurt, ceea ce îi face niște mincinoși nepricepuți. Uneori suferă de o lipsă a pigmentului pielii și sunt, prin urmare, palizi. Părul albește prematur și au o abilitate diminuată de a gestiona stresul. Astfel, pot fi foarte periculoși și constituie un risc public.

Toate acestea pun personalitatea și comportamentul lui Shawcross într-o lumină interesantă. Dr. Kraus argumentează că simptomele manifestate de Arthur Shawcross se corelează perfect cu cele ale cuiva cu niveluri anormal de ridicate ale acestei substanțe toxice. Dezorientarea parentală, testele EKG anormale, nervozitatea generală, pierderea progresivă a ambiției, performanțele școlare proaste și potența sexuală scăzută, toate sunt prezente în istoricul său personal.

Anomalia este corelată și cu iritabilitatea vizibilă, accesele de furie, incapacitatea de a-și controla furia odată provocată, schimbările de dispoziție, problemele serioase cu controlul stresului, comportament violent și antisocial, toate aliniate cu

riscul crescut de a deveni violent, lucru evident în comportamentul acestui om.

Pare că nu prea există dubii că Shawcross s-a născut cu un handicap, în mod cert în sens genetic și biochimic. Sindromul 47 XYY, legat de valorile anormale ale criptopiroulului, a creat încă de la concepție o bombă umană cu ceas, iar asta poate explica cu siguranță de ce a fost singura sămânță stricată în familia cu patru copii și faptul incontestabil că a dat dovadă de un comportament antisocial de la o vârstă fragedă. Bineînțeles, Shawcross a știut dintotdeauna că era cumva diferit de toți ceilalți, mai ales de membrii familiei sale, dar nici în cele mai negre coșmaruri n- ar fi aflat de ce sau cât de diferit putea fi. În primii 25 de ani de viață, istoricul său sexual evidențiază o înclinație către copii mult mai mici decât el. A avut cu siguranță fantezii sexuale legate de sora lui, Jean, iar cu predispoziția sa înnăscută spre violență, probabil că a fost inevitabil ca înclinațiile sale pedofile să se transforme în violuri și omucideri, ca într-un computer programat greșit. Uciderea lui Jack Blake și Karen Ann Hill stau mărturie groaznică în acest sens.

Un inadecvat sexual întreaga sa viață, Shawcross și-a învinovățit soțiile pentru dezamăgirile la acest capitol. Milioane de bărbați apelează la prostituate din diverse motive, așa încât, probabil, la eliberarea sa din închisoare, Shawcross a trecut spre lumea mai uzată a prostituției, pentru a-și satisface, la rândul lui, nevoia.

Există, de asemenea, dovezi care sugerează că oamenii cu tulburările genetice și chimice atribuite lui Shawcross se pot metamorfoza în indivizi extrem de periculoși, mai ales în orele nopții. „Monstrul răurilor” ieșea noaptea și, când fiara răzbătea la suprafață, prostituatele erau cele care primeau pedeapsa ucigașă.

Retrospectiv, cu toate informațiile de acum, nu s-ar putea spune oare că raționamentul și modul de operare ale lui Shawcross erau predictibile? Îmbrăcăminte - nu doar a lui, ci și a victimelor - era importantă pentru el. Hainele îl obsedau subconștient și le menționează mereu în declarațiile date poliției,

în scrisori și în timpul interviurilor. Poate că nu vom ști niciodată de ce erau hainele atât de importante pentru acest om, dar împăturirea lor cu grijă a fost un semn distinct de neșters al crimelor sale, probabil din motivul pe care mi l-a dat într-unui dintre interviuri: „împătorește-le hainele și vor crede că le vor îmbrăca din nou”, a fost remarcă sa calculată. Când era copil, mama lui Arthur îl obliga să fie ordonat și îngrijit, mai ales în privința hainelor, așa încât probabil această caracteristică era o moștenire din copilărie, pe care a dus-o cu el până a inclus-o în modul său de operare.

Care este explicația pentru practica sa dezgustătoare - și, în același timp, unică - de a îndesa resturi vegetale în urechile, nasul, gura, vaginul și anusul multora dintre victime? Din nou, ar putea fi o rămășiță din primii ani de viață, când se delecta torturând și omorând animale, pești și păsări. Atunci, copil fiind, a învățat că, îndesând tot felul de materiale în victimele sale, nu le împiedica doar țipetele de durere, ci le reținea urina și excrementele care îi puteau păta hainele. Shawcross și-a ucis toate victimele lângă apă, iar acest aspect al modului său de operare este mult mai ușor de explicat, pentru că era încă din copilărie un pescar iscusit, și în aceste perioade de izolare pe malul râului avea timp din plin pentru fanteziile sale sexuale. De aici afinitatea lui Shawcross pentru apă. Malul râului era teritoriul său unde se simțea sigur.

Shawcross s-a întors de mai multe ori la cadavrele victimelor sale. De multe ori stătea lângă trupurile în putrefacție și le povestea viața sa. Le-a spus cum îl scârbiseră nevestele sale. Le-a explicat că iubea copiii și că nu era vina lui că îi ucisese pe micul Jack Blake și pe Karen Hill.

De cel puțin două ori, Shawcross și-a spintecat victimele și le-a mâncat părțile intime. La June Cicero, penultima victimă, s-a întors de trei ori, a doua oară pentru a spinteca trupul înghețat, în apele pârâului, pentru a-și lua înfriorătorul trofeu.

— Mi-a luat ceva, a explicat el. Am tăiat din ea, după aia am dezmoțit carnea în mers, sub radiatorul mașinii. Am mâncat-o

crudă. Am vrut să le arăt polițiștilor unde era osul, da' n-au vrut să știe.

Ai spune că nici Stephen King n-ar fi putut descrie mai bine scena în vreunul dintre romanele sale de groază. Și apoi, a treia oară când s-a întors la cadavrul lui June Cicero, Shawcross s-a masturbat peste parapetul podului, act observat de un ofițer de poliție și care i-a pecetluit soarta.

Shawcross nu simte nici o remușcare pentru crimele sale; într-adevăr, dă vina fără excepție pe alții pentru actele sale antisociale - pe soțiile sale, pe Dumnezeu, pe armată și, mai recent, pe ceea ce crede că e anomalia sa genetică și biochimică. Aruncând vina în acest mod, este capabil să-și justifice faptele până în extrema autoaprecierii, ceea ce îl pune pe un loc aparte în galeria criminalilor în serie, argumentând că este o ființă umană specială și, astfel, material de studii științifice. Aici ar putea avea dreptate, fie și doar pentru posibilitatea de a-i examina mai îndeaproape genele și structura biochimică în speranța unei înțelegeri mai clare în privința a ceea ce este el.

Următorul fragment este dintr-o scrisoare trimisă de Shawcross autorului. Este publicată aici cu permisiunea lui:

Am fost întrebat dacă am ucis. Da, de mult prea multe ori pentru oricine. Se zice că am consumat carne de om. Gândește-te la vremuri de demult: ai să vezi că oamenii vânau oameni (încă o mai fac prin zone izolate ale lumii). Gândește-te la animalul căruia îi spunem porc ori vier. De ce zic unele cărți că nu putem mânca acest animal? Pentru că are același gust cu carnea de om. Am mâncat carne de bărbat sau de femeie... Așa că data viitoare când te așezi ca să mănânci bacon, șuncă sau o friptură succulentă ori vreun cotlet de porc, gândește-te la gustul, aroma cărnii de om. Dar asta nu se întâmplă decât când mă enervam foarte rău - foamea prădătorului.

Am fost un dumnezeu pentru mine. Am fost judecător, jurat și călău. Îmi plac oamenii, am omorât, măcelărit și distrus în total 53 de ființe umane în viața mea. De cel

Imaginează-ți asta: am fost învățat să stau câteva ore la rând fără să mișc; am fost învățat să caut și să distrug inamicul despre care mi s-a spus că e inamic.

Prostituatele pe care sunt acuzat că le-am ucis erau în felul lor inamicul meu, pentru că pot ucide cu bolile lor sociale și cu SIDA și să scape! M-au întrebat dacă regret. Răspunsul meu este că regret foarte mult, până acolo unde mă întreb de ce am fost ales pentru o astfel de sarcină.

Guvernul Statelor Unite m-a învățat cum săucid; ce nu m-a învățat a fost dorința să n-o fac! Încă mai am sentimentele alea - dar pastilele pe care le iau acum mi le înăbușă până când mă calmez. De ce nu înainte?

De ce sunt cum sunt? Studiați-mă - căutați răspunsul înainte să moară prea mulți! Sunt ca un prădător, capabil să vânez și să distrug fără motiv în orice moment... Am fost împins și amenințat, dar cumva pilulele îmi opresc sau îmi încetinesc dorința să lupt. Știu că atunci când mă lupt n-o să am nici un control - o să fiu din nou prădătorul.

Cei mai mulți îmi spun că o să mor în închisoare! (Și ce dacă.) Îți alegi când și unde să mori?... Mulți cred că, după ce mor, o să ajungă în rai. Nu-i așa! Sufletul așteaptă să fie chemat: citește Biblia, dacă în asta crezi. Cât despre mine, o să trăiesc din nou și o să continui spre următoarea trecere. Sunt un spiritualist... Moartea nu e decât o tranziție a vieții. Oamenii pe care i-am omorât sunt în următoarea tranziție. Vor trăi din nou, dar într-un fel mult mai bun decât cel pe care l-au lăsat în urmă!... Am trăit în multe părți ale lumii, chiar și în Anglia, în Kent mai exact. Mlaștinile mi-au fost casă acum 700 de ani.

Ce s-a întâmplat în casa în care am crescut e mai bine să rămână nespus, dar nu pot! Când eram copil, nu aveam nici un control asupra cui era partenerul meu sexual! Nu pot să zic că nu mi-a plăcut, indiferent cine era, o verișoară, o soră sau chiar o fată mai mare.

Orice bărbat, femeie sau copil de peste zece ani poate să ucidă intenționat. Cum am ucis fără să folosesc droguri și fără luptă? Să-ți explic. Corpul are multe puncte de presiune: unele te relaxează, altele te excită și altele provoacă sau anihilează

durerea. Unele dintre ele te pot paraliza, iar altele, oricum ar fi, te pot ucide! Mulți dintre voi, oamenii, mă înfățișați ca pe un nebun descreierat. E liberul vostru arbitru. Ce credeți s-ar putea să nu fie așa.

Privește cerul, de acolo am venit! Și tu la fel, dar nu vrei să recunoști! Timpul meu e pe sfârșite în această tranziție. O să plec în curând mai departe, simt ce simt. Dacă toți bărbații, femeile și copiii ar avea tot ce au ceilalți, crimele și războaiele nu ar exista.

Nu uita: privește cerul, venim să vă salvăm de voi.

Sunt sau sunt?

SEMNAȚ ARTHUR SHAWCROSS 19 SEPTEMBRIE 1994 Acest capitol este bazat pe interviurile exclusive, înregistrate audio și video, făcute de Christopher Berry-Dee cu Arthur John Shawcross, în Centrul Corecțional Sullivan, Fallsburg, New York, luni, 19, și vineri, 30 septembrie 1994, și pe corespondența purtată vreme de trei ani.

Shawcross primește scrisori, iar adresa sa este: Inmate # 91-B-083, Sullivan Correctional Facility, PO Box AG, Fallsburg, NY12733-0016.

Arthur John Shawcross a murit în data de 10 noiembrie 2008, la Albany Medical Center, din cauza unui stop cardiac, (n.red.)

JOHN MARTIN SCRIPPS - MAREA BRITANIE

„N-o să mă spânzure. Sunt britanic.”

JOHN SCRIPPS, CU PATRU ZILE ÎNAINTE DE A FI EXECUTAT ÎN ÎNCHISOAREA CHANGI DIN SINGAPORE, PE 19 APRILIE 1996 Numit de presă „Țuristul din iad”, Scripps a devenit primul occidental care avea să fie spânzurat în Singapore pentru crimă și doar al doilea pentru orice alt fel de infracțiune. Cetățeanul olandez Johannes van Damme a fost executat în 1994 de autoritățile din Singapore pentru trafic de droguri. A fost arestat pe 27 septembrie 1989, după ce asupra lui s-au găsit patru kilograme de heroină. A fost condamnat la moarte pe 26 aprilie 1993.

Scripps este primul britanic spânzurat după abolirea pedepsei capitale în 1964. Ultimele execuții au avut loc în Marea Britanie pe 13 august în acel an. Peter Anthony Allen, 21 de ani, a fost spânzurat în închisoarea Walton, Liverpool, iar John Robson Walby, alias Gwynne Owen Evans, 24 de ani, în închisoarea Strangeways, Manchester. Au fost condamnați împreună pentru uciderea lui John West, un șofer de dubă din Workington, Cumberland, în timpul unui jaf.

John Martin Scripps s-a născut în Hertford pe 9 decembrie 1959. Familia lui s-a mutat în Londra când era mic, iar el își amintește o copilărie fericită, în care a fost foarte apropiat de sora lui, Janet. La vârsta de nouă ani și-a pierdut tatăl, care s-a sinucis după ce a aflat că soția lui urma să-l părăsească pentru un alt bărbat. John și-a găsit tatăl în casă, cu capul în cuptorul pe gaz. Cam în aceeași perioadă mama lui a fost diagnosticată cu cancer la gât și, deși a învins boala, lumea lui John s-a dezintegrat.

Conform FBI, 70% dintre criminalii în serie au trecut printr-o traumă la un moment dat în copilărie.

„Trauma rămâne vie în timp și devine o fantezie a răzbunării”, spune Ian Stephen, un psiholog criminalist care lucrează pentru poliție și serviciul penitenciar din Strathclyde. „În cazul lui Scripps, furia ar fi putut fi determinată de faptul că a fost lipsit de tată, părăsit.”

John a devenit din ce în ce mai introvertit. S-a izolat de prieteni și a început să nu se mai poată concentra să învețe să citească și să scrie. A învățat aceste lucruri ulterior, în închisoare, dar scrisul său a rămas foarte copilăresc.

La 14 ani a dispărut dintr-o tabără de antrenament din Franța, organizată de Unitatea Finchley a forței de cădeți ai armatei. Un an mai târziu se găsea în fața tribunalului pentru minori, acuzat de pătrundere prin efracție și furt.

Prima condamnare ca adult a fost pentru expunere indecentă în 1978, când a fost amendat cu 40 de lire de Curtea Magistraților din Hendon. Ulterior începe un catalog macabru de infracțiuni precum spargeri în Londra, urmate de închisoare în

Israel, după ce a furat de la un coleg de kibbutz. În 1982 a fost închis din nou pentru spargere și agresiune în Surrey.

A reușit să scape de sistemul penal și a început o călătorie a crimelor prin Asia de Sud-Est și America. În Mexic a cunoscut-o pe Maria Arellanos, în vârstă de 16 ani, cu care s-a și căsătorit. Dar în 1985 era din nou în Marea Britanie, urmând a fi condamnat pentru spargere. Închisoarea nu l-a putut opri, iar el a scăpat din nou, întorcându-se la activitățile sale de mic traficant de droguri în Asia de Sud-Est și America.

Justiția i-a luat din nou urma în 1987, când a fost închis nouă ani în Londra pentru infracțiuni legate de trafic de heroină. În anul următor, tânăra sa soție mexicană a divorțat de el. În timpul unei învoiri în iunie 1990 a dispărut a treia oară și a plecat la Bangkok.

Interogat ulterior de ofițerii vamali, Scripps a spus că a zburat la Bangkok pentru a se întâlni cu o fată cu care coresponda. La sosirea în capitala thailandeză, s-a cazat la Liberty Hotel trei zile, într-o cameră ieftină, costând în jur de zece lire pe noapte. Însoțit de iubită, a frecventat câteva baruri și a vizitat atracții turistice locale. Dragostea părea să plutească în aer, iar cuplul a făcut o excursie la Ayuthaya, fosta capitală istorică, unde cei doi au stat două zile. Apoi au plecat spre Pattaya, cunoscut ca „Orașul Păcatelor”, iar de acolo, în Phuket, unde au stat la Nilly's Marina Inn, pe plaja Patong. Scripps a petrecut zece zile în Thailanda înainte să decidă să se întoarcă la Londra. Cheltuiase 1 000 de lire în timpul sejurului său în Orient, inclusiv 270 de lire pe haine și un pic peste 100 pe 48 de ceasuri contrafăcute. Cumpărase de asemenea și o cantitate de heroină.

La ora locală 1:20, Scripps a urcat la bordul zborului Gulf Air GF 153, cu destinația Muscat, în Sultanatul Oman. La sosire, s-a îndreptat spre zona de tranzit a Aeroportului Internațional Seeb, pentru a-și aștepta zborul de legătură spre Heathrow, Londra. Călătoria cu un pașaport britanic emis pe numele Jesse Robert Bolah. Acest document cu numărul #348572V fusese furat.

Pierzându-și timpul într-un bar din aeroport, l-a cunoscut pe Christopher Davis, cu care a stat de vorbă în așteptarea zborului. În timp ce se pregătea de îmbarcare, Scripps a fost supus unei verificări de rutină care a inclus și o percheziție corporală. Caporalul Saeed Mubarak de la Poliția Regală Oman l-a găsit în buzunare două pachete învelite în bandă adezivă roșie. Temându-se ca pachetele să nu conțină explozibil, a cerut ajutorul inspectorului Saeed Sobait. Cei doi ofițeri au percheziționat bagajul de mână al lui Scripps, în care au găsit un pachet mai mare, conținând o pudră albă. Problema celor doi era că pudra albă nu putea fi testată fără reținerea pasagerului. S-a decis astfel să-i dea căpitanului unul dintre pachete - care, s-a dovedit ulterior, conținea 50 de grame de diamorfină - și pașaportul. Lui Scripps i s-a permis apoi să se îmbarce spre Londra, în realitate fiind reținut și în responsabilitatea echipajului zborului Gulf Air.

Scripps a urcat agitat la bordul aeronavei Tri-Star și a ocupat locul 39H. Pe la jumătatea zborului, profesorul Gareth Russell, ocupantul locului 39K, a observat că pasagerul de lângă el a aruncat ceva pe jos și apoi l-a împins cu piciorul sub scaun.

Imediat ce aeronava a intrat în spațiul aerian britanic, pilotul a luat legătura cu serviciul vamal și, la câteva secunde după oprirea avionului, o echipă de ofițeri vamali condusă de David Clark a urcat la bord. Pachetul pe care îl aruncase Scripps sub scaun a fost găsit. După un test rapid care a ieșit pozitiv pentru opioide, a fost acuzat conform Articolului 3(1) din Legea utilizării greșite a drogurilor din 1971, de încălcarea Secțiunii 170(2) din Legea vămilor și accizelor din 1979.

John Scripps a fost reținut în noaptea aceea, pentru a li se permite ofițerilor vamali și polițiștilor să-i percheziționeze locuința din Gordon Road nr. 6, Farnborough, unde locuia cu unchiul său, Ronald White. A fost găsită o mapă cu mai multe acte, printre care un pașaport vest-german pe numele de Robert Alfred Wagner și un card de identitate belgian pe numele Benjamin George Edmond Stanislas Balthier, cu fotografia lui

Scripps. Persoanele pe ale căror nume se emisese documentele fuseseră date dispărute fără urmă de mulți ani.

Mai târziu în aceeași zi, Scripps a fost interogat din nou și întrebat ce sursă de venituri avea, cum de își permitea să călătorească prin toată lumea și cum și-a putut face rost de o valiză Samsonite foarte scumpă. A răspuns plin de tupeu: „Poate pentru voi e foarte scumpă, dar pentru mine nu e. Dacă nu vă permiteți o valiză ca asta, e fiindcă lucrați ca slugi ale statului pentru un salariu fix și nu sunteți dispuși să ieșiți și să munciți la orice oră.”

Pe 31 august, la ora 22:00, Scripps a fost eliberat în custodia lui John Martin și instruit să confirme cautiunea pe 29 octombrie 1990. Nu s-a prezentat în data stabilită și în 28 noiembrie a fost arestat de detectivul Malone în locuința mamei sale din Grove Road nr. 11, Sandown, pe Insula Wight. Poliția a găsit din nou droguri și l-a acuzat de deținerea a 50 de grame de diamorfină de puritate 80%. Valoarea de piață a acestei cantități a fost estimată la aproximativ 9 473 de lire, în timp ce restul de 191,5 grame de heroină pe care încercase să le treacă prin aeroport au fost evaluate la 38 551 de lire. Știind acum că Scripps deținea droguri în valoare de peste 48 000 de lire, polițiștii înțelegeau cum își permitea el acest stil de viață.

Deoarece Scripps reușise să fugă de o pedeapsă anterioară de șapte ani de închisoare pentru infracțiuni legate de droguri, a fost pus în arest în închisoarea Winchester, până la data procesului. Le-a spus avocaților că va pleda nevinovat. Apărarea lui era destul de simplă. Avea să fie achitat sau nu în funcție de afirmația sa că găsise pachetul roșu cu heroină pe jos, în Aeroportul Muscat, și îl predase poliției. A negat categoric că ar fi fost găsit vreun drog asupra lui în Muscat. Mai mult, a argumentat că urmele de heroină găsite în buzunarele pantalonilor pe care-i purta în acel moment au dus la cererea de a deschide pachetul cu droguri pe care îl găsise. A negat să fi avut orice cunoștință despre urmele care s-ar fi găsit în buzunarul unei cămăși. Și dacă ar fi reușit să scape cumva din încurcătura aceasta, tot n-ar fi scăpat de tot, pentru că polițiștii

găsiseră heroină asupra lui când îl arestaseră în Sandown, iar în portofel avea nu mai puțin de 2 000 de lire. Aceste lucruri sugerau că intenționa să vândă drogul pe Insula Wight, o altă acuzație pe care Scripps a negat-o.

Deținutului V48468 Scripps i s-a oferit un avocat din oficiu, iar cazul #T910602 a fost judecat de Curtea Coroanei din Winchester pe 6 ianuarie 1991. Reprezentat de Bruce Maddick QC, Scripps și-a recunoscut brusc vinovăția, încercând să obțină clemență. În ciuda acestei manevre, a fost condamnat la 13 ani de închisoare. În mod uimitor, a stat închis doar trei ani și zece luni, reușind încă o evadare.

Scripps și-a început condamnarea în închisoarea Albany, pe Insula Wight, și timp de șase săptămâni, între martie și aprilie 1993, a fost instruit în meseria de măcelar de ofițerul James Quigley.

„I s-a arătat cum se dezoasează sferturile anterioare și posterioare de vită, carcasele de porc, cum se scoate slănina și cum se tranșează puiul”, spune James Quigley, adăugând: „A învățat foarte repede cum să tranșeze, dezmembreze și dezoaseze animale.”

Ce nu au bănuit autoritățile nici o clipă era că, în timp ce inițiau un deținut în tainele meseriei de măcelar, îl și echipau cu abilitatea de a ucide și de a tranșa ființe umane, chemare macabră căreia el i-a cedat în cele din urmă.

Odiseea finală a lui Scripps a început pe 28 octombrie 1994, când nu s-a mai întors în închisoarea Mount din Bovington, Hertfordshire, după o învoire de patru zile. În săptămâna dinaintea învoirii și-a vândut fără să se ascundă toate lucrurile, pentru a-și finanța evadarea. S-a lăudat chiar câtorva deținuți că urma să evadeze. Administrația închisorii a aflat despre asta, dar nu a făcut nimic.

Când nu s-a mai prezentat la finalul perioadei de învoire, guvernatorul închisorii, Margaret Donnelly, a spus: „Nu mai era considerat un risc. Nu avea un istoric violent. Era liniștit și rezervat.”

Ce nu știa, din câte se pare, guvernatorul, era că Scripps fugise după fiecare permisie primită vreodată. Și, departe de a fi liniștit și rezervat, miosul traficant era pe cale să devină un criminal în serie diabolic.

După ce a fugit, Scripps a fost cuprins de o demență a crimelor în jurul lumii. Prima escală, înaintea seriei de crime, a fost Olanda, unde s-a întâlnit cu un fost vânzător de droguri pe care îl cunoscuse în închisoarea Winchester. A mers apoi în Belgia și în Spania, și a ajuns la finele lui noiembrie în Mexic, unde a încercat să se împace cu Maria Arellanos. I-a spus că fusese eliberat din închisoare din motive de procedură, că se întorcea în Thailanda ca să cumpere haine de mătase și că voia să deschidă cu ea un butik în Cancun. I-a spus că era acum un om profund religios și, pentru a o convinge, a devenit un adorator al Fecioarei din Guadalupe, protectoarea Mexicului.

Pentru a finanța această aventură, Scripps s-a împrietenit cu Timothy McDowell, un excursionist britanic aflat în vacanță în Belize, care călătorise în Mexic în 1994. Se bănuiește că l-a omorât în bătaie pe absolventul de Cambridge în vârstă de 22 de ani, i-a tranșat corpul și l-a aruncat într-un râu plin de aligatori. La scurt timp după crimă, contul victimei a fost devalizat de 21 000 de lire, banii fiind transferați în contul lui Scripps din Londra. Suma a fost ulterior transferată într-un al treilea cont, în Statele Unite, în numele lui Simon Davis, unul dintre multele aliasuri ale lui Scripps.

Gerard George Lowe, 33 de ani, a ajuns pe Aeroportul Changi din Singapore în dimineața zilei de 8 martie 1995. Îmbrăcat lejer, în bermude kaki și un tricou portocaliu, nu se deosebea cu nimic de toți ceilalți călători care se îngrămădeau la debarcare și pe holurile terminalelor. Era doar un alt turist, și asta era ideea. Călătorind singur într-o țară străină, Lowe căuta un chip familiar. Și, cum se întâmplă în aeroporturi când oamenii încearcă să se orienteze, a ajuns să stea de vorbă cu un necunoscut. Englezul înalt, cu vocea blândă, pe la vreo 30 și ceva de ani, s-a prezentat politicos: Simon Davis. Lowe i-a spus că era inginer sud-african proiectant de fabrici de bere, care

venise la cumpărături în Singapore pentru a profita de prețurile mici ale camerelor și aparatelor video. Când i-a observat cârdul de credit auriu, Scripps a știut că își găsise următoarea victimă.

Pentru Scripps a fost evident că noua sa cunoștință era un om chibzuit, așa că i-a propus să împartă o cameră de hotel. A propus hotelul River View. Acesta este un popas destinat afaceriștilor din clasa de mijloc, cu o zonă de recepție placată cu marmură lucioasă și un butic ordinar unde se vând orhidee de plastic și parfum „Hong Kong Girl”. Hotelul era plin, iar cei doi au fost nevoiți să aștepte câteva ore să primească o cameră. „Păreau foarte normali”, după cum a declarat Roberto Pregarz, managerul hotelului, la procesul lui Scripps. „Zâmbeau și râdeau. Nu era nimic ciudat.”

După câteva minute de la înregistrare, cei doi bărbați au luat în primire camera 1511. După ce au despachetat, Lowe s-a așezat la o măsuță rotundă de unde putea admira priveliștea panoramică a orașului și, luând un stilou, a început să-și facă lista de cumpărături.

Scripps a ales acest moment pentru a se furișa în spatele lui Lowe și a-l lovi o singură dată, teribil, în moalele capului, cu un ciocan de camping de 1,3 kilograme. După ce a fost prins și apoi încarcerat în închisoarea Changi, Scripps a spus despre crimă: „Cred că [Lowe] a fost un pic surprins când l-am lovit. La început a crezut că nu-i fac nimic. M-am enervat pentru că m-am gândit că e homosexual. L-am aruncat în perete și el a început să se lase în jos. Tremura și a făcut pe el. L-am cam burdușit un pic și l-am făcut să-mi spună PIN-ul cârdului. În baie era conștient. I se scurgea apă din gură. Gâlgăia sau așa ceva.”

Fără urmă de emoție, Scripps a adăugat: „Ei bine, i-am tăiat gâtul și l-am lăsat să sângereze ca un porc până a murit”.

Următorul dialog dintre mine și John Scripps a avut loc când era în închisoare, așteptând să fie executat:

CBD: Deci hai să ne înțelegem, John. L-ai izbit pe acest om nevinovat de perete, apoi l-ai bătut până aproape de inconștiență sau așa ceva. Apoi l-ai târât în baie, l-ai pus în cadă, punându-i capul pe genunchi. Ai pornit apa și l-ai

înjunghiat în ceafă, pentru a-l paraliza. Apoi i-ai tăiat gâtul sau ce i-ai făcut și l-ai lăsat să sângereze până la moarte. Știa ce i se întâmplă, John?

JS: Vrei nenorocitul de adevăr?

CBD: Da.

JS: Da.

CBD: Da, ce?

JS: Vrei să scoți apă din piatră seacă?

CBD: A știut domnul Lowe ce se întâmpla?

JS: Da! S-a pisat și s-a căcat pe el. Puțea ca dracu'. Se căca pe el. Da. Sigur. Ah, futu-i! Pe bune, nu pot să vorbesc despre asta. N-a fost bine și am borât. Pe bune, s-a căcat pe el, da' nu prea avea ce să facă, nu?

CBD: Probabil că nu, John. Ce ai făcut după ce l-ai omorât?

JS: L-am făcut bucăți, ca să pot scăpa de cadavru.

CBD: E adevărat că ai folosit ferăstrăul cel mic al briceagului Swiss Army?

JS: Aia e o aiureală. Am un briceag pentru camping. Da' oricine îți poate spune că n-ai cum să folosești un ferăstrău atât de mic să tranșezi un corp.

CBD: OK. Ce ai folosit?

JS: Un cuțit de dezosat de 15 centimetri. M-au învățat ce cuțite să folosesc, să știi.

CBD: Da, știu că spui adevărul. Continuă!

JS: Ei bine, după ce s-a scurs sângele, i-am tăiat capul. Exact ca la porc. E aproape același lucru. Tai prin beregată și răsucești cuțitul prin ceafă. Nu e cine știe ce dacă o faci cum trebuie... I-am tăiat antebrațele de la coate. După aia i-am tăiat brațele din umeri. Pur și simplu, tai prin încheieturi. Nu-ți trebuie nici un ferăstrău.

CBD: Și?

JS: Păi, picioarele. Aăă, la un porc ai picioarele și trebuie să folosești un ferăstrău ca să faci... cred că se numește „tăietură pătrată”. Dar, sincer... Am înfipt cuțitul și am răsucit și am tăiat până când picioarele s-au desprins din șold, cred. Când am ajuns la genunchi, am tăiat prin ei pur

și simplu și au sărit și am putut plia picioarele. Chestii grele, nu?

După ce a împachetat bucățile de corp în sacii negri de gunoi pe care Gerald Lowe îi adusese pentru a împacheta cumpărăturile sale din duty-free, Scripps a pus pachetele în singurul dulap al camerei. A dat din plin cu deodorant Lynx prin cameră, în încercarea de a acoperi mirosul propriei vome: s-a dovedit a fi fost degeaba, deoarece cuplul care a stat în camera 1511, în zilele care au urmat, a reclamat un iz dubios care se simțea în cameră. În sfârșit, Scripps s-a spălat pe mâini și a curățat baia. Din nou, nu a fost prea scrupulos și a ratat câțiva stropi pe perdeaua de duș, pe ușă și pe vasul de toaletă. Aceste urme s-au dovedit a fi probe cruciale când a fost dus în cele din urmă în fața curții pentru a răspunde acuzației de crimă.

Crima, comisă într-o manieră atât de meticuloasă, poate fi cu greu considerată o crimă pasională. Este o acțiune eminamente practică, îndeplinită cu obiectivitatea studiată a unui profesionist. Este nevoie de gândire, planificare și talent pentru a te ocupa de fiecare detaliu eficient și cu sânge-rece. Cu toate că a lăsat urme ale măcelului în baie, după eveniment, Scripps a demonstrat o stăpânire de sine clinică și tacticoasă. A început prin a falsifica semnătura victimei pe o hârtie de calc.

Următoarea sa mișcare a fost o vizită la un magazin de computere, unde i-a spus vânzătorului că era Gerald Lowe și voia să cumpere niște laptopuri. Pe la 9 seara era înapoi în restaurantul hotelului River Garden, în fața unei fripturi și a unei sticle de vin alb. Era o seară liniștită. Șirul de lumini multicolore din jurul terasei se reflecta în apa râului Singapore. John Scripps făcuse pace cu lumea.

A doua zi de dimineață, Scripps l-a informat pe recepționarul hotelului că însoțitorul său a plecat și că va plăti el factura. Apoi a luat la rând mallurile sclipitoare din Singapore, într-o adevărată nebunie a cumpărăturilor. A colindat din magazin în magazin, folosind de fiecare dată cârdul Gold al lui Lowe. Prima sa achiziție a fost o pereche de pantofi Nike și niște

ciorapi, precum și un aparat de înregistrare video, pe care a aranjat să i-l trimită surorii sale, în Anglia.

În dimineața zilei de 9 martie, Scripps a folosit cârdul de credit pentru alte cumpărături costisitoare. A retras și 8 400 de dolari singaporezi de la o bancă și a transferat telegrafic 11 000 de dolari americani într-unui dintre conturile sale din San Francisco, deschis pe numele John Martin. A folosit cârdul pentru a cumpăra un bilet de 30 de dolari singaporezi la un spectacol al Orchestrei Simfonice din Singapore, care a prezentat un program cu bucăți din Brahms și Ceaikovski. În sfârșit, într-o tentativă extraordinară de ciudată, dar pragmatică de a-și maximiza câștigul, a cumpărat cinci bilete la loteria Big Sweep.

În noaptea aceea a pus bucățile de cadavru tranșate într-o valiză și a luat un taxi până în Portul Singapore unde, la adăpostul întinericului, a aruncat conținutul macabru în apele de lângă Cheiul Clifford. A doua zi, cu portofelul doldora, a luat avionul spre Bangkok.

Sheila Damude, o femeie de 49 de ani, administratorul unei școli din Victoria, Columbia Britanică, venise în Bangkok pentru o vacanță de două săptămâni alături de fiul ei, care era într-un an de pauză pentru a face turul lumii. Darin, 22 de ani, își rupsese piciorul în timpul unei excursii cu prietenii, iar ea voia să-i ofere puțină atenție maternă. Au decis să facă o excursie până pe „Insula Paradisului” Phuket.

Pe 15 martie, mama și fiul au ajuns pe Aeroportul Phuket și încercau să-și adune gândurile, în debandada obișnuită a sosirilor, când Scripps s-a apropiat șovăitor de ei.

—Am zburat cu același avion. Aveți probleme? i-a întrebat.

În doar câteva minute, Scripps a obținut informația că Sheila și fiul ei voiau să ajungă pe plaja Patong, dar nu știau cât ar putea costa un taxi.

Cu simțurile sale de prădător cât se poate de treze, Scripps, eternul călător experimentat, le-a spus de „Nilly's Marina Inn”, unde camera i-ar fi costat în jur de 18 dolari americani pe noapte. Micul hotel de lux se afla într-o zonă liniștită, la capătul sudic al plajei Patong, una dintre cele mai populare ale insulei.

Le-a propus să împartă cu el un taxi, pentru a mai economisi bani. Mama și fiul au făcut un schimb de priviri și au încuviințat din cap. Erau evident foarte impresionați de acest tânăr serviabil și, curând, se aflau pe șoselele prăfuite spre plaja Patong.

Scripps s-a cazat la Nilly's Marina Inn ca Simon Davis, un mic negustor din Londra. Nu a observat nimeni că, dintr-o greșeală care dezvăluia multe, semnase neatent cu inițiala prenumelui său real - „J” Davis. Călătorul perfect, mai stătuse și altă dată acolo, de fiecare dată atrăgând priviri admirative din partea angajatelor care se refereau la el cu apelativul „Mr. John”.

Cei doi Damude au urcat cu liftul până la etajul al doilea, unde li s-a prezentat un apartament de lux spațios, cu vedere la golf, o priveliște ca din *Miami Vice*, cu jet-skiuri și șalupe năpustindu-se spre nisipurile albe. Scripps a luat o cameră apropiată, de partea cealaltă a coridorului, cu vedere la zona împădurită din spatele hotelului.

Apartamentul familiei Damude avea două paturi duble mari, un minibar bine aprovizionat, telefon cu linie directă internațională, televizor color, aer condiționat și o zonă de bucătărie. Baia și dușul erau separate și exista chiar și un seif în care își puteau asigura bunurile de valoare.

Camera era destul de luxoasă, mai ales pentru prețul ei, dar priveliștea era de neprețuit. Dincolo de plaja lungă și nisipoasă și un drum îngust erau apele de cristal ale Mării Andaman. Când au ieșit pe balcon, au văzut doi palmieri înalți crescuți din solul nisipos, sub care două localnice spărgeau nuci de cocos. Fetele au privit în sus și au început să chicotească când l-au văzut pe atrăgătorul Darin. În acele momente, cei doi credeau că au ajuns în rai, dar peste numai o zi aveau să fie aruncați în iad.

Între timp, după o plimbare scurtă pentru a vedea fascinantă viață de noapte din Patong, cei doi Damude și-au petrecut seara explorând magazinele de mătăsuri. Scripps a închiriat o motocicletă Honda de 450cc și a sfârșit pe faleză, la The Banana Bar. Trepidând în ritmul muzicii, locul era plin de fete care își vindeau trupul pe un preț mai mic decât al unui prânz. A dansat câteva ore și a făcut sex cu o femeie tânără pe plajă,

înainte să încheie noaptea. Poliția Turistică i- a admirat motocicletă galben-verde parcată ilegal în fața hotelului și a decis că nu era o idee bună să amendeze un turist în vacanță.

Dimineață, Sheila și Darin au coborât la micul dejun, pe care l-au luat în aer liber, la soare. După masă s-au uitat după semne de viață prin acvariul oarecum posomorât al hotelului, iar Sheila a căutat prin stativul cu cărți poștale ceva potrivit de trimis acasă, soțului ei. A fost ultima dată când cei doi au fost văzuți în viață. Se crede că au revenit în camera lor pentru a-și planifica ziua.

În jurul orei 11:00, turiștii care se vânturau prin fața micului hotel învecinat au observat un șuvoi de apă colorată în roșu venind dintr-o scurgere care ducea de la Nilly's Marina Inn în canalizarea de sub șosea.

Pentru că nu a fost acuzat niciodată de uciderea Sheilei și a lui Darin Damude, John Scripps a refuzat să discute cu mine acest caz. Cu toate acestea, folosind toate dovezile cunoscute, este posibil de reconstruit ce s-a întâmplat după ce mama și fiul au revenit în camera lor.

Scripps a ciocănit la ușă și a intrat sub un pretext oarecare și, în câteva secunde, i-a paralizat pe amândoi cu o armă cu șocuri electrice. O astfel de armă a fost găsită asupra lui când a fost arestat. Cu victimele imobilizate, și-a scos ciocanul și i-a lovit până i-a omorât - mostrele luate de pe ciocanul său s-au potrivit cu petele de sânge de pe covorul din camera celor doi Damude - după care le-a tranșat corpurile, folosindu-se de abilitățile de măcelar învățate atât de bine în închisoarea Albany.

După ce a furat pașapoartele și cărdule de credit ale celor două victime, a plecat într-o nouă sesiune de cumpărături. Craniile, torsurile și câteva membre aparținând celor doi au fost găsite între 19 și 27 martie, împrăștiate prin împrejurimi. De asemenea, în această perioadă, o thailandeză care ieșise să-și plimbe câinele a găsit alte rămășițe macabre, parțial ascunse într-un puț de mină de staniu dezafectat. Identitatea victimelor a fost ulterior confirmată cu ajutorul amprentelor dentare.

Occidentul a devenit mai puțin sensibil la astfel de crime multiple comise cu sânge-rece. Detaliile înfiorătoare ale crimelor înfăptuite de, spre exemplu, Kenneth McDuff, Harvey Carignan ori Peter Sutcliffe au devenit mult prea familiare. Când cea mai recentă crimă senzațională ajunge pe prima pagină a ziarelor, avem sentimentul că am mai citit despre ea. Cadavrele dezmembrate, victimele anonime, crimele aparent lipsite de motiv și actele bizare de violență au devenit ceva obișnuit.

Însă, în Singapore, violența și crimele sunt neobișnuite. În acest oraș-stat ordonat draconic, în care până și asfaltul pare să fie spălat cu șampon și în care sticla zgârie-norilor strălucește fără pată în soare, infracțiunile iau forme mai igienice.

Pedepse de o duritate renumită îi așteaptă pe cei care îndrăznesc să arunce gunoaie ori guma de mestecat pe stradă. Aici, taxiurile sunt echipate cu un avertizor care se declanșează automat dacă șoferul depășește limita de viteză de 80 de kilometri pe oră. Singaporenii s-au întâlnit și ei cu crimele. Au și ei partea lor de crime domestice, în medie mai puțin de 50 de omucideri pe an la o populație de 2,5 milioane. Crimele comise sub impulsul momentului par întotdeauna mai ușor de înțeles.

Superintendentul interimar Gerald Lim a fost cel desemnat la conducerea anchetei crimelor comise de John Scripps. În momentul uciderii lui Lowe, acesta era ofițer superior de investigații în Divizia de Anchete Speciale a Departamentului de Investigații Criminale, iar ancheta sa a început pe 13 martie 1995, în Portul Singapore, cu descoperirea unor picioare care se iveau dintr-un sac negru de gunoi, legate cu o pereche de chiloți albaștri mari, marca Woolworths.

Un barcagiu a făcut următoarea descoperire - două coapse albe, păroase și legate cu fâșii textile portocalii, săltând printre ambarcațiunile de agrement, în apropiere de Cheiul Clifford.

În sfârșit, pe 16 martie, torsul umflat al unui bărbat a fost pescuit din apă. Aceste rămășițe înspăimântătoare aparțineau aceluiași bărbat alb, dar capul și brațele trupului nu au fost recuperate niciodată.

Lim avusese de-a face cu bătăile teribile dintre constructorii imigranți și cu crime domestice, dar acum era vorba de ceva complet și înfiorător de diferit. A examinat carnea verzuie, în putrefacție, întrebându-se cine ar fi putut fi capabil de nimicirea atât de rece și de calculată a unei alte ființe umane. Iar acest cadavru nu era lipsit doar de cap și brațe, ci și de nume.

Dat fiind că majoritatea turiștilor care vizitează Singapore se cazează la hotel, prima oprire a detectivului a fost registrul centralizat al hotelurilor. În câteva ore a fost trimis un fax către toate hotelurile din Singapore, cu întrebarea dacă lipseau oaspeți sau dacă existau cazuri în care aceștia plecaseră fără să achite nota de plată. Hotelul Riverview a răspuns imediat. Doi oaspeți - Gerard Lowe și Simon Davis - plecaseră din camera 1511 fără să plătească. Dar mai era ceva, a spus managerul. Recepționerii de serviciu și-au amintit că englezul fusese văzut trăgând de o valiză grea prin foaier, în noaptea dispariției sale și a însoțitorului său, și că, la întoarcere, câteva ore mai târziu, avea mâinile goale.

Pe 14 martie, poliția din Johannesburg, Africa de Sud, a primit plângerea unei îngrijorate doamne Vanessa Lowe, care spunea că soțul ei dispăruse. Nu o mai sunase din Singapore pentru a o asigura că e bine, ceea ce, le-a spus ea, era complet neobișnuit. Temerile sale au ajuns curând la urechile lui Gerald Lim, iar acesta a invitat-o în Singapore, pentru a identifica trupul dezmembrat și câteva articole de îmbrăcăminte.

Înainte de sosirea Vanessei Lowe, Lim stabilise că „Simon Davis” folosisese cârdul de credit Gold al victimei. Davis era acum principalul suspect și fusese emis un mandat de arestare pe numele lui. Polițiștii erau acum convinși că îl ucisese pe Lowe pentru bani.

Când a sosit femeia înnebunită de îngrijorare, superintendentul Lim a așteptat-o la aeroport și, cât de delicat a putut, a rugat-o să identifice cadavrul. Femeia i-a indicat cu curaj mai multe semne de pe trupul răposatului ei soț. A recunoscut cicatricea operației de apendicectomie de pe abdomen, pistrii de pe spate și o umflătură osoasă de deasupra genunchiului

drept. A identificat de asemenea și chiloții folosiți de Scripps pentru a lega coapsele victimei sale, iar fâșiile portocalii fuseseră rupte dintr-un tricou al soțului ei.

Dintr-un motiv inexplicabil, Scripps s-a întors în Singapore pe 19 martie și, după o încăierare scurtă în fața ghișeului Biroului Imigrație, a fost arestat. Când polițiștii au deschis rucsacul bărbatului care își spunea Simon Davis, au fost uluiți de ce au găsit. Înăuntru, alături de un prosop de plajă „Enjoy Coca-Cola”, o casetă Pink Floyd, un șampon Paul Mitchell și câteva prezervative, era ceea ce ei au numit „trusa criminalului”.

Scripps avea un pistol cu șocuri electrice de 10 000 de volți „Z-Force III”, un ciocan de 1,5 kilograme, un spray lacrimogen, două perechi de cătușe, câteva cătușe pentru degetele mari, două cuțite cu zimți și două cuțite Swiss Army. Și asta nu era tot. Altă geantă a sa era plină cu haine potrivite unei femei între două vârste - fuste, rochii și chiar și niște cercei cu perle. Ascunse printre ele erau pașapoartele a doi cetățeni canadieni - Sheila și Darin Damude ambele cu fotografiile lui Scripps lipite grosolan. Avea asupra lui peste 40 000 de dolari americani în bani gheață și cecuri de călătorie, cârduri de credit și alte bunuri care le aparținuseră lui Lowe și celor doi Damude.

În echivalentul singaporez al procedurilor preliminare unui proces, ancheta preliminară a strâns nu mai puțin de 77 de declarații scrise de la martorii acuzării, susținând acuzația de crimă, și 11 alte acuzații variind de la falsificare, vandalism și escrocherie până la deținerea de arme și de mici cantități de droguri reglementate. Douglas Herda, din partea Poliției Regale Canadiene, a cerut să-l interogheze la rândul lui pe Scripps în legătură cu uciderea Sheilei și a lui Darin Damude în Phuket. Autoritățile din Singapore i-au respins cererea.

Procesul lui John Scripps a început pe 2 octombrie 1995, în noul tribunal supertehnologizat al statului Singapore. Măsurile de securitate au fost extreme pe toată perioada procesului, cu Scripps așezat între doi ofițeri înarmați, într-o cușcă de sticlă și metal. Picioarele i-au fost prinse cu cătușe de o

bară metalică. Nu a pledat în vreun fel, dar „nu și-a recunoscut vinovăția”, ceea ce, conform legilor din Singapore înseamnă că a contestat acuzațiile. În Singapore, procesele nu sunt cu jurați, un singur judecător ascultând mărturiile.

Primul martor a fost James Quigley, care a declarat că îl învățase pe Scripps meseria de măcelar în închisoarea din Albany. Chao Tzee Cheng, expert patologic al statului, a spus că maniera în care fusese tranșat corpul lui Lowe indica faptul că autorul nu putea fi decât un medic, un veterinar ori un măcelar.

— Le-am spus polițiștilor: „Uite ce e, aveți de a face cu un criminal în serie”, a declarat el în mărturia sa.

Acuzarea a susținut că Scripps, folosind un nume fals, s-a cazat în aceeași cameră de hotel cu Lowe și l-a ucis.

În ceea ce a echivalat cu o recunoaștere, Scripps a declarat în fața curții că l-a întâlnit pe Lowe în Aeroportul Changi, pe 8 martie, și că s-au înțeles să împartă o cameră de hotel. A recunoscut că l-a ucis în cameră după ce a fost trezit de un Lowe pe jumătate dezbrăcat, zâmbind și mângâindu-l pe fese.

—Nu sunt homosexual, a spus Scripps, și atunci mi s-a părut că domnul Lowe era homosexual. Am luat-o razna; am răbufnit și am început să înjur. Am mai avut câteva experiențe de genul ăsta în trecut și eram destul de înspăimântat.

Scripps a spus că a folosit ciocanul „pentru a-l lovi pe Lowe de mai multe ori în cap, până când a leșinat pe podeaua acoperită cu mocheta. Mâna mea dreaptă era plină de sânge. Totul s-a întâmplat foarte repede.”

După ce și-a dat seama că Lowe era mort, a declarat Scripps, a cerut ajutorul unui prieten britanic, căruia a refuzat să-i dea numele. Acesta a scăpat de cadavru fără a-i spune cum. A negat că el ar fi tranșat trupul.

Apărarea, condusă de Joseph Theseira, a încercat să demonstreze că Scripps nu intenționase să-l ucidă pe Lowe, iar crima fusese un act de ucidere din culpă, pentru care pedeapsa maximă era detenția pe viață.

Din punctul de vedere al acuzații, Scripps comisese o crimă premeditată, cu intenția de a jefui victima.

În a patra zi a procesului, procurorul Jennifer Mărie, a spus că Scripps exersase semnătura lui Lowe, acest lucru sugerând premeditarea crimei. A prezentat curții obiecte reținute din bagajele acuzatului, printre care o agendă și hârtie de calc cu încercări de semnătură cu numele lui Lowe.

Într-un exercițiu pedant, apărarea a interogat doi ofițeri de poliție, încercând să demonstreze că aceștia căutaseră insuficient urme de sânge lângă patul din camera de hotel unde Scripps susținea că Lowe căzuse și sângerase până la moarte. Ambii polițiști au spus că nu erau urme de sânge pe covor, ci doar în baia mică. Acuzarea a argumentat că aceste dovezi susțineau afirmația conform căreia crima fusese premeditată. Trezindu-se evident într-o fundătură, Pereira a insinuat că, dacă poliția nu a găsit urme de sânge pe covor, cauza ar putea fi testele insuficient de minuțioase și faptul că nu fusese cercetat locul exact în care căzuse Lowe.

În timpul procedurilor curții, pe 24 octombrie, Scripps a spus că, aflându-se în custodia poliției, după ce fusese arestat, a încercat să se sinucidă tăindu-și venele cu un ciob de sticlă, pentru a scăpa de spânzurătoare.

— Eram convins că urma să fiu spânzurat, a spus bărbatul de 35 de ani în a cincea sa zi în boxa martorilor. Mă tot gândeam la Lowe și la filipineza care a fost spânzurată.

Se referea la Fior Contemplación, menajera filipineză care fusese spânzurată pe 17 martie 1995, după ce recunoscuse două crime.

Acum, Scripps și-a săpat practic groapa, în momentul în care a fost de acord cu sugestia judecătorului T.S. Sinnathuray că unui măcelar bun i-ar fi luat vreo cinci minute să tranșeze un animal. Apoi a intervenit procurorul.

— Cunoștințele pe care le aveți ar putea fi folosite pentru a tranșa un corp uman?

— Oasele sunt similare, a răspuns Scripps.

Trecând la subiect, Jennifer Mărie l-a mai întrebat o dată:

— Ați dezmembrat corpul domnului Lowe?

Scripps și-a privit picioarele încălțate și a răspuns neconvingător:

—Nu, nu am abilitățile pe care le-ați menționat.

În a șasea zi la bară, Scripps a fost întrebat de procuror de ce nu a reclamat uciderea lui Lowe la poliție.

—Pentru că acest om a murit de mâna mea, a spus el, iar în Singapore, conform legii, asta înseamnă automat pedeapsa cu moartea. Asta am înțeles atunci.

—Deci cine este misteriosul om care l-a tranșat pe domnul Lowe? a întrebat procurorul.

—Este un prieten britanic care stătea într-un hotel de pe Sentosa. În timp ce el făcea asta, eu am fugit.

Scripps a spus că îl cunoștea pe acest „prieten” de opt-zece ani și că își amintea că lucrase odată într-un abator.

—Este un om foarte periculos, a spus el cu sfială. Mă tem pentru siguranța familiei mele.

Judecătorul l-a avertizat atunci pe Scripps că refuzul său de a dezvălui până și cele mai simple informații despre prietenul său îi poate afecta apărarea.

—Sunteți în fața unei acuzații de crimă, i-a reamintit judecătorul, pentru care, în această țară, se primește pedeapsa capitală. La sfârșitul zilei trebuie să mă întreb: a fost acuzatul, John Scripps, la un hotel de pe Sentosa?

Lăsându-se pe spate în scaun, judecătorul a oftat când Scripps a refuzat să descrie măcar hotelul, refuz care a determinat procurorul să-l acuze că minte și că faptele prietenului său erau o „invenție de la cap la coadă”. Au fost de asemenea evidențiate discrepanțele dintre declarațiile anterioare date de Scripps polițiștilor pe 29 aprilie și mărturia sa în fața curții.

—Nu ați menționat nici o tentativă de agresiune homosexuală cât timp ați fost în închisoare în 1987 și nici așa-zisa agresiune din 1994 a domnului Lowe, nu-i așa? Părerea mea este că acest incident din 1994 nu a existat, a spus Mărie. Este doar încă o invenție.

Cu Scripps acum în corzi, procurorul a început să-l toace. Presat să-și explice deplasările dintre 8 și 11 martie, Scripps a spus că memoria nu-l ajuta deloc.

—Aveți o memorie bună? a fost întrebat.

—Nu, a răspuns el agitat. Sunt dislexic. Încurc lucrurile.

Pe 6 noiembrie, a spus Jennifer Mărie în pledoaria finală, „comportamentul acuzatului ulterior crimei sugerează că era calm, rece și calculat, departe de omul confuz, amețit și cuprins de amnezie, rătăcind într-o lume fantasmagorică, pe care încearcă el să-l înfățișeze acum lumii. Este un om care deține controlul deplin al facultăților sale. Când a jefuit practic cărdul de credit al lui Lowe, cumpărând o pereche de pantofi sport moderni, un aparat de înregistrare video și un bilet la un concert simfonic, a devenit un om care nu are scrupule să mintă continuu, permanent și chiar sub jurământ în fața curții.” Apoi a adăugat: „Scuza acestui om, că l-a ucis pe domnul Lowe din cauza unor avansuri homosexuale este doar una dintr-un lung șir de minciuni destinate să mascheze o crimă premeditată a unui lacom criminal în serie la vânatoare de turiști. Iar doamna Lowe a declarat sub jurământ - o soție bună și iubitoare - că soțul ei venise aici într-o vacanță de cumpărături. Este mai mult decât cert că nu era homosexual. Acuzatul nu doar i-a ucis și tranșat soțul; acum îi terfelește și onoarea.”

În pledoaria finală a apărării, Edmond Pereira a spus: „Cerem Curții să concluzioneze că acuzatul nu este vinovat de crimă, ci de ucidere din culpă, care nu echivalează cu o crimă. Omorul a survenit în urma unei lupte declanșate brusc în febra momentului, a unei altercații neașteptate.” Apoi a adăugat: „Nu este un om cu înclinații violente”.

Pereira i-a cerut de asemenea judecătorului Sinnathuray să facă abstracție de informațiile din Thailanda. „Nu există nici o dovadă care să sugereze că acuzatul este responsabil pentru moartea celor doi canadieni”, a spus el, catalogând informațiile drept „cel mult circumstanțiale și vătămătoare”.

Se spune că pe 7 noiembrie 1995, îmbrăcat în haine kaki, tuns perie în stilul pușcăriașilor și așteptând verdictul în picioare,

în cușca de sticlă a tribunalului, Scripps glumea și râdea cu gardienii săi.

„Karma e karma. Cum o vrea Dumnezeu!”

Dar atitudinea i s-a schimbat în câteva minute.

Judecătorul s-a adresat sălii arhipline:

— Sunt convins dincolo de orice îndoială rațională că

Scripps l-a ucis cu intenție pe Lowe. Că după aceea a dezmembrat corpul lui Lowe și că tot el a fost cel care a scăpat ulterior de părțile corporale, aruncându-le în râul din spatele hotelului.

Anunțând verdictul „vinovat”, judecătorul T.S. Sinnathuray l-a condamnat pe Scripps la moarte prin spânzurare. Condamnatul nu mai era la fel de volubil când a fost scos din sală pentru a fi dus să-și primească pedeapsa.

După verdict, avocatul apărării, Edmond Pereira, le-a spus ziaristilor:

— Scripps are dreptul la un apel, drept care poate fi exercitat în termen de 14 zile. Va fi sfătuit să facă uz de acesta.

În particular, într-un interviu din cursul documentărilor pentru această carte, judecătorul a spus că este convins că Scripps îi ucisese pe cei doi Demude, dar a adăugat că a decis vinovăția lui Scripps independent de dovezile thailandeze.

—Pe baza probelor nu a fost deloc greu să concluzionez că Scripps este cel responsabil de moartea Sheilei și a lui Darin și de aruncarea trupurilor lor tranșate în diverse locuri din Phuket. Trupurile lui Lowe, al Sheilei și al lui Darin au fost tranșate de aceeași mână. Probele thailandeze au fost relevante material, pentru că au contrazis apărarea lui Scripps că l-a omorât pe Lowe fără intenție, în timpul unui conflict declanșat brusc.

La aflarea veștii, acasă în Sandown, pe Insula Wight, mama lui, Jean Scripps, în vârstă de 58 de ani, a spus:

— Eu l-am adus pe John pe lume. Doar eu am dreptul de a-l scoate din această lume. Nu pot să cred cum s-a transformat băiatul meu dintr-o ființă umană blândă în monstrul descris la proces.

Pe 4 ianuarie 1996, John Martin Scripps și-a semnat practic sentința capitală, când a scris conducerii închisorii să-i retragă apelul programat pentru audieri pe 8 ianuarie, dar a confirmat că va pleda pentru clemență. Era singura ușă întredeschisă, iar el avea între șase și opt săptămâni la dispoziție pentru a-și pune la punct actele.

Pedeapsa cu moartea a existat în timpul perioadei coloniale în Singapore și a fost păstrată și după ce orașul-stat a devenit o republică independentă în august 1965. În prezent, pedepsele capitale pot fi date în cazul mai multor infracțiuni prevăzute de legislația penală - mai exact de Legea securității interne, 1960; Legea pentru utilizarea greșită a drogurilor, 1973 și modificată în 1975; și Legea privind regimul armelor. Infracțiunile pasibile de pedeapsa capitală includ crima, trădarea, rănirea sau privarea de libertate a președintelui, posesia ilegală a armelor de foc și a explozivilor și sperjurul având drept consecință execuția unei persoane condamnate la moarte. Amendamentul din 1975 la Legea pentru utilizarea greșită a drogurilor a făcut pedeapsa cu moartea obligatorie pentru posesia a mai mult de 15 grame de heroină, sau a unor cantități fixe din alte droguri.

Infracțiunile capitale sunt judecate de înalta Curte. Acuzatul are dreptul de a contesta condamnarea prin apel la Curtea Penală de Apel și dreptul la asistență legală garantat prin lege. Dacă apelul a fost respins, un deținut poate cere permisiunea să apeleze la Comisia Judiciară a Consiliului Coroanei din Anglia, care servește ca ultima instanță de apel a statului Singapore. În cazul în care Consiliul Coroanei confirmă o sentință, deținutul mai poate trimite o cerere de clemență președintelui statului Singapore.

Pe 14 februarie 1996, o purtătoare de cuvânt a înaltei Comisii Britanice în Singapore l-a vizitat pe Scripps în închisoare. Ulterior a declarat presei: „Nu va depune apel. Este nerăbdător să se termine. Așteaptă pur și simplu ziua.”

Această declarație l-a surprins pe Edmond Pereira, făcându-l să spună: „Există câteva instrucțiuni pe care mi le-a dat Scripps, dar în acest moment nu pot face nici un comentariu,

deoarece chestiunea nu a fost finalizată, dar, chiar dacă un deţinut refuză să ceară clemenţă, cazul tot trebuie să ajungă înaintea preşedintelui. Dacă însă nu cerem clemenţă, aceasta nu ne va fi acordată."

Cât timp a fost ținut în carceră la Changi, Scripps și-a petrecut vremea uitându-se la televizor și citind. A primit săptămânal vizita unui preot și, o dată la două săptămâni, pe cea a unui reprezentant consular care îi verifica starea și transmitea mesaje familiei.

Ziarul singaporez *Sunday Times* a scris pe 10 martie că Scripps a refuzat să ceară grațierea preşedintelui Ong Teng Cheong. „A fost dorința lui să lase legea să-și urmeze cursul”, concluzionea articolul.

S-a anunțat că John Scripps urma să moară în zorii zilei de vineri, 19 aprilie. Refuzase o cerere a detectivilor de la Scotland Yard de a-l interoga în legătură cu uciderea turistului britanic Timothy McDowell în Mexic, în 1994. Și-a petrecut ultimele două zile în celulă, scriindu-i poezii de dragoste alambicate fostei soții mexicane, Maria, descrisă ca unica iubire adevărată din viața sa. A fost închis într-o celulă fără ferestre de 2 x 2,5 metri, luminată 24 de ore pe zi și supravegheat permanent de o cameră video. Avea la dispoziție o gaură în podea pe post de closet și un covoraș de paie pe care să doarmă.

Sora sa, Janet, și mama Jean și-au luat rămas-bun de la el în celulă, cu 12 ore înaintea execuției. Refuzaseră oferta de a asista la moartea lui. Într-un interviu acordat autorului, Janet a spus: „Cum îi spui așa adio fratelui tău? De fapt, n- am spus-o. Pur și simplu, nu am putut."

Într-o mângăleală de semianalfabet, pe o bucată de hârtie, Scripps a scris că s-a lăsat în mâinile lui Dumnezeu, care l-a trădat. „Puteți să-mi luați viața dacă vă consolează cu ceva, da lăsați-le *[sic]* celor pe care-i iubesc liniștea și fericirea."

Pentru ultima sa masă a cerut o pizza și o cană de ciocolată caldă. Apoi a mai cerut o bucată de hârtie, pe care a scris un ultim mesaj incoerent:

Acum sărac. Acum bogat. Banii potolesc foamea da ce faci cu golul dinăuntru? Știu că dragostea e dincolo de mine. Așa că mă las în mâinile lu' Dumnezeu. Dumnezeu care m-a trădat. Puteți să-mi luați viața dacă vă consolează cu ceva da lăsați-le celor pe care-i iubesc liniștea și fericirea. O să mai fiu vrodată om. Numai 'timpu' va spune. Ce m-a enervat cel mai tare a fost când ți se spune în fiecare zi că nu ești un membru al rasei umane.

Potrivit procedurilor, execuțiile prin spânzurare sunt duse la îndeplinire în secret pe un mare eșafod, în închisoarea Changi, eșafod pe care pot fi executați simultan până la șapte deținuți. Condamnatului i se pune o glugă neagră pe cap, iar pentru spânzurarea propriu-zisă este folosită metoda „cu cădere lungă”.

Înălțimea se calculează astfel încât să producă o forță de 571 de kilograme asupra gâtului și a coloanei cervicale a condamnatului, în timp ce acesta cade prin trapă. Această valoare, împărțită la masa prizonierului în kilograme, dă lungimea în metri a căderii. Astfel, pentru ca moartea să fie instantanee, corectitudinea acestor calcule este crucială.

De asemenea, în Singapore, spânzurarea simultană a mai multor condamnați este o practică normală, deși detalii specifice nu sunt comunicate mass-media. Versiunea „oficială”, dată publicității ulterior fiecărei execuții, a fost aceasta:

John Scripps a fost trezit de gardieni în jurul orei 3:30 AM și escortat într-o cameră de așteptare unde el și alți doi prizonieri, doi traficanți de droguri singaporezi, au fost pregătiți. A vorbit cu un preot și cu un capelan al închisorii înainte de îndeplinirea termenului, când a plecat curajos spre moarte.

Familiile partenerilor de eșafod ai lui Scripps au primit scrisori identice, în care fuseseră schimbate doar numele.

Procedura care ar fi trebuit să meargă fără probleme s-a dovedit ulterior a se fi desfășurat într-o confuzie totală, după demisia neașteptată a preotului care asistase la execuție. Ca parte din datoria sa clericală, acesta fusese martor al majorității execuțiilor din ultimii zece ani la Changi, dar a fost atât de oripilat de moartea lui John Scripps, încât a demisionat imediat

după aceea. Și, departe de a fi plecat curajos spre moarte, Scripps s-a luptat până-n pânzele albe.

Într-adevăr, gardienii au venit după John Scripps la 3:30. I s-a ordonat să-și dezbrace uniforma de închisoare, pentru a nu o murdări cu urină și excremente, și i s-a spus să se îmbrace cu hainele sale civile. John a refuzat, așa că uniforma a fost smulsă de pe el.

Ar fi trebuit să fie cântărit pentru a calcula căderea; totuși îmi spusese că le va oferi gardienilor săi o execuție pe care să n-o uite vreodată, pentru că îi ura pe gardienii închisorii care îi reaminteau zilnic că nu era un membru al rasei umane. Extrem de important, a refuzat să fie cântărit pentru cădere, cu toate consecințele care ar fi afectat desfășurarea execuției sale.

O cădere prea lungă l-ar fi putut decapita; una prea scurtă l-ar fi sufocat în laț. În cazul lui, 12 gardieni au avut nevoie de 20 de minute pentru a-l târî în celula provizorie de lângă eșafod. În timpul luptei s-a ales cu nasul rupt, fracturi de obraz și de maxilar, ochii vineți și multiple echimoze.

Aproape de ora execuției, John a fost auzit plângând. Ceilalți doi condamnați erau deja imobilizați și cu glugile pe față, pe trapă, când a fost adus el. S-a zbatut din nou până a fost imobilizat cu legături de piele. „Neutralizat”, gol și legat fedeleș, și-a pierdut controlul funcțiilor corporale. Imediat, i s-a vârat între dinți un căluș de cauciuc. Apoi i s-a tras gluga peste cap, după care a urmat lațul, care a fost strâns bine sub urechea stângă; călăul a tras de un levier, iar John Scripps a plonjat în eternitate.

Trupul său s-a legănat tăcut sub eșafod timp de jumătate de oră înainte de a fi dat jos. Consecințele necalculării unei înălțimi adecvate au fost mai mult decât evidente, capul fiindu-i aproape desprins de corp.

La 10:30, Scripps a părăsit închisoarea pentru ultima dată. Înfășurat într-o pânză albă și pus într-un sicriu de carton, trupul său s-a alăturat celorlalte două cadavre într-un vechi camion verde, acoperit cu o prelată, și dus la o casă de pompe funebre din Sin Ming Drive. Cei doi singaporezi au fost lăsați pe drum la

un crematoriu. Când Jean Scripps, însoțită de fiica ei, a văzut cadavrul, aproape a leșinat. Cu haita de reporteri bătând la ușa capelei, cele două au reușit să scape în cele din urmă, iar John a fost incinerat mai târziu în aceeași zi, pe cheltuiala statului singaporez.

Ca o ultimă ironie, John Scripps și-a petrecut noaptea aceea la hotelul Riverview. Urna cu cenușa sa trebuia înmănată unuia dintre reprezentanții familiei Scripps; s-a tras la sorți pentru a decide cui îi va reveni responsabilitatea. La sosirea în Anglia, în timpul unui serviciu funerar privat la care au participat doar familia și prietenii apropiați, cenușa a fost împrăștiată într-un loc secret.

John Martin Scripps o luase pe urmele turiștilor spre Thailanda și Phang-Na, cunoscută ca „Insula James Bond”, unul dintre locurile unde s-a filmat *Pistolul de aur*. În timp ce se afla acolo, și-a imprimat fotografia pe o farfurie suvenir.

—Nu-mi vine să cred că i-a omorât, spune Nipa Eamsom-Ang, recepționera de la Nilly's Marina Inn. Nu era nebun. Îmi plăcea foarte mult de el. Tot timpul zâmbea, zâmbea, zâmbea.

Localnicii spun că a început să se teamă de fantome de când a fost condamnat Scripps, deși a părut încurcată când am întrebat-o dacă afacerile hotelului au avut de suferit în urma celor întâmplate.

Oricine l-a cunoscut pe Scripps e de acord că părea „un tip chiar plăcut”. În timpul procesului a părut a avea bun- simț, chiar decent, și a discutat politicos despre vreme cu gardienii săi. La un moment dat, când judecătorul a strănutat, s-a întors și a șoptit „Sănătate!”.

Preotul romano-catolic căruia John îi spunea „părintele Frank” a spus: „încerc să-mi imaginez cum trebuie să fi arătat când a măcelărit cadavrele acelea”. Conchide: „E imposibil. Nu-l pot vedea decât așa cum era cu mine - tânăr, arătos, politicos și bine-crescut.”

Este o percepție mult prea familiară. Lumea crede de cele mai multe ori despre criminalii în serie că sunt oameni timizi, tăcuți și drăguți și greu de scos din sărite. Realitatea este că

vorbim despre personalități ținute sub control, care pot avea crize de furie ocazionale, în situațiile potrivite.

Deci care a fost motivul lui Scripps? Atracția banilor a fost cea care l-a împins să ucidă? Ciudat, luându-i în calcul acțiunile, mulți observatori cred că e puțin probabil. Și-a jefuit victimele, dar e mai mult de-atât, după cum spune Brian Williams, ofițer de legătură pentru Poliția Regală Canadiană în Bangkok: „Poți jefui pe cineva fără să-l ucizi și-l poți uciide fără să-l faci bucăți după aceea. Omul ăsta a mers atât de departe încât nu-mi pot imagina decât că a savurat din plin tot ce făcea.”

Brian Williams poate avea dreptate în evaluarea lui de bun-simț, dar, până la urmă, totul se reduce la un motiv destul de comun și cred că e vorba de câștigul financiar.

Scripps a fost un ucigaș rece și calculat, care și-a planificat modul de operare aproape perfect. Aptitudinile sale de măcelar doar s-au adăugat modalității extrem de eficiente în care a scăpat de cadavre. Că ar fi „savurat” tranșarea lor rămâne o discuție deschisă.

John Scripps nu a fost nici nebun, nici dement în sens medical ori legal. Când l-a ucis pe Gerard Lowe, în camera lor de hotel din Singapore, s-a amăgit dacă a crezut că sistemul judiciar al Republicii Singapore nu va condamna un englez la moarte. Ca un călător experimentat în Asia de Sud-Est, trebuie să fi știut că unele țări din regiune au o atitudine fără echivoc față de crimă și traficul de droguri, infracțiuni care atrag obligatoriu pedeapsa capitală.

În ceea ce le privește, autoritățile statului Singapore sunt dure cu criminalii. Superintendentul adjunct de poliție Chin Fook Leon mi-a spus într-un interviu: „Impunem pedeapsa maximă cu moartea indiferent de rasă, culoare sau religie, încălci codul penal din Singapore, suferi consecințele”, a avertizat el.

Valoarea intimidantă a sentinței capitale în Singapore e luată automat în calcul dacă există vreo intenție de a încălca legea. Există chiar și informări tipărite în roșu și alb, afișate vizibil prin tot orașul. Singaporezii susțin că rămâne la alegerea

fiecăruia. Încălci legile țării, trebuie să suferi consecințele, iar această atitudine intransigentă se aplică întotdeauna.

Cinci thailandezi care au intrat ilegal în Singapore ca muncitori și au fost ținuți ca „oaspeți” ai statului s-au gândit să abuzeze de ospitalitatea gazdelor jefuind mai multe șantiere între noiembrie 1991 și ianuarie 1993. În comiterea acestor infracțiuni au omorât un cetățean din Myanmar și doi indieni.

Panya Marmontree (22 de ani), Prawit Yaoabutr (22 de ani), Manit Wangjaisuk (31 de ani), Panya Amphawa (29 de ani) și Prasong Bunsom (32 de ani) au fost condamnați la moarte pe 16 ianuarie 1995. Apelurile lor au fost respinse în 10 iulie și au fost spânzurați în închisoarea Changi vineri, 16 martie 1996.

Ambasadorul Thailandei, Excelența Sa Adisak Panupong, mi-a spus: „Concetățenii mei știau foarte bine legile și pedepsele din Singapore și, încălcându-le, știau și care vor fi consecințele. Decizia a fost a lor.”

John Scripps mai vizitase Extremul Orient înainte de a-l ucide pe Gerard Lowe și deci știa și înțelegea legile foarte bine. Era conștient de riscul pe care și-l asumă comițând infracțiuni grave atât în Singapore, cât și în Thailanda, precum și de consecințele arestării și ale acușării de trafic de droguri și crimă. Când l-a ucis pe Gerard Lowe, a făcut-o pentru profitul financiar, iar autoritățile singaporeze au considerat că, prin comiterea acestei crime pe teritoriul lor, și- a validat practic execuția. Se leagă cu impresia pe care a lăsat-o prin comportamentul său în disprețul legii că omuciderea era admisibilă. Din punctul de vedere al autorităților singaporeze, acestea erau standardele *lui*, așa că a fost tratat în consecință.

Alegerea pedepsei, fie închisoarea pe viață, fie moartea, a fost de asemenea determinată de acțiunile lui John. Nu victima sa, poliția, sistemul de justiție din Singapore, departamentul penitenciarelor și nici călăul nu au fost cei care au dat startul șirului de evenimente care au dus la moartea lui decisă în justiție. A depins doar de John Scripps. Și, dacă ar fi scăpat de laț în Singapore, care i-ar fi fost soarta în Thailanda? Ar fi fost executat cu o armă automată.

Legislația thailandeză a fost acum extinsă pentru a include impunerea pedepsei capitale și pentru alte infracțiuni pe lângă omucidere. Legea regală a drogurilor care provoacă dependență (1979) a introdus opțiunea pedepsei capitale pentru posesia a mai mult de 100 de grame de heroină, menținând obligatorie pedeapsa cu moartea pentru producerea, importul și exportul heroinei. Cu toate că Thailanda evită pedepsele capitale în privința europenilor condamnați, cărora de obicei le sunt comutate pedepsele prin grațieri regale, numărul celor condamnați la moarte și al execuțiilor având ca subiect cetățeni europeni a crescut constant.

În concluzie, pare că John juca un joc mortal, pariindu-și viața. Nu doar că a riscat pedeapsa capitală pentru trafic internațional de droguri, dar a comis și două omucideri în circumstanțe agravante, care atrag automat condamnarea la moarte în Thailanda.

Dimensiunea finală a nepăsării lui Scripps a fost oferită de ofițerii antidrog din Singapore, care au descoperit o cantitate importantă de heroină într-o cutie de valori pe care o închiriasse în oraș. Era rezerva lui, care, doar ea, ar fi fost de ajuns pentru a-l trimite în închisoare pentru tot restul vieții. Pare că își pecetluisese oricum soarta.

Acest capitol este bazat pe un interviu exclusiv dintre Christopher Berry-Dee și John Martin Scripps, în închisoarea Changi, Singapore, în săptămâna premergătoare execuției sale de pe 19 aprilie 1996.

MICHAEL BRUCE ROSS - SUA

„Nu ar fi putut spune sau face nimic.

Erau morți din secunda în care i-am văzut. I-am folosit. I-am abuzat, apoi i-am omorât. I-am tratat ca pe niște gunoaie infecte. Ce dracu' vrei să mai spun?”

MICHAEL ROSS, ÎNTR-UN INTERVIU CU AUTORUL

Și iată-l, singurul criminal în serie condamnat în Connecticut, împleticindu-se pe coridor, înconjurat de trei gardieni imaculat îmbrăcați, în cămăși scrobite, pantaloni la dungă și bocanci lustruiți perfect. Poartă cătușe la mâini și

picioare, uniforma largă de deținut acoperind corpul dolofan. Michael Ross are înjur de 1,75 metri și vreo 65 de kilograme. Pare studios, cu ochelarii pe nas, și este politicos.

Michael are o inteligență strălucitoare. Cu un IQ de 150, a intrat în Ivy League la Universitatea Corneli. Are o înfățișare proaspătă, cu o față bucălată, un zâmbet obraznic și ochi răutăcioși, dând impresia necioplitului „tipic american”. După aparențe, Michael este băiatul din vecini; genul cu care un tată ar fi de acord să se întâlnească fiica sa. Dar, după cum știu toți tații, aparențele pot fi înșelătoare, în viața reală, este un sadic sexual și un criminal în serie, care a violat șase fiice înainte de a le ucide.

Pe parcursul mai multor interviuri pentru această carte a mai adăugat victime în palmaresul său odios, recunoscând pentru prima dată că a mai violat și ucis alte două fete și că a făcut sex anal cu cadavrul alteia.

Michael Ross s-a născut în Brooklyn, Connecticut, pe 26 iulie 1961, în zodia Leului. A fost primul dintre cei patru copii ai lui Daniel și Patriciei Ross, ceilalți fiind Donna, Kenneth și Tina. Căsnicia părinților a fost una zbuciumată, iar Patricia, o femeie la limita schizofreniei care avea să fugă mai târziu de două ori de soțul ei, nu a ascuns niciodată faptul că a fost obligată să se mărite pentru că rămăsese însărcinată cu Michael. De la bun început, copilul ei a fost unul nedorit.

Familia și prietenii au descris-o pe Patricia ca pe o femeie care putea fi acum fermecătoare și în secunda următoare, o ființă rece și calculată. Petrecuse ceva timp în spitalul de boli mintale din Norwich. Destui oameni care o cunoșteau asistaseră direct la felul în care o femeie volatilă și manipuloare dăduse frâu liber resentimentelor la adresa propriei familii, în special la adresa lui Michael, pe care îl considera vinovat de dezastrul vieții ei.

Michael își amintește de schimbările de dispoziție ale mamei sale, de care se temeau toți copiii. Nu puteau înțelege cum putea râde după ce li se făcea rău pentru că îi hrănise cu carne stricată. Sau de ce să distrugă cu o cutie de vopsea

hainele celor două fiice. Răzbunătoare, rea și sadică, Patricia a încercat să-l păcălească pe micul Michael să-și împuște câțelul, după ce l-a convins că suferea, în urma unei scurte boli. A dat foc saltelei pe peluza din fața casei pentru că îl prinsese masturbându-se. Așa că, după toate datele, Patricia era „Mama din Iad”.

Și totuși cei patru copii își iubeau mama, pur și simplu pentru că era „mama” lor. Au învățat să-i accepte schimbările de dispoziție și să nu-i stea în cale când era nervoasă. La fel ca animalele nedorite, care răsplătesc chiar și cele mai slabe urme de afecțiune cu devotament și loialitate, copiii erau nevoiți să o iubească doar pentru a supraviețui.

Michael Ross a explicat acest lucru într-un interviu înregistrat audio, iar autenticitatea poveștii a fost confirmată de una dintre surorile sale:

Aveam ceea ce numeam „testele mama”. Primul care se trezea dimineața cobora, în timp ce restul copiilor așteptau în liniște perfectă, ascultând ce fel de primire vom avea din partea mamei. Și, în funcție de primire, știam ce să facem mai departe. Și o să-ți dau un exemplu. Vezi tu, într-o zi, sora mea Tina așeza masa și, ăăă, eram șase membri ai familiei, știi. Deci a deschis mașina de spălat vase, ca să ia șase pahare, câte trei în fiecare mână. Știi cum se face. Știi, paharele se ciocnesc unul de altul. Mama a luat-o razna. A început să țipe și să urle și așa am știut că urma o zi urâtă. Știai cum era, dar noi o iubeam. Copiii familiei Ross nu aveau timp de distracție și de joacă și chiar erau descurajați să-și facă prieteni ori să participe la activități în afara școlii. Date fiind aceste restricții, formaseră un grup extrem de unit, pentru autoconservare și ajutor reciproc, însă Michael a fost îndepărtat deoarece fratele și surorile sale îl percepeau greșit ca pe „băiatul mamei”.

La rândul său, micul Michael era foarte mândru de tatăl lui și de ferma de ouă a familiei din Brooklyn, Connecticut. Eggs Inc avea să fie cea mai importantă parte a anilor de formare ai lui Michael. La vârsta de zece ani avea deja un set de sarcini de îndeplinit, printre care să frângă gâtul puilor bolnavi sau cu diformități. Michael muncea din greu, era un puști confuz care își

dorea cu disperare să se ridice la nivelul așteptărilor tatălui, căutând în același timp aprobarea mamei schizoide și luptându-se permanent pentru rarele ei momente de afecțiune. Întrebat dacă a fost abuzat fizic în copilărie, iată ce a avut de spus:

Mi-e greu să-ți spun ce nu era în regulă cu familia mea, pentru că nu cunosc alternativa. Așa am fost crescut. Uneori luam bătaie, dar nu cred că asta era. Era mai mult un abuz emoțional, adică, vreau să spun, cum era când ne bătea tata, trebuia să mergem în garaj unde aveam o stivă de lemne și să luăm un băț. Da' nu puteai să alegi unul care să se rupă repede, pentru că se enerva foarte tare. Da' nici nu-ți alegeai o băță. Nu voiai să iei o bătaie soră cu moartea, înțelegi. Și așa, eu aveam bățul meu pus deoparte, ascuns în spate, ca să nu-l ia din greșeală cine ar fi venit să ia lemne pentru foc. Dar vreau să spun că e ceva aiurea când un copil se duce în magazie și își alege bățul; bățul său special de luat bătaie. Și îl ascunde, ca să nu i-l ia cineva din greșeală. Și dacă luai bătaie, știi, nu țipai, pentru că tata se enerva și mai tare. Michael își iubea părinții, în ciuda abuzului fizic și psihologic la care îl supuneau aceștia, dar efectele unui astfel de tratament asupra unei minți în plină dezvoltare sunt adesea iremediabile în lipsa unor măsuri drastice luate pentru a îndrepta problemele.

Mulți psihologi și psihiatri sunt acum de acord că în cazul în care interacțiunile și contactele cu alți copii de aceeași vârstă sunt restricționate în etapele timpurii din dezvoltarea copilului, abilitatea de a interacționa într-o etapă ulterioară în viață este nedevelopată. Mai exact, copiii trebuie să simtă dragoste și să se simtă apreciați, altfel nucleul limbic al creierului nu se dezvoltă normal și pot rezulta anomalii mentale majore. Copiii își pierd abilitatea de a forma legături sentimentale cu alții sau orice legături care pot părea doar superficiale, iar această anomalie poate dura pe tot restul vieții.

Michael Ross a avut cu certitudine această problemă, și nu este nimic surprinzător să aflăm dintr-un studiu FBI asupra criminalilor sexuali în serie că 53% dintre familiile subiecților au avut probleme psihiatrice, 42% dintre subiecți au fost supuși abuzului fizic și 74% - abuzului psihologic. * * *

În septembrie 1977, după ce a absolvit liceul numit - culmea! - Killingly High School⁴, viitorul lui Michael arăta indiscutabil luminos în timp ce-și conducea mașina spre campusul Universității Corneli din Ithaca, New York. Depășise orice așteptări și era evident mândru de sine, dat fiind că doar 10% dintre elevii liceului vocațional Killingly, cu specializare în agricultură, mergeau la facultate. Și mai puțini încă în școli din Ivy League.

La Corneli, Ross s-a înscris la cursurile de Știința animalelor, începând o traiectorie de studiu care avea să se potrivească foarte bine ambiției sale de a deveni a treia generație care să conducă ferma avicolă a familiei. Aceasta era o obsesie pentru Michael și, pentru o vreme, colegii săi de frăție chiar i-au spus „Regele Ou”.

Michael a intrat în AgPAC, Consiliul Sindicatului Studenților la Agricultură, și a făcut parte din Collegiate Future Farmers of America.⁵ În această perioadă a predat, a fost consilier, cercetător asistent universitar și liderul unui grup de studiu. Alpha Zeta, una dintre cele două frății din campus dedicate activităților agricole, l-a recrutat pe Ross, iar el s-a înscris în 1977. A stat în casa frăției în anii doi și trei, alături de frații săi, majoritatea tineri din familii de fermieri din diverse orașele.

De la încarcerarea sa pentru crime în serie, mai mulți vechi prieteni de-ai lui Michael de la Corneli au spus că îi plăcea frăția, viața socială a acestora și șansa de a împărtăși interese comune cu ceilalți. Colegii de an își amintesc totuși că Michael era un singuratic, rezervat și uneori oarecum arogant.

Corpul studenților de la Corneli era de trei ori mai mare decât toată populația orașului său natal, Brooklyn, iar campusul a devenit un uriaș loc de joacă pentru Michael Ross. Liber de influența impredictibilă a mamei lui, putea face acum orice voia, fără teama de represalii. A fost înnebunit literalmente de distracția de care avea parte, aruncându-se cu capul înainte în petreceri până acolo încât a început să ia Ritalin de trei ori pe zi pentru a-și ține sub control hiperactivitatea. Avea să continue să folosească acest medicament stimulant timp de șase ani. Bea

foarte mult și începuse să experimenteze sexual, culcându-se adesea cu fete diferite patru nopți pe săptămână.

În anul trei, Michael și-a întâlnit prima dragoste adevărată, o fată frumoasă pe nume Connie Young. S-au cunoscut la o petrecere, iar el a condus-o acasă sub lumina lunii și s-au sărutat privind o echipă de înotători antrenându-se în valurile cu sclipiri argintii ale lacului Beebe. Au hoinărit printre statuile fondatorilor universității, iar el i-a explicat că ele trebuie să se miște și să dea mâna când trece un virgin printre ei. În seara aceea, se pare că statuile nu s-au mișcat, căci „Connie era mai fierbinte decât un cuptor”, își amintea Michael.

Connie și-l amintește pe Michael ca un „întreprinzător” și un tip căruia îi plăcea întotdeauna să fie „în centrul atenției”. La început, n-a avut nici o problemă cu felul lui de a fi, pentru că părea o promisiune care merita osteneala. Cu siguranță i-a trecut cu vederea aroganța și lăudăroșenia constantă cu ferma de ouă a tatălui său. În ochii lui Connie era un tip atrăgător, chiar dacă un pic plictisitor. Se exprima clar, o scotea în oraș, la masă și la dans. Își amintește că avea întotdeauna bani și îi plăcea, la rândul lui să o scoată și să se afișeze cu ea. Pentru oricine îi cunoștea, păreau cuplul perfect și majoritatea s-au bucurat când au auzit că s-au logodit.

O scurtă perioadă, Connie a împărțit patul cu el, apoi au început certurile. Frăția l-a dat afară din casă pe Michael pentru că încălca regulile împărțind camera cu o fată. În consecință, cei doi au închiriat un mic apartament, unde Michael s-a retras în sine. Presiunea școlii și solicitările relației apropiate cu Connie începuseră să-și facă efectul. Se adăugau și problemele din ce în ce mai mari din căsnicia părinților săi, iar asta îi întuneca gândurile despre viitor, căci problemele de acasă nu-i părăsiseră, de fapt, niciodată mintea.

Nefericirea lui Connie pricinuită de schimbarea de atitudine a iubitului ei s-a agravat când el a început să lipsească de la cursuri. Ea era o studentă conștiincioasă, încercând să termine cei patru ani de facultate în trei, dar Michael Ross părea să-și fi pierdut interesul. Începuse să stea toată ziua în apartament,

uitându-se la televizor și răsfoind reviste pornografice. Și-a schimbat specializarea în Economie agricolă, iar notele au scăzut. A devenit un trântor, așteptând de la Connie să facă toate treburile din casă și să gătească și, în ciuda faptului că era extenuată după cursuri, îi cerea să facă sex cu el de cel puțin patru ori pe zi.

Inițial, Connie i-a făcut pe plac lui Michael, de teama de a nu fi respinsă. Îl iubea mult și îl lăsa chiar să facă sex dur cu ea, deși o dureau teribil. Apoi, pentru că evenimentele de zi cu zi deveneau din ce în ce mai neplăcute, a început să se întrebe dacă nu cumva o căsnicie cu Michael nu era o idee tocmai bună. Credea deja că era maniac sexual și că boala se agrava. Cu absolvirea apropiindu-se în primăvara lui 1981, Michael nu suporta perspectiva de a o lăsa pe Connie la Corneli și a devenit și mai neliniștit și agitat, retrăgându-se pentru perioade mult mai lungi într-o lume fantastică plăsmuită de mintea lui.

Chiar și în preadolescență, experimentase constant fantezii despre femei, în care le ducea într-un așa-numit „loc special, subteran”, unde le ascundea și le ținea ca să se poată îndrăgosti de el. Din cazierul său juvenil se știe că la vârsta de 15 ani molestase câteva fete din cartier. Acum adult, fanteziile lui Michael deveniseră mai extreme sexual și din ce în ce mai violente. În timpul acestor fantezii, spunea că era întotdeauna agresorul, iar la momentul absolvirii sale Connie se alăturase deja victimelor sale fără chip din vis. Le teroriza pe fetele din fanteziile sale forțându-le să se dezbrace și să îngenuncheze în fața lui. Michael simțea o plăcere sexuală enormă violându-și victimele fanteziei. Savura senzația de dominare care le însoțea frica și i se părea că are control și asupra femeilor reale, deși aceste gânduri ciudate erau încă blocate undeva în interiorul minții sale.

Indiferent de ce șabloane mentale cumplite se dezvoltau în capul lui Michael în acea perioadă din viața lui, părea că gândirea lui subconștientă distorsionată se întâlnea cu realitatea anostă a vieții cotidiene. Aici s-au intersectat cele două drumuri, pentru că nu doar că Ross a suprapus frumosul chip al lui Connie

pe victimele din fanteziile sale, dar pretențiile sale la partide de sex din ce în ce mai ciudate au început să scape de sub control. Pe lângă toate astea, se masturba în neștire. Deși nu știa, suferea de satiriazis, o dorință intensă și persistentă a bărbatului de a face sex. La femei, această disfuncție se numește nimfomanie.

Tot mai des, Michael se trezea rătăcind fără țintă prin campus. Începuse să-l excite să urmărească studentele, rămânând suficient de mult în spatele lor încât să nu fie observat. El explică: „Mă excita atât de tare chestia asta, încât întotdeauna aveam erecție”. Pentru a-și satisface această dorință aproape incontrolabilă, era nevoit să se masturbeze și mai des, riscând altfel să-și piardă mințile și să-și pună fanteziile în practică.

Michael Ross a trecut acel prag în aprilie 1981, când s-a trezit alergând în spatele unei studente, apucând-o și târând-o într-o mică dumbravă unde a forțat-o să-i pună în realitate fantezia, dezbrăcându-se în fața lui și făcându-i sex oral. După ce a ejaculat, a fugit în noapte, jurându-și că nu va mai face vreodată un lucru atât de îngrozitor.

Doar trei nopți mai târziu a fost vizitat de aceiași demoni incontrolabili și, copleșit de dorința sexuală, a atacat o a doua fată. În timpul acestui atac i-a trecut studentei o sfoară în jurul gâtului, desfătându-se cu puterea crescută pe care i-o oferea această formă de constrângere. Studenta îngrozită era ca un animal pe care el îl putea controla cu o smucitură rapidă a mâinii. Din fericire, cineva s-a apropiat de locul în care se aflau cei doi înainte ca el s-o violeze, iar Ross a fugit în întuneric, cu frustrările sexuale clocotind încă în el.

Michael credea cu tărie că aceste acte scandaloase vor înceta după ce va pleca de la Corneli și se ruga să reziste până în ultima lună fără să mai atace pe cineva, își amintește el. În același timp, spune că s-a simțit și furat de plăcerea sexuală supremă, care-i fusese refuzată în timpul atacurilor precedente. Cântărind punctele pro și contra pe foaia echilibrului său mental, afirmă că s-a simțit obligat să se satisfacă pe deplin, cel puțin o

dată înainte de a absolvi, dar și-a promis că acesta avea să fie ultimul atac, după care nu avea să mai facă rău vreunei femei niciodată.

Martți, 12 mai 1981, Ross a urmărit o studentă atrăgătoare de 25 de ani, pe nume Dzung Ngoc Tu. A urmărit-o pe delicata tânără începând din sala de cursuri și a violat-o într-o zonă izolată a campusului. În timpul atacului, tânăra l- a recunoscut și i-a spus asta, semnându-și practic condamnarea la moarte. Pentru a nu fi arestat, Michael nu avea acum de ales și a trebuit să o omoare, așa că a strangulat-o, după care i-a aruncat trupul de pe un pod în lacul Beebe.

Înfiorător în legătură cu această crimă a fost că, în urma autopsiei, medicul legist a stabilit drept cauză a morții înecul, acest lucru indicând că Dzung încă mai trăia când fusese aruncată în apa înghețată. Deși Ross a fost întotdeauna suspect în acest caz, nu s-a lăsat niciodată interogată de poliție. Cazul a fost rezolvat într-un final, după ce a recunoscut crima, în timpul unuia dintre interviurile care stau la baza acestui capitol.

Michael a fost convins că părinții săi au venit la ceremonia de absolvire doar de dragul aparențelor și a decis, din acel moment, să nu se mai întoarcă la ferma familiei. Cu mult noroc, în ciuda notelor sale proaste, a reușit să se angajeze în iunie 1981 la Cargill Inc, din Minnetonka, la periferia orașului Minneapolis.

Cargill este o companie agricolă internațională, cea mai cunoscută pentru vânzarea de cereale, iar Ross s-a angajat la una dintre reprezentanțele mai modeste ale firmei, în Louisburg, un orașel de provincie aflat la vreo 50 de kilometri nord-est de Raleigh, Carolina de Nord. Ca manager de producție stagiar la divizia de produse avicole, Michael a fost instruit să supravegheze îngrijirea și gestionarea unui sfert de milion de ouătoare. Era o slujbă care-i venea de minune și, după toate datele, perspectivele unei cariere la Cargill erau excelente.

În timpul perioadei de tranziție între absolvire și slujba permanentă, Michael a încercat să o convingă pe Connie să se

transfere la Universitatea Carolina de Nord, unde să-și termine studiile. În ultimele luni, relația lor se deteriorase atât de grav, încât era acum de-a dreptul paranoic în legătură cu separarea și se temea că ea avea să plece definitiv în curând. Cu toate acestea, spera în taină că se vor căsători într-o zi. Connie avea planurile ei, iar căsătoria nu se afla printre ele; în plus, se întâlnea acum cu altcineva.

Apoi lumea lui Michael a explodat, când a aflat prin telefon că mama și tatăl său se separaseră pentru a treia oară, domnul Ross lăsând baltă casa și afacerea familiei. Patricia a luat un avion spre Louisburg, iar Michael a fost încântat, dacă nu surprins, să o vadă pe mama sa atât de repede după ce aflase veștile proaste. Michael s-a înșelat când a crezut că vizita era un semn că relația cu părinții lui s-ar fi putut îmbunătăți. Voia să creadă că mama sa putea ține ferma familiei pe picioare măcar până avea să se întoarcă el acasă și să preia frâiele, fie și doar de dragul tatălui său. Gândul acesta nici nu-i trecea prin mintea tulbure a doamnei

Ross, căci ea își vizita, de fapt, fiul dintr-un singur motiv. Avea nevoie ca Michael să-și cedeze partea din Eggs Inc, astfel ca ea să poată scăpa de companie, îmbogățindu-se în plus de pe urma vânzării ei.

Păcălit să semneze transferul părților sale din firmă, și aflând curând adevăratul motiv al vizitei neașteptate a mamei sale, Michael a simțit nu doar că își trădase tatăl, ci și pe sine însuși.

Apoi viața i-a mai dat o lovitură, când Connie a venit în Carolina de Nord cu alte vești proaste. Pentru ea, călătoria a fost una scurtă. I-a explicat că nu-i plăceau părinții lui și, chiar dacă ar fi ajuns să conducă afacerea cu ouă, pentru ea acesta nu era exact viitorul pe care și-l dorea. Relația lor a încetat marți, 25 august 1981, pe Aeroportul Raleigh Durham, când cei doi s-au strâns plângând în brațe, luându-și rămas-bun. Pentru Michael era imposibil de crezut că relația sa cu Connie se terminase, așa că, lesne de înțeles, a plecat înnebunit pe Autostrada 401 spre Louisburg.

În jurul orei 18:30 a trecut prin orașelul Rolesville, unde a zărit o tânără care își plimba în cărucior copilul de șapte luni, pe Main Street. Într-o fracțiune de secundă, impulsurile sale sexuale incontrolabile au ieșit iar la suprafață și, după ce a parcat mașina, Ross a fugit spre femeie, oferindu-se să-i care cumpărăturile.

Rolesville era o comunitate mică și prietenoasă, cu numai 353 de rezidenți, iar infracțiunile violente practic nu existaseră până la apariția lui Ross pe Main Street. Tânăra mamă, obișnuită cu un mediu atât de sigur, nu a ezitat când a fost abordată de acest bărbat săritor și cumsecade. I-a mulțumit lui Ross pentru ofertă și i-a cedat sacoșele. Au mers pe jos spre casa ei, aflată la câteva străzi, și, în timp ce intrau în curtea din spate, Ross a lăsat sacoșele să-i cadă, și-a scos cureaua de piele și a aruncat-o peste capul femeii. A târât-o într-un lan de soia din apropiere, amenințând-o că îi va izbi bebelușul cu capul de un copac dacă nu se oprea din plâns.

Tânăra inocentă devenea acum depozitarul lunilor de furie înăbușită și de frustrări sexuale ale lui Ross. A lovit-o cu pumnii peste față și a sugrumat-o cu cureaua, punând-o în genunchi pentru a cerși îndurare. Apoi, cu mâinile încleștate în jurul gâtului ei, a ejaculat.

După ce și-a recăpătat răsuflarea, Ross s-a așezat pe pământ, cu victima sa zvârcolindu-se în fața lui. Cumva se simțea înșelat, căci voise să-și satisfacă dorințele perverse ejaculând în timp ce ea murea, nu înainte. Înfurat, comportându-se ca un animal sălbatic, a rupt hainele femeii, lovind-o iar și iar, înainte să o stranguleze cu mâinile goale în timp ce copilul țipa în apropiere. Și, la fel de brusc precum apăruse, Michael Ross a dispărut. Abia după o oră și-a recăpătat femeia cunoștința. În dureri groaznice, s-a târât peste stradă până la un vecin care l-a sunat pe șeful poliției locale, Nelson S. Ross. Ofițerii au ajuns aproape imediat și au organizat blocaje rutiere la granițele districtului, dar Michael plecase de mult. Nu a fost acuzat de această infracțiune decât după arestarea sa în Connecticut, trei ani mai târziu.

Întrebat dacă își amintește atacul din Rolesville, Michael a spus: „Nu prea mi-o amintesc nici pe ea, nici multe dintre celelalte victime. E ca un film vechi, alb-negru; un colaj de chipuri străine, atâta tot. Nu mi-aș fi amintit de femeia asta nici dacă mi-ai fi arătat poza ei a doua zi. Nici ea, nici vreuna dintre celelalte n-ar fi putut face nimic odată ce am pus ochii pe ele. Erau moarte. Adio! Că asta a trăit, n-are nici o legătură cu mine. Că a trăit? Ei bine, pur și simplu așa a fost voia lui Dumnezeu.”

Când l-am întrebat dacă victima din Rolesville s-a luptat, încercând să scape, Ross a răspuns: „Nu. Ar fi putut scăpa sau așa, dar nu s-a întâmplat. Nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc nici un fel de luptă cu ea sau ceva de genul ăsta. Nu-mi amintesc... ăă... nici un fel de luptă. Îmi aduc aminte totuși despre victima din Rolesville, spunând că o să izbesc copilul cu capul de un copac sau de un zid. Deci îmi imaginez că probabil le-am spus lucruri la fel de oribile și... ăă... celorlalte, ca să le opresc și să nu se gândească să facă ceva.”

Ross și-a continuat pur și simplu viața de zi cu zi, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic ciudat în Rolesville. Apoi, pe 17 septembrie 1981, părinții săi au depus actele de divorț la Curtea Superioară a districtului Windham. O săptămână mai târziu, firma la care lucra Michael, Cargill, l-a trimis într-o delegație în Illinois, unde trebuia să viziteze Bursa de Mărfuri Chicago. Înainte de finalul acestei călătorii, Ross avea să fie arestat prima oară.

Luni, 28 septembrie, s-a hotărât să verifice operațiunile Cargill din La Salle, o localitate aflată la vreo 17 kilometri sud-vest de Chicago. A închiriat o mașină la Aeroportul Internațional O'Hare din Chicago și s-a îndreptat spre vest pe câmpurile agricole din centrul statului Illinois. Chiar înainte de ora 23:00, o tânără atrăgătoare de 16 ani din La Salle mergea de-a lungul unei străzi care trecea pe lângă un grup de case, când a observat o mașină care a trecut încet pe lângă ea. Mai observase vehiculul de câteva ori înainte, iar acum începea să se teamă pentru siguranța ei.

Pe neașteptate, adolescența a fost luată pe sus din spate și i-a fost îndesată o batistă în gură. A fost târâtă într-o pădure din

apropiere, unde atacatorul i-a trecut o curea în jurul gâtului și i-a cerut bani. Ea i-a dat cei 22 de cenți pe care-i avea și, când el a slăbit un pic strânsoarea curelei, a țipat. Era deja la doar câteva momente de un viol îngrozitor, când a apărut salvarea ei. O femeie care locuia în apropiere tocmai oprise televizorul, vrând să se ducă mai devreme la culcare, când a auzit un zgomot care i-a înghețat sângele în vine. Deschizând fereastra bucătăriei, a auzit un gălgâit și foșnete în tufișurile din apropiere, așa că a sunat la poliție. Norocul a fost acum de partea adolescentei, pentru că patrula de poliție era la doar 100 de metri depărtare și a sosit la fața locului în câteva secunde. Când a văzut raza reflectorului poliției luminând pădurea, Ross a fugit înapoi la mașina sa, dar, de data asta, norocul îl părăsise.

Sergentul Lewis de la Poliția La Salle povestește cum a fost arestat Ross: „Ce s-a întâmplat... Când am dus fata acasă, Ross parcase exact pe strada pe care locuia ea. Și, pe drumul spre casă, ea a văzut mașina și a spus «Asta e mașina, asta e mașina!». Așa că noi ne uitam la mașină, iar el vine și zice: «Care-i problema?»"

După arestarea lui Michael pentru lipsire de libertate, sergentul Lewis spune că a fost derutat de diferența dintre conduita lui și ceea ce făcuse.

„Era foarte smerit", își amintește Lewis. „Nu te privea în ochi când vorbeai cu el. Era un puști foarte educat și talentat. Nu părea genul de tip care să se ducă în alt oraș și să facă chestii de genul ăsta. În mare, și-a ținut gura și a fost supus și fără vlagă când l-am dus la secție."

Partea proastă a atacului din La Salle a fost că Ross a primit o amendă de 500 de dolari după ce a pledat vinovat și marți, 8 octombrie, a fost concediat. Partea bună a fost că, rămas fără alternativă, s-a întors în Brooklyn, unde a încercat să se împace cu Connie. Evident, a fost foarte încântat când ea l-a invitat să petreacă Crăciunul în casa părinților ei din Vermont. A fost și mai încântat când ambii au fost invitați să-și petreacă Anul Nou cu mama lui, în Brooklyn.

Din păcate, vizita la doamna Ross a fost un dezastru total. Mama lui nu a suportat vederea unei tinere atât de frumoase în casa ei, iar Michael a fost foarte supărat de faptul că tatăl său se refugiase într-o baracă dărăpănată din apropiere. Așteptata reluare a relației sale cu Connie a eșuat a doua oară, iar ea a plecat spre Ithaca, New York, să-și viziteze „o prietenă”. Acesta a fost catalizatorul care l-a determinat pe Ross să violeze și să ucidă din nou.

Tammy Lee Williams, în vârstă de 17 ani, locuia cu familia ei pe Prince Hill Road, în Brooklyn, la doar doi kilometri de ferma de ouă a lui Ross. Crăciunul acela, printre cadourile de la părinții ei, a primit un carnețel. O tânără cu spiritul liber, care abandonase liceul, venea și pleca când voia și nu era deloc neobișnuit pentru ea să o ia pe jos de-a lungul Route 6, să-și viziteze iubitul care locuia în Danielson, la vreo cinci kilometri distanță.

Luni, 4 ianuarie 1982, la ora 10:15, Tammy a părăsit apartamentul iubitului ei întorcându-se pe jos spre casă, după ce îi promisese că avea să îl sune să-i spună că ajunsese cu bine acasă. Nu și-a ținut promisiunea, pentru că pe drum s-a întâlnit cu Michael Ross. Acesta a fost surprins să vadă o tânără mergând pe marginea unui drum aglomerat într-o zi atât de geroasă. Profitând de moment, ceea ce evidențiază ucigașul oportunist, a parcat mașina și a fugit spre Tammy, oferindu-se să o ducă până în oraș. Când ea a refuzat, a târât-o țipând și zbatându-se în pădurea din apropiere, unde a obligat-o să se dezbrace și să îngenuncheze. A violat-o și a strangulat-o, apoi i-a ascuns cadavrul sub o grămadă de pietre și crengi, într-o mlaștină. Spune că i-a luat opt minute să o sugrume, pentru că îi tot apăreau crampe musculare la mâini. De fiecare dată a trebuit să-și slăbească strânsoarea și să-și maseze degetele, înainte să o lase în sfârșit fără suflare.

Tatăl lui Tammy a raportat dispariția fiicei sale a doua zi și, pe 6 ianuarie, un șofer a găsit carnețelul lui Tammy pe Route 6, la intersecția cu Brickyard Road. Michael Ross a povestit că l-a aruncat din mașină cu câteva minute înainte să ajungă înapoi locuința mamei sale, la scurt timp după crimă.

Pe 30 iunie 1984 i-a condus pe ofițerii de poliție la cadavru descompus al lui Tammy Williams și ulterior a spus că ea îl recunoscuse și se prefăcuse că îi plăcea violul, pentru a nu fi omorâtă. A mai spus și că s-a întors de câteva ori la trupul neînsuflețit, în săptămânile care au urmat crimei, pentru a se masturba.

În ianuarie și februarie 1982, gândurile lui Ross s-au întors continuu la Connie. Acționând din impuls, s-a hotărât să plece spre Ithaca pentru a o vizita, fără să o anunțe de intenția sa. Când a ajuns, a găsit-o pe Connie în pat cu un alt bărbat. Ai ieșit furios și a plecat spre sud în căutarea unei alte victime.

Ziua Muncii a căzut, în 1982, într-o luni, iar Paula Perrera a plecat mai devreme de la Liceul Central Valley, pentru că nu se simțea bine. Cum nu avea bani pentru biletul de autobuz, a plecat pe jos, ultima dată fiind văzută în viață în apropiere de magazinul auto Montgomery, pe Route 211, imediat după prânz. Mama Paulei, Christine Canavan, a raportat mai târziu în aceeași zi, la Poliția Crystal Run, dispariția fiicei de 16 ani.

Deși Ross a fost tot timpul principalul suspect în cazul Perrera, nu au existat niciodată suficiente dovezi pentru a fi acuzat de uciderea ei, la asta contribuind și faptul că a refuzat să răspundă întrebărilor anchetatorilor poliției. Situația s-a schimbat când Ross a fost interviuat ulterior în închisoare ca parte a documentării pentru această carte. Confruntat de mine cu documente ale poliției și cu un articol de presă, a făcut o mărturisire completă, înregistrată video, dând detalii despre crimă pe care doar ucigașul Paulei le-ar fi putut cunoaște. Cazul este acum considerat rezolvat.

A povestit că a văzut-o mergând pe Route 211 și că s-a oferit să o ducă spre casă. Într-un loc din apropierea unei zone mlăștinoase împădurite, aflat lângă un punct de oprire de pe autostradă, a oprit și și-a violat victima, după care a strangulat-o. A ascuns cadavru lângă un zid scund din piatră, apoi a plecat spre casă. Mărturisirea sa a închis ancheta acestei crime. Întrebat în timpul interviului ce purta Paula, a răspuns că nu-și poate aminti detaliile, și a aruncat

foile pe jos, spunând: „Ei bine, e doar o altă crimă, nu?” * * *

Ross a început lucrul la Croton Egg Farms pe 5 martie 1982. Cea mai mare firmă avicolă din lume, cu sediul în orașelul Croton, aflat în nord-estul orașului Columbus, Ohio, l-a angajat pe postul de cosupervizor pentru 30 de angajați. De asemenea, era responsabil de 14 hale și de peste un milion de păsări.

Un coleg controlor, Donald Harvey, și-l amintește pe Ross: „Era un dezastru la muncă și plănuiam să-l concediem destul de repede. Era foarte autoritar. Și nu-i păsa de cel căruia îi dădea un ordin. Pur și simplu, nu știa să lase de la el. Voia să știe toată lumea că educația lui le era superioară tuturor, iar oamenii erau zilieri și puști care abandonaseră școala.”

Duminică, 25 aprilie 1982, Ross a observat-o pe Susan Aldrich într-o spălătorie din Johnstown, un orașel de lângă Croton, și a urmărit-o până acasă. Susan habar nu avea că este urmărită, iar el habar nu avea că ea era o polițistă în afara programului. A bătut la ușa ei și i-a spus că i se stricase mașina, rugând-o să îl lase să folosească telefonul. Imediat ce Susan s-a întors cu spatele, i-a astupat gura cu palma, peste umăr, ca să nu țipe, apoi a împins-o pe podea. Femeia s-a zbătut și a reușit să strige că soțul ei e polițist și că trebuie să ajungă acasă în orice moment. După ce a bătut-o cu sălbăticie, Ross a fugit înapoi la mașină, a smuls amenda pentru parcare din parbriz și a plecat.

Mașina lui Ross fusese parcată în apropierea spălătoriei, acela fiind locul în care primise amenda. Polițiștii au găsit și un martor care îl văzuse fugind din direcția casei lui Susan Aldrich spre mașina lui, așa că au pus lucrurile cap la cap și au luat urma proprietarului mașinii prin Serviciul de înmatriculări. Într-un act de justiție poetică, soțul lui Susan a fost cel care l-a arestat pe atacatorul ei.

Ross a fost săltat de la slujbă pe 3 mai și consemnat pe cauțiune la domiciliul mamei sale până la pronunțarea sentinței. În acest timp, el a mers la psihiatru, la Learning Clinic din

Brooklyn. Încerca să câștige puțină simpatie din partea doctorului, care ar fi putut influența decizia curții din Ohio.

Luna care a urmat a fost un alt dezastru pentru Michael Ross, căci, deși îi înapoiase un număr de fotografii lui Connie, aceasta încă mai avea inelul său de logodnă, pe care el îl voia înapoi. Cu toate astea, cu o zi înainte ca el să apară să-l ia, Connie a plecat în colțul opus al țării pentru a se căsători cu noul ei iubit. Când a aflat, Ross a înnebunit de furie. Dar, dacă acea palmă peste față fusese atât de grea, o altă schimbare în familie avea să îl înfurie și mai tare.

Financiar vorbind, divorțul mamei sale fusese destul de profitabil. Când Patricia și-a etalat noul iubit, înainte de a demara în trombă în proaspăt achiziționatul și strălucitorul ei Cadillac, a fost prea mult pentru Michael. Aceste decepții emoționale atât de apropiate una de alta au fost suficiente pentru a-l arunca din nou în spirala crimelor.

Ultima dată când își amintește cineva să o fi văzut pe Debra Smith Taylor, în vârstă de 23 de ani, a fost marți, 15 iunie 1982, pe la miezul nopții. Conducea spre casă alături de soțul ei, când mașina lor a rămas fără benzină pe Autostrada 6, în apropiere de Hampton, la doar 13 kilometri de casa doamnei Ross. Un polițist a dat întâmplător de mașina staționată și i-a condus pe cei doi până la un service din Danielson, unde locuia iubitul uneia dintre victimele anterioare ale lui Ross, Tammy Williams. Polițistul își amintește că cei doi Taylor se certau, iar Debra era atât de nervoasă încât a spus că poate să meargă singură până acasă. După ce l-a lăsat de izbeliște pe soțul său, a traversat pe jos Danielson Town Green, până la foișor, unde a acceptat recunoscătoare oferta unui drum cu mașina spre casă, venită din partea unui tânăr cu ochelari care s-a apropiat și i-a vorbit.

Doi vânători au descoperit scheletul Debrei Taylor pe 30 octombrie, într-una dintre pădurile întinse aflate la est de Route 169, în Canterbury. Locul era la mai puțin de 15 kilometri de ferma lui Ross. Cadavrul era atât de descompus, încât nu a putut fi identificat decât după fișele dentare și bijuterii.

În prima săptămână din august 1982, Ross s-a întors în Ohio pentru a-și primi sentința pentru atacul comis cu patru luni înainte. Psihiatrul care l-a examinat a spus că Michael era un om „cu realizări peste medie” și că avea „prea mult timp liber la dispoziție”. În raportul său, psihiatrul sugera și că Ross ar fi trebuit să-și găsească un hobby, ca de exemplu să piloteze un avion. Oricum, judecătorul l-a trimis pe Ross direct la închisoarea Districtuală Licking, unde să ispășească o condamnare de șase luni pentru atacul asupra lui Susan Aldrich. A fost amendat și cu 1 000 de dolari. Daniel și-a luat fiul eliberat din închisoare pe 22 decembrie, l-a dus înapoi în Connecticut și i-a oferit un loc în care să stea.

Michael Ross mințise când se angajase la Croton Egg Farms declarând că nu avusese niciodată probleme cu poliția și a făcut exact la fel în mai 1983, când s-a angajat la Prudential Insurance Company of America. Avea să devină unul dintre cei 40 de agenți care vindeau asigurări de sănătate, de viață, auto, pentru proprietăți și accidente, precum și titluri de valoare, din sediul companiei din Norwich, Connecticut. Cu un venit stabil, Ross a închiriat un apartament pe North Main Street, numărul 58, în Jewett City. S-a stabilit acolo, iar proprietara și-l amintește ca pe un tânăr la locul lui, inteligent și extrem de cordial, pe care s-a bucurat să-l aibă lângă ea, în casa ei mare, victoriană.

Și colegile lui Ross de la muncă l-au plăcut imediat. Li se părea drăguț și neexperimentat sentimental. A avut câteva relații de scurtă durată când s-a ivit ocazia și, după ce a cunoscut-o, într-o deplasare pentru culegere de date pentru firmă, pe Debbie Wallace, recent divorțată, s-a gândit că problemele lui din trecut rămăseseră definitiv în trecut.

Ross povestește că, pe parcursul acestei relații, se masturba mare parte din timp, fantazând și urmărind femei. Pe unele le urmărea aleatoriu. În privința altora, mergea până la a le învăța programul zilnic. Intra în apartamente doar pentru a privi femeile dezbrăcându-se și strecurându-se în pat. A și violat o femeie în această perioadă, lăsând-o apoi să fugă.

Cu toate că era adesea plecat până dimineața, Debbie Wallace nu avea nici o idee despre comportamentul pervers al lui Michael. Credea că va fi un tată bun pentru cei trei copii ai săi; cu toate astea, ca și Connie, Debbie era încăpățânată, independentă și avea o voință puternică. Era temperamentală, plină de energie, iar sexul cu Michael era excelent. Și relația lor era volatilă, iar certurile frecvente se terminau adesea în violențe fizice. De Ziua Recunoștinței în 1983, cei doi s-au certat violent pe tema aranjamentelor pentru cină.

De la bun început, Patricia Ross nu le-a plăcut pe Connie și pe Debbie, așa că și-a invitat fiul la masă, refuzând însă să extindă invitația și pentru Debbie. Ross nu știa ce să facă. Se simțea prins între cele două femei, așa că el și Debbie s-au certat, iar rezultatul a fost că el și-a petrecut ziua singur.

Cam în perioada în care Ross învăța despre domeniul asigurărilor, Robin Dawn Stavinsky, o tânără de 19 ani, se muta din Columbia în Norwich, unde spera să-și găsească un loc de muncă destul de bine plătit ca să-i permită să meargă la facultate.

În august 1983, ea s-a angajat ca operatoare telefonică la DPM Enterprises. Miercuri, 16 noiembrie 1983, la ora 21:30, a dispărut după ce se pare că se certase cu șeful ei. Deși era frig și întuneric, Robin a refuzat să meargă cu mașina unei colege și a decis să meargă pe jos până la casa iubitului ei, lucru care s-a dovedit a fi o greșeală fatală.

În seara aceea, Ross conducea pe Route 52, între New London și Norwich, când a văzut-o pe Robin mergând grăbită și nervoasă pe marginea drumului. A oprit, a coborât și s-a oferit să o ducă cu mașina. Când ea l-a refuzat categoric, s-a enervat și a târât-o în timp ce se zbătea într-un petic de pădure deasă aflat la numai câteva sute de metri de sediul Diviziei de infracțiuni periculoase a Poliției Statului Connecticut. Ross începuse să o stranguleze pe Robin de când a pus mâna pe ea și, până să se pregătească să o violeze, tânăra era aproape inconștientă. Ross își amintește că deja nu îl mai excita ideea de sex și că plăcerea a venit doar din actul uciderii, din retrăirea momentului, din

reîntoarcerea ocazională la locul crimei pentru a se masturba, până când cadavrul a fost descoperit, opt zile mai târziu.

O persoană care alerga prin împrejurimile spitalului Uncason-Thames din Norwich a găsit cadavrul parțial îmbrăcat al lui Robin Stavinsky, sub o grămadă de frunze. Poliția a recuperat restul hainelor victimei dintr-un râu, după arestarea lui Ross.

Uciderea brutală a lui Robin Stavinsky avea să reprezinte o cumpănă cumplită în cariera de ucigaș a lui Ross. Până atunci ucisese de frica de a nu fi identificat de victimele care ar fi supraviețuit. Cu toate astea, sperase întotdeauna că într-o zi va obține plăcerea sexuală supremă, aceea de a ejacula în momentul morții victimei sale. Până atunci, crimele nu-i îndepliniseră decât parțial fantezia. Emoțiile copleșitoare, cărora li se adăugau senzațiile de putere, dominare și actul uciderii erau acolo, dar simțea că Robin Stavinsky îl păcălise. Nu-i oferise nici unul dintre revoltătoarele criterii, căzând înconștientă și neajutorată în timp ce era târâtă în tufișuri. Cu toate acestea, a strangulat-o și a violat-o după ce a murit. Ulterior a spus: „Am fost surprins, știi? A fost un sentiment mișto, dar nu cel mai bun.”

Alte două adolescente, ambele de 14 ani, au dispărut în estul statului Connecticut în duminica Paștelui din 1984. Leslie Shelley și April Brunais, prietene nedespărțite și vecine în Griswold, au decis să plece pe jos până în Jewett City. Ambele fete știau că părinții lor nu le-ar fi permis să se întoarcă pe jos pe întuneric, așa că fiecare a spus că părinții celeilalte aveau să le aducă acasă cu mașina. A fost o minciună infantilă care avea să le coste viața.

Când s-a lăsat întunericul, fetele au sunat acasă; amândurora li s-a spus să vină pe jos, drept pedeapsă. La ora 22:30, când nici una dintre ele nu se întorsese acasă, părinții îngrijorați au sunat la poliție, care a făcut greșeala de a le cataloga inițial dispariția drept „fugă de acasă”.

Momentul exact în care Ross a oprit și le-a oferit fetelor un drum cu mașina nu este cunoscut. Se știe însă că April, care era cea mai încrezătoare dintre ele două, a urcat în față, în timp ce

micuța și fragila Leslie s-a așezat în spate. Amândouă au tresărit evident când Ross a trecut de strada lor și, în ciuda protestelor, nu a vrut să oprească. April a scos un briceag mic, cu care și-a amenințat răpitorul, dar Ross a dezarmat-o cu ușurință. Mergând spre est pe Autostrada 138, s-a îndreptat spre Voluntown și Beach Pond, o întindere imensă de apă, cu un baraj ce oprea râul Pachaus, care separă statele Rhode Island și Connecticut.

După ce a parcat într-un loc încă nedeterminat, Ross i-a rupt blugii lui April, tăindu-i în fâșii pe care le-a folosit pentru a lega mâinile și picioarele victimelor sale. A închis-o pe Leslie în portbagaj și a târât-o pe April câțiva metri, după care a forțat-o să îngenuncheze. Nu există nici o îndoială că Leslie și-a auzit îngrozită prietena luptându-se cu Ross. April s-a zbatut aprig pentru viața ei înainte de a fi violată și strangulată.

Ross și-a întors apoi atenția spre Leslie. Ulterior, a spus că fata a avut un impact serios asupra lui.

„Ea [*Leslie Shelley*] era delicată, cu un păr blond, fin. A fost calmă cât am vorbit cu ea în mașină. I-am spus că nu vreau s-o omor și a plâns când a aflat că prietena ei era deja moartă. Da, cred că a început să tremure și părea împăcată cu soarta când am întors-o pe partea cealaltă. Asta e crima care mă frământă. Nu-mi aduc aminte cum am strangulat-o, dar moartea ei a fost cea mai reală și mai greu de negat. Cu celelalte a fost ca și cum altcineva o făcea, iar eu priveam de departe prin ceața unei fantezme. Asta era reală și cumva nu era reală. Era o fantezie, dar nu chiar fantezie. Moartea ei? Leslie? Nu era nimeni altcineva și, pentru prima dată, am văzut că eu eram. Mă vedeam pe mine însumi făcând lucrurile alea și nu mă puteam opri. Parcă era o barieră invizibilă între noi. N-am vrut să o omor.”

În acest punct al întâlnirilor sale cu mine, Ross a arătat primele semne de apăsare și de remușcare. A tăcut, a plecat capul și a tras în piept o gură zdravănă din aerul stătut al închisorii. Când și-a reluat oribila relatare a uciderii lui Leslie Shelley, ochii îi înotau în lacrimi de crocodil:

„Nu am putut decât să privesc cum o omoram și vrei să știi ceva nesimțit de scandalos? Ei bine, am plâns după aia. Și mai

știi ceva? Ah, nu știu, dar nimeni nu știe asta. Ei bine, am vrut să fac sex cu ea chiar după ce am violat-o și am omorât-o pe April, dar n-am putut s-o mai scol. Așa că a trebuit să stau cu Leslie încă vreo oră, vorbind și chestii de-astea. Apoi, pentru că a început să plângă și să spună că o să aibă probleme acasă pentru că întârziase, a trebuit s-o omor. Dar am violat-o anal după ce a murit, ca să eliberez tensiunea. Vezi tu, nimănui nu i s-a mai spus asta vreodată."

Apoi a zâmbit sfios, înainte să adauge: „Știi că mă numesc criminal în serie? Păi, am omorât doar opt femei. Mare lucru! Sunt mult mai mulți tipi cu care te-ai putea întâlni și care au omorât cu câteva zeci mai multe decât mine. Iar în contextul ăsta, eu sunt chiar un tip de treabă. Pe bune, sunt un tip foarte de treabă."

Și cu asta a izbucnit într-o criză de râs incontrolabilă, după care mi-a explicat că a aruncat trupurile lui April și Leslie în alt loc din apropiere de Beach Pond, revizitând din când în când zona pentru a se masturba peste rămășițele lor.

„Pur și simplu stăteam acolo, uitându-mă la trupurile lor în descompunere. Ca în fanteziile din copilărie, erau acolo pentru mine și îmi ofereau plăcere când aveam nevoie."

Ross i-a condus pe polițiști la trupurile lui April Brunais și Lesley Shelley la scurt timp după arestarea sa din 28 iunie 1984, deși locul exact al crimei nu a fost niciodată stabilit. Scăparea a fost atribuită unei „neglijențe” a Poliției Statului Connecticut și dovedită ulterior în fața curții ca o tentativă deliberată de a evita o dispută pe teme de jurisdicție cu agențiile de aplicare a legii din Rhode Island care au trebuit să plătească nota pentru această anchetă a crimelor.

Ross era acum pe ultima sută de metri, pierduse controlul mental, iar munca sa la Prudential Insurance Company suferea în consecință. Confruntat cu perspectiva concedierii, dat fiind că nu mai aducea clienți noi, Michael mai avea de rezolvat și relația turbulentă cu Debbie Wallace, care devenise și mai agitată. Tatăl lui Debbie murise în timp ce ea și Michael erau în vacanță și,

după înmormântare, pe drumul de întoarcere, se certaseră. A urmat o ruptură urâtă și, din nou, el s-a simțit singur și respins.

*** Pentru Wendy Baribeault, o tânără de 17 ani, vineri, 15 iunie 1984, era ultima zi de examene la Norwich Free Academy. După școală, s-a oprit acasă la mama ei, înainte să ia un autobuz înapoi spre Jewett City pentru o vizită la un magazin din cartier. Era o după-amiază plăcută, așa că a decis să se întoarcă pe jos și, în jur de ora 16:30, a fost văzută de un șofer mergând de-a lungul aglomeratei Route 12. Dar nu era singură, căci un alt martor a declarat că era urmată îndeaproape de un bărbat, tot pe jos. Acesta era un alb în jur de 1,80 metri, proaspăt bărbierit, de constituție medie și brunet. Alți martori l-au văzut pe acest bărbat ieșind dintr-o berlină albastră, cu ștergător la lunetă, și își aminteau că mergea grăbit spre tânăra cu semnalmentele lui Wendy.

Când Wendy nu a mai ajuns acasă, mama ei a dat-o dispărută a doua zi. Sute de polițiști și de localnici au lansat o căutare în împrejurimi și, două zile mai târziu, trupul ei a fost găsit de un pompier. Cadavrul se afla într-o pădure deasă, ascuns într-un zid vechi de piatră, la doar 400 de metri de casă. Fusese violată și strangulată.

Ross a explicat ulterior că intenționase să se ducă la muncă în ziua aceea, dar se tăiase când se bărbiera și își pătase cu sânge gulerul singurei cămăși curate. După ce a sunat scuzându-se că nu se simțea bine, s-a îmbrăcat în haine obișnuite și a rămas în casă, studiind materiale pornografice și masturbându-se. În jurul orei 14:00 a plecat cu mașina și, mai târziu, a văzut-o pe Wendy singură pe marginea drumului, îndreptându-se spre casă.

După ce a întors și a parcat la intrarea pe un drum de pietriș, a traversat șoseaua în fugă și a întrebat-o pe Wendy dacă voia să meargă în seara aceea la un grătar. Când aceasta l-a refuzat, Ross a tras-o într-o poiană din pădurea din apropiere, unde a întors-o pe burtă, înainte de a o strangula. A ejaculat aproape imediat, așa că a sugrumat-o din nou. Tânăra s-a zbatut

și l-a lovit, contorsionându-se în fel și chip. Michael a avut din nou o criză de crampe musculare la mâini în timp ce se lupta să-și sufoce victima. Când s-a oprit să-și maseze degetele, ea s-a ridicat și s-a răsucit sub el până când a reînceput să o strângă de gât. În cele din urmă, un ultim zvâcnet al picioarelor i-a dat de înțeles că fata murise.

Cunoscut pentru că dezarma suspiecții cu zâmbetul său copilăros și felul său încurajator de a se purta, detectivul Mike Malchik, de la Poliția Statală, își folosisese abilitățile de investigator pentru a rezolva cele mai grele anchete ale unor omucideri, inclusiv 40 sau mai multe considerate „nerezolvabile” de colegii săi. O figură legendară în Connecticut, polițistul blond cu ochi albaștri lucra mai mereu singur și fără a fi plătit pentru aceste treburi, atât de dedicat era meseriei sale. Cazul lui Wendy Baribeault nu a fost o excepție.

Mike găsisese deja câteva legături solide între uciderea Debrei Taylor și cea a lui Tammy Williams și, când le-a introdus în ecuație și pe Robin Stavinsky și Wendy Baribeault, a știut că trebuie să caute un psihopat sexual și un criminal în serie care nu avea să se oprească până nu era arestat și dus în fața justiției.

Experiența lui Mike Malchik în cazuri de omucidere era atât de vastă, încât nu a avut nevoie să ceară sfatul FBI, dar, pentru a-și confirma bănuiala, a vorbit cu un coleg de la Centrul Național de Analiză a Crimelor Violente din Quantico, Virginia. Malchik știa deja ce tip de suspect căuta. Era un tânăr alb, brunet, în jur de 30 de ani. Era un „guler alb”, care lucra în Norwich, dar locuia mai la sud, și călătorea frecvent pe Route 12 între locul de muncă și locuință. Griswold era un pariu solid pentru localizarea suspectului, iar acum exista și un bonus - informația că bărbatul conducea o berlină albastră, de fabricație străină.

Folosind ceea ce el numește „intuiție de bază”, Mike s-a gândit că cel care a ucis-o pe Wendy Baribeault ar fi vrut să păcăsească locul faptei și să ajungă acasă cât mai repede, așa că a dedus că ținta sa era un localnic. A sunat la Serviciul de

înmatriculări Auto și a cerut un tabel cu toate vehiculele și proprietarii lor din localitate. Pentru acest serviciu, Departamentul de poliție a fost taxat cu 12 dolari, care s-au dovedit bani cheltuiți cu cap pe un instrument de investigații eficient. Când lista a început să curgă din faxul său, Malchik a pornit să caute o mașină străină de culoare albastră. La numărul 27 pe listă era vehiculul deținut de un anume Michael Bruce Ross, cu domiciliul în Jewett City.

Ross a părut intrigat când Malchik a ajuns în fața casei sale joi, 28 iunie, pentru a-i pune câteva întrebări. L-a invitat pe detectiv la o cafea înăuntru și s-a bucurat de atenția pe care i-o acorda poliția. În ceea ce-l privea, Mike credea de fapt că tânărul atât de plăcut nu putea fi un ucigaș în serie. Pe când se pregătea să se întoarcă la partenerul său, detectivul Frank Griffen, care îl aștepta în mașină, Ross l-a întrebat pe Malchik dacă un astfel de criminal ar fi declarat nebun și ar putea scăpa de scaunul electric dacă ar fi condamnat. A fost o întrebare atât de specifică, încât l-a făcut pe Malchik să revină în sufrageria lui Ross.

Agentul știa că descrierea mașinii albastre nu se potrivea exact vehiculului lui Ross, parcat în fața casei. Polițistul căuta un *hatchback* cu ștergător la lunetă și, cu toate că Ross avea clar o Toyota albastră, aceasta era o berlină și nu avea nici un ștergător la lunetă. După alte câteva minute de discuții generale, Malchik s-a ridicat pentru a doua oară. A parcurs doar câțiva pași, când un instinct puternic l-a făcut să se întoarcă și să-i pună la rândul lui o întrebare lui Ross.

În stilul actorului de televiziune Peter Falk, interpretul lui Columbo, Mike a întrebat: „Unde ați fost vineri, 15 iunie, ziua în care a dispărut domnișoara Baribeault?”

Uimitor, s-a gândit Malchik, Ross a derulat imediat filmul deplasărilor sale din ziua aceea, aproape la minut, cu excepția unei ore înainte și după 16:30. Acesta era intervalul în care martorii o văzuseră pe Wendy mergând singură pe marginea drumului, cu Ross urmărind-o. Malchik s-a gândit că era remarcabil că cineva își putea aminti locurile și orele exacte în

care fusese cu două săptămâni înainte, așa că a socotit că 15 iunie trebuie să fi fost o zi specială pentru Ross. L-a întrebat atunci ce făcuse în ziua precedentă și în cea de după această dată importantă. Ross nu și-a putut aminti nimic, iar detectivul a înghețat, pentru că implicațiile erau de-acum evidente. Ross încercase să-și construiască un alibi pentru ziua crimei și se dovedise a fi prea isteț pentru binele său.

Malchik i-a cerut apoi suspectului său să-l însoțească până la centrul de coordonare, care fusese instalat într-o încăpăre din Primăria Lisbon. Ross s-a gândit că un drum cu o mașină de poliție fără însemne ar putea fi „distractiv”, așa că s-a schimbat pentru călătoria de zece minute cu un tricou alb și niște pantaloni subțiri, închiși la culoare, aceleași haine pe care le purtase când o omorâse pe Wendy Baribeault.

Odată ce a luat loc în camera de interogatorii a poliției, Ross a început curând să turuie despre viața sa amabilului polițist. Malchik era deja convins că avea un criminal în serie în fața lui. Însă, în agitația centrului de comandă, să obțină o mărturisire completă era cu totul altă poveste. La un moment dat, chiar când Ross era pe punctul de a recunoaște unele lucruri, o femeie de serviciu a dat buzna în încăpăre și a început să spele podeaua. Această întrerupere neașteptată a rupt vraja, iar Malchik a luat-o de la capăt încercând să scoată ceva de la suspectul său.

Dintr-odată, Ross a întrebat: „Mike, tu crezi că am ucis-o pe Wendy?”

Malchik a răspuns că așa credea și, după asta, Ross a recunoscut 11 atacuri sexuale și șase crime.

Amintindu-și acea primă întâlnire, în timpul interviului acordat ulterior în închisoare, Ross a spus: „îmi amintesc când mi-a bătut detectivul la ușă. Căuta un *hatchback* albastru, cu ștergător, iar eu nu aveam un *hatchback* albastru. Aveam o berlină albastră fără ștergător. Și... ăăă... se pregătea să plece și i-am zis ceva. Nu mai știu exact ce am spus, dar a fost ceva ce l-a făcut să se oprească. Și a zis că poate ar fi mai bine să-mi mai

pună câteva întrebări, și după aceea se pregătea să plece. Și am mai zis ceva, deci probabil că nu voiam să plece."

Amintindu-și de interogatoriul lui Mike Malchik, Ross a explicat: „Știi, nu e cel mai simplu lucru din lume. «Bună ziua, domnule ofițer de poliție, am ucis o groază de oameni!», știi? A fost greu, știi? Dacă ai asculta înregistrarea mărturisirii, ah, mi-a fost foarte greu să recunosc că am făcut-o și atunci am lăsat să-mi scape una. Apoi el trebuia să o scoată pe următoarea de la mine. Și apoi puteam să vorbesc despre aia. Da, a fost greu la început să spun că am omorât-o pe asta sau pe cealaltă. Adică le-am spus de două despre care nu știau. Adică nici măcar nu m-au întrebat de ele, fiindcă le credeau fugite de-acasă."

Când l-am întrebat de ce recunoscuse că le-a ucis pe April Brunais și Lesley Shelley, din moment ce nici nu fusese întrebat de ele, Ross s-a plâns: „Păi, poliția a zis că era ceva în neregulă cu mine și era un loc numit Whiting, pentru criminali nebuni. Mda, m-au păcălit la faza asta și m-am gândit că o să am parte de tot ajutorul de care aveam nevoie și asta voiam să aud: «Hei, știi că e ceva în neregulă cu tine și o să facem ceva în privința asta, pentru că au încetat crimele». Mda, Malchik a spus totul corect, așa că m-am gândit «Asta e, ce naiba...» și le-am zis tot."

Ca să fim cinstiți, Mike Malchik și-a onorat promisiunea față de Ross, pentru că, într-adevăr, crimele au încetat, iar legea a făcut în cele din urmă ceva în legătură cu problema lui Ross. Dacă ar fi fost posibil, l-ar fi executat.

Procurorul Districtului Wyndham, Harry Gaucher, l-a acuzat pe Ross doar pentru crimele din 1982 asupra lui Tammy Williams și a Debrei Smith Taylor. Fie din lipsa dovezilor fizice care să demonstreze partea de viol a unei infracțiuni capitale agravante, care ar fi atras pedeapsa cu moartea, fie de frică să nu piardă procesul, Gaucher i-a permis lui Ross să pledeze vinovat doar pentru crimă.

Pe 13 decembrie 1986, judecătorul l-a condamnat pe Ross la două sentințe pe viață consecutive. Urma să stea nu mai puțin de 120 de ani după gratii. Înșă cazurile lui Wendy Baribeault, Robin Stavinsky, April Brunais și Lesley Shelly au nimerit sub

jurisdicția unui procuror mai tenace. Procurorul-șef al Districtului New London, C. Robert „Bulldog” Satti, din Brigada „biciuiește-i și spânzură-i”, își dorea să fie primul procuror din ultimele decenii care să trimită un criminal pe scaunul electric al statului Connecticut.

Satti știa, de asemenea, că se lupta cu un declin al pedepsei capitale, balanța înclinând în favoarea închisorii pe viață. Dar procurorul a rămas ferm pe poziție, deoarece era convins că, dacă a existat vreodată vreun om care să merite scaunul electric, acela trebuie să fi fost Michael Bruce Ross. În afară de moralitatea executării unui om în liberalul stat Connecticut, mai exista un alt element de luat în calcul. „Nea Scânteie” nu mai fusese folosit de când Joseph „Mad Dog” Taborsky fusese electrocutat marți, 17 mai 1960, dată de la care se deteriorase continuu. Dacă voia să-l execute pe Michael Ross, statul trebuia să plătească cel puțin 30 000 de dolari pentru a aduce scaunul în stare de funcționare și pentru a redecora zona martorilor și camera morții.

În ceea ce-i privea, avocații apărării trebuiau să convingă jurații că Ross nu era legal responsabil de crimele pe care le mărturisise. Faptul că Ross nu se califica pentru o apărare având la bază tulburările mintale le făcea sarcina foarte dificilă. În plus, cazului i se făcuse atâta publicitate înaintea procesului, încât în vara lui 1987 a fost mutat în Bridgeport, unde procurorii au arătat că Ross era un violator, un monstru calculat, cu sânge-rece, care își plănuise atacurile și își omorâse victimele doar pentru a scăpa de închisoare.

În iunie 1987, după patru săptămâni de mărturii, celor opt bărbați și patru femei din juriu le-au luat doar 87 de minute să-l găsească pe Ross vinovat de crimă. La stabilirea pedepsei, trei săptămâni mai târziu, au avut nevoie de mai puțin de patru ore pentru a demonstra că se putea impune pedeapsa cu moartea. Pe 6 iulie, cu 20 de zile înainte să împlinească 28 de ani, Ross a fost condamnat la moarte. Conform legilor statului Connecticut, ar fi putut evita această pedeapsă dacă judecătorul ar fi găsit un singur lucru salvator, pe care jurații să-l fi crezut, care să indice

remușcări sau alți factori atenuanți. Nu a existat o asemenea șansă, pentru că Ross părea că nu are conștiință și că nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

Ross mi-a explicat că nu îi este frică să moară pe scaunul electric. Spune că viața e prea bună pentru el, dar se teme ca, atunci când ziua fatidică va sosi, să nu spună ceva greșit ori să arate slăbiciune în fața morții. Și îi mai este frică de ceva ce el spune că e mai rău decât moartea.

"Întotdeauna am simțit că trebuie să am controlul asupra mea și, chiar și azi, simt nevoia de a fi în control. Ce mă sperie cel mai mult nu este viața în închisoare sau pedeapsa cu moartea, ci nebunia. Mă sperie că aș putea pierde contactul cu realitatea. Uneori simt că derapez și pierd controlul. Dacă deții controlul poți face orice, dar, dacă-l pierzi, nu mai ești nimic."

Întrebat dacă simte vreo remușcare sau orice altceva în legătură cu crimele sale, a răspuns sec: „Nu! Nu simt nimic pentru ele. Chiar aș vrea să simt ceva. Nu simt nimic. Îmi pare foarte rău pentru familii. Adică simt de multe ori. De exemplu, când o văd pe doamna Shelley, mama uneia dintre fetele alea pe care le-am omorât, plângând în boxa martorilor. Și mai e și doamna... ah, nu-mi amintesc numele, dar este altcineva în boxă, vorbind despre fiica ei. A mers la morgă și a văzut-o la morgă. Dar pentru fete nu simt nimic și n-am simțit niciodată."

Ross a explicat apoi de ce nu s-a predat poliției când a început să comită primele infracțiuni, la Universitatea Corneli, dacă știa că are nevoie de ajutor.

"M-am convins singur că nu se va mai întâmpla. Și, știu că sună dur, dar, dacă privesc înapoi, nu înțeleg cum am făcut-o. Mă prefăceam că n-am făcut eu, de fapt, lucrurile alea. Chiar și aici, acum, știu că, dacă aș fi eliberat, aș ucide din nou. Nu am nici un motiv să cred altceva. Dar nu pot, cum stau acum aici, să mă văd dorind să fac asta. Nu mă pot vedea făcând-o. Adică e ca și cum aș fi pe niveluri diferite."

Întrebat dacă are amintiri detaliate despre crime, Ross a chicotit și apoi a spus: „Da și nu. Obişnuiam să visez zi și noapte legat de crime. Mă masturbam până când... hm... îmi apăreau

răni de la masturbare. Până sângeram. E ciudat. Îmi place mult. Este chiar o experiență plăcută. Dar, când se termină, e o chestie foarte efemeră. Bănuiesc că e ca atunci când ești drogat. Știi că n-am luat niciodată droguri, dar poți să atingi culmile și după aia să cazi și să te faci praf. E aproape la fel. Nu e un lucru ușor cu care să trăiești."

O întrebare inevitabilă a fost ce-i trecea prin cap când își viola și omora sărmanele victime. Răspunsul său a fost: „Nimic”. Dar, după un moment de gândire, a adăugat: „Exact asta e atât de ciudat. Toată lumea crede, știi, teoria procurorului că sunt un violator și că le-am omorât ca să nu mă poată identifica. Uite, în cele mai multe cazuri, s-a întâmplat ziua în amiaza mare. Adică nu sunt un tip prost.

Poți să fii sigur că, dacă era să fac așa ceva, sigur-sigur n-aș fi făcut-o așa. Nu-mi trecea nimic prin cap, decât după ce erau deja moarte."

„Iar atunci parcă treceam printr-o ușă. Și... ăăă... îmi amintesc că primul lucru pe care-l simțeam era inima mea bătând. Adică bubuind. Al doilea lucru erau mâinile care mă dureau, unde le strangulam întotdeauna cu mâinile. Iar al treilea era, cred, frica și genul de imagine a realității în care era cadavrul ăsta în fața mea."

„Și, din nou, nu vreau să te induc în eroare, pentru că știam ce se întâmplă, dar era ca la un alt nivel. Adică de parcă aș fi privit toate astea. Și, după ce se termina, știi, totul se liniștește cumva, se așază, și ăla era momentul în care mi se făcea frică și chestii. Ascundeam cadavrele și le acopeream sau ceva."

Ross trăiește în celula sa de pe coridorul morții, care e de fapt o temniță veche vopsită într-un brun ca de noroi. „Coridorul morții" - scrise cu vopsea albă pe ușa de oțel dincolo de care se află șapte condamnați ai statului Connecticut. La ultima mea vizită la închisoare, doar Ross și Robert Breton erau acasă. Sedrick Cobb, Ivo Colon, Richard Reynolds, Todd Rizzo și Daniel Webb se bucurau de aerul curat din curte și de lumina soarelui.

Ross este mândru de celula lui. Este plină de teancuri de cărți și de materiale de scris; ba chiar se laudă că i-a mai fost

alocată o celulă unde sunt depozitate și mai multe cărți ale sale. Michael se laudă și cu zecile de tinere frumoase care îi caută atenția, uneia dintre ele, la fel de frumoasă ca o vedetă, semnându-i chiar o fotografie cu dedicația „Cu dragoste”. Scrisorile ei dezvăluie că s-ar mărita cu el cât ai clipi, dar el probabil ar ucide-o și mai repede.

Michael Ross nu este unic printre cei de teapa lui, dar, spre meritul său, se luptă să înțeleagă de ce a ajuns să comită asemenea crime oribile. Într-adevăr, se străduiește să înțeleagă forțele care l-au împins de la bun început spre un comportament antisocial atât de sever. În acest scop, a participat voluntar la o serie de tratamente care includ castrarea chimică și chirurgicală, ultima formă fiind refuzată de stat.

Mulți experți recunoscuți au părut convinși că acest tratament ar putea separa fiara de Michael Ross cel normal și o bună perioadă i s-a prescris Depo-Provera pentru a-i reduce enorma energie sexuală. Simultan cu acest medicament i s-a prescris și Prozac, un antidepresiv puternic, iar acest cocktail i-a redus cu siguranță dorințele sexuale anormale. Din păcate, folosirea excesivă a Depo-Provera l-a îngrășat cu câteva kilograme și, în consecință, au apărut modificări patologice în funcționarea ficatului și la nivelul hormonilor, iar depresia a reapărut.

Ross pretinde că înainte să-i fie prescrise aceste medicamente se masturba constant. Ocazional, când se afla în prezența vreunei femei din corpul gardienilor, experimenta o dorință copleșitoare de a o ucide. Depo-Provera i-a redus pornirile sexuale și Michael spune: „Știi când îți rămâne în cap o melodie și o auzi iar și iar. Și dacă ai melodia asta care să-ți cânte iar și iar, cât e ziua de lungă, te poate scoate din minți. Și imaginează-ți doar să te gândești să violezi și să omori și să nu poți să scapi de gândurile astea. Ei bine, la fel ca melodia, te poate scoate din minți. Indiferent ce faci să scapi de ea, îți rămâne în cap. Și așa sunt eu. Nu vreau aceste gânduri.”

Întrebat dacă, de fapt, credea că această melodie era monstrul, a răspuns: „Nu, cred că e separat. Doarme un timp,

și... ăăă... nu știi niciodată unde s-a dus și asta e foarte adevărat. Adică uneori e acolo și mai ales cu Depo-Provera o pot simți aici. *[Ross își pune mâna la ceafă.]* Nu știu cum o să înțeleagă cineva asta, dar înainte era în fața minții și își băga nasul tot timpul, ca un coleg de cameră enervant, care se bagă ca musca-n lapte și nu poți scăpa de el."

Într-o scrisoare, Ross descrie ce s-a întâmplat cu el după ce s-a obișnuit cu medicamentele:

Aș da orice ca să-mi limpezesc mintea. Tratamentul m-a ajutat puțin, dar acum corpul meu s-a obișnuit cu medicamentele, iar gândurile și pornirile au revenit. Acum, enervantul coleg de celulă s-a mutat înapoi și pare să fie mai rău, pentru că acum am văzut cum era fără el. Astăzi mă simt ca un orb din naștere căruia i s-a dăruit vederea, dar i-a fost luată o lună mai târziu. E foarte greu de înțeles ce e normal pentru toți ceilalți, dacă nu ai avut parte tu însuși de asta.

Se întâmplă rar ca experții psihiatri ai apărării și ai acuzării să fie de acord atât cu diagnosticul, cât și cu ramificațiile acestuia, dar cazul lui Ross a fost neobișnuit și a existat un consens asupra ideii că suferea de sadism sexual, o boală mintală care a dat naștere unei dorințe nestăpânite în Ross de „a comite activități sexuale violente în mod repetat”. Fără ca membrii juriului să știe, psihiatrii criminaliști ai ambelor părți au fost de acord și că omorurile comise de Ross au fost rezultatul nemijlocit al impulsurilor sexuale agresive incontrolabile cărora le-a căzut pradă. Dar procurorii, conștienți de daunele pe care le-ar fi putut produce acuzării propriul psihiatru, asigurând efectiv dovezi coroborate cu apărarea, nu au mai chemat la bară nici un expert psihiatru. Astfel, jurații au fost ținuti în întuneric cu privire la o probabilă circumstanță atenuantă care ar fi eliminat amenințarea pedepsei cu moartea pentru Michael Ross.

Contrar acestei argumentări, procurorii au reușit să convingă jurații că Ross era sănătos psihic și, în consecință, pe deplin responsabil pentru crimele sale. Sugestia lor pentru juriu a fost că Ross fusese evaluat de un psihiatru care concluzionase că nu suferă de o psihopatologie care să-i ofere circumstanțe

atenuante, ceea ce era în mod clar neadevărat. Uluiitor este că avocații nu au întrebat de ce expertul procuraturii nu a fost chemat să depună mărturie. Dacă ar fi făcut-o, ar fi ieșit la iveală faptul că acesta se retrăsese, ceea ce ar fi fost o lovitură pentru acuzare. A fost o inducere în eroare elaborată, căci i-a făcut pe jurați să creadă că exista o diferență de opinii între psihiatrii acuzării și ai apărării. Acest lucru a dus la dezbateri care au exclus în mod greșit dovezi, rezumate distorsionate și instrucțiuni care au permis juriului să tragă concluzii care nu erau justificabile.

Dar ce s-a întâmplat cu psihiatrul acuzării? Din nou, fără știrea juriului, dr. Robert B. Miller fusese de acord cu evaluarea expertului apărării și, în raportul său către procurorul general, trimis cu un an înaintea procesului, concluzionase: „Dacă este să oferim un diagnostic specific stării domnului Ross la momentul infracțiunilor, acesta ar fi, DSM-111,302.84, sadism sexual”. A adăugat că, în pofida acestui diagnostic, avea convingerea că Ross putea totuși să-și armonizeze comportamentul cu rigorile legii.

Mai târziu, dr. Miller a povestit că a suferit de insomnii, fiind influențat de articolele din presă și de grozăvia crimelor. Toate acestea, susține el, i-au colorat și nuanțat opinia altfel profesională. Acum, propria conștiință cântărea greu, căci diagnosticul său putea face un om să ajungă pe scaunul electric. Era ceva cu care doctorul a spus că nu putea să trăiască, iar dacă statul insista, era ca și cum l-ar fi pus pe el să acționeze maneta scaunului.

Pentru a-și rectifica eroarea de raționament și pentru a-și elibera conștiința, cu numai câteva zile înaintea procesului, dr. Miller i-a scris judecătorului, explicând motivul pentru care se retrăgea din acest caz. În timp util, acest subiect neplăcut a fost adus în fața Curții Supreme a Statului Connecticut, iar procuratura a fost criticată aspru. În motivare, judecătorii au decis în favoarea lui Ross, indicând că boala sa, sadismul sexual, era până la urmă o circumstanță atenuantă. „Acuzarea”, au spus aceștia, „a recurs la conotații inflamatorii ale diagnosticului de

sadism sexual, pentru a transforma o circumstanță atenuantă întruna agravantă, [...] iar sentința curții este anulată."

Astfel, Ross câștigase și, fără un expert care să contrazică apărarea, legea se pronunțase acum că Ross avea circumstanțe atenuante pentru crimele sale, pentru că suferea de porniri sexuale copleșitoare, incontrolabile, și că toate violurile și crimele fuseseră un act continuat.

Evident, Ross a afirmat cu succes că nu numai că nu-și putea controla dorințele sexuale, dar nici nevoia de a provoca suferință. Cu alte cuvinte, era o bombă cu ceas ambulantă - 99% instabilă mai tot timpul, declanșându-se la cel mai mic șoc. Dar există oare o esență cât de cât reală în afirmațiile sale că problema seamănă cu un coleg de cameră enervant care trăiește în capul lui? Există o oarecare logică în a spune că aceia ca Michael Ross sunt, pur și simplu, „conectați” greșit.

Zona hipotalamică a sistemului limbic este partea cea mai primitivă și mai importantă a creierului. Hipotalamusul deservește țesuturile corpului încercând să mențină echilibrul metabolic al acestuia și asigurând un mecanism pentru descărcarea urgentă a tensiunilor. Pare să acționeze oarecum ca un întrerupător, pe de o parte, căutând sau menținând experiența plăcerii, pe de altă parte, evitând sau scăpând de condițiile neplăcute, nocive. În consecință, senzațiile provocate de această parte a creierului sunt de foarte scurtă durată; nu i se poate reproșa nimic, iar senzațiile generate pot dispărea complet în doar câteva secunde, deși ar putea dura mult mai mult. În mare, este felul în care își descria Ross gândurile.

Astfel, sistemul limbic mijlocește o varietate largă de senzații simple. Deoarece controlează capacitatea de a simți plăcere și neplăcere, poate genera și folosi aceste senzații pentru a-și satisface o serie de nevoi, fie sexuale, nutriționale sau emoționale. Cu alte cuvinte, poate răsplăti sau pedepsi creierul în întregime și, în consecință, individul. Dacă, de exemplu, hipotalamusul experimentează plăcere, fie satisfăcându-și pofta de o ciocolată, fie de sex - chiar și nevoia de sex sadic sau de a ucide -, va declanșa senzații

„recompensatoare”, astfel că persoana continuă activitatea dorită. Dacă începe să simtă aversiune, dezactivează recompensa. Dar, dacă întrerupătorul se blochează la jumătatea drumului între răsplată și pedeapsă, ca să spunem așa, nevoile limbice rămân nesatisfăcute și individul va experimenta depresia, furia sau chiar mânia ucigașă.

Persoana care simte dorință sexuală și se abține poate simți tensiune. Paradoxal, singura cale de a reduce această tensiune este intensificând-o până la orgasm, obținându-se astfel eliberarea. În circumstanțe normale, acest lucru ar fi considerat destul de acceptabil; însă, dacă satiriazisul se suprapune cu sadismul sexual, ia naștere o altă problemă, complet diferită. Adăugați la acest pachet și o tulburare de personalitate antisocială și se creează o situație instabilă care poate exploda oricând, fără nici un motiv aparent.

Chiar și în cazul persoanelor normale, senzațiile provocate de hipotalamus se declanșează adesea reflexiv și fără grija sau înțelegerea consecințelor. Hipotalamusul caută plăcerea și satisfacția și, indiferent dacă stimulul este setea sau foamea de sex, mesajul simplu al hipotalamusului este „VREAU ACUM!”. Nu îl interesează consecințele pe termen lung ale acțiunilor sale, pentru că nu are simțul moralității, al pericolului, valorilor, logicii sau al binelui și răului.

Dacă sistemul limbic este vătămat fizic, sentimentele de dragoste, ură, afecțiune și chiar dorința și reacția sexuală pot fi desființate sau pot deveni extrem de anormale. Nu este neapărat necesar ca zona să fie vătămată fizic pentru a experimenta acest tip de răspunsuri modificate, căci și stimularea electrică a centrului limbic poate provoca impulsuri violente ce pot duce la crimă. Mai mult, dacă sunt vătămate anumite regiuni ale sistemului limbic (cum ar fi amigdala), rezultatul poate fi o activitate sexuală intensificată și nediscriminatorie, inclusiv nevoia excesivă și aproape constantă de masturbare. O nevoie pe care Ross o mai are și astăzi.

Este interesant de notat că FBI a descoperit că 81% dintre criminalii în serie interogați se lăsau pradă masturbării compulsive.

La fel ca hipotalamusul, principiul plăcerii, sau dorința de satisfacere a nevoilor și de a obține plăcere, este prezent încă de la naștere. Un timp, după naștere, căutarea copilului după plăcere este intensă și nelimitată, dat fiind că nu există alte forțe cu excepția mamei și a tatălui care să i se opună sau să-l ajute să obțină lucrurile dorite. Dacă legătura copilului cu mama este satisfăcătoare, iar mediul în care este crescut este sănătos, copilul trece printr-un proces de dezvoltare sănătos. Dacă se întâmplă opusul, copilul poate fi afectat psihologic definitiv și ireparabil.

S-o luăm altfel; să ne imaginăm un amator construind un calculator complex fără nici un fel de experiență și înțelegând prea puțin din manualul de instrucțiuni. Inevitabil, într-un astfel de caz, se va ajunge la o grămadă de cipuri, șuruburi, plăci și cabluri rămase, iar când computerul va fi pornit, va funcționa cu siguranță greșit și va produce calcule eronate, indiferent de ce instrucțiuni va primi din tastatură. În timp ce mașinăria poate arăta normal la exterior, sistemele electromecanice și circuitele din interior sunt defecte de la bun început. Pentru funcțiile de bază, ar putea merge destul de bine o vreme, dar ar ceda când i s-ar cere calcule mai

complicate. Asta pare să se fi întâmplat cu Michael Ross. * * *

Michael Ross trăiește azi între viață și moarte, deoarece Curtea Supremă din Connecticut i-a anulat pedeapsa cu moartea după ce a aflat circumstanțele atenuante ale comportamentului antisocial al ucigașului. Dar încă nu a scăpat de tot. Cu dovezile oferite de Ross în timpul interviurilor pentru această carte legate de violul anal de după uciderea lui Leslie Shelley, procurorii cer un alt proces.

În ceea ce-l privește, Ross s-a oferit voluntar să fie executat, pentru că, spune el, nu vrea să mai supună familiile victimelor unui alt proces. Se naște astfel întrebarea - de ce i-a

permis avocatului să ceară circumstanțele atenuante de la bun început?

Va executa însă statul Connecticut singurul criminal în serie condamnat? Opinia generală este că nu. Desigur, pedeapsa capitală este încă în vigoare, dar a găsi voința de a o folosi este cu totul altă poveste. Așa cum explică un judecător pensionat, „Ross va trăi probabil mai mult decât toți cei implicați în cazul său. Dacă într-adevăr vrea atât de mult să fie executat, ar trebui să se sinucidă.”

Michael Ross este puștiul din vecini care s-a transformat într-un monstru, iar propriile cuvinte lasă o impresie de neșters: „Știi, ei [medicii legiști] au găsit urme de strangulare în jurul gâtului lui Wendy Baribeault. Le-au numit urme multiple de strangulare, pentru că erau cam pe toată circumferința gâtului. Și asta i-a derutat. Știam că s-a zbatut și eu tot aveam cărcei la mâini. Am cam râs de ei la faza asta. Mi s-a părut amuzant.”

Și totuși înfiorătorul său simț al priorităților este ascuns de impresia pe care o lasă celor din afară. Karen B. Clarke, o ziaristă cu experiență din New York, care l-a vizitat pe Michael la închisoarea Somers, spune: „Michael Ross pare atât de normal, încât ar putea fi băiatul de alături. Dacă aș fi fost noaptea pe o alee întunecată, aș fi auzit pași în spatele meu și m-aș fi întors, ei bine, aș fi fost ușurată să-l văd pe Michael Ross. Atât de normal arată tipul.”

Acest capitol este bazat pe interviurile din Coridorul Morții, înregistrate audio și video, dintre Christopher Berry-Dee și Michael Bruce Ross, în Centrul de Corecție Osbourne, Somers, Connecticut, începute luni, 26 septembrie 1994, ora 10:15, și pe mai mulți ani de corespondență.

Michael primește scrisori, iar adresa sa este: Inmate #127404, Death Row, Osbourne CI, PO Box 100, Somers, CT 06071.

Michael Bruce Ross a fost executat prin injecție letală în data de 13 mai 2005, la Instituția Corecțională Osborn din Somers, Connecticut. (n.red.)

RONALD JOSEPH „BUTCH” DEFEO JR. - SUA

„Te-am așteptat, dracului, două ore! Drept cine naiba mă iei?
Am lucruri mai bune de făcut.”

PRIMIREA MAI PUȚIN CALDĂ FĂCUTĂ DE RONALD DEFE0, VINERI,
23 SEPTEMBRIE 1994, LUI CHRISTOPHER BERRY-DEE ÎN CENTRUL
DE CORECȚIE GREENHAVEN, STORMVILLE, NEW YORK, ÎNAINTE
DE INTERVIU Dacă nu ar fi fost senzaționalul bestseller *The
Amityville Horror*⁶ și seria de filme bazată pe acest roman,
sătucul Amityville din Long Island și povestea masacrului din
casa DeFeo ar trezi cu greu vreun interes public. Așa cum stau
lucrurile, Amityville a ajuns să se identifice cu ceea ce a fost
comercializată drept o extraordinară poveste de groază
adevărată, dar care, la analiza finală, este doar povestea bine
mediatizată, cu conotațiile unei crime în masă, a unei case
bântuite. A bântuit casa spiritul malefic al unei căpetenii
indiene? A fost construită pe locul unui vechi cimitir indian? Se
scurgea o mazăgă verde din pereți și curgea sânge la robinet?
Este Ronald DeFeo Jr. fiul Satanei?

Din cauza evenimentelor groaznice care au avut loc în
Amityville în noaptea de 13 noiembrie 1974, un lucru este sigur -
Amityville nu va mai fi niciodată ca înainte, așa că am pornit într-
o călătorie la fel de groaznică pentru a afla de ce.

Călătoria mea a început în adormitul sat Amityville din Long
Island, continuând cu mai multe convorbiri cu prietenii
descreierați și drogați ai lui Ronnie DeFeo. Am cunoscut niște
polițiști corupți și violenți, un judecător părtinitor din școala
„biciuiește-i și spânzură-i”, și am analizat dovezi importante pe
care poliția „le-a pierdut” și care apoi au fost în mod misterios
găsite. În sfârșit, l-am întâlnit pe monstrul căruia i se spune
„Oroarea din Amityville”, în spatele zidurilor întunecate ale
închisorii sale din nordul statului New York.
Aceasta este povestea adevărată a „Ororii din Amityville” și
puteți crede fiecare cuvânt.

Ronald Joseph DeFeo Jr. s-a născut pe 26 septembrie 1951,
la spitalul Adelphi din Brooklyn, New York. A fost primul dintre cei
cinci copii ai familiei, iar tatăl său, Ronald Sr., pe atunci un

muncitor în industria textilă, avea 20 de ani. Louise, mama lui, era încă o adolescentă.

Ronald Jr. a fost un copil scund și gras, colegii spunându-i „Butch”, poreclă care i-a rămas până în prezent. Era un elev ursuz, dificil și delăsător, care le făcea problemelor nu doar profesorilor, ci și celorlalți elevi, cu care se bătea tot timpul. Venea mereu acasă cu vânătăi și, o dată, a fost chiar și înjunghiat superficial în spate de un alt băiat care l-a atacat cu un cuțit.

La începutul anilor 1970, Ronald Sr. a început să lucreze pentru socrul său și se pare că era bine plătit pentru ceea ce făcea. Hotărând că apartamentul lor din Brooklyn era de acum prea mic și cu Louise însărcinată cu al cincilea copil, s-au mutat în împrejurimile mai prospere din Long Island și, după ce au căutat puțin, au ales liniștitul sat de coastă Amityville.

Numele „Amityville” sugerează liniște și mulțumire și, în cele din urmă, prietenie. Localitatea este casă pentru aproximativ 11 000 de oameni, mulți dintre ei făcând naveta zilnic în New York, 55 de kilometri spre vest. Amityville încadrează golful Great South din Long Island și este un centru popular pentru deținătorii de ambarcațiuni mici, pentru că proximitatea plajelor oceanului atrage un mare număr de rezidenți pe timpul verii.

Istoria locului începe în anii 1650, când coloniștii din Connecticut și estul Long Island au ajuns primii în zona numită acum Huntington. Înainte de asta, regele Henric al VII-lea al Angliei și succesorii săi au pretins zeciuială oamenilor din zonă, ca drept de descoperire, în urma călătoriei lui John Cabot din 1496. „Până la masacrul DeFeo”, spune un locuitor, „cam singurele infracțiuni au fost când vandalii dezlegau bărcile din danele golfului din apropiere.”

Pe 28 iulie 1965, Ronald DeFeo Sr. a obținut o bucată din visul american când a cumpărat de la Joseph și Mary Riley o casă în stil colonial olandez, cu etaj și mansardă. Plătind o sumă necunoscută încă, a achiziționat splendida proprietate din Ocean Avenue numărul 112, cu piscină și debarcader privat la un canal

protejat. Inițial, familia a fost copleșită de dimensiunile casei și ale anexelor, dar în scurt timp au început să-și găsească locul și s-au adaptat la viața din suburbii. Însă nu toată lumea din Amityville s-a bucurat că gălăgioasa și stridentă familie DeFeo alesese să vină în comunitatea lor liniștită, iar zvonurile că familia avea legături cu crima organizată nu au întârziat să apară.

Ca simbol al noii vieți a familiei sale, domnul DeFeo a pus un indicator pe peluza din fața casei, pe care scria „HIGH HOPES”⁷. Pentru a ieși mai mult în evidență, a apelat la un pictor care să creeze portrete în mărime naturală ale membrilor familiei, care au fost expuse pe pereți, de-a lungul scărilor. Într-unul dintre ele, tatăl și fiul, Ronald Sr. și Butch, stau unul lângă celălalt, zâmbindu-i artistului, în timp ce tatăl îi toarnă un pahar de vin fiului său. În altul, cele două fiice sunt înfățișate într-o poziție plină de afecțiune, cu jumătăți de zâmbete pe chip. În al treilea portret sunt cei doi frați mai mici, Mark ținându-l pe John de umăr. Probabil firesc pentru o astfel de familie patriarhală, nu exista nici un portret al mamei, Louise.

Interiorul casei era și mai explicit, cu mobilă scumpă, candelabru de cristal și șemineu din alabastru. Toate acestea dădeau substanță vieții de familie din clasa de mijloc. Dar, dacă fațada pe care familia o prezenta lumii era o expresie „elegantă” a valorilor unei familii din clasa de mijloc, adevărata relație din interior era exact opusul.

Ronald DeFeo Sr. a fost fiul lui Rocco și al Antoinettei DeFeo. După spusele celor care l-au cunoscut, Ronald era un bărbat impunător fizic, care își conducea familia cu mână de fier și cerea să i se arate respect. La cea mai mică abatere, se transforma dintr-o persoană civilizată într-o fiară, iar toți cei din casă știau că nu-l puteau opri nimic când și pierdea cumpătul.

Louise DeFeo era fiica cea mică a lui Michael și a Angelei Brigante. Era o persoană blândă și credincioasă soțului ei. Acesta nu-i împărtășea sentimentele calde, crezând că soția lui avusese o serie întreagă de aventuri, inclusiv un flirt cu pictorul care făcuse portretele de familie. Deși nu exista nici o dovadă a

vreunui adulter, simplele bănuieli păreau să merite a fi pedepsite cu bătaia, iar ea experimenta asta în mod regulat.

Sub aparențele succesului și ale fericirii, Ronald DeFeo Sr. era un om iute la mânie, înclinat spre accese de furie și violență. Între el și Louise izbucneau certuri violente, iar în fața copiilor apărea ca o figură a autorității severe. Fiind cel mai mare dintre copii, tânărul Ronald a dus greul în fața temperamentului și a încercărilor tatălui său de a impune disciplina. Agresat fiind la școală, tatăl l-a încurajat să se apare. Sfatul se referea la școală, dar nu se aplica felului în care Ronald era tratat acasă. DeFeo nu tolera absolut deloc răspunsurile obraznice și nesupunerea, ținându-și fiul cel mai mare din scurt și refuzând să-i permită să-și apere drepturile în felul în care i se poruncise s-o facă la școală.

După mutarea în Long Island, prima școală a lui Ronald a fost Junior High din Riverhead. Ajungând la vârsta adolescenței, crescuse și nu mai era chiar o țintă sigură a abuzurilor tatălui său. Erau frecvente episoadele de urlete care degenerau adesea în meciuri de box, căci nici tatăl, nici fiul nu aveau nevoie de prea multe motive să sară la bătaie. DeFeo Sr. nu era chiar talentat în arta relațiilor personale, însă era destul de iute la minte ca să înțeleagă că accesele de nervi și de violență ale fiului său erau foarte imprevizibile și diferite de ale sale. După ce la un moment dat Butch a bătut o rău pe sora lui, Dawn, DeFeo Sr. și soția i-au făcut o programare la psihiatru. Fără nici un rezultat, pentru că Butch a avut o atitudine pasiv-agresivă față de terapeutul său și a respins orice idee că ar fi avut nevoie de ajutor.

În lipsa soluțiilor, părinții săi au recurs la tradiționala strategie a împăcării copilului indisciplinat, cumpărându-i tot ce voia și dându-i bani. Tatăl său i-a făcut cadou la 14 ani o șalupă sport de 14 000 de dolari, cu care să navigheze pe râul Amityville. De câte ori voia bani, Butch nu trebuia decât să ceară, iar dacă nu avea chef să ceară, lua pur și simplu ce găsea prin casă.

Când această strategie nu a mai funcționat, Butch a fost trimis la St. Francis Prep în Brooklyn, de unde a fost dat afară la sfârșitul clasei a IX-a. În cele din urmă s-a înscris la liceul Amityville și la 17 ani a părăsit definitiv sistemul școlar, în aceeași zi, tatăl lui i-a cumpărat o mașină.

La acel moment, începuse deja să folosească droguri precum heroina și, de asemenea, să-și facă mâna în tot felul de aranjamente care implicau furturi mărunte. Comportamentul său devenea din ce în ce mai psihotic și nu se mai rezuma la izbucnirile de acasă.

Într-o după-amiază, aflat la o partidă de vânătoare cu câțiva prieteni, a îndreptat pușca încărcată spre unul dintre vânători, un tânăr pe care îl cunoștea de ani buni. A privit cu o expresie de piatră cum chipul omului s-a albit înainte ca frica să-l facă s-o ia la sănătoasa. Butch și-a coborât calm arma și, când s-au întâlnit mai târziu în acea după-amiază, Butch l-a întrebat sarcastic de ce plecase atât de repede.

La 18 ani, Butch a fost angajat la firma de vânzări auto a tatălui său, reprezentanță Buick. După părerea lui, era o slujbă ușoară, unde nu i se cerea să facă cine știe ce. Indiferent dacă venea sau nu la muncă, primea o sumă de bani de la tatăl său la finalul fiecărei săptămâni, sumă care uneori ajungea și la 500 de dolari. Folosea banii pentru mașină și ca să cumpere alcool și droguri.

În ianuarie 1971, Butch DeFeo a cunoscută o tânără pe nume Geraldine, în Ninth Bar din New York. S-au întâlnit o vreme, apoi, în decembrie 1973, ea a aflat că e însărcinată. Tatăl lui a început să-l preseze să se căsătorească și, după nașterea fiicei lor, Stephanie, cei doi s-au căsătorit pe 17 octombrie 1974, la Garfield Grant Hotel în Long Branch, New Jersey.

Altercațiile cu tatăl său erau din ce în ce mai frecvente și mai violente. Într-o seară izbucnise o ceartă între tatăl și mama lui. Pentru a rezolva problema, Butch a luat o pușcă de calibru 12 din camera lui, a încărcat-o cu un cartuș și a coborât în fugă la locul altercației. Fără să ezite și fără să le ceară celor doi să se

oprească, Butch a îndreptat țeava puștii spre fața tatălui său, urlând: „Lasă femeia în pace! Te omor, gras nenorocit! Gata!”

A apăsător pe trăgaci, dar, în mod misterios, arma nu s-a descărcat. Ronald Sr. a înghețat și a privit într-o uluire sumbră cum fiul său a coborât arma și a ieșit pur și simplu din cameră, nepăsător față de faptul că aproape își omorâse tatăl. Respectiva altercație s-a terminat fără victime, dar acțiunile lui Butch prefigurau violența pe care avea să o dezlănțuie curând, nu doar asupra tatălui său, ci a întregii familii.

Incidentul cu pușca pare să-i fi provocat lui Ronald Sr. un soi de transformare religioasă. A devenit un catolic evlavios, ridicând mai multe altare religioase în mijlocul terenurilor îngrijite care înconjurau proprietatea High Hopes, iar vecinii îl vedeau adesea rugându-se în fața unui altar al lui Iosif cu pruncul Hristos, pe care îl ridicase pe peluza din fața casei. * * *

În săptămânile premergătoare crimelor din Amityville, relația dintre Butch DeFeo și tatăl său ajunsese în punctul-limită. Aparent nemulțumit de banii pe care îi „câștiga” muncind pentru tatăl său, Butch a născocit un plan ca să-și fure și mai mult familia. Cu două săptămâni înaintea masacrului, a fost trimis cu o treabă de unul dintre șefii de la reprezentanța Buick, însărcinat cu responsabilitatea depunerii la bancă a 1 800 de dolari în numerar și 20 000 de dolari în cecuri. A plecat spre bancă la ora 12:30, însoțit de un coleg. Au lipsit două ore. Când s-au întors, în sfârșit, au anunțat că fuseseră jefuiți la un semafor, sub amenințarea armei. Ronald Sr. a explodat de furie, ocărându-l pe angajatul care se gândise să-l trimită pe fiul său.

Au fost chemați polițiștii, care au cerut, evident, să vorbească cu Butch. În realitate, el și complicele său păstrasera banii și îi împărțiseră în mod egal. Fără ca măcar să se prefacă a coopera, Butch a inventat semnalmente ale hoțului imaginar, devenind încordat și nervos în fața detectivilor. Ofițerii au început să suspecteze că minte și și-au concentrat întrebările pe cele două ore în care lipsise, iar el a devenit agresiv.

— N-ar fi trebuit să dați fuga înapoi la reprezentanță după ce ați fost jefuiți de atâția bani? au întrebat polițiștii. Unde ați fost în timpul ăsta?

În loc de răspuns, Butch a început să-i înjure, lovind cu pumnii capota mașinii pentru a arăta cât era de furios. Polițiștii au renunțat pe moment, dar tatăl său deja trăsese concluzia că fiul mințea și că furase chiar el banii.

În vinerea dinaintea crimelor din High Hopes, Butch a fost invitat de polițiști să se uite la câteva fotografii în speranța că l-ar putea recunoaște pe jefuitor. Inițial a fost de acord, dar s-a răzgândit în ultimul moment. Când a aflat, Ronald DeFeo Sr. l-a încolțit pe fiul său la muncă, cerând să-i spună imediat de ce nu cooperează cu poliția.

— Îl ai pe dracu' în tine! a țipat tatăl lui la el.

De data aceasta Butch nu a ezitat:

— Gras împuțit, a urlat el. O să te omor!

Apoi s-a urcat în mașină și a plecat în trombă. Cu toate că incidentul nu a fost urmat de vreo bătaie, o confruntare finală era evident iminentă.

Giulgiul tăcut al nopții acoperea satul Amityville în primele ore ale zilei de miercuri, 14 noiembrie 1974. Animalele din curți și câte o mașină care mai trecea din când în când erau singurele semne de viață din împrejurimile adormite. Dar în High Hopes, pe Ocean Avenue, ura și cruzimea mocneau sub calmul aparent. Toată familia DeFeo se retrăsese la culcare, cu excepția lui Butch. Stătea în liniștea camerei sale, gândindu-se la ce voia să facă, mai exact, să se asigure că nici tatăl și nici restul familiei lui nu aveau să-l mai încurce vreodată.

Butch era singurul membru al familiei care avea propria cameră. Dispoziția sa violentă și faptul că era cel mai mare îi permisese acest mic lux. Îi asiguraseră și un loc de depozitare secret pentru un număr de arme pe care le colecționa și uneori le vindea. În acea noapte a scos din dulap o pușcă Marlin calibrul .35, cu încărcare manuală. S-a îndreptat pe furiș, dar hotărât, spre ușa dormitorului părinților. A deschis fără zgomot ușa, i-a privit pentru un moment dormind, fără să știe ce groază avea să

îi devoreze. Apoi, fără să ezite, Butch a pus pușca la umăr și a tras. Primele opt împușcături mortale din seara aceea au fost trase în spatele tatălui său.

La ora 3:00 dimineața, Butch DeFeo terminase de anihilat propria familie. Fiecare membru lipsit de apărare fusese ucis brutal, cu sânge-rece. Câinele familiei, Shaggy, legat afară, lătra furios ca reacție la exploziile sporadice de violență ce izbucneau în casă. Lătratul animalului nu l-a distras pe Butch câtuși de puțin. Conștient că terminase ce își pusese în cap să facă, și-a întors atenția spre sine, pentru a se curăța de sânge și a plănuî un alibi care să rezolve inevitabila anchetă a poliției care urma.

Mai întâi a făcut un duș și și-a tuns barba. Apoi, îmbrăcat cu blugi și încălțat cu bocanci de piele, și-a strâns hainele pline sânge, pușca cu husa acesteia, și a luat unul dintre cartușele folosite de pe jos. Punând totul într-o față de pernă, a urcat în mașină și a plecat în lumina slabă a dimineții. Prima oprire a fost la capătul Ocean Avenue, unde a aruncat pușca în apă. De acolo, a plecat spre Brooklyn și a aruncat într-un canal fața de pernă și conținutul acesteia. Apoi s-a prezentat la muncă, la reprezentanța răposatului său tată, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru el era ora 6 dimineața și începea programul normal.

Butch nu a rămas prea mult la muncă. A sunat acasă de câteva ori și, pentru că tatăl său nu a apărut la birou, s-a comportat ca și cum s-ar fi plictisit pentru că nu avea nimic de făcut și a plecat pe la prânz. Și-a sunat iubita, pe Mindy Weiss, să-i spună că terminase munca mai devreme și vrea să treacă pe la ea. Pe drum s-a întâlnit întâmplător cu un amic, episod pe care și l-a amintit ulterior în închisoare, în timpul unui interviu:

„Amețit de droguri, conduceam prin Amityville, iar Robert Kelske, un dependent de heroină, a tras lângă mașina mea și a început să-mi pună tot felul de întrebări tâmpite. Faza asta nu mi-a spus nimic atunci, pentru că Kelske era un drogat și un hoț care spărsese cândva casele ambilor mei vecini, așa că n-am fost atent deloc la întrebările lui.”

DeFeo a ajuns acasă la iubita lui pe la 13:30. Mindy avea 17 ani și era o chelneriță atrăgătoare și populară la Longfellow's Bar. La sosire, a menționat într-o doară că a încercat să sune acasă de câteva ori și, deși erau mașini parcate în fața casei, nu a răspuns nimeni. Pentru a demonstra acest lucru, a sunat și de la Mindy, cu același rezultat predictibil.

Purtându-se ca și cum ar fi fost uimit, dar fără a-și face griji, Butch a plecat cu Mindy la cumpărături. De la mallul din Massapequa, au plecat apoi să se vadă cu Patricia și Robert Geiger, de la care DeFeo a cumpărat cinci doze de heroină de zece dolari bucata, pe care și le-a administrat. Spune: „M-am făcut praf și am uitat ce se întâmplase acasă... Mi-am pierdut cunoștința, sau cam așa ceva.”

Imediat după ora 18:00, Butch a ajuns la Henry's Bar, în Amityville, unde s-a întâlnit cu Robert Kelske. Din nou, s-a prefăcut îngrijorat că nu-i răspundea nimeni acasă.

—Va trebui să mă duc acasă și să sparg un geam ca să intru, a spus el.

—Păi, fă ce trebuie să faci, i-a răspuns senin prietenul său.

Ronald a plecat din bar într-o presupusă călătorie de descoperire, întorcându-se după câteva minute, agitat și îngrozit.

—Bob, trebuie să mă ajuți, l-a implorat el. Cineva i-a împușcat pe mama și tata!

Celor doi prieteni li s-au alăturat câțiva clienți ai barului și toți s-au îngrămădit în mașina lui Butch, condusă de Kelske. Trecuseră aproximativ 15 ore de la comiterea crimelor. Imediat ce au ajuns, Kelske a intrat pe ușa din față și a fugit sus, în dormitorul matrimonial. A revenit apoi jos, unde l-a găsit pe Butch tulburat de durere și de groază. Joe Yeswit a găsit un telefon în bucătărie și a sunat la poliție.

Exact la ora 18:40, pe 13 noiembrie 1974, ofițerul Kenneth J. Greguski, de la Departamentul de Poliție al Satului Amityville, aflat în Greene Lane, a primit un apel de la dispecerat, să se prezinte în Ocean Avenue, la numărul 112, unde fuseseră raportate împușcături. Ajungând la fața locului, a văzut un grup

de tineri așteptând în fața casei, iar unul dintre ei s-a prezentat printre lacrimi ca Ronald DeFeo.

— Mama și tatăl meu sunt morți, i-a spus el polițistului.

Polițistul povestește: „Am intrat în casă și am urcat la etaj. În dormitorul principal, am găsit un bărbat alb, întins cu fața în jos, împușcat mortal. Lângă el, se afla o femeie albă în aceeași poziție, împușcată mortal. Am trecut la al doilea dormitor, unde am descoperit doi băieți, aflați în paturi separate. Erau întinși cu fața în jos și fuseseră împușcați mortal. Am coborât și am folosit telefonul din camera de zi pentru a suna la secție și a-i informa că erau patru cadavre în casă și că ar trebui să anunțe detectivii.”

Continuându-și povestea, polițistul adaugă: „Aproape imediat, Ronald DeFeo mi-a spus că are două surori. Evident, mă auzise vorbind la telefon și, după asta, am fugit înapoi la etaj și am intrat și în dormitorul a cărui ușă era închisă. Acolo, am găsit cadavrul unei fete. Era, ca toți ceilalți, întinsă cu fața în jos și mâinile depărtate. Și ea fusese împușcată mortal. Apoi am observat o scară, care am crezut că duce într-un pod, dar care ducea spre un alt dormitor, de la etajul al doilea, unde am mai găsit cadavrul unei fete. M-am întors imediat la parter, am sunat din nou la secție și le-am spus că mai aveam încă două cadavre. După aceea am mers în bucătărie. Am stat acolo cu Ronald DeFeo și cu prietenul său, Robert Kelske, l-am luat pe Ronald de după umeri și i-am spus să se calmeze. Am stat acolo și am așteptat până au apărut detectivul Cammaroto și locotenentul Edward Lowe. Cei doi au cercetat scena crimei și apoi au coborât și ei la parter, iar la scurt timp după aceea au apărut detectivii de la Omucideri. Era o priveliște pe care n-am s-o uit niciodată și care încă mă mai bântuie.”

La autopsie, legistul, dr. Howard Aldeman, a determinat că Ronald DeFeo Sr., 43 de ani, a fost împușcat de două ori în partea inferioară a spatelui. Gloanțele i-au trecut prin rinichi și coloana vertebrală. Unul s-a oprit în gât, celălalt a străpuns corpul și s-a oprit în saltea. Moartea a survenit cel mai probabil

instantaneu, din moment ce bărbatul a rămas pe saltea și nu s-a târât jos din pat.

Louise DeFeo, 42 de ani, a fost împușcată de două ori. Probabil că împușcăturile care îi uciseseră soțul o treziseră pe mama lui Butch, iar aceasta a vrut să se întoarcă în pat cu fața spre ușă. Primul glonț i-a intrat prin spate, a ieșit prin piept și i-a străpuns sânul stâng și încheietura mâinii, oprindu-se în saltea. Al doilea glonț i-a distrus plămânul drept, diafragma și ficatul. Cel mai probabil, a murit în câteva secunde, din moment ce nu s-a zbatut deloc.

Mark DeFeo, 12 ani, și John DeFeo, 7 ani, au fost împușcați cu câte un singur glonte. Medicul legist a stabilit că ucigașul lor a stat la mai puțin de un metru de ei când a tras. Gloanțele au străpuns inima, plămânii, diafragma și ficatul fiecărei victime. În plus, coloana vertebrală a lui John a fost atinsă, provocând mișcări involuntare ale părții inferioare a corpului.

Allison DeFeo, 13 ani, a fost împușcată o singură dată. La fel ca mama ei, se trezise și se întorsese cu fața spre ușă. Glonțul a intrat de jos în sus, dinspre obrazul stâng spre urechea dreaptă, străpungând creierul și craniul. A ieșit, ricoșând din perete pe podea, unde a fost găsit. Moartea a survenit instantaneu, iar urmele de praf de pușcă din ochii lui Allison indicau faptul că era trează în momentul crimei, uitându-se în țeava puștii.

Dawn DeFeo, 18 ani, a fost împușcată o dată. Ucigașul ei a stat la mai puțin de un metru distanță și a împușcat-o în ceafă. Glonțul a intrat prin spatele urechii stângi și i-a distrus partea stângă a feței. Particulele de creier au ajuns pe pernă, iar așternutul era pătat de sânge menstrual.

În opinia dr. Aldeman, dovezile duceau la concluzia că aceasta fusese o execuție în stilul gangsterilor și că fuseseră implicate minimum trei sau patru persoane pentru controlarea și uciderea victimelor.

Din start, se știa că Ronald DeFeo avea cazier. Era consumator de droguri, eliberat condiționat după ce furase un motor de barcă. A fost interogat prima dată la locul crimei, la ora

18:55, de detectivul Gaspar Randazzo, care lucra la Omucideri de opt ani. Randazzo l-a întrebat pe unicul supraviețuitor ce făcuse în ziua aceea.

—Am mers la muncă și, când m-am întors acasă, ușa era încuiată, i-a răspuns DeFeo. M-am gândit că s-a întâmplat ceva, pentru că ușile erau încuiate, și am văzut afară mașinile părinților mei. M-am întors la bar și am vorbit cu Robert Kelske. M-am întors acasă, am forțat o fereastră și am găsit cadavrele alor mei. M-am speriat, așa că am fugit afară și am plecat cu mașina înapoi, la bar, să cer ajutor. Apoi ne-am întors toți cu mașina și Joe a sunat la poliție.

Imediat după începerea interviului, a sosit pastorul McNamara, pentru ultima slujbă în memoria victimelor.

La 19:15, detectivii Gozaloff, Napolitano, Shirvell, Grieco, Harrison, Reichert și detectivul sergent Barylski, toți de la Omucideri, au ajuns la fața locului. Li s-a permis să își instaleze centrul de comandă în casa învecinată, locuința familiei Ireland. Lui DeFeo i s-a cerut să părăsească scena, fiind escortat alături, unde detectivul Gozaloff a început să vorbească cu el.

Întrebat cine i-ar fi putut ucide familia, Butch i-a spus detectivului că un bărbat pe nume Louis Falini avea pică pe ai lui. Era un asasin al mafiei și el putea fi ucigașul.

— M-am certat cu Falini, a spus el. I-am zis că e muist și asta a creat probleme între el și taică-meu.

DeFeo a promis că va coopera fără rezerve cu poliția și a fost de acord să meargă la Secția 1, sunând în prealabil la Secția de Poliție Amityville pentru a completa actele care eliberau Poliția Amityville de jurisdicția asupra crimelor.

La Secția 1, detectivul Gozaloff l-a interogat mai în amănunțit pe DeFeo. Butch i-a explicat că lucra pentru tatăl lui, care era manager la Karl-Brigante Buick, în Brooklyn, și că bunicul său, Mike Brigante, era proprietarul.

A descris în detaliu interiorul casei sale. În noaptea aceea, a spus că a stat treaz până târziu, urmărind un film numit *Castle Keep*. A adormit în fața televizorului pe la 2 noaptea și s-a trezit la ora 4 dimineața, cu dureri de stomac. Își amintea că a trecut

pe lângă dormitoare de la etaj și a observat că scaunul rulant al fratelui său era în fața ușii. Mark nu mai putea merge decât cu ajutorul cârjelor după un accident suferit la un meci de fotbal, a explicat Butch. A spus și că a auzit apa trăgându-se la toaletă. Nu a mai putut să adoarmă, așa că a decis să meargă mai devreme la muncă și a continuat să descrie ce făcuse până în momentul descoperirii cadavrelor.

După ce Butch și-a semnat declarația, detectivii au continuat să-l interogheze cu privire la membrii familiei și în legătură cu sugestia că Falini putea fi ucigașul. Butch le-a răspuns că Falini locuise la ei o perioadă, timp în care îi ajutase pe Butch și pe tatăl său să amenajeze o ascunzătoare în pivniță, în care Ronald Sr. ținea o rezervă de bani și de pietre prețioase. Cearta lui cu Falini pornise de la un incident în care Falini criticase felul în care lucra Butch pentru reprezentanța tatălui său. Butch a recunoscut de bunăvoie inclusiv că ocazional consuma heroină și că o dată a incendiat una dintre bărcile tatălui său, pentru a putea cere asigurarea în loc să plătească motorul pe care îl stricase inițial. Detectivii și-au terminat interogatoriul în jurul orei 3 dimineața, iar Butch s-a culcat pe un pat de campanie într-o cameră cu dosare din spatele secției de poliție. DeFeo lăsase impresia unui martor foarte cooperant și, deocamdată, detectivii nu aveau nici un motiv să-l rețină pentru crimă.

Circumstanțele au început să se schimbe totuși pe măsură ce anchetatorii au intensificat analiza probelor fizice, atât la locul crimei, cât și în laborator. Pe 15 noiembrie, în jurul orei 2:30, a fost făcută descoperire crucială, când detectivul John Shirvell a pornit la o ultimă cercetare a dormitoarelor. Camerele în care avuseseră loc crimele fuseseră scormonite temeinic, însă, până în acel moment, prin camera lui Ronald se trecuse superficial, o singură dată. Dar, la o privire mai atentă, detectivul Shirvell a observat două cutii rectangulare goale, fiecare etichetată ca fiind de cartușe pentru puști Marlin de calibru .22 și, respectiv, .35. Shirvell nu știa că arma crimei fusese un Marlin de calibru .35,

dar a ridicat oricum cutiile, în caz că aveau să devină probe importante. Și cât de importante aveau să fie!

La scurt timp după întoarcerea la secție, detectivul a aflat exact ce fel de armă fusese folosită, pentru că un expert în balistică identificase calibrul armei crimei. Detectivul sergent Della Penna examinase în timp-record cartușele goale și gloanțele care ucisese familia DeFeo. Stabilise că reziduurile găsite la locul crimei erau particule parțial arse de nitroceluloză, un anumit tip de praf de pușcă. Gloanțele cu înveliș de plumb trase de criminal erau calibrul .35, fabricate de Remington Arms, și fuseseră inițial componente ale unor cartușe Western Co calibrul .35.

Detectivii care anchetau crimele începeau de acum să ia în considerare posibilitatea ca Butch să-i fi mințit și ca el să fie chiar principalul suspect, având mult mai multe informații despre crime decât le spusese până atunci. La 8:45 dimineața, detectivii George Harrison și Napolitano l-au trezit pe DeFeo.

— L-ați găsit pe Falini? a fost prima lui întrebare.

A aflat rapid că polițiștii nu erau acolo să-i răspundă lui la întrebări, ci pentru a-i citi drepturile. Butch a protestat, spunând că încercase de la bun început să coopereze și că nu era nevoie să i se citească drepturile. A mers până acolo încât să renunțe la dreptul său la un avocat, numai pentru a dovedi că era un martor nevinovat și că nu avea nimic de ascuns.

Gozaloff și Napolitano își terminaseră deja programul, așa că au preluat munca alți doi polițiști, locotenentul Robert Dunn și detectivul Dennis Rafferty. Aceștia s-au apucat hotărâți de treabă și, în anii ce au urmat crimelor din Amityville, au fost criticați sever de o Comisie de Anchetă a statului New York pentru folosirea de practici ilegale în scopul de a obține mărturisiri din partea suspectilor. Rafferty a început prin a-i citi drepturile lui DeFeo, apoi a continuat interogându-l despre ce făcuse și unde fusese în ultimele două zile. Brusc, Rafferty s-a concentrat pe ora crimelor. Butch spusese în declarația scrisă că se trezise încă de la ora 4 dimineața și că îl auzise pe fratele său în baie.

— Butch, toți membrii familiei tale au fost găsiți morți, în pijamale, a spus Rafferty. Pentru mine, asta înseamnă că nu s-a întâmplat la, să zicem, ora 1 după-amiază, după ce ai plecat la muncă.

Rafferty a continuat să preseze până când a reușit să-l determine pe Butch să-și modifice declarația inițială cu privire la momentul crimelor, stabilind că acestea au avut loc de fapt între orele 2 și 4 dimineața.

De la această fisură, povestea prost construită a lui DeFeo a început să se năruie. Dunn și Rafferty au revenit iar și iar la discrepanțele dintre versiunea lui Butch asupra evenimentelor și ceea ce indicau probele de la fața locului. Odată ce ora crimei fusese stabilită, Butch a fost implicat în crime de propria declarație, confirmând prezența în casă în acel moment important. Reacția sa la această încurcătură a fost o încercare disperată de a-i duce de nas pe cei doi polițiști. Dar aceștia nu au mușcat momeala.

—Butch, e incredibil, i-a spus Rafferty. E aproape de necrezut. Știi că avem o cutie de cartușe calibrul .35 ridicată din camera ta. Toate victimele au fost împușcate cu o armă de același calibru. Iar tu ai văzut tot. Trebuie să mai fie ceva. Arma ta a fost folosită, deci unde e nenorocita aia de armă? a urlat el, la doar câțiva centimetri de fața lui Butch.

Din ce în ce mai disperat, DeFeo a continuat să mintă, deși propriile minciuni îl îngropau și mai adânc. Le-a spus anchetatorilor că, la 3:30 dimineața, Louis Falini l-a trezit și i-a pus un revolver la tâmplă. Mai era un bărbat prezent în cameră, a spus el, dar, întrebat, nu l-a putut descrie în nici un fel. Potrivit noii versiuni, Falini și însoțitorul său l-au condus pe Butch dintr-o cameră în alta, omorându-i unul câte unul pe toți membrii familiei sale.

Polițiștii l-au lăsat pe DeFeo să se desfășoare în voie și, continuând să vorbească, acesta nu a făcut decât să se învinovățească povestind cum a strâns și a îndepărtat probe de la locul crimei.

— Stai puțin, a spus Rafferty. De ce ai luat cartușul dacă nu aveai nimic de-a face cu el? Nu știai că fusese folosită arma ta.

Simțind probabil că poziția sa se prăbușea rapid, Butch nu a răspuns imediat. Detectivii au jucat un joc de așteptare și l-au lăsat să vorbească mai departe. Obținuseră deja destule dovezi ale implicării lui DeFeo, mai ales ideea absurdă că Falini și complicele său îl luaseră cu ei să-i ucidă familia, în timp ce pe el îl lăseseră în viață. După ce li s-a făcut o descriere clară asupra felului în care avuseseră loc crimele, potrivit lui Butch, Dunn a atacat decisiv:

— Probabil că te-au obligat să participi. Probabil că te-au obligat să-l omori măcar pe unul dintre ei - sau pe mai mulți.

Butch a mușcat, iar capcana s-a închis.

— Nu s-a întâmplat așa, nu? l-a întrebat Rafferty.

— Lăsați-mă un minut, a răspuns DeFeo, prinzându-și capul în mâini.

— Butch, n-au fost niciodată acolo, nu-i așa? Falini și tipul celălalt n-au fost niciodată acolo.

Și, în sfârșit, a venit mărturisirea:

— Nu, a spus Butch, totul a început atât de repede! După ce am început, n-am mai putut să mă opresc. A fost atât de repede!

Miercuri, 19 noiembrie 1975, la un an și cinci zile după noaptea crimelor, judecătorul trimitea membrii juriului la deliberări, pentru a da curții un verdict. Vineri, 21 noiembrie 1975, Ronald DeFeo Jr. a fost găsit vinovat pentru șase acuzații de omor fără premeditare. Două săptămâni mai târziu a fost condamnat la minimum 25 de ani de închisoare pentru fiecare acuzație. A devenit eligibil pentru eliberare condiționată în 1999 și insistă că este nevinovat.

În perioada în care au avut loc crimele din Amityville, districtul Suffolk, acoperind partea de est a Long Island, începând de la aproximativ 70 de kilometri est de Manhattan și adiacent districtului preorășenesc Nassau, avea o populație de peste 666 500 de oameni. Are unul dintre cele mai mari departamente de poliție din statul New York, după

Departamentul de Poliție New York City, Poliția Statului New York și Poliția Districtului Nassau. Suffolk are și unul dintre cel mai bine plătite departamente de poliție din țară. Această forță de poliție mai are un motiv de mândrie, pentru că se bucură de probabil cea mai mare rată din lume de rezolvare a cazurilor de omucideri în urma mărturișirilor scrise și orale.

În aprilie 1989, o Comisie de anchetă a statului New York a publicat raportul unei *Anchete asupra procurorului general și a Departamentului de Poliție din districtul Suffolk*. În mai multe subrapoarte, comisia dezgropa un număr de probleme grave, printre care administrarea deficientă a anchetelor și a urmăririlor penale ale crimelor, administrarea deficientă a anchetelor și urmăririlor penale în cazul infracțiunilor cu narcotice, interceptări ilegale, lipsa anchetării și pedepsirii angajaților procuraturii și a personalului din agențiile de aplicare a legii, deficiențe în supravegherea personalului din poliție și o întreagă pleiadă de alte probleme, inclusiv corupție, obținerea ilegală a mărturișirilor de către polițiști peste măsură de zeloși, cazuri de brutalitate a polițiștilor și „saltul între secții”, o practică ilegală a polițiștilor menită să-l obstrucționeze pe avocații care încercau să obțină accesul la clienții lor. În urma descoperirilor incriminatoare ale comisiei, un ofițer de poliție superior s-a sinucis și alte zeci s-au „pensionat”.

Între 7 și 11 decembrie 1986, *Netusday* a publicat într-un serial de cinci părți o anchetă asupra problemelor în cazurile de crimă din districtul Suffolk datând încă de la începutul anilor 1970. Ancheta includea afirmația că 94% dintre cazurile de omucidere din Suffolk au implicat mărturișiri scrise sau recunoașteri verbale ale faptelor. Cifra a fost confirmată în fața comisiei de fostul comandant al Departamentului Omucideri din Suffolk, nimeni altul decât detectivul locotenent Robert Dunn, unul dintre cei doi polițiști care obținuseră mărturișirea lui Ronald DeFeo.

Era o rată uimitor de mare comparativ cu alte jurisdicții; atât de mare, de fapt, încât a provocat scepticism cu privire la felul în care obțineau polițiștii aceste mărturișiri. De exemplu, în

ancheta *Netusday*, care compara 361 de inculpați pentru crimă în Suffolk, între 1975 și 1985, cu 700 de cazuri din alte șase mari districte suburbane, rata de 94% mărturisiri a districtului Suffolk depășea de departe ratele între 55% și 73% din celelalte șase jurisdicții. Media națională era de 48%.

Fără îndoială, DeFeo a făcut „saltul între secții”, căci doi avocați, Richárd Wysling și Richárd Hartman, au încercat să-1 vadă și au fost duși cu vorba de Poliția districtului Suffolk. Ronald DeFeo spune, de asemenea, că a mărturisit crimele „în urma bătailor” aplicate de detectivii Robert Dunn și Dennis Rafferty, care l-au lovit cu o carte de telefoane. Pentru a verifica această acuzație, nu trebuie decât să ne întoarcem la prima zi în care DeFeo a apărut în fața judecătorului districtual Signorelli. Acesta a fost atât de șocat de înfățișarea inculpatului, încât a cerut un consult medical al acestuia. A doua zi, medicul raporta că a găsit echimoze în diverse părți ale corpului și pe picioarele inculpatului, o buză crăpată și mai multe umflături la nivelul feței. DeFeo nu prezenta nici unul dintre aceste semne când fusese luat în custodia poliției, în timpul interviului pentru această carte, care a avut loc la sediul poliției Yaphank pe 27 septembrie 1994, Dennis Rafferty a recunoscut, zâmbind: „Sigur, normal că l-am rezolvat bine de tot... la ce te așteptai?”

Ronald DeFeo Jr. nu a fost singurul care a fost bătut bine de poliție. Și Robert Kelske, Chuck Twesbury și Barry Springer spun că au fost brutalizați și că li s-a ordonat să recunoască în scris crimele. Patricia și Robert Geiger au fost chiar acuzați de crimă.

Pe 16 noiembrie 1974, DeFeo a primit vizita reverendului McNamara, cel care le făcuse ultima slujbă membrilor familiei sale. La câteva ore după plecarea lui McNamara, registrele închisorii arată că unchiul lui Butch, Vincent Procita, i-a făcut acestuia o vizită. Rocco DeFeo, bunicul lui Butch, și fratele său, ambii membri ai circuitului crimei organizate, îi ceruseră lui Procita să-l facă pe Ronald să semneze un act prin care să-l facă pe Rocco administratorul averii tatălui său. Lui Butch i s-a spus că dacă refuză, va fi ucis în închisoare. S-a supus și a semnat.

A doua zi, DeFeo a fost vizitat de FBI și interogat două ore în legătură cu legăturile familiilor DeFeo și Brigante cu mafia. Agentul Robert Sweeney a explicat că fiica lui o cunoscuse pe Dawn DeFeo. A continuat spunând că FBI intercepta legal telefonul lui Michael Brigante. Una dintre convorbirile înregistrate era între Brigante și Peter DeFeo, care spunea că Butch știa prea multe și că o să pună să fie ucis. Sweeney i-a oferit lui Butch intrarea în programul de protecție a martorilor dacă le spunea ce știa; Butch a refuzat.

Registrelle închisorii arată că pe 19 noiembrie DeFeo a primit vizita a încă doi avocați. Alexander Hesterberg și Jacob Sigfried i-au spus că Michael Brigante voia să mai semneze un act, care să-l facă de data aceasta administratorul averii doamnei DeFeo. Butch le-a povestit vizita agenților FBI, iar Jacob Sigfried a spus: „Un motiv și mai bun să semnezi!” I s-a spus și că mătușa lui, Phyllis Procita, lucra la procuratură și că, dacă nu îl lăsa pe Sigfried să-l apere invocând nebunia, nu avea să iasă viu din închisoare. Înțelegând că viața sa era în pericol, DeFeo a fost de acord cu ambele sugestii.

La a doua înfățișare din proces, Sigfried nu a venit, întrebând de judecător unde este avocatul lui, DeFeo i-a povestit de vizitele la închisoare, iar judecătorul a remarcat: „Până și Stevie Wonder ar putea vedea despre ce e vorba”. Evenimentele au luat o întorsătură chiar mai urâtă câteva săptămâni mai târziu, când judecătorul l-a numit pe William E. Weber ca avocat al lui DeFeo. Weber, care nu mai reprezentase niciodată un acuzat de crimă, era și managerul campaniei judecătorului la următoarele alegeri din cadrul instanței de tutelă și succesiuni.

Weber a încasat un avans considerabil de la familiile DeFeo și Brigante și a început să pregătească apărarea invocând nebunia. A început chiar cu intenții onorabile, contractând serviciile lui Herman Race, cunoscut ca unul dintre cei mai buni detectivi din Long Island. Fusese 20 de ani detectiv la Omucideri, iar prima lui sarcină a fost să examineze arma și probele balistice pentru clientul său. A descoperit rapid urme de „recul” pe cămașa de noapte a lui Dawn DeFeo, provocate de praful de

pușcă nears proiectat înapoi pe îmbrăcămintea ei. Singura concluzie care se poate trage din asta este că Dawn a tras cel puțin o dată cu arma în acea noapte fatidică. Înarmat cu această informație, William

Weber le-a informat rapid și încântat pe rudele lui DeFeo, care nu au primit vestea cu plăcere.

A doua zi, în timp ce avocatul parca în fața casei sale, doi polițiști l-au oprit și l-au întrebat dacă are amenzi de parcare neplătite. L-au percheziționat mașina și în torpedo au găsit un pistol neînregistrat și l-au arestat. Ulterior, la presiunea familiei Brigante, poliția a decis neînceperea urmăririi penale. Pentru Weber a fost clar că trebuia să abandoneze definitiv pista cămășii de noapte. Cu toate că Butch protesta pe motiv că nu e nebun, William Weber respecta instrucțiunile familiei clientului său care, după cum spunea DeFeo, „erau cei care decideau”. Avocatul a contractat serviciile unui psihiatru, dr. Daniel Swartz, contra unui onorariu de 8 000 de dolari și a unei opinii profesionale echivalente cu a spune că Ronald DeFeo Jr. era nebun.

La scurt timp după începerea procesului, procurorul Gerald Sullivan i-a cerut judecătorului Signorelli să se recuze, ceea ce a și făcut. În locul lui, și destul de ilegal, Sullivan l-a ales pe Thomas M. Stark, un judecător dur, pe care acuzarea se putea baza foarte mult. Judecătorul Stark a respins ulterior această problemă cu un gest al mâinii.

„În retrospectivă, a fost chiar o greșeală, dar lucrurile stăteau altfel pe atunci”, spune el.

Cu un psihiatru „în mână”, avocații apărării au început acum să „pescuiască” oameni care îl cunoșteau pe DeFeo, încercând să-i facă să depună mărturie că, după părerea lor, Butch era nebun. Într-o mărturie depusă sub jurământ, în fața lui Esther B. Hopkins, notar public al statului Florida, datată 6 octombrie 1988, William Davidge spune:

„Am fost martor al apărării la cererea lui William Weber, avocat al apărării pentru DeFeo în districtul Suffolk, statul New York. Weber mi-a spus în timpul consultărilor că DeFeo era

vinovat, dar că va face să fie declarat nebun fabricând o apărare pe motiv de nebunie. Weber m-a obligat să declar fapte care să-i susțină apărarea. Nu am cooperat cu Weber în privința subiectelor legate de prietenia mea cu DeFeo și familia sa care nu erau adevărate.

Weber m-a uimit, pentru că era ofițer al curții și îl reprezenta pe DeFeo. Voiam să-l ajut pe DeFeo spunând adevărul. Weber mi-a indicat să-l descriu pe Ronald DeFeo ca nebun, povestind fapte care să sprijine apărarea pe motiv de nebunie.

Faptele descrise mi-au fost indicate direct în cursul mărturiei, în interogatoriul lui Weber din timpul procesului DeFeo, în încercarea de a-l plasa pe DeFeo într-un spital de boli mintale și de a-l achita de toate acuzațiile care i se aduceau. Weber mi-a dat sfaturi și mi-a poruncit să depun mărturie așa cum voia el, pentru a susține apărarea pe motiv de nebunie, și a refuzat să-mi permită să depun mărturie în orice alt fel decât cel indicat de el. La momentul mărturiei mele, nu știam că încalc vreo lege; nici nu puteam aprecia în ce fel era încălcată vreo lege, atât timp cât nu eram conștient de așa ceva. Pot spune și că fratele meu, Frank Davidge, mi-a adus la cunoștință că el și William Weber au făcut o înțelegere în timpul unei discuții secrete, în 1975."

Dacă William Weber a încălcat cu reticență aproape toate regulile, procurorul general nu a avut nici o rețineră în a le încălca pe toate. După ce i-a reușit schema cu recuzarea unui judecător și aranjarea ilegală a numirii altuia mai „convenabil”, Gerald Sullivan avea acum nevoie de un motiv al crimelor. A crezut că a dat lovitură când a aflat că familia DeFeo adunase în casă o cantitate destul de mare de bijuterii, care acum lipseau din ascunzătoarea din pivniță. S-a gândit deci că inculpatul le furase, iar când tatăl său descoperise furtul, Butch îl ucisese împreună cu restul familiei. Din păcate pentru Sullivan, bijuteriile fuseseră depozitate recent într-o cutie de valori la European Savings Bank din Amityville.

Într-o încercare disperată și chiar ilegală de a salva ce se mai putea, Sullivan a apelat la serviciile detectivului Rafferty, căruia i-a spus să-i viziteze pe câțiva prieteni de-ai lui DeFeo, inclusiv pe Lin și Roger Nonnewitz. După ce a discutat cu ei pe un alt subiect, detectivul le-a cerut să depună mărturie că familia DeFeo avea alte bijuterii și că Butch le furase. Cei doi Nonnewitz nu doar că au dezvăluit manevra în fața curții, dar au semnat și declarații sub jurământ în care arătau că procurorii le-au cerut să comită sperjur. Judecătorul Stark a gestionat această problemă gravă cu obșnuitul său aer indiferent și asta a fost tot.

Nu încapă nici o îndoială că mărturisirea a fost obținută de Poliția districtului Suffolk de la DeFeo prin violență, iar el nu și-a făcut nici un serviciu încercând să-l acuze pe presupusul asasin al mafiei, Louis Falini, care a avut un alibi solid pentru momentul crimelor. De asemenea, nu era nici o îndoială că Ronald DeFeo se afla în casă când fuseseră comise crimele. Dar, în absența motivului, de ce și-ar fi ucis familia? Răspunsul este că el nu a avut un motiv, dar că sora sa Dawn avea unul chiar foarte solid. După o cercetare considerabilă, a fost posibil să descălcim încrengătura de minciuni țesută de DeFeo în jurul crimelor și să ajungem mai aproape de adevăr.

În seara dinaintea crimelor, DeFeo a fost la soția sa de care se despărțise, Geraldine. Pe la 8 seara, aceasta a primit un telefon de la doamna DeFeo, care era foarte agitată și plângea. Doamna DeFeo a cerut să vorbească cu fiul ei, care a luat telefonul, apoi i-a informat pe cei prezenți că erau niște probleme între Dawn și tatăl lor.

— Curva dracu', iar a început! a spus el.

Dawn nu era cea mai ordonată persoană din lume și adesea lăsa mâncarea să i se strice în cameră, ceea ce atrăgea inevitabil roiuri de muște în toată casa. Acum în vârstă de 18 ani, se înscriesese la Școala de Secretare Katherine Gibbs, după dorința părinților. Era îndrăgostită de prietenul ei, William Davidge, care se muta în Florida, iar ea voia să plece cu el. Părinții ei erau complet împotriva și, după spusele prietenilor și rudelor, ea a început să experimenteze consumul de droguri ca

evadare din situația de acasă, iar dacă era stârnită, la fel ca tatăl și fratele ei mai mare, avea un temperament îngrozitor și nu avea limite.

În declarația dată sub jurământ în fața lui Theodore Yurak, notar public al statului New York, datată 27 iulie 1990, William Davidge afirmă că știa că Dawn voia să plece cu el în Florida, că folosea droguri ca LSD și mescalină și că avea un „temperament violent care scăpa uneori de sub control”. Davidge mai scrie și că Dawn își ura profund părinții și fratele cel mai mare, pe care îl folosea pentru a face rost de bani.

Imediat după telefonul mamei sale, DeFeo și fratele Geraldinei, Richard Romondoe, au plecat spre „Marile Speranțe”. Când au ajuns, Butch i-a dat lui Dawn cheile mașinii sale și i-a spus să se plimbe până se calmează. Din câte se pare, aceasta i-a urmat sfatul. Sub influența alcoolului și a drogurilor, Butch și Richard au coborât în pivniță, lăsând ușa deschisă, ca să poată auzi ce se întâmpla sus. Au dat televizorul încet și au început să joace biliard. Timpul părea să treacă foarte repede pentru cei doi, când, șocați, au auzit un „răcnet puternic”.

Urcând scările în goană, au văzut cadavrele tuturor membrilor familiei cu excepția lui Dawn, pe care au găsit-o la etajul al doilea, în cămașă de noapte și legănând pușca Marlin de calibru .35. Butch a înhățat pușca și, în lupta care a urmat, sora lui a fost împușcată în cap. Butch și Richard au aruncat arma și alte dovezi incriminatoare, așa cum a explicat Butch ulterior poliției.

Geraldine DeFeo și-a amintit că, în zorii zilei în care au avut loc crimele, Butch a trezit-o și i-a spus ce s-a întâmplat. Apoi a plecat și atunci a fost ultima dată când l-a văzut până la proces. Și-a amintit și că fratele ei i-a confirmat relatarea, spunând: „Trebuie să plec și să dispar, altfel o să plătesc pentru ceva ce n-am făcut eu”.

Richard, care locuiește acum în Florida, și-a schimbat numele, s-a căsătorit și are un fiu. „Știu ce am văzut”, i-a spus el autorului, „și Ronnie spune adevărul. Problema e că soția mea nu știe nimic despre toate astea, iar eu nu am încredere în poliție.”

Geraldine DeFeo a fost de atunci amenințată, pusă la pământ, arestată și eliberată de poliție pentru conspirație în cazul crimelor din Amityville. Polițistul implicat a fost detectivul Dennis Rafferty.

Pentru ca afirmațiile lui DeFeo că este nevinovat să fi stat în picioare, era vital ca două probleme criminalistice să fie rezolvate. Mai întâi de toate, era subiectul hainelor lui DeFeo, pătate cu o cantitate mică de sânge. Detectivul Rafferty a susținut că era sângele lui Dawn, o concluzie la care ajunsese doar pentru că suspectul declarase că ridicase de jos un cartuș pătat de sânge pe care îl ștersese pe pantaloni. În ceea ce-l privește, DeFeo spune: „Asta o fost o minciună sfruntată a lui Rafferty. Sângele de pe hainele mele era al meu, de la loviturile încasate de la polițiștii din Suffolk. Testele ADN pot să dovedească asta foarte ușor, pentru că încă mai au hainele.”

Timp de mai mulți ani, DeFeo a susținut că sora sa a fost cea care a ucis familia și că el a împușcat-o pe Dawn în timpul luptei în care a încercat să-i ia arma, astfel încât al doilea subiect se învâрте în jurul cămășii de noapte a lui Dawn și al urmelor de praf de pușcă nears, care indicau că ea trebuie să fi tras cu pușca de calibrul .35 cel puțin o dată în seara fatidică.

La autopsie s-a dovedit că singurul glonț care o ucisese fusese tras de la aproximativ 1 metru. Acest lucru exclude orice posibilitate ca Dawn să se fi împușcat singură, ceea ce naște o altă întrebare: ce membru sau membri ai familiei a împușcat ea mortal?

În iunie 1992, cererea de moțiune a lui DeFeo pentru găsirea și reexaminarea cămășii de noapte a fost prezentată în fața judecătorului Stark, care a spus că dacă DeFeo poate plăti testele, va cere examinări criminalistice suplimentare.

Gerald L. Lotto primise 10 000 de dolari de la bunică clientului său, Angela Brigante, pentru analiza ADN și a prafului de pușcă. Suma se afla acum într-un depozit fiduciar și, astfel, satisfăcea prima parte a deciziei judecătorului. Sarcina lui Lotto era acum să afle unde era cămașa de noapte a lui Dawn. În replică, procurorul adjunct Karen Petterson a declarat în două

ocazii în fața curții, sub jurământ, că respectivul articol de îmbrăcăminte fusese distrus. Probabil că minciuna a apăsător, pentru că la câteva zile după aceea colega ei, Barbara Rose, i-a scris judecătorului o scrisoare care desființa afirmația lui Petterson. Din nou, sub amenințarea sperjurului, procurorul adjunct Rose a spus:

— Hainele nu mai sunt nici în posesia procuraturii districtului Suffolk, nici în posesia Departamentului de Poliție al districtului Suffolk.

Pe 21 august 1991, un detectiv care lucra la un alt caz, a trebuit să viziteze Biroul probe și dovezi al Poliției districtului Suffolk din Yaphank. În timp ce scotocea printre dovezi, în mod accidental, Dennis O'Doherty a dat peste două cutii etichetate „DeFeo”. În ele se aflau cămașa de noapte a lui Dawn, o pungă cu gloanțe și hainele lui DeFeo - o pereche de șosete negre cu albastru, bocanci de construcții, o uniformă de muncă maronie, o pereche de blugi, o cămașă în carouri, trei fețe de pernă imprimate și o față de pernă pătată de sânge.

La câteva zile după această descoperire, Karen Petterson i-a scris judecătorului Stark, scuzându-se și explicând: „[...] hainele au fost găsite în urma eforturilor neîncetate ale procuraturii și ale departamentului de poliție”, ceea ce era încă o distorsionare a adevărului. Cu banii pentru teste încasați și hainele redescoperite, judecătorul Stark era obligat prin lege să-și onoreze decizia, doar că a ales să n-o facă.

Probele respective încă există și, intervievat în timpul documentării pentru această carte, Dennis Rafferty a spus: „Când o îngheța iadul. Nu se va mai uita nimeni niciodată la chestiile [hainele] astea. O să avem noi grijă de asta!”

În realitate, Ronald DeFeo Jr. este un omuleț scund, insignifiant, cu o reputație pătată de sânge. Cu fața ca de dihor, cu o carură sănătoasă, și-a argumentat furios nevinovăția preț de două ore în timpul acestui interviu, dar se îndoiește că va fi vreodată eliberat. Deci ce să înțelegem despre Ronald DeFeo?

Știm că era, și încă mai este, un bătaș analfabet: caracteristici comune multor indivizi care nu sunt criminali. Știm

că a fost dependent de heroină: din nou, nu e chiar ceva neobișnuit în zilele noastre. Știm că era obișnuit să mintă, un comportament normal pentru el. A inventat nenumărate versiuni ale crimelor, într-o manieră atât de caracteristică criminalilor în serie și celor în masă. Totuși nici una dintre aceste calități nu-l face un criminal. Marea problemă este că DeFeo a strigat „lupul!” de prea multe ori, deci cine să-l mai creadă acum? Este un mincinos de la cap la coadă.

Recent, Butch a susținut că nu a aruncat pușca în apă. „Nu am aruncat pușca .35 Marlin în apă și nici nu mi-am dat seama că [Richard] a aruncat-o acolo”, scrie el. I-am arătat harta docului și desenele făcute de poliție, cu inițialele lui, și l-am întrebat cum au reușit polițiștii să localizeze pușca atât de repede, dacă nu le-a spus nimeni unde era. S-a contrazis iar: „Le-am spus că era în spatele casei, pentru că nu mai voiam să mă bată”.

Presat în legătură cu desenele, și-a schimbat iar povestea: „Pușca Marlin a fost găsită după ce eu am fost în închisoarea districtului Suffolk, așa că nu aveam cum să le spun polițiștilor. N-am știut niciodată unde fusese aruncată pușca și ăsta e adevărul. Și nu am semnat nici un desen. Mi-am scris doar inițialele pe niște hârtii galbene goale.”

Ce știm despre proces și cirul care l-a înconjurat? Dacă nu altceva, măcar știm că o mulțime de întrebări, posibil de mare importanță, au rămas atât nepuse, cât și fără răspuns. Chiar și în prezent, problemele ridicate de hainele pătate cu sânge și de praful de pușcă de pe cămașa de noapte a lui Dawn, care ar fi putut fi lesne rezolvate, rămân pe tărâmul misterelelor.

Știm despre discuția ciudată dintre bunicul lui Butch și un alt mafiot. Aceasta a fost înregistrată audio de poliție și includea, printre alte subiecte neinteresante, referințe la asasinarea lui Butch în închisoare. Știm că ancheta poliției a fost încheiată într-o manieră foarte dezordonată, evident doar pentru a termina treaba. Cu toate acestea, nici unul dintre aceste lucruri nu indică faptul că ar fi vorba de o condamnare nedreaptă.

Exceptând vreo probă nouă, surprinzătoare, care ar putea apărea pentru a risipi anxietățile publicului legate de comportamentul autorităților, este evident că cel puțin unii dintre polițiști, avocați și un judecător implicați în acest caz au acționat în afara limitelor eticii, dacă nu chiar ale legii. A presupune contrariul înseamnă a fi orbi la adevărata natură a sistemului de justiție american. Oricât de tulburător ar fi, asta nu presupune în mod necesar o condamnare nedreaptă, însă William E. Weber pare să fie ieșit destul de bine din cazul DeFeo.

În compania câtorva sticle de vin, în seara de după condamnarea lui Butch, pe 4 decembrie 1974, Weber și noii proprietari ai „Marilor Speranțe”, George și Kathleen Lutz, au pus la cale o poveste care a șocat lumea. Casa era bântuită, au spus ei, posedată de spiritul rău al unei căpetenii indiene a triburilor Shinnecock și, bineînțeles, fusese construită pe locul unor vechi morminte indiene. Această poveste a devenit ulterior filmul *The Amityville Horror*. După ce și-au dat seama despre câți bani era vorba, soții Lutz au decis să-l scoată pe Weber din schemă. În replică, acesta i-a dat în judecată în cadrul unei curții din Brooklyn, prezidate de judecătorul Jack B. Weinstein.

În decizia sa, judecătorul spune: „[...] canoanele și etica legii îl împiedică pe dl Weber să se implice în cazul penal și apelurile dlui DeFeo, acesta implicându-se în același timp în înțelegeri cu producători de filme, cărți etc.”

În consecință, Weber a fost nevoit să accepte o înțelegere în afara curții, pentru o mică sumă de bani, dar asta nu l-a împiedicat să ia 20 000 de dolari de la rudele lui DeFeo, pentru apelurile la condamnare. Nu l-a oprit nici să găsească alte moduri de a profita de pe urma tragediei din Amityville. S-a asociat cu profesorul Hans Holzer, un vânător de fantome din Anglia. Cei doi au scris împreună o carte intitulată. *Murder în Amityville*⁹, care, ulterior, a devenit filmul *Amityville II - The Possession*.

A fost vreuna dintre poveștile lui Butch adevărată? Și, dacă da, pe care s-o credem? S-a trezit în plină execuție mafiotă? Poate fi posibil luând în considerare faptul că medicul legist era

convins că fuseseră implicate cel puțin trei persoane în imobilizarea și împușcarea victimelor. Dar, dacă așa au stat lucrurile, nu ar fi fost mai plauzibil ca Butch să fi fost împușcat și el odată cu restul familiei? Cine altcineva a știut despre pușca .35 Marlin cu acționare manuală, care îi aparținea? Fusesse oare un complot al unora care voiau un pion, un individ învățat cu pasivitatea și dependența, care să încaseze în locul lor? Atunci, de ce tăcerea lui Butch și a prietenilor săi, la 20 de ani după comiterea crimelor?

Un răspuns ar putea sta în faptul că fiecare dintre prietenii apropiați ai lui Butch, inclusiv soția separată de el, au fost amenințați, agresați și chiar atacați de poliție la vremea aceea. Mulți dintre polițiștii implicați, inclusiv detectivul locotenent Robert Dunn și detectivul Dennis Rafferty, făceau încă parte din efectivele Poliției districtului Suffolk în timpul documentării acestei cărți. Probabil că acești martori au avut toate motivele să se teamă de represalii ale polițiștilor care supraviețuiseră criticilor doar pentru a reveni imaculați, ani mai târziu. Un alt factor este că DeFeo venea dintr-o familie cu legături puternice cu crima organizată și mafia. Nu e de mirare că Richard Romondoe, de

exemplu, a dispărut și trăiește acum cu o identitate falsă. * * *

George și Kathy Lutz s-au mutat în Ocean Avenue, la numărul 112, pe 18 decembrie. 28 de zile mai târziu au Jugit îngroziți.

Așa începe primul capitol al romanului lui Jay Anson, *The Amityville Horror*. Scrisă ca o lucrare de nonficțiune, cartea pretinde că relatează evenimentele de zi cu zi care i-au terorizat pe noii rezidenți ai „Marilor Speranțe”, făcându-i să-și părăsească casa. Cartea a devenit rapid bestseller și a fost transpusă într-un film de succes cu Rod Steiger, Margot Kidder și James Brolin.

Povestea lor fantastică, niciodată destăinuită în detaliu, face această carte de neuitat, cu toate șocurile și suspansul captivant din Exorcistul, Omen sau al Copilului lui Rosemary, dar cu o diferență foarte importantă... povestea este adevărată...

scrie pe spatele copertei cărții. În realitate, întreaga carte și filmul care a urmat au fost un pic mai mult decât ficțiune. Cu toate acestea, scurta ședere a soților Lutz în casă și afirmațiile despre activitatea supranaturală din „Marile Speranțe” au adus Amityville și Ocean Avenue numărul 112 în reflectoarele lumii. Pentru mai mult de 30 de ani, casa a fost imaginea terorii, ștergând cu buretele orice timpuri mai fericite pe care le-a trăit vreo familie în fermecătoarea reședință în stil colonial olandez. Într-un final, notorietatea acumulată de soții Lutz și-a cerut prețul. Hărțuiți de vizitatori și ajunși niște paria în propria comunitate, au fost obligați să se mute. Pe 30 august 1976 au cedat casa către Columbia Savings and Loan, în loc să revină pentru a locui în ea ori s-o vândă unei familii, așa cum se practică în mod normal.

Pe 18 martie 1977, Jim și Barbara Cromarty au cumpărat casa pentru doar 55 000 de dolari, ignorându-i reputația teribilă. Când i-au aflat istoria recentă, au fost nevoiți să schimbe numărul adresei în 108 și să adauge o fereastră falsă pe fațada clădirii. Oricât de hotărâți au fost să-și reintegreze casa în comunitate, soții Cromarty au fost copleșiți de hoarde de turiști în căutarea fantomelor și a demonilor, în final, pasionații s-au dovedit de nesuportat și cei doi au scos casa la vânzare și s-au mutat.

În lipsa lor, soții Cromarty au lăsat proprietatea în grija lui Frank Birch. Nici domnul Birch, nici proprietarii nu au raportat vreo apariție supranaturală în casă. Familia s-a mutat în cele din urmă înapoi și a scos casa de la vânzare. Au rămas acolo până în 1987, când David Roskin, fiul Barbarei dintr-o căsătorie anterioară, a murit pe neașteptate.

Pe 17 august 1987, Peter și Jeanne O'Neill au cumpărat proprietatea din Ocean Avenue numărul 108 pentru o sumă nespecificată. Au trăit fericiți acolo până în 1997, când s-au văzut nevoiți să o vândă din cauza impozitelor mari, care însumau 7 000 de dolari anual. Potrivit prietenilor, au ales să cheltuiască banii pe educația copiilor decât pe impozite.

Pe 10 iunie 1997, Brian Wilson a cumpărat casa pentru 310 000 de dolari. În prezent, locuiește acolo cu soția și doi copii, care merg la facultate. Domnul Wilson spune că este foarte mulțumit de casă și nu are nemulțumiri. De fapt, a investit în proprietate, reparând debarcaderul și îmbunătățind locuința. Când am vizitat „Marile Speranțe”, l- am întrebat pe Brian Wilson dacă, poate, vreodată, se va gândi să schimbe ferestrele fantomatice cu arcadă de la ultimul etaj.

A zâmbit și mi-a răspuns:

— Poate.

Acest capitol este bazat pe un interviu exclusiv, înregistrat video, cu Christopher Berry-Dee și Ronald Joseph „Butch” DeFeo, în Centrul Corecțional Greenhaven, Stormville, New York, vineri, 23 septembrie 1974, și pe o corespondență extinsă.

Ronald DeFeo primește scrisori, iar adresa sa este: Inmate # 75-A-4053, Drawer B, Greenhaven CF, Stormville, NY12582-0010.

Ronald Joseph DeFeo Jr. a murit în data de 12 martie 2021, la Albany Medical Center. Cauza exactă a morții încă nu a fost stabilită, (n.red.)

AILEEN CAROL WUORNOS - SUA

„Eu mă respect. Întotdeauna m-am respectat. Ciudat, nu?”

AILEEN WUORNOS CĂTRE CHRISTOPHER BERRY-DEE

Aileen (Lee) Carol Wuornos a ajuns la Centrul Corecțional Broward, Pembroke Pines, Florida, pe 31 ianuarie 1992. Aflată la mijlocul distanței dintre Fort Lauderdale și Miami, Broward este o închisoare pentru femei al cărei Coridor al Morții se află într-o clădire gri, decorată cu roz și înconjurată de plante tropicale.

Aici, Aileen Wuornos s-a alăturat altor cinci femei care trăiesc în celulele asemănătoare cu cabina strâmtă a unui submarin, cu o sală de dușuri în capătul coridorului, o curte exterioară închisă, cu un coș de baschet pentru exerciții fizice și alte celule individuale pentru viitoare rezidente. Tot pe „Coridor” se află și o încăpere desemnată drept celulă „de priveghi” unde deținutele sunt închise cu 24 de ore înaintea execuției. Pedepsa capitală

este administrată acum prin injecție letală, la închisoarea de Stat din Florida, Starke.

La momentul scrierii acestei cărți, în Statele Unite există 47 de femei condamnate la moarte. Comițând crimele singure sau cu un complice, au fost condamnate pentru uciderea soților, copiilor, iubiților sau a unor persoane complet străine. O mare parte dintre ele au un trecut bine documentat de abuzuri fizice ori sexuale, precum și dependențe de alcool sau de droguri. Peste jumătate dintre ele sunt albe. Multe sunt mame, cu copii de vârstă școlară. Puține au ucis pentru câștiguri financiare. Majoritatea trăiesc în blocuri de celule proiectate special, separat de restul deținuților, în care mișcările le sunt extrem de limitate.

Comparativ cu omologii lor de sex opus, care se numără cu miile în sistemul penitenciar, femeile reprezintă doar aproximativ 2% din numărul infractorilor care au fost condamnați la moarte în SUA. California, Florida și Oklahoma au cele mai multe femei care își așteaptă execuția, încă o mână de alte state, precum Idaho, au doar câte o femeie condamnată și trebuie să se lupte cu o problemă unică, deoarece majoritatea statelor sunt obligate prin lege să separe deținuții bărbați de femei.

Nici o femeie nu a mai fost executată în Statele Unite de la execuția Karlei Faye Tucker, pe 3 februarie 1998, în Texas. A fost prima femeie executată de Texas de la finalul Războiului Civil. Tucker a fost condamnată pentru uciderea lui Jerry Lynn Dean, 27 de ani, și a concubinei acestuia, Deborah Thornton, 32 de ani, în apartamentul lor din Watonga Drive, în nord-estul Houstonului, pe 13 iunie 1983. Arma crimei a fost un târnăcop.

Aileen (Lee) Carol Wuornos s-a născut pe 29 februarie 1956, la spitalul Clin ton Detroit, Michigan, din părinți adolescenți: Diane Wuornos, doar 16 ani, și omul bun la toate, Leo Dale Pittman, în vârstă de 19 ani.

Mariajul celor doi s-a dovedit a fi tumultuos, așa că s-a sfârșit cu două luni înainte de nașterea lui Lee, Diane văzându-se nevoită să-și crească singură fetița și pe fratele ei mai mare, Keith. Lee nu și-a cunoscut niciodată tatăl, care fusese închis

pentru răpire, viol și abuz asupra unui copil. S-a spânzurat cu un cearșaf în închisoare. Lee avea atunci 15 ani.

Curând, responsabilitățile unei mame singure i s-au părut de nesuportat lui Diane și, când Lee avea șase luni, mama ei a plecat și nu s-a mai întors. Diane și-a sunat totuși părinții, spunându-le să ia copilul.

Laurie Wuornos, muncitor într-o uzină Ford, și soția lui, Eileen Britta, au adoptat în consecință ambii copii. Locuința lor era o clădire urâtă, pe un singur nivel. Lemnăria avea de un galben trist, iar casa se afla în mijlocul unui pâlț de copaci, departe de șosea, în Troy, Michigan. Simplă și altfel neremarcabilă, era însă un loc al secretelor. Vecinii care nu fuseseră nici măcar o dată în interior, nici măcar din politețe, își amintesc draperiile mereu trase dincolo de ferestrele mici ale casei Wuornos. Lumea exterioară era ținută cu îndârjire la distanță.

Laurie și Britta i-au crescut pe Lee și pe Keith odată cu propriii copii, dar nu au spus niciodată că erau, de fapt, bunicii lor.

Dincolo de ferestrele întunecate, au avut loc ciocniri frecvente între mica Lee și tatăl ei adoptiv. O terță parte omniprezentă era o curea de piele lată, model Western, pe care el o ținea agățată într-un cuier din spatele ușii dormitorului. La cererea lui, cureaua era curățată aproape ritualic de Aileen, cu săpunul și balsamul pentru șei, care erau ținute în sertarul șifonierului.

Dezbrăcată la piele și aplecată peste masa din bucătărie, copila încremenită de frică era bătută frecvent cu cureaua aceea cu două fețe. Uneori se întindea pe pat cu fața în jos și mâinile depărtate, pentru a-și primi biciuiala, în vreme ce tatăl ei țipa că era inutilă și că nu trebuia să se fi născut. „Nu meriți nici măcar aerul pe care-l respiri!”, striga el, în timp ce cureaua biciuia iar și iar.

Când avea nouă ani, o explozie chimică pe care Lee și o prietenă au declanșat-o accidental, i-a provocat arsuri grave pe față și brațe. A stat în spital mai multe zile și a rămas închisă în

casă luni de-a rândul după aceea. Arsurile se vindeau încet, iar Lee se temea că va fi diformă și cu cicatrici tot restul vieții. Astăzi, cele câteva semne abia vizibile pe frunte și pe brațe mai poartă încă amintirea sumbră a accidentului.

Pe la 11 ani, Lee a aflat că părinții ei îi erau de fapt bunici. Era deja incorigibilă, cu un temperament îngrozitor și inacceptabil social. Exploziile ei nervoase, care erau imprevizibile și aparent neprovocate, au căscat inevitabil o prăpastie între ea și „părinții” săi.

La 14 ani a rămas însărcinată și a fost trimisă la un adăpost pentru mamele necăsătorite, ca să aștepte nașterea copilului. Personalul adăpostului a caracterizat-o ca ostilă, necooperantă și incapabilă să se înțeleagă cu celelalte mame. A dat naștere unui băiețel, care a fost dat spre adopție în ianuarie 1971.

În iulie același an, Britta Wuornos a murit. La aflarea veștii, Diane Wuornos i-a invitat pe Aileen și pe Keith să se mute la ea, în Texas, dar ei au refuzat. Lee a abandonat atunci școala, a plecat de acasă și a început să facă autostopul și să se prostitueze.

În martie 1976, Lee, acum în vârstă de 20 de ani, s-a căsătorit cu multimilionarul Lewis Gratz Fell. După toate normele, a fost o căsătorie cel puțin stranie. Grizonantul Fell, un personaj cunoscut în Philadelphia, avea 69 de ani. O luase pe Lee la autostop. S-au căsătorit în Kingsley, Georgia, la mai puțin de două luni după moartea bunicului ei, Laurie, care se sinucisese. Avea 65 de ani, mai tânăr decât noul soț al lui Lee.

Majoritatea celor care o cunoșteau pe Lee au privit cinic mariajul ei, fiindu-le imposibil să-l judece altfel decât ca pe o mișcare pur mercantilă. Inocentul Lewis Fell habar nu avea în ce se băga, deși unii au fost de părere că era o relație acceptabilă de ambele părți. Cât despre Fell, acesta avea o femeie tânără la braț, iar Lee se bucura de tot ce putea cumpăra cu bani.

La începutul lui iulie, ea și Lewis au intrat în Michigan într-un Cadillac alb nou-nouț și s-au cazat la un motel. Lee le trimisese câtorva prieteni decupaje cu anunțul cununiei din

paginile mondene ale ziarului *Daytona Press*, ilustrat cu fotografia unui om care-i putea fi bunic, descriindu-l pe Fell drept președintele unui club de iahting, care făcuse avere investind în acțiuni la companiile de căi ferate.

Pe 13 iulie, Lee a ieșit în oraș și a sfârșit în Bernie's Club din Mancelona, unde și-a etalat trupul și a început să se înghesuie la mesele de biliard. Undeva după miezul nopții barmanul și managerul, Danny Moore, a decis că era destul. Lee se îmbătase, făcea scandal, striga obscenități, îi amenința pe ceilalți clienți și, în general, era deranjantă. Moore s-a îndreptat spre masa de biliard și a anunțat că masa se închide. În timp ce aduna bilele, a auzit pe cineva strigând „Ai grijă!”. S-a întors exact la timp pentru a o vedea pe Lee ținându-i capul cu o bilă. Bila a trecut la doar câțiva centimetri, dar a fost aruncată cu atât forță încât a rămas înfiptă în perete.

Când a sosit adjunctul Jimmie Patrick de la Departamentul Șerifului districtului Antrim, acesta a arestat-o pe Lee pentru agresiune și violență. A fost acuzată și de nerespectarea unor mandate de aducere ale Departamentului de Poliție Troy, care solicitase reținerea ei pentru consum de băuturi alcoolice într-un autovehicul, folosire ilegală a permisului de conducere și pentru că nu avea un permis de conducere eliberat în Michigan. A fost scoasă pe cauțiune de o prietenă care a apărut cu geanta ei, în care avea 1 450 de dolari. Trei zile mai târziu, fratele ei, Keith, murea la 21 de ani, de cancer la gât.

După cum era de așteptat, căsnicia lui Lee și Fell a fost de scurtă durată. Încă de la început ea fusese împărțită între dorința de a se îmbăta și a-și pierde vremea prin baruri și plictiseala vieții alături de soțul ei bătrân, în apartamentul lui somptuos de pe malul mării. Când acesta a refuzat să-i mai dea bani, ea l-a bătut. Fell a obținut un ordin de restricție și anularea căsătoriei. A declarat că Wuornos tocuse banii și îl bătuse cu un baston.

În hotărârea de divorț scrie: „Pârâta are un temperament violent și nestăpânit și a amenințat că îi va face rău fizic Reclamantului și din faptele ei precedente deducem că îl va răni pe Reclamant și va provoca distrugeri proprietății acestuia [...] în

cazul în care curtea impune restricții asupra Pârâtei împotriva agresiunilor [...] ori împotriva vătămării Reclamantului și a proprietății sale".

Mariajul lui Lee s-a încheiat oficial pe 19 iulie, cu hotărârea de divorț emisă de Curtea districtului Volusia din Florida. Ea a amanetat inelul de logodnă cu diamant. Două zile mai târziu, Keith a fost incinerat la aceeași casă funerară ca și Britta și Laurie Wuornos. Lee a întârziat la ceremonie.

După ce își respinsese fiul în timpul vieții, Diane l-a acceptat după moarte și a venit din Texas la ceremonia funerară a acestuia. Ceilalți participanți au fost surprinși să o vadă, aparent prea tulburată pentru a rămâne pe tot parcursul ceremoniei în memoria fiului pe care îl abandonase și care nu de mult se înrolase în armată.

Pe 4 august, Aileen a pledat vinovată pentru acuzațiile de agresiune și violență, plătind o amendă și cheltuieli de judecată de 105 dolari. Apoi asigurarea militară de viață a lui Keith a fost plătită și, în calitate de cea mai apropiată rudă, Lee a încasat 10 000 de dolari. Bani au fost plătiți imediat ca avans pentru un Pontiac negru strălucitor (care a fost curând rechiziționat). A mai cumpărat și câteva antichități și un sistem audio uriaș, deși nu avea o casă în care să le pună. Bani s-au dus în trei luni.

Din nou la voia întâmplării, a început o serie de relații eșuate și de mici infracțiuni, precum falsuri, furturi și un jaf armat oarecum ridicol care au trimis-o scurt timp la închisoare. Din când în când mai făcea sex pe bani, dar nici măcar ca prostituată pe autostrada interstată nu era chiar căutată. Când a cunoscut-o pe Tyria „Ty” Jolene Moore, de 24 de ani, în 1986, într-un bar de gay din Daytona, Lee era singură și furioasă. Era gata de ceva nou.

Lui Aileen Wuornos i-a fost ușor să ajungă la Daytona Beach. Fugise de acasă, fugise din căsnicie. A trecut dintr-un stat în altul, mergând cu autostopul pe Autostrada 95, și a ajuns în ceea ce i s-a părut a fi paradisul - soare, locuri de muncă și viață ieftină. Puteai chiar să intri cu mașina pe plaja albă din Daytona. Mare, sex, succes și gaze de eșapament. O iluzie americană

servită pe o plajă atât de exploatată, încât părea mai degrabă o parcare pe nisip.

Pentru o vreme, a fost nemaipomenit. Ty o iubea pe Lee și i-a rămas alături. Și-a lăsat chiar și slujba de menajeră la un hotel pentru o perioadă și i-a permis prietenei sale să o întrețină cu banii câștigați din prostituție. La un moment dat, probabil predictibil, pasiunea celor două s-a mai răcit și banii au început să se împruțineze. Totuși Ty a rămas cu Lee, urmând-o ca un câțeluș, dintr-un motel ieftin în altul, cu mici popasuri prin hambare între ele.

Valoarea lui Lee pe piața prostituatelor, niciodată una spectaculoasă, a căzut și mai mult. Existența lor, deja la limită, a devenit și mai grea. Era, evident, nevoie de o schimbare, dar nu era ușor de plecat din Daytona. Nu aveau niciodată bani cu care să ajungă în Miami și cele două femei înțeleseseră de acum că locurile de muncă erau mai greu de găsit decât crezuseră inițial. Au cheltuit toți banii, iar visurile lor de o viață mai bună s-au stins la fel de repede. Disperarea a început să-și facă loc în viețile lor și tentațiile au urmat rapid. Este o formulă care duce adesea la încălcări ale legii, iar în cazul lui Lee acestea au însemnat infracțiuni grave.

Oamenii sunt uciși în Daytona, la fel ca în orice alt oraș, din motivele obișnuite - bani, răzbunare, sex și afaceri -, dar Daytona Beach pare să provoace o demență letală unică. Uitându-ne la ce are orașul de oferit, cine cumpără și care este produsul principal, este întotdeauna vorba de sex. Orașul de coastă se află la aproape 100 de kilometri est de Orlando. O variantă bună de concediu ieftin pentru un muncitor. Turistii bătărași din tot sud-estul știau asta, la fel și Richard Mallory, 51 de ani, din Clearwater, Florida, care a dispărut joi, 30 noiembrie 1989.

Richard Mallory era un om discret, nu foarte comunicativ, un mister chiar și pentru cei care ar fi trebuit să-l cunoască cel mai bine. Locuia singur într-un complex de apartamente numit „The Oaks”. Puțini oameni ajungeau să-l cunoască, având în vedere stilul său de viață ciudat și, în atelierul său de reparații

TV și video, Mallory Electronics, aflat în mallul din Palm Harbour, absențele sale erau frecvente și neexplicate.

Era un bărbat atrăgător, cu un păr negru bogat, pieptănat pe spate, și o frunte înaltă. De la cei 1,80 metri ai săi, mustăciosul Mallory scruta lumea prin ochii căprui din spatele ochelarilor cu ramă metalică. Era zvelt, cântărind 77 de kilograme, și spunea că are *doar* 51 de ani.

Divorțat de mulți ani și despărțit recent de o iubită pe nume Jackie Davis, fusese atras dintotdeauna de sexul opus. Îi plăcea să petreacă, fiind un vizitator frecvent al stabilimentelor dedicate plăcerilor carnale. Îi plăcea cum arată femeile, cum miros și cum se mișcă. Îi plăcea cum se simțea în compania lor - puternic, în control, senzual. Era un client suficient de cunoscut al barurilor topless din Tampa și Clearwater, astfel încât majoritatea stripteuzelor, dansatoarelor și prostituatelor îl știau măcar din vedere, dacă nu după nume, deși nimeni nu știa că petrecuse zece ani în închisoare pentru violențe sexuale. Dar acum zilele lui Richard petrecute în căutarea sexului erau pe cale să se sfârșească abrupt.

Mallory avea și probleme financiare serioase. Avea restanțe de 4 000 de dolari la chirie, iar afacerile urmau a-i fi verificate de Fisc. Deținea două dube, una albă și cealaltă maro. Însă, în noaptea în care a dispărut pe drumul spre Daytona, unde voia să-și petreacă weekendul, conducea Cadillacul său Coupe de Ville 1977 cu două uși, bej-deschis, cu interior maro și geamuri fumurii. Era o mașină mai potrivită dacă erai în căutare de alcool și plăceri. În seara zilei de joi, 30 noiembrie, și-a închis atelierul de reparații, a mers acasă, și-a aruncat câteva bagaje în mașină și a plecat spre Daytona.

După ce schimbase câteva mașini la autostop, călătorind spre nord, Lee Wuornos ajunsese lângă Tampa, pe Autostrada Interstată I-4, exact în locul în care trece pe sub I-17. Ploua torențial, iar ea se adăpostise sub pasaj, așteptând să se oprească ploaia. Mallory a observat-o și a încetinit, apoi a dat cu spatele și s-a oferit să o ia în mașină. Pe drum au discutat pașnic și au oprit să cumpere câteva beri. Era în jur de ora 5 dimineața,

când Mallory a adus vorba despre sex. A ieșit de pe șosea, în pădurea de pe margine. Lee și-a dezbrăcat hainele înaintea lui și s-au îmbrățișat și sărutat o vreme.

Brusc și aparent fără a fi provocată, Lee a scos un pistol de calibru .22 și a început să tragă în el. Primul glonț l-a lovit în brațul drept și i-a intrat în corp. Mallory a încercat cu disperare să se târască afară din mașină, când un al doilea glonț l-a lovit în piept, urmat imediat de al treilea și al patrulea. Mallory nu a murit imediat. Glonțul expandabil, cu înveliș de cupru, care l-a lovit în partea dreaptă a pieptului, i-a penetrat plămânul stâng, trecând prin el înainte de a se opri în cutia toracică. În drumul său, glonțul a provocat o hemoragie masivă, fatală. Mallory s-a luptat să rămână în viață încă 15 minute, timp în care Lee Wuornos a stat lângă el, privindu-l cum moare.

A doua zi, mașina lui Mallory a fost găsită abandonată lângă John Anderson Drive, în Ormond Beach. Adjunctul Bonnevier se afla într-o patrulă de rutină când a oprit și a verificat vehiculul. A observat pete de sânge pe spătarul scaunului șoferului, dar nici urmă de șofer sau de vreun pasager. Cheile nu erau în contact, dar multe alte obiecte au fost găsite la mică distanță de mașină. Parțial îngropat în solul nisipos, era un portofel albastru din plastic, în care se aflau permisul de conducere al lui Richard Mallory, diverse documente și două cârduri de credit expirate de mult. Au mai fost găsite și două pahare de plastic și o sticlă de vodcă pe jumătate goală, pe lângă alte obiecte, sugerând că Mallory nu fusese singur. Scaunul șoferului era împins la maximum în față, într-o poziție de condus care ar fi fost extrem de incomodă pentru un om de dimensiunile lui Mallory.

Doi tineri care căutau fier vechi au descoperit cadavrul lui Richard Mallory pe 13 decembrie, la peste opt kilometri dincolo de râu de locul unde fusese găsită mașina. Ofițerii districtului Volusia, care au răspuns apelului la 911, au văzut un corp care fusese adus în stadiu de schelet de la claviculă până în creștet. Se afla sub o bucată de carton, de sub care se vedeau doar degetele. Era complet îmbrăcat, cu blugi și pulover, și curea

ușor strâmbă. Buzunarele blugilor fuseseră întoarse pe dos. Proteza dentară se afla pe pământ, alături de cadavru.

Charles James Lau, detectiv în Departamentul Șerifului din districtul Volusia, a supervizat o autopsie urgentă a cadavrului neidentificat, recuperând patru gloanțe din cutia toracică a acestuia. Palmele victimei au fost îndepărtate și duse la laboratorul criminalistic pentru examinarea amprentelor, deoarece, după spusele lui Lau, „când ai un cadavru neidentificat, nu-l poți amprenta din cauza descompunerii”.

Până la jumătatea lui mai 1990, uciderea nefericitului Richard Mallory fusese uitată complet de Departamentul Șerifului din districtul Volusia. Aparent, nu era nici un motiv să creadă că fusese altceva decât o crimă izolată.

Ca mai toți bărbații divorțați, David Spears, 47 de ani, era un vis îndeplinit. Previzibil, onest și muncitor, era un om pe care te puteai baza. Își câștiga existența lucrând în construcții și locuia în Winter Garden, lângă Orlando, făcând zilnic naveta în Sarasota, unde lucra la Universal Concrete. Un uriaș bărbos de 1,93 metri, timid, care vorbea încet, cărunt și ars de soare, încă mai ținea la fosta soție, Dee, cât să-i cedeze regulat o parte din salariul său lunar.

Vineri, 18 mai 1990, chiar înainte de pauza de prânz, David a sunat-o pe Dee și i-a spus că o va suna a doua zi, între 14 și 14:30. Sâmbătă a plecat de la muncă pe la 14:10, în camioneta sa albă, și nu a mai fost văzut niciodată în viață.

A întâlnit-o pe Lee Wuornos undeva în apropiere de intersecția dintre Route 27 și Autostrada I-4, la vreo 60 de kilometri de Winter Garden, și s-a oferit să o ducă cu mașina. Ea i-a spus că voia să ajungă în Homosassa Springs. Era complet în afara traseului lui: cu toate acestea, a fost de acord să o ducă la destinație și au sfârșit ieșind de pe șosea pe US 19, aproape de Homosassa Springs, intrând apoi atât de mult în pădure încât Spears s-a temut că mașina va rămâne blocată în noroi.

Camioneta lui David Spears a fost găsită pe 20 mai, abandonată lângă Drumul Districtual 318 și I-75, în districtul Marion. Un fir de păr blond a fost găsit pe volan și ambalajul rupt

al unui prezervativ, pe podeaua mașinii. Toate lucrurile sale personale, inclusiv uneltele, hainele și o panteră unicat din ceramică, pe care o cumpărase pentru Dee, lipseau. Scaunul șoferului era tras mult prea aproape de volan pentru un om de înălțimea lui, indicându-le polițiștilor că altcineva condusesse camioneta după uciderea lui Spears.

Pe 1 iunie cineva a descoperit cadavruul unui bărbat neidentificat, într-o poiană mărginită de pini și palmieri pitici. Mathew Cocking tocmai trecuse pe lângă o groapă de gunoi ilegală de pe Fling Lane, un drum de țară în sudul Chassahowitzka, adiacent cu US 19.

Polițiștii ajunși la fața locului au găsit un cadavru descompus, complet dezbrăcat, cu excepția unei șepci de camuflaj care stătea vesel pe craniu. Pe sol, lângă cadavru, erau un prezervativ Trojan folosit, ambalajul negru rupt al acestuia și câteva doze goale de bere Busch și Budweiser. În primă fază, din cauza stării cadavrului, polițiștii nu au putut stabili sexul, vârsta sau cauza probabilă a morții. Cadavruul era întins pe spate, cu picioarele și brațele depărtate, cu palmele în sus. Lee Wuornos îi furase victimei sale banii din salariu, banii pentru absolvire ai fiicei sale și o sumă ascunsă în mașină, pentru situații de urgență, totalizând în jur de 600 de dolari.

Dr. Janet Pillow a făcut autopsia pe 4 iunie. Bărbatul, care cântărea 88 de kilograme în viață, fusese redus la 18 kilograme în momentul descoperirii. Șase gloanțe calibrul .22 au fost extrase din corpul lui. Două zile mai târziu, un alt cadavru era descoperit în districtul Marion.

Charles Carskaddon, 40 de ani, excavatorist și uneori practicant de rodeo, plecase de la locuința mamei lui din Prairie, Missouri, spre Tampa, pentru a o lua pe Peggy, logodnica lui. Nu a mai ajuns niciodată. Cadavruul său dezbrăcat a fost găsit între Drumul Național 52 și Autostrada I-75, în districtul Pascoe, miercuri, 6 iunie. Trupul era acoperit cu iarbă, frunze și o pătură electrică verde. Fusese împușcat de nouă ori cu un pistol de calibrul .22.

Cadillacul maro, model 1975, al lui Carskaddon, o mașină pe care acesta o restaurase cu pasiune, a fost găsit a doua zi, în apropiere de Autostrada I-75 și Drumul Districtual 484, în Marion. Deși plăcuțele de înmatriculare fuseseră luate, numărul de identificare al vehiculului era încă intact și a dus la aflarea numelui proprietarului. Mama lui Carskaddon, Florence, le-a spus polițiștilor că unicul ei fiu avea la el un pistol de calibrul .45, cu pat sidefat, o pătură mexicană, un pistol pentru șocuri electrice, o lanternă, ceas de mână, servietă, tricou negru și cizme de cowboy din piele de șarpe. „Scosese perculatorul armei, pentru că se temea să o folosească”, a spus ea. Nici unul dintre aceste lucruri nu a fost găsit în mașină.

Peter Siems era un pensionar în vârstă de 65 de ani care lucrase în marina comercială și locuia lângă Jupiter, Florida, în zorii zilei de 7 iunie, vecinii l-au văzut pe misionarul cu jumătate de normă punând bagaje și un teanc de biblie în Pontiacul său Sunbird argintiu, model 1988. Au bănuț corect că bărbatul cu ochelari și început de chelie pleca într-una dintre călătoriile sale de „răspândire a Cuvântului”, ca membru al campaniei „Hristos este răspunsul”. În drumul său, intenționa să-și viziteze și rudele din Arkansas.

Pe 4 iulie, un Pontiac Sunbird argintiu gonea pe Drumul Național 315, în apropiere de Orange Springs, Florida. Mașina a trecut printr-o poartă metalică și un gard de sârmă ghimpată, spărgându-și parbrizul înainte de a se opri în tufe. Pentru o clipă, a părut că se va răsturna, dar a căzut înapoi pe roți, cu aburi șuierând din radiator.

Rhonda și Jim Bailey, care stăteau pe verandă bucurându-se de ziua însorită, au văzut accidentul spectaculos desfășurându-se sub ochii lor. Au observat două femei târându-se din mașină, una dintre ele blondă și scundă (Lee Wuornos) și cealaltă, o brunetă înaltă (Tyria Moore). Blonda, ale cărei brațe sângerau, a început să arunce doze de bere în pădure și să o înjure pe partenera ei, care nu spunea prea multe.

Martorii uluiți au observat că femeile au luat o geantă frigorifică roșie cu alb de pe bancheta din spate și, încă

certându-se, s-au îndepărtat împleticindu-se pe șosea. Când s-au apropiat niște mașini, cele două au fugit în pădure și s-au ascuns; doar pentru a reveni după ce mașinile trecuseră. Când nu a mai fost nici un pericol, cele două s-au întors la mașină.

Când Rhonda a fugit spre ele să vadă cum le putea fi de ajutor, blonda a implorat-o să nu sune la poliție, spunând că tatăl ei locuia un pic mai sus, pe drum. Cele două femei au urcat înapoi în mașină și, cu oarecare dificultate, au reușit să iasă cu spatele pe șosea și să plece. În câteva minute, una dintre roțile din față s-a dezumflat și, cu mașina acum nefuncțională, Wuornos și Moore nu au avut de ales decât să o abandoneze. Au smuls plăcuțele de înmatriculare și le-au aruncat împreună cu cheile în pădure, după care au plecat mai departe.

Un șofer, crezând că femeile erau la ananghie, a tras pe dreapta și s-a oferit să le ajute. A observat că blonda nu doar că sângera, dar era și foarte beată. Când i-a cerut să le ducă cu mașina, omul s-a gândit mai bine și a refuzat, moment în care Lee s-a enervat și a devenit agresivă. Omul a plecat mai departe, dar a sunat la Departamentul de Pompieri Orange Springs și le-a spus despre femeia rănită.

Două mașini de intervenție au fost trimise la fața locului, dar, când au ajuns, Lee Wuornos a negat că ar fi fost în mașină. „Nu știu nimic despre nici un accident”, a mârâit ea. „Vreau ca oamenii să nu mai îndrume minciuni și să ne lase în pace.”

La ora 21:44, polițistul Rickey a răspuns la apelul de urgență și a găsit mașina. (Abia după vreo două luni au aflat detectivii exact unde avusese loc primul accident și au auzit relatarea Rhondei și a lui Jim Bailey.) Adjunctul Lawing de la districtul Marion a fost trimis să cerceteze vehiculul distrus și abandonat. Proprietarul a fost identificat după numărul de înmatriculare al vehiculului ca fiind Peter Siems, dat dispărut. Au fost prelevate din vehicul urme de amprente însângerate și s-au observat pete de sânge pe tapițeria scaunelor și pe mânerele ușilor. Printre obiectele ridicate din mașină de polițiști se aflau doze de bere Busch și Budweiser, țigări Marlboro și două

învelitori pentru recipiente de băuturi. Sub scaunul pasagerului din față era un bidon de soluție pentru geamuri Windex, cu o etichetă de preț de la Eckerd Drugs. Aparținea unui magazin de pe Gordon Street din Atlanta, Georgia.

Portretistul poliției deja schițase chipurile-robot ale celor două femei, pe baza descrierilor oferite de martorii incidentului cu Pontiacul Sunbird. Înarmați cu aceste schițe și cu recipientul de Windex, detectivii au mers în Atlanta pentru a vorbi cu managerul de la Eckerd Drugs. La vederea celor două portrete-robot, acesta și-a amintit că cele două femei fuseseră în magazinul său într-o seară de vineri. „Suntem într-o zonă rău famată a orașului, într-un cartier predominant negru, iar albi nu se aventurează pe aici după căderea întunericului”, a spus el. Managerul și-a amintit că cele două femei cumpăraseră cosmetice și o cutie neagră de prezervative Trojan, aceeași marcă cu cele găsite lângă cadavrul lui David Spear și în portbagajul mașinii sale. Una dintre învelitorile de câni i-a dus pe detectivi la un magazin Speedway de lângă ieșirea de pe I-75 spre Wildwood.

Peter Siems și soția lui erau misionari. Nu beau și nu fumau, iar rudele au declarat că cei doi nu fuseseră niciodată în Atlanta. John Wisnieski de la Poliția Jupiter lucra la acest caz de când fusese raportată dispariția lui Siems. Acesta a transmis un mesaj teletip național cu semnalmentele celor două femei, precum și un rezumat al cazului, însoțit de portretele-robot, către Buletinul de Activități Infractionale Florida. Apoi a așteptat. Nu spera că îl va găsi pe Siems în viață. Cadavrul bărbatului nu fusese găsit, cardurile sale de credit nu fuseseră folosite, iar din contul său bancar nu fuseseră retrași bani.

Mereu zâmbitorul Eugene „Troy” Burrell își sărbătorea a cincizecea aniversare în ianuarie 1990. Cu un dar al vorbirii natural, lucra cu jumătate de normă ca agent de vânzări pentru Gilchrist Sausage Company din Ocala, o stațiune din nordul Floridei, unde și locuia. Avea și propria firmă, Troy's Pools, în Boca Raton.

Pe 30 iulie 1988, Burress a plecat în delegație la Gilchrist, pe traseul care includea Daytona folosit de companie, vizitând mai mulți clienți din centrul statului Florida. Ultima oprire era planificată în Salt Springs, districtul Marion. Acesta era „ținutul crimelor lui Wuornos”, iar el nu a mai ajuns niciodată la destinație.

Cum nu a sunat la sediu după încheierea vizitei, managerul de la Gilchrist, doamna Jonnie Mae Thompson, a început să dea telefoane, descoperind că Burress nu ajunsese la ultima sa destinație. A început imediat să îl caute, iar la ora 2:00 a fost dat dispărut de soția lui. Polițiștii au reținut semnalmentele unui bărbat ușor supraponderal, cu înălțimea în jur de 1,67 metri și de 70 de kilograme, ochii albaștri și părul blond.

De data aceasta, răspunsul a fost rapid, deși tragic. La ora 4:00, polițiștii districtului Marion au găsit camionul de livrări al Gilchrist, ușor de deosebit prin cabina și remorca neagră cu sigla companiei, pe marginea Drumului Național 19, la 30 de kilometri est de Ocala. Mașina era încuiată, iar cheile lipseau, la fel și Troy Burress.

O familie ieșită la picnic în Parcul Național Forestier Ocala i-a găsit cadavrul cinci zile mai târziu. Au dat întâmplător de el într-o poiană, foarte aproape de Drumul Național 19, la aproximativ 12 kilometri de camioneta abandonată. Clima caldă și umedă din Florida accelerase procesul de descompunere, îngreunând identificarea la fața locului. Identitatea cadavrului a fost confirmată ulterior de soția lui Burress, după verighetă. Fusese ucis cu două focuri trase cu un pistol de calibru .22, unul în piept și unul în spate. Un clipboard cu detaliile livrărilor și chitanțe, care fusese scos din camion, a fost găsit lângă cadavru, dar încasările companiei lipseau.

Dick Humphreys, din Crystal River, Florida, nu a mai ajuns niciodată acasă după ultima sa zi de lucru la sediul din Sumterville al Departamentului de Sănătate și Servicii de Reabilitare Florida. Un investigator specializat în protecția copiilor abuzați și răniți, urma să se transfere la biroul

departamentului din Ocala. În vârstă de 56 de ani, era un bărbat experimentat, care fusese șef de secție în Alabama.

Pe 11 septembrie 1990 a dispărut după ce a luat o blondă la autostop. În seara următoare, cadavrul său a fost găsit pe Drumul Național 484 în apropiere de I-75, în districtul Marion. Fusese împușcat de șapte ori. Șase gloanțe de calibru .22 au fost extrase din corpul său, dar al șaptelea îi trecuse prin încheietura mâinii și nu a fost recuperat niciodată. Îi lipseau portofelul și banii.

Firenza lui Humphrey a fost găsită pe 19 septembrie, la peste 100 de kilometri în nord. Fusese parcată în spatele unui service abandonat, la intersecția I-10 cu Drumul Național 90, în apropiere de Live Oak, districtul Suwannee. Plăcuțele de înmatriculare, cheile și un sticker galben Highway Patrol Association fuseseră scoase din mașină, în timpul examinării inițiale a vehiculului s-a observat că tot ceea ce îi aparținuse lui Dick Humphreys dispăruse sau fusese distrus, la fel ca și proprietarul. Printre obiectele lipsă erau racleta pentru gheață, hărți, documentele personale, actele firmei și certificate de garanție. Pipa favorită a lui Dick Humphreys, care stătea într-un suport de lemn sculptat pe bordul mașinii, lipsea de asemenea. În schimb, Lee Wuornos lăsase o doză de Budweiser sub scaunul pasagerului.

Înapoi la sediul poliției, o examinare mai amănunțită a interiorului mașinii a scos la iveală un bon de casă pentru băuturi cumpărate de la magazinul EMRO numărul 8237, aflat într-o parcare Speedway pentru camioane, de la intersecția Drumului Național 44 cu I-75, în Wildwood. Ora de pe bon era 16:19, din 11 septembrie 1990, ziua în care dispăruse Dick. Vânzătoarea care fusese atunci de serviciu nu l-a putut identifica pe el, dar a recunoscut portretele-robot ale lui Wuornos și Moore. După limbajul lor corporal, avea impresia că erau prostituate. Când au ieșit din magazin, a crezut că au plecat mai departe, astfel că nu a sunat la poliție, cum ar fi trebuit, căci prostituția este interzisă în parcarile pentru camioane în Florida.

Cea mai mare parte a lucrurilor victimei, inclusiv pipa, care i-a fost înapoiată soției, au fost găsite o lună mai târziu, într-o zonă împădurită de pe Boggy Marsh Road, în sudul districtului Lake, în apropiere de US 27.

Pe atunci, oamenii legii care anchetau diversele crime începuseră deja să-și confrunte probele. Detectivii din Marion și Citrus și-au comparat notele despre cazurile Burrell și Spears. Apoi au vorbit cu Tom Muck, din districtul Pascoe, după ce au citit în buletinul Departamentului de Aplicare a Legii Florida (DALF) că victima lui Muck ar putea avea legătură cu Spears. Acum erau trei crime, ceea ce însemna că aveau un criminal în serie în libertate.

Crimele aveau câteva caracteristici comune, inclusiv faptul că victimele erau bărbați vârstnici care fuseseră jefuiți, iar doi dintre ei aveau buzunarele întoarse pe dos. Toate fuseseră executate cu un pistol de calibru mic. Gloanțele extrase din cadavre erau de calibrul .22, cu înveliș de cupru, expandabile, și fuseseră trase cu o armă cu șase ghinturi spre dreapta.

O altă legătură a apărut când polițiștii au împărțit între ei portretele-robot făcute la indicațiile martorilor. Existau asemănări semnificative, sugerând că era vorba de aceeași femeie blondă și scundă. Dacă acționa singură, și nu cu un bărbat, ofițerii au argumentat că putea folosi foarte bine un pistol de calibru mic ca „egalizator”.

Căpitanul Steve Binegar, comandantul Diviziei de Investigații Criminale a Departamentului Șerifului din districtul Marion, știa despre cazurile Citrus și Pascoe. În prezent, lucrează la închisoarea districtuală din Tallahassee, unde și-a amintit că nu a putut ignora asemănările dintre crime și a început să formuleze o teorie. Prima lui sarcină a fost să formeze un grup operativ interagenții, cu reprezentanți ai districtelor în care fuseseră găsite cadavrele.

„Nimeni nu oprea la autostop în zilele acelea”, explică Binegar. „Deci făptașul/făptașii trebuie să fi fost inițial neamenințatori pentru victime. Când am aflat că două femei plecaseră din mașina lui Peter Siems, m-am uitat la

prezervativele Trojan. Apoi au venit portretele-robot și vânzătoarea din parcare pentru camioane care a spus că cele două femei păreau prostituate. Atunci le-am spus celorlalți: «Trebuie să căutăm o târfă de autostradă, punct»."

Binegar a decis să apeleze la presă pentru ajutor. La sfârșitul lui noiembrie, Reuters a publicat o știre despre crime, relatând că poliția căuta două femei. Ziarele din Florida au preluat știrea și au publicat-o alături de portretele-robot ale celor două femei.

Walter Antonio, 60 de ani, din Cocoa, Florida, conducea spre Alabama, în căutarea unui loc de muncă. Logodit recent, purta un inel din aur și argint cu diamant, un cadou de la logodnica sa. Pe 18 noiembrie, un polițist aflat la vânatoare a descoperit cadavrul unui bărbat, gol cu excepția șosetelor din picioare, în apropiere de intersecția dintre US 19 și US 27, în districtul Dixie. Walter Antonio fusese împușcat de patru ori, de trei ori în piept și o dată în cap, cu un pistol calibru .22.

Pontiacul său Grand Prix maro a fost găsit pe 24 noiembrie într-o zonă împădurită din apropiere de I-95 și US 1, în nordul districtului Brevard. Lipseau cheile și plăcuțele de înmatriculare și, la fel ca de pe mașina lui Humphrey, un sticker. Peste numărul de identificare al vehiculului fusese lipită grosolan o bucată de hârtie, iar ușile erau încuiate. Pe jos, lângă mașină, au fost găsite doze goale de Budweiser, care fuseseră curățate de amprente.

Detectivii au aflat că Antonio înregistra cu meticulozitate fiecare achiziție de combustibil, păstrând bonurile din benzinării, pe care nota kilometrajul. Mulțumită acestui comportament metodic au putut deduce că, în săptămâna dinaintea dispariției sale, mașina sa parcursese peste 1 600 de kilometri.

Logodnica lui Antonio le-a dat polițiștilor o listă a lucrurilor care se aflau în mașină, inclusiv o pereche de cătușe, o insignă de adjunct în rezervă pentru voluntari, un baston de poliție, o lanternă, un ceas de mână Timex, o valiză, o trusă de scule și o șapcă de baseball. Toate aceste obiecte dispăruseră.

Actele de identitate și hainele lui Walter Antonio au fost descoperite într-o zonă împădurită din districtul Taylor, la

aproximativ 61 de kilometri nord de locul în care fusese găsit cadavrul. Restul lucrurilor nu au mai fost găsite niciodată.

În puțin peste un an, Lee Wuornos lăsase în urma ei un șir de cadavre ale unor bărbați de vârstă a doua, pe toată rețeaua de autostrăzi din Florida.

După apelul din ziare al căpitanului Steve Binegar, telefoanele au început să sune și, la jumătatea lui decembrie 1990, detectivii aveau mai multe piste care duceau către cele două suspecte. Un bărbat din Homosassa Springs, unde îi ceruse Wuornos lui David Spears să o ducă, a spus că două femei care corespundeau semnalmentelor închiriaseră o rulotă de la el cu vreun an înainte. După ce a căutat prin registre, a găsit numele „Tyria Moore” și „Lee”.

O martoră din Tampa a spus că două femei lucraseră la motelul ei aflat la sud de Ocala, în apropierea locului unde fusese ucis Troy Burrese. Numele lor erau Tyria Moore și Susan Blahovec, a spus ea și au dat de înțeles că tocmai cumpăraseră o rulotă din Homosassa Springs. Femeia își amintea că blonda, Blahovec, era cea care domina cuplul și credea că lucra ca prostituată în parcurile pentru camioane. Le-a mai spus polițiștilor că amândouă erau lesbiene.

Informațiile celor doi martori au declanșat imediat alarma în grupul operativ - David Spears; Homosassa Springs; rulota; două femei... Troy Burrese; Ocala; rulota; aceleași două femei. Ancheta începea să dea roade pe măsură ce firele subțiri începeau să se lege între ele.

Între timp, portretele-robot publicate de presă ale blondei cu buze roșii și părul sărmos și al tovarășei ei brunete, cu fața rotundă și șapcă de baseball, au început să o urmărească pe Moore zi și noapte. Aceasta a fost scuza ei pentru a fugi din Daytona Beach și a pleca acasă, în Ohio, de Ziua Recunoștinței. Tyria, care nu făcuse niciodată vreun rău nimănui, avea la ce să se gândească, pentru că, deși era atașată emoțional de Lee, nu-i venea a crede că iubita ei era criminalul în serie pentru care statul lansase o operațiune de căutare masivă.

Pasul decisiv a venit pentru detectivi din Port Orange, de lângă Daytona. Poliția locală luase urma celor două femei și a putut face o listă detaliată a deplasărilor cuplului de la sfârșitul lui septembrie până la jumătatea lui decembrie. Cele două stătuseră în principal la motelul Fairview, în Harbor Oaks, unde Blahovec se înregistrase sub numele Cammie Marsh Greene. Au locuit o scurtă perioadă într-un mic apartament, în spatele unui restaurant de lângă Fairview, dar au revenit ulterior la motel. Apoi Wuornos - alias Blahovec, alias Greene - s-a întors singură și a rămas până pe 10 decembrie.

O verificare a bazei de date a poliției naționale le-a oferit detectivilor permisul de conducere și cazierul Tyriei Moore, ale lui Susan Blahovec și ale lui Cammie Marsh Greene. Moore nu avea un cazier important, fiind achitată în 1983 de acuzația de pătrundere prin efracție. Blahovec fusese arestată o dată pentru violare de proprietate, în timp ce Greene nu avea cazier. În plus, fotografia de pe permisul lui Blahovec nu semăna cu cea a lui Greene.

Actul de identitate al lui Greene a fost cel care a dus la rezultatul final. Polițiștii din Volusia au verificat la birourile de amanet din zonă și au aflat că, în Daytona, Cammie Marsh Greene amanetase o cameră Minolta Freedom de 35 mm și un detector radar Micronta cumpărat de la Radio Shack (ambele aparate de tipul celor deținute de Richard Mallory), la OK Pawn Shop din Daytona Beach. Cammie a luat 30 de dolari, s-a legitimat cu permisul de conducere și a lăsat amprenta obligatorie în registrul de casă. Puțini oameni au un detector radar Radio Shack și chiar mai puțini o cameră Minolta de 35 de mm, așa încât combinația le-a atras atenția detectivilor. În Ormond Beach, femeia amanetase mai multe scule care se potriveau descrierii celor luate din camioneta lui David Spear, deși poliția nu le-a putut recupera.

Amprenta s-a dovedit a fi cheia. Jenny Ahearn, de la Sistemul Automat de Identificare a Amprentelor al DALF, nu a găsit nimic la prima căutare, dar a vizitat împreună cu colegii ei districtul Volusia, unde au început o căutare manuală a

amprentelor. Într-o oră, a dat de o adevărată comoară. Amprenta apărea într-un dosar deschis pe numele unei Lori K. Grody acuzate de nerespectarea regimului armelor. Ampretele ei se potriveau unei urme palmare însângerate găsite în Pontiacul Sunbird al lui Peter Siems. Toate aceste informații au fost trimise la Centrul Național de Informații Criminalistice, iar Michigan, Colorado și Florida au răspuns, confirmând că Lori K. Grody, Susan Blahovec, Cammie Marsh și Aileen Carol Wuornos erau una și aceeași persoană.

Deghizați în motocicliști, doi detectivi sub acoperire, Mike Joyner și Dick Martin, au localizat-o în cele din urmă pe Lee Wuornos, marți, 8 ianuarie 1991, la ora 21:19, ținând-o apoi sub observație. Se afla în Port Orange Pub, pe Ridgewood Avenue, în Harbor Oaks, la aproape un kilometru de barul ei preferat, The Last Resort, unul dintre nenumăratele baruri de motocicliști de pe Autostrada Unu. Deodată, spre uluirea celor doi ofițeri sub acoperire, doi polițiști din Port Orange au intrat în bar și au scos-o pe Wuornos afară. Joyner și Martin au sunat imediat la centrul lor de comandă de la Pirate's Cove Motel, unde autoritățile din șase jurisdicții se adunaseră pentru a finaliza ancheta. Aceștia au concluzionat că incidentul nu era o scurgere de informații, ci pur și simplu era vorba de doi polițiști atenți care își făceau datoria. Bob Kelly de la Biroul Șerifului din districtul Volusia a sunat la secția de poliție Port Orange și le-a spus să nu o aresteze sub nici o formă pe Wuornos. Ordinul le-a fost transmis imediat polițiștilor și Lee a fost lăsată să se întoarcă în bar.

Acțiunea s-a mutat înapoi la cei doi detectivi sub acoperire, care au început o conversație cu ea și i-au cumpărat câteva beri. Lee a plecat în jurul orei 10 seara, ducând o servietă de piele și refuzând oferta de a fi condusă acasă. Încă o dată, măsurile de precauție au fost aproape să fie spulberate când doi ofițeri DALF au pornit în spatele lui Wuornos, urmărind-o cu luminile stinse în timp ce aceasta mergea pe Ridgewood Avenue. Polițiștii de la centrul de comandă le-au transmis prin radio ofițerilor DALF să se retragă, lăsând-o pe Lee să-și continue drumul spre The Last Resort.

Joyner și Martin au întâlnit-o la The Last Resort, unde Lee a băut și a vorbit cu mai multe persoane până la miezul nopții, când a plecat. Dar nu a ajuns prea departe. Lee Wuornos și-a petrecut ultima noapte de libertate dormind pe un scaun vechi de mașină, capitonat cu vinilin galben, sub copertina de tablă a barului.

Filajul urma să continue a doua zi, dar, când au aflat că în seara aceea, în barul respectiv, urma o petrecere cu un mare număr de motocicliști, polițiștii au decis că filajul ar fi fost imposibil. Folosind pur și simplu o cască, Lee s-ar fi putut face nevăzută cu ușurință printre sutele de motocicliști de la petrecere, dispărând pentru totdeauna. În acel moment s-a hotărât arestarea ei. Joyner și Martin au întrebat-o dacă vrea să folosească camera lor de motel să se spele și să se aranjeze înainte de petrecere. La început a fost reticentă, dar apoi s-a răzgândit și a plecat cu ei din bar.

Afară, pe treptele din fața barului, Larry Horzepa de la Biroul Șerifului districtului Marion s-a apropiat de Lee și i-a spus că este arestată cu un mandat emis pe numele Lori Grody. Mandatul era eliberat pentru o acuzație de port ilegal de armă, iar crimele nu au fost menționate. Arestarea a fost ținută secretă și nu a fost făcută nici o declarație de presă legată de arestarea unui criminal în serie. Precauțiile au fost bine-venite, căci, pentru moment, poliția nu avea arma crimei și nici pe Tyria Moore.

Însoțitoarea lui Lee a fost localizată pe 10 ianuarie, în locuința surorii ei din Pittston, Pennsylvania. Jerry Thompson din districtul Citrus și Bruce Munster din districtul Marion au zburat până în Scranton, pentru a o interoga. I-au fost aduse la cunoștință drepturile, dar nu a fost acuzată de nici o infracțiune. Munster s-a asigurat că femeia știa ce înseamnă sperjurul, a pus-o să jure și s-a lăsat pe spătarul scaunului urmărind-o în timp ce aceasta își dădea declarația.

Tyria le-a spus că știuse de crime încă de când Lee venise acasă în Cadillacul lui Richard Mallory. Lee îi mărturisise că omorâse un om în ziua aceea, dar Moore o avertizase să nu mai spună nimic altceva. „I-am zis că nu vreau să știu”, le-a spus ea

detectivilor. „Și apoi, de fiecare dată când venea acasă după aia și zicea anumite lucruri, povestindu-mi de unde luase vreo chestie, îi spuneam că nu vreau să știu.” Tyria a avut bănuielele ei, recunoștea asta, dar voia să știe cât mai puține despre ce făcea Lee. Cu cât știa mai multe, s-a gândit, cu atât mai presată avea să se simtă să raporteze autorităților. “Îmi era frică”, a spus ea. „Mereu spunea că nu mi-ar face vreodată rău, dar apoi nu o poți crede, așa că nu știu ce ar fi făcut.”

A doua zi, Tyria Moore i-a însoțit pe Munster și pe Thompson înapoi în Florida, pentru a ajuta ancheta. O mărturisire a crimelor ar fi închis efectiv cazul împotriva lui Wuornos, iar Munster și Thompson i-au explicat în avion planul lor. Urmau să o cazeze într-un motel din Daytona și să aranjeze să o viziteze pe Lee în închisoare, ca să-i spună că primise niște bani de la mama ei și că venise să-și ia și restul lucrurilor. Conversația lor urma să fie înregistrată. Trebuia să-i spună lui Lee că autoritățile i-au interogat familia și că era de părere că avea să fie acuzată pe nedrept de crimele din Florida. Munster și Thompson sperau că, din loialitate pentru Tyria, Lee va recunoaște crimele.

Convinsă în continuare că fusese arestată doar pentru infracțiunile lui Lori Grody privind regimul armelor, primul apel telefonic a venit de la Lee pe 14 ianuarie. Când Tyria și-a exprimat temerile, Lee a liniștit-o:

—Sunt aici doar pentru acuzația aia de port ilegal de armă din 1986 și pentru o amendă rutieră și, fii atentă, am citit ziarele și nu sunt una dintre suspectele alea.

Era conștientă totuși că telefonul din închisoare era monitorizat și s-a chinuit să vorbească codat despre crime, pentru a-și construi alibiuri.

— Cred că cineva de la muncă... de la tine de la muncă... a zis ceva gen că ar semăna cu noi. Și nu suntem noi, înțelegi? E un caz de confuzie de persoane.

Convorbirile au continuat trei zile. Tyria Moore a devenit și mai insistentă, spunând că poliția era pe urmele ei, și era deja evident că Lee știa ce aștepta Tyria de la ea. Și-a exprimat chiar bănuiala că Moore nu ar fi singură, că cineva le înregistra. Dar,

cu trecerea timpului, a devenit mai puțin atentă față de ce spunea. Nu avea să o tragă pe Moore după ea.

—Dă-i drumul și spune-le ce trebuie să le spui... ce vor să audă, și tot, și eu o să te acopăr, pentru că ești nevinovată. N-o să te las să ajungi în închisoare. Ascultă, dacă o să trebuiască să mărturisesc, o s-o fac.

Și, în dimineața zilei de 16 ianuarie, a făcut-o.

În timpul declarației date în fața lui Larry Horzepa și Bruce Munster, Lee a revenit iar și iar la două subiecte. În primul rând, voia să fie clar că Tyria Moore nu fusese implicată în nici una dintre crime. În al doilea rând, a subliniat că nu era vinovată pentru nimic, nici pentru crime, nici pentru circumstanțele care îi conturaseră viața de criminal. A susținut că toate crimele fuseseră acte de legitimă apărare. Fiecare dintre victime o agresase, o amenințase ori o violase. Povestea ei părea să evolueze și să ia viață pe măsură ce o spunea. Când credea că spusese ceva ce ar fi putut-o incrimina, revenea și repovestea partea respectivă, modificând detaliile pentru a i se potrivi mai bine. Lee a susținut că ar fi fost violată de mai multe ori de-a lungul anilor și că decisese că nu avea să i se mai întâmple asta. De atunci, când un client devenea agresiv, îl omora de frică. De câteva ori, Michael O'Neill, avocatul din oficiu, a sfătuit-o să se oprească, întrebând-o într-un târziu exasperat:

— Tu îți dai seama că tipii ăștia sunt polițiști?

— Știu, a răspuns Wuornos. Și vor să mă spânzure. Și e OK, pentru că poate, frate, o merit. Nu vreau decât să se termine.

Vestea că poliția a obținut mărturisirea unei criminale în serie s-a scurs rapid în presă și o avalanșă de oferte pentru publicarea de cărți și realizarea de filme i-a luat cu asalt pe detectivi, pe Moore și Wuornos și rudele victimelor. Lee părea să creadă că o să scoată milioane de dolari din povestea ei, fără să înțeleagă că în Florida legea le interzice criminalilor să profite financiar de pe urma poveștilor lor. Dicta titluri pentru ziarele locale și naționale. Se simțea faimoasă și continua să vorbească despre crime cu oricine era dispus să o asculte, inclusiv cu

personalul închisorii districtuale Volusia. Cu fiecare relatare, își mai rafina puțin povestea, încercând să se pună de fiecare dată într-o lumină și mai bună.

Pe 28 ianuarie 1991, Lee Wuornos a fost acuzată de uciderea lui Richard Mallory. În rechizitoriu se arăta:

Aileen Carol Wuornos, alias Susan Lynn Blahovec, alias Lori Kristine Grody, alias Cammie Marsh Greene, în data sau în jurul datei de 1 decembrie 1989, ajându-se în districtul Columbia, a premeditat moartea numitului Richard Mallory, în timp ce a încercat sau s-a angajat în jefuirea victimei, ucigându-l pe Richard Mallory cu o armă de foc, în speță un pistol. Acuzațiile 2 și 3 erau legate de jaful armat și de posesia unei arme de foc și, până la sfârșitul lui februarie, a fost acuzată de uciderea lui David Spears, în districtul Citrus, și a lui Charles Humphreys și a lui Troy Burrell, în districtul Marion.

Avocații lui Lee au încercat să obțină o înțelegere, astfel încât ea să pledeze vinovată pentru șase capete de acuzare și să primească șase pedepse pe viață consecutive. Unul dintre procurori a fost însă de părere că Lee trebuia să primească pedeapsa capitală, astfel că, pe 14 ianuarie 1992, a fost adusă în fața curții pentru uciderea lui Richard Mallory.

Probele și declarațiile martorilor au fost devastatoare. Dr. Arthur Botting, medicul legist care făcuse autopsia lui Mallory, a declarat că acestuia i-a luat între 10 și 20 de minute de agonie să moară. Tyria Moore a spus că Wuornos nu păruse prea afectată, agitată sau năucită când îi spusese despre uciderea lui Mallory. 12 oameni au fost apoi chemați la bară pentru a depune mărturie despre întâlnirile lor cu Lee pe autostrăzile și pasajele din Florida de-a lungul anilor.

În Florida există o lege, cunoscută ca „Legea Williams”, care permite admiterea probelor legate de alte infracțiuni dacă acest lucru servește la demonstrarea existenței unui tipar. Datorită Legii Williams, juraților le-au fost prezentate informații privind celelalte crime presupus a fi fost comise de Wuornos. Afirmatia ei că ar fi ucis în legitimă apărare ar fi fost mult mai credibilă dacă jurații ar fi știut doar de Mallory. Acum, cu juriul informat

despre toate crimele, legitima apărare părea explicația cel mai puțin plauzibilă. După prezentarea fragmentelor din mărturia ei înregistrată video, explicația era pur și simplu ridicolă. În înregistrare, Wuornos nu părea absolut deloc tulburată de povestea pe care o spunea. Vorbea lejer cu anchetatorii și i-a spus avocatului în mod repetat să-și țină gura. Imaginea ei de pe ecran i-a permis să se condamne de una singură. „Am luat o viață. [...] Sunt gata să renunț la viață, pentru că am ucis oameni. [...] Merit să mor”, a spus ea.

Tricia Jenkins, unul dintre avocații din oficiu ai lui Lee, nu a dorit ca Wuornos să depună mărturie în proces, și i-a și spus asta. Dar Wuornos a ignorat sfatul, insistând să-și spună povestea. Dar acum relatarea ei în privința uciderii lui Mallory nu mai semăna aproape deloc cu mărturia dată în fața polițiștilor. Susținea că Mallory o violase, o sodomizase și o torturase.

La interogatoriul acuzării, procurorul John Tanner i-a spulberat orice eventuală urmă de credibilitate. În timp ce acesta evidenția toate minciunile și nepotrivirile din relatările ei, Lee a început să se agite și s-a înfuriat. Avocații au sfătuit-o de mai multe ori să nu răspundă întrebărilor, iar ea a invocat Amendamentul 5, privind dreptul de a nu se autoincrimina, de 25 de ori. Fusese singurul martor al apărării și, când a coborât din boxa martorilor, nu prea mai existau dubii cu privire la finalul procesului.

Judecătorul Uriel „Bunky” Blount Jr. a trimis jurații să delibereze pe 27 ianuarie. Aceștia au dat verdictul 91 de minute mai târziu. Pamela Mills, o profesoară, a fost aleasă ca prim-jurat și i-a înmănat verdictul aprodului. Acesta i l-a adus judecătorului. Judecătorul l-a citit și i l-a dat mai departe grefierului, care a rostit cuvintele ce au pecetluit soarta lui Lee: „Juriul o găsește pe Aileen Wuornos vinovată de crimă cu premeditare”. În timp ce jurații ieșeau, cu datoria îndeplinită, Lee a explodat de furie, strigând:

—Sunt nevinovată! Am fost violată! Sper să fiți și voi violați! Tăărăturile Americii!

leșirea ei încă era proaspătă în mintea juraților a doua zi, când a început acea fază a procesului în care se stabilește pedeapsa. Experți ai apărării au depus mărturie că Wuornos era bolnavă mintal, că suferea de o tulburare serioasă de personalitate și că educația violentă pe care o primise îi oprise dezvoltarea și o distrusese. Jenkins s-a referit la clienta ei ca la un „copil distrus, cu educație primitivă”, implorând printre lacrimi juriul să o lase pe Lee în viață. Dar jurații nu uitaseră și nu iertaseră femeia pe care ajunseseră să o cunoască în timpul procesului. Cu un verdict unanim, i-au recomandat judecătorului Blount să o condamne la moarte pe scaunul electric. Acesta a confirmat sentința pe 31 ianuarie, citind din hotărârea scrisă:

Aileen Carol Wuornos, reprezentată în fața curții de avocații săi, William Miller, Tricia Jenkins și Billy Nolas, judecată și găsită vinovată de primul cap de acuzare - crimă cu premeditare și omor deosebit de grav comis asupra lui Richard Mallory, infracțiune capitală; și de al doilea cap de acuzare - jaf armat [...] judecată și găsită vinovată de acuzațiile de mai sus [...] curtea oferindu-i inculpatei ocazia de a vorbi și de a oferi circumstanțe atenuante [...] Sentința curții este ca dumneata, Aileen Carol Wuornos, să fii predată de șeriful districtului Volusia ofițerului Departamentului Corecțional al Statului Florida și reținută de acesta în siguranță până când, prin mandatul guvernatorului statului Florida, dumneata, Aileen Wuornos, vei fi electrocutată până la constatarea morții.

Și fie ca Dumnezeu să aibă milă de trupul tău. Un oftat colectiv s-a auzit în sala de judecată, reducând solemnitatea momentului. Senzația de șoc nu era provocată atât de atitudinea judecătorului, cât de alegerea cuvintelor.

„Fie ca Dumnezeu să aibă milă de trupul tău”? Chiar a spus asta judecătorul Blount? Trup? Ziariștii s-au oprit cu pixurile în aer. A greșit. Sigur a vrut să spună „Fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău”. Puteau să-l citeze?, se întrebau în șoaptă.

Aileen Wuornos nu a mai fost judecată din nou. Pe 31 martie 1992 nu a contestat acuzațiile de ucidere a lui Dick Humphreys, Troy Burrell și David Spears, spunând că vrea să

„facă pace cu Dumnezeu într-o declarație incoerentă dată curții, a spus:

—Am vrut să vă mărturisesc că David Mallory m-a violat, într-adevăr, așa cum v-am mai spus. Dar ceilalți, nu. [Ei] doar au încercat să înceapă.

Și-a sfârșit monologul întorcându-se spre procurorul adjunct Ric Ridgeway și șuierând:

— Sper ca nevastă-ta și copiii tăi să fie violați în cur!

Pe 15 mai, judecătorul Thomas Sawaya i-a mai dat trei pedepse cu moartea. Ea a făcut un gest obscen și a murmurat: „Nenorocitele!”

O vreme s-a speculat că Wuornos ar fi putut fi inculpată într-un nou proces pentru uciderea lui Richard Mallory. Existau probe noi care dovedeau că Mallory stătuse zece ani la închisoare pentru violențe sexuale și avocații credeau că juriul ar fi judecat diferit cazul dacă ar fi știut acest lucru, însă nu a mai urmat nici un alt proces, iar Curtea Supremă a Floridei a confirmat toate cele șase pedepse cu moartea.

În prezent, Lee este la a doua rundă de apeluri, un proces care va ajunge în cele din urmă la Curtea Supremă a Statelor Unite. Aceste apeluri avansează greoi, dat fiind că eforturile statului Florida de a eficientiza procedurile duc la noi amânări. Probabil va fi executată în jurul anului 2005. * * *

Aileen Carol Wuornos a împărțit Coridorul Morții cu câteva fețe cunoscute celor care studiază criminologia în SUA. Judias „Judy” Buenonano, 48 de ani, cunoscută ca „Văduva Neagră”, era pe Coridorul Morții din 1985. Condamnată pentru că și-a otrăvit soțul, și-a înecat fiul tetraplegic împingându-l dintr-o canoe și a plasat o bombă în mașina iubitului ei, a fost prima femeie executată pe scaunul electric în Florida, pe 30 martie 1998.

Deirdre Hunt a fost trimisă pe Coridorul Morții în 1993 și de atunci sentința i-a fost comutată în închisoare pe viață.

Andrea Hicks Jackson a fost condamnată la moarte pentru împușcarea unui polițist în 1983 și a avut parte la rândul ei de o comutare a pedepsei. La fel ca Hunt, nu mai este pe Coridor.

Virginia Gail Larzelere, 49 de ani, a fost recent condamnată la moarte pentru uciderea soțului ei în Edgewater, lângă Daytona Beach, pe 8 martie 1991.

Ana M. Cardona, 40 de ani, a fost condamnată la moarte pentru abuz deosebit de grav împotriva unui copil și pentru omorul deosebit de grav al fiului ei de trei ani, în Miami, pe 2 noiembrie 1992.

La momentul scrierii acestei cărți, Aileen Wuornos are 46 de ani, dar arată cu zece ani mai în vârstă. Femeia condamnată, purtând un tricou portocaliu și pantaloni albaștri, are 1,62 metri și 60 de kilograme. Părul ei caracteristic blond pai, descris de martori, îi încadrează fața, dar ochii îi sunt mereu injectați. Permanent palidă, aspectul ei odată atrăgător a fost înlocuit de un chip de care viața nu a avut milă. Are o cicatrice între ochi și urme de arsuri pe frunte. Pe corp poartă semnul unei tăieturi lungi de-a lungul antebrațului stâng și cicatricea unei apendicectomii grosolane pe abdomen.

Celula în care stă Lee măsoară 2,5 pe 3 metri. Este zugrăvită într-un roz șters, iar tavanul este destul de înalt, poate de vreo 4,5 metri, ceea ce face ca încăperea să pară mai mare și mai aerisită decât este în realitate. Are un televizor alb-negru, pus deasupra toaletei de inox, pe un raft maro de pal melaminat. Mobilierul constă dintr-un scrin care servește și drept birou, dar nu există o masă și este doar un singur scaun. Mai e și un dulap murdar verde-lămâie la picioarele patului metalic, în care își ține hainele și obiectele personale. Totul se încuie la ora inspecției patului, între 9 și 11 dimineața. Singura imagine a lumii de afară pe care o are este o parcare și un gard înalt, festonat cu sârmă ghimpată. Nu există gratii la fereastra celulei, ci o ușă metalică cu o mică deschidere care o separă de restul blocului de celule. Statul Florida plătește 72,39 dolari pe zi pentru a o ține închisă pe Lee Wuornos.

Descriindu-și rutina, mi-a spus: „Mâncarea nu-i chiar rea. Ni se dau trei mese pe zi. La 5 dimineața, între 10:30 și 11, și între 16 și 16:30 după-amiaza. O gătesc aici. Primim farfurii și linguri; nimic altceva. Pot să fac duș o dată la două zile și ne numără cel

puțin o dată pe oră. Oriunde mergem, purtăm cătușe, cu excepția dușului și a curții unde pot să vorbesc cu colegile. În ultima vreme îmi place să fiu singură, în afară de asta, sunt mereu încuiată în camera mea. Nu pot nici măcar să fiu cu altă deținută în încăperea comună."

Își petrece orele lungi de singurătate citind cărți despre dezvoltare spirituală și scriindu-i scrisori lungi mamei sale. Viața lui Lee este spartană și monotună - și zilele și anii trec la fel și fără evenimente prin fața ușii încuiate a celulei. Luând în calcul faptul că durata medie a unei șederi pe Coridorul Morții este de 11,3 ani până la execuție, Lee știe că, atunci când moartea va veni, va fi o experiență dureroasă.

Și, cu toate astea, Lee pare netulburată. „Nu mă sperie moartea. Dumnezeu o să fie lângă mine și o să mă ia cu el când o să ies din învelișul ăsta... sunt sigură. Am fost iertată și nădejdea mi-e la Domnul."

Pe autostrăzile și drumurile expres din Florida există intersecții, ieșiri și intrări unde întotdeauna se pot întâlni două vieți, cu rezultate dezastruoase. Una se sfârșește, cealaltă deviază pentru totdeauna de la traseu. Lee Wuornos sălășluia în astfel de locuri ca un păianjen veninos în centrul pânzei sale. După toate aparențele, era o femeie inofensivă care făcea autostopul. După cum explică ea: „Ce vreau să spun... vrei adevărul. Vreau să o spun așa cum a fost. Îți spun, mergeam tot timpul undeva și de cele mai multe ori făceam autostopul. Sunt mii de tipi și de femei care îți pot spune că m-au luat în mașină și totul a fost OK, știi? Nu miau dat de furcă. Sunt un om bun pe dinăuntru, da' când mă îmbăt, nu știu. E... când mă îmbăt e... Nu te pune dracului cu mine. Știi. Asta-i adevăru'. N-am nimic de pierdut. Asta-i adevăru'."

Întrebată cine a deschis subiectul sexului în timpul călătoriilor, Lee a spus: „N-aveam niciodată bani, deci cred că uneori eu aduceam vorba. Mallory a vrut să și-o tragă de la început. Era un nenorocit, cu o gură mizerabilă. S-a îmbătat și era o situație fizică, așa că l-am găurit și l-am privit cum moare. De Spears au zis că era un tip drăguț, amabil. Un căcat! A vrut

un fu tai rapid. A luat câteva beri și voia un futai gratis... și vrei să știi despre al treilea [Carskaddon]? Cum crezi că s-a dezbrăcat? Trezește-te! A vrut sex... s-a dezbrăcat. Ia întrebă-te, care era faza dacă nu voia un futai ieftin? Că polițaii n-au zis nimic de ceilalți... nu i-au găsit niciodată pe tipi. Mda, bine, frate. Auzi, trebuie să pricepi că tipii nu se dezbracă în fața vreunei gagici dacă nu vor sex. Ultimul... nu mai știu cum îl chema [Walter Antonio] era... lisuse Hristoase... era logodit, dracului! A cumpărat un bax de șase beri. Mizerabil împutit! Și, am eu o chestie... familiile lor tre' să știe că, indiferent cât de mult i-au iubit pe oamenii pe care i-am omorât, erau răi, pentru că urmau să-mi facă rău. Cred că ți se pare că sunt de rahat, nu?"

Majoritatea ucigașilor își pot descrie crimele, iar Lee Wuornos se pricepe mai bine decât alții, povestind și repovestind, adăugând straturi de aparențe strălucitoare care să-i servească mai bine interesul. Un singur aspect al poveștii ei rămâne neschimbat. Spune că fiecare dintre victime a vrut sex și fie a violat-o, fie a vrut s-o facă. Pentru exact acest motiv i-a împușcat, eliminându-i cu la fel de multă compasiune ca atunci când strivești o muscă.

—Tre' să înțelegi... Nu-s chiar așa de rea. Am fost cu sute și sute de bărbați. Doar nu i-am omorât pe toți! M-au plătit, da' nu m-au abuzat sau altceva. Îmi câștigam banii prin vreo văgăună, îi vâram în portofel și plecam. Nu le făceam nimic rău, da? Și după aia dau peste câțiva moși infecți care fac revoluție cu mine. Ce-ar fi trebuit să fac? A fost numai vina lor, iar ăsta e adevărul gol-goluț.

Pentru că trupul lui Peter Siems nu a fost găsit niciodată, Lee a fost întrebată unde a lăsat cadavrul. „Uite, nu-mi amintesc numele sau fețele lor, așa că nu mă lua peste picior. Cum dracu' să-mi mai aduc aminte unde e? Da' cred că tre' să fie deja mort de-a binelea."

Întrebată dacă bunicul ei a abuzat-o sexual, Lee a răspuns: „Știi, am zis tot felul de chestii despre asta în anii ăștia, da' adevăru' e că, da, m-a abuzat. Îmi făcea chestii și îmi dădea bani de buzunar ca să tac. Îmi băga degetele. Mi- am pierdut

virginitatea cu degetu' lui de căcat, când aveam șapte ani. Mă bătea de mă căcam pe mine, știi?

Da' înainte mă dezbrăca la piele... e aiurea rău, dracului... înțelegi? El m-a făcut ce sunt. El m-a făcut să urăsc bărbații ca el. Mizerabili, zgârșiți nenorociți de nimic ca el. Uită-te la mine... tremur din toate încheieturile doar când mă gândesc la asta! Las-o așa, dracului. OK, Christopher? Simt că o iau razna și n-am nevoie acum de asta."

Cunoscând grozăvia crimelor comise de Lee Wuornos, este ușor să urmărim linia generală și să o catalogăm simplu ca una dintr-un șir lung de criminali în serie. Cu toate că au existat multe femei care au ucis în masă, criminale în serie au fost foarte puține. Lee Wuornos se distinge pentru că e femeie și pentru că și-a refuzat latura plină de compasiune și dătătoare de viață a sexului ei, nu ca răspuns la un singur impuls criminal, ci în mod repetat, într-o serie de morți violente. Făcând un bărbat să sufere, s-a transformat din victimă în atacator, luând pentru sine puterea cu ambele mâini și cu ajutorul unui pistol. Și-a creat un loc unic într-un mod brutal.

Lee Wuornos are o tulburare de personalitate antisocială. Deși unul din 20 de bărbați suferă de un asemenea sindrom, asta însemnând că faptele lor nu sunt inhibate de sentimente de vină sau de limite morale, foarte puținiucid, iar femei, și mai puține. Chiar și mai puține sunt prostituatele careucid pentru bani când își vând trupul; dimpotrivă, prostituatele sunt victimele mult prea obișnuite ale criminalilor în serie. Se poate spune fără teama de a greși că Lee Wuornos este unică și, astfel, că merită mai mult decât un studiu în trecere. Poate că reprezintă motivul pentru care societatea n-ar trebui să folosească pedeapsa capitală ca răzbunare, căci, de cele mai multe ori, aceasta are mai multă utilitate politică decât servește de descurajare. Dacă viața ei oricum nu are alt scop, Lee Wuornos ne-ar putea oferi câteva perspective valoroase asupra unui tip rar de ucigaș.

Viața ei a fost un amestec de alcool și singurătate, petrecută în mare parte hai-hui și fără bani, călătorind pe autostrăzile din Florida. Stătea prin preajma găștilor de

motocicliști, dar căuta dragostea tovarăsei sale, Tyria Moore, urând bărbații ca sursă a tuturor problemelor și ispitind șase dintre ei spre propria moarte. Rămâne însă întrebarea - ce a precedat dansul morții lui Lee? Care a fost picătura care a umplut paharul?

Pentru a răspunde, ar fi cinstit să spunem că nu a avut o copilărie sănătoasă. Tatăl adevărat, un om pe care nu l-a cunoscut niciodată, era un pervers sexual care mai târziu s-a spânzurat în închisoare. Mama ei a abandonat-o când avea șase luni, iar ea a fost adoptată de un bunic și o bunică autoritari.

În anii de formare, fetița a fost umilită, abuzată sexual, bătută și respinsă, iar lumea ei s-a umplut cu durere, furie și dependență de alcool, toate suferite în spatele draperiilor trase ale unei case a secretelor.

Pentru a supraviețui, s-a revoltat în singurul fel în care a putut. Când a crescut și a devenit mai puternică psihic, a învățat să lupte cu focul folosind focul. Nu mai era obstacolul ușor de trecut și receptorul la îndemână al frustrărilor bunicului său ce păreau să izvorască din propria ură împotriva fiicei sale slabe care îi lăsase copiii în fața ușii. Când acest comportament rebel a început să dea semne că funcționează, cam în aceeași perioadă în care a aflat că bunicii nu erau părinții ei adevărați, Lee a știut că trebuia să preia controlul, într-un fel calculat de a se răzbuna pentru toată suferința îndurată, a luat calea prostituției, a rămas însărcinată, a abandonat școala și a început să bată drumurile.

Avea în minte o singură lecție tragică. Bunicul și tatăl ei adevărat, la fel ca mulți alți bărbați mai vârstnici, căsătoriți sau nu, au bani, sunt atrași de femeile tinere și plătesc de bunăvoie pentru sex clandestin ori de câte ori au ocazia. Mai știa și că avea propria lege. Nimeni nu o putea domestici pe Lee Wuornos. Dar nu s-a născut criminală în serie. A fost adusă într-un mediu în care inocența ei a fost administrată greșit și abuzată. Baza comportamentului antisocial a fost pusă în mediul familiar în care a fost crescută. Din acest punct de vedere, bunicii și părinții au de răspuns la multe întrebări.

Când a murit bunica ei, Lee nu a fost afectată. Lesne de înțeles, când bunicul s-a sinucis, a fost entuziasmată, iar când fratele i-a murit de cancer a fost împietrită de durere, dar cei 10 000 de dolari pe care i-a primit din asigurarea lui militară au compensat rapid durerea provocată de pierdere.

Când banii s-au terminat, a făcut autostopul spre sud și, după o serie de aventuri de o noapte, l-a cunoscut pe bogătaşul Louis Gratz Fell, un om cu multe relații care ar fi trebuit să știe mai bine. Bărbatul de 69 de ani, cu un ego fantastic, și-a etalat obscen logodnica de 20 de ani. A plătit pentru această greșală când Lee Wuornos a profitat de înclinațiile sexuale ale bătrânului. „Ideea e că era un moș mizerabil fără valoare și ostentativ, dar cu bani. De fapt, mă plătea pentru sex. Voia să mă țină acasă cu el. Hai, lasă-mă... Ce mai vrei să auzi?”, mi-a spus ea.

După despărțirea de Fell, la fel ca multe milioane de americani, Lee a plecat în căutarea unui vis. A sfârșit în Daytona, cu toate mirajele și promisiunile ei înșorite, și acolo, într-un bar de gay, a cunoscut o altă tânără singură. Tyria Moore avea să devină singura dragoste adevărată din viața ei. Lee a descoperit că Tyria, spre deosebire de toți cei pe care-i cunoscuse, nu voia nimic de la ea. Dimpotrivă, Tyria nu era o persoană materialistă și și-a dovedit dragostea și respectul petrecându-și cea mai mare parte a timpului ei liber în compania lui Lee.

Într-un interviu, Tyria spune: „Lee era foarte frumoasă în perioada aceea. Se îmbrăca foarte provocator, iar eu o consideram o partidă bună. Am avut o perioadă grozavă. Era o iubită nemaipomenită. Foarte blândă și ocrotitoare, de parcă ar fi avut nevoie de dragostea mea la schimb. Era cea mai bună prietena mea. Dar cel mai mult i-am admirat puterea. Era foarte... ăăă... excesiv de protectoare în privința mea. Nimeni nu putea să se ia de mine în prezența ei. Am iubit-o cu adevărat, dar nu cred că oricine poate înțelege asta. Chiar și când era beată, era amuzantă. Era un ghem de veselie, știi? N-o s-o omoare, nu-i așa?”

Deci care a fost picătura care a umplut paharul și de ce s-a transformat Lee într-o criminală în serie? Sunt cei care

împărtășesc ideea că *tuturor* criminalilor în serie le place să folosească, să abuzeze și să controleze alte ființe umane. Din acest motiv unii observatori au spus că Wuornos este un tip nou de ucigaș, lansând ideea că este un pionier, un autostopist-prădător care vânează pe autostradă și în fața căruia nimeni nu este în siguranță. De cealaltă parte, pare că toată lumea este de acord că femeile ucid rareori de plăcere.

Lee a spus mereu că nu avea bani. Aceasta era o problemă care putea fi rezolvată întotdeauna cu câte un furtișag ici și colo; în plus, mai e și faptul incontestabil că a fost luată la autostop de sute de oameni, iar ea a omorât doar șase. Fără îndoială, a făcut sex cu mulți dintre aceștia, care nu aveau habar că purta întotdeauna la ea o armă.

Deci care a fost impulsul criminal? Căpitanul Steve Binegar susține că „cei care o luau la autostop, în mod obișnuit, rămâneau în viață, dar, dacă mergeau în pădure cu ea, nu mai ieșeau niciodată vii”. Este o simplificare, cum a recunoscut ulterior și Binegar. „Poate că generalizam”, spune el. „Nimeni nu s-ar dezbrăca pe autostradă... nu ar risca o vizită a polițiștilor lângă mașina parcată... cu geamurile aburite... și hâțânându-se în sus și-n jos. Poate că am greșit. Sunt al naibii de sigur că nu așa face vreo tâmpenie ca asta pe autostradă.”

În încercarea de a înțelege ce anume a declanșat impulsul de a ucide al lui Lee este plauzibil și chiar probabil să spunem că zilele sale „de ucis”, la fel ca în cazul lui Michael Ross, e posibil să fi fost grăbite de o criză personală sau de un stres suplimentar în viața ei. Pe măsură ce senzația de lipsă a puterii se intensifica, mintea ei încerca să compenseze, transformând aceste senzații în dorința de a-și exercita controlul asupra altei ființe umane. Mulți criminali în serie, inclusiv majoritatea celor care apar în această carte, recunosc că o ceartă cu cineva de sex opus, un partener apropiat sau un părinte, a precedat actul criminal.

Un studiu desfășurat de FBI pe subiecți masculini a arătat că 59% dintre ei au menționat în mod specific un conflict cu o femeie. Lee avea conflicte cu Tyria Moore, unica ei iubire, în

perioada în care i-a ucis pe Mallory, Spears, Carskaddon, Siems, Humphreys și Antonio. Fie Tyria amenința că pleacă, fie prezența unei concubine pentru afecțiunea Tyriei au făcut-o pe Lee să se teamă că ar putea-o pierde.

O altă lesbiană atrăgătoare, Sandy Russell, apăruse în viața Tyriei, cu doar câteva zile înainte ca Lee să-l ucidă pe Richard Mallory. Când o altă femeie, Tracey, a vizitat-o pe Tyria, Lee i-a ucis pe David Spears, Charles Carskaddon și Peter Siems. Apoi Tyria a fost concediată de la restaurantul Casa Del Mar, a vorbit despre plecarea din Florida și, implicit, despre părăsirea lui Lee. Aceasta s-a întâmplat în săptămâna dinaintea uciderii lui Richard Humphreys. Tyria a plecat în Ohio, de Ziua Recunoștinței, în toilul discuțiilor despre despărțirea de Lee, când Walter Antonio a fost împușcat mortal. Pare să fie un șablon aici și nu este necesar un efort de imaginație prea mare pentru a presupune că a existat o criză în relația lor, la sfârșitul lui iulie, care a precedat moartea lui Troy Burrell.

Dacă acest raționament este corect, ideea că Lee a luat viețile victimelor sale ca răzbunare împotriva bunicului abuziv este greșită. În ciuda imaginii monstruoase pe care o desenează ea despre sine, a fost întotdeauna o femeie singură și speriată care împărtășea dorința fundamental umană de dragoste, respect și atenție. Toate acestea i-au fost refuzate de la începutul vieții, iar când a găsit singura persoană pe care o putea iubi cu adevărat și care, își imagina, o iubea fără echivoc, a prețuit această relație în felul ei specific.

Singură, pe autostrăzile ude, cu propriile probleme în minte, Lee a ajuns la „Intersecția Crimei”. Bărbați mai maturi, gândindu-se doar la sex, poate amintindu-i de bunicul ei, i-au tăiat calea. Bărbați respectabili, cu bani, neveste și iubite, care au fost doar prea dispuși să-i cumpere bere și alte băuturi în schimbul sexului ieftin, în interiorul sordid al unei mașini sau al unui camion.

„Am fost chiar OK cu tipii ăștia. E adevărul adevărat”, spunea Lee Wuornos în timpul unui interviu. „Câteva pahare, credeau că sunt ieftină... începeau să-mi vorbească dur și urât, de parcă eram un căcat, frate! Am avut parte de asta toată

viața... nu aveam nevoie de căcaturile astea... sunt un om rezonabil. Voiau să mi-o tragă în cur... nu puteau s-o facă cu nevestele și chestii. Da' știi, indiferent de ce crezi, eu mă respect. Întotdeauna m-am respectat. Ciudat, nu?"

Să o iei pe Lee Wuornos la autostop, să-i cumperi câteva băuturi ieftine, să ieși de pe autostradă și să-i vorbești de sus, ăsta chiar era un cocktail criminal!

Acest capitol este bazat pe un interviu luat de Christopher Berry-Dee lui Lee Wuornos, pe Coridorul Morții, în Centrul Corecțional Pembroke Pines, Florida, în 1996, și pe alte cercetări.

Aileen Carol Wuornos a fost executată prin injecție letală în data de 9 octombrie 2002, în închisoarea de Stat Florida, (n.red.)

KENNETH ALLEN McDUFF - SUA

„Când omori o femeie e ca și când ai omori o găină. Amândouă cârâie.”

KENNETH MCDUFF CĂTRE COMPLICELE SĂU, ROY DALE GREEN
„McDuff era eliberat condiționat când ne-a ucis copiii. Am obținut trei condamnări la moarte, iar acum e iar eliberat condiționat. Vor avea sânge pe mâini cei care l-au făcut scăpat.” BILL BRAND, TATĂL LUI ROBERT BRAND, UNA DINTRE VICTIMELE LUI MCDUFF DIN 1966

Nu s-a mulțumit să-și omoare victimele; le-a maltratat în feluri de nedescris. Le-a violat cu un sadism care i-a făcut până și pe cei mai experimentați polițiști să se înfloare. Acest ucigaș și-a împușcat victimele în față de la mică distanță, le-a tăiat și le-a înjunghiat și le-a ciomăgit cu băta. Uneia dintre victime i-a rupt gâtul cu o coadă de mătură.

Înalt, cu figură severă și o privire de gheață, McDuff a presărat cadavre prin tot centrul Texasului - estimările s-au ridicat la 15 - încă din adolescență. Prin urmare, cine este monstrul care a terorizat un stat întreg?

Există puține informații documentate despre primii ani de viață ai lui Kenneth McDuff. Ce știm este că s-a născut pe 3 martie 1946, la numărul 201, Linden Street, în Rosebud, un mic cătun din districtul Falls, în centrul Texasului. Zicerea „Totul e roz în Rosebud” sugerează un loc tihnit, netulburat de violență.

Primii coloniști au venit în districtul Falls din Mexic, în timpul Războiului de Independență, în 1836. Economia depindea de bumbac, sclavagismul era în floare și, între 1866 și 1890, căile ferate Chisholm Trail și Kansas treceau prin apropiere.

În zilele Vestului Sălbatic, cele 11 cârciumi din Rosebud erau pline de cowboy beți. În serile de sâmbătă, împușcăturile erau ceva obișnuit și, în prezent, mica pușcărie originală este intactă, la fel ca și „legea câmpului deschis”, care înseamnă că vitele au prioritate.

La limita estică a localității, Linden Street pleacă din Main Street spre sud, către un teren de baschet înconjurat de terenuri agricole. Străzile sunt mărginite de căsuțe de lemn, vechi, dar bine întreținute și umbrite de nuci pecan uriași. Pe latura estică a străzii Linden, a doua casă de la Main Street era odată Spălătoria Rosebud. O mică zonă de locuit este lipită de spatele spălătoriei, locul în care trăia familia lui John Allen „JA” McDuff. Câțiva dintre copiii McDuff, inclusiv Lonzo (Lonnie) și Kenneth, se născuseră în îndepărtatul Paris, Texas, și nimeni nu părea să știe cum ajunsese familia aici, după ce trăise în preria din Blackland.

Kenneth era unul dintre cei patru copii ai lui Addie L. McDuff și John Allen „JA” McDuff. „JA” muncea câmpul, și făcea lucrări de zidărie și beton. Addie, soția lui, era o femeie robustă și dominatoare. Addie făcea regulile în zonă și i se spunea „Mama pistolară”, din pricina temperamentului violent și al obiceiului ei de a purta un pistol în geantă. Ken a dat de bucluc de când a făcut primii pași.

A devenit un copil abuziv și sadic, care cutreiera prin cartier cu o pușcă de calibru .22, împușcând orice animal sau pasăre care-i apărea în fața ochilor. Locuitorii cătunului îi spuneau „băiatul rău din Rosebud”. Oamenii s-au temut de el încă de pe vremea în care era adolescent și când bătea orice puști care îl enerva, indiferent dacă erau mai mari sau nu decât el.

Doamna Martha Royal, profesoara din clasa a V-a a lui McDuff, și-l amintește ca pe un copil inteligent, dar cam singuratic. „Kenneth era copilul unui om cu o educație precară, foarte muncitor, care lucra în construcții, și al unei mame

permissive, care nu pregeta să-i scuze fărădelegile. Problemele lui au început în gimnaziu și nu au mai încetat niciodată. Nu se înțelegea prea bine cu ceilalți copii. Părea să fie într-o lume a lui. De mai multe ori am încercat să vorbesc cu el în privat, să-l întreb dacă avea probleme acasă și lucruri de felul acesta. Nu-mi spunea absolut nimic. Pur și simplu stătea acolo și mă privea fix. De când avea cinci ani, avea crima în privire. Era destul de îngrijorător, pot să vă spun."

McDuff a avut dintotdeauna probleme. În adolescență a fost implicat în mai multe jafuri alături de fratele său și, nu o dată, șeriful Larry Pamplin a spus că a încercat să le împuște anvelopele mașinii, dar de fiecare dată cei doi au scăpat teferi.

Cariera infracțională documentată a lui McDuff a început în 1964, când, la vârsta de 18 ani, a fost condamnat pentru 12 acuzații de spargere și tentativă de spargere în Bell, Milam, și în districtul Falls. A primit 12 sentințe complementare de câte patru ani de închisoare, dar a fost eliberat condiționat în decembrie 1965. Câteva luni mai târziu, a fost implicat într-un scandal, încălcând astfel condițiile eliberării. În 1966 a fost eliberat din nou și, la scurt timp după aceea, a comis o crimă cu un complice, un puști influențabil de 18 ani, pe nume Roy Dale Green.

Green era angajat ca ajutor de tâmplar. Stătuse până de curând cu mama lui, dar aceasta se căsătorise, iar el se mutase cu un prieten pe nume Richard Boyd. Boyd a fost cel care le-a făcut cunoștință lui Green și McDuff și, la momentul triplei omucideri, cei doi se cunoșteau doar de o lună.

Păreau să se înțeleagă foarte bine. McDuff era un tânăr bine făcut și arătos, de 20 de ani, care se mândrea cu cazierul său. Era un tip dur, dintr-o bucată. Spunea verde în față ce avea de spus și se lăuda cu cuceririle sale sexuale până într-acolo încât a afirmat că violase două tinere și le omorâse. Green, pe de altă parte, era un individ slăbănog, cu un defect de vorbire, care îl admira pe tovarășul lui mai puternic. Dar, în secret, nu dădea doi bani pe laudăroșeniile de criminal ale lui McDuff.

Cei doi și-au petrecut ziua de sâmbătă, 6 august, turnând beton pentru tatăl lui McDuff și, după ce și-au terminat treaba, s-au hotărât să plece cu mașina în Fort Worth, să bea ceva. În jur de ora 17:00 au urcat în mașina Dodge Coronet nou-nouță a lui McDuff și au rătăcit puțin înainte de a cumpăra câteva beri de la un magazin 7-Eleven. La ora 19:00 au fost pe la Edith Turner, o prietenă comună, iar mai târziu au cumpărat un hamburger.

În vremea asta, trei adolescenți - Robert Brand din Alvarado, 18 ani, vărul său, Mark Dunman din Tarzana, 16 ani, și iubita lui Robert, Edna Louise Sullivan, tot 16 ani, din Everman - erau la un cinematograful drive-in. După film au mers lângă un teren de baseball din districtul Guadalupe, unde au parcat Fordul model 1957. În jurul orei 22:00, McDuff și Green au ajuns în același loc, iar cei trei adolescenți le-au căzut pradă la întâmplare.

Tot ce s-a întâmplat este descris explicit în declarația pe care i-a dat-o Green detectivului Grady Hight. Este datată luni, 8 august 1966, ziua în care Green s-a predat poliției: *Am înconjurat terenul de baseball și am luat-o pe un drum pietruit. El [McDuff] a văzut o mașină parcată acolo și ne-am oprit cam la 150 de metri în fața ei. Și-a luat arma și mi-a spus să ies. Am crezut că totul e o glumă. Pur și simplu nu l-am crezut când a spus ce urma să se întâmple. Am mers cu el până la jumătatea distanței spre mașină, iar el a continuat. Le-a spus puștilor din mașină să iasă sau îi împușcă. M-am dus și eu acolo și îi băgase în portbagajul mașinii lor. Și-a adus mașina lângă a lor și mi-a spus să mă urc în mașina lui și să îl urmez. Am făcut ce mi-a spus și am mers o vreme pe autostrada pe care veniserăm, apoi a ieșit pe un câmp. L-am urmat și el a spus că locul nu e ce trebuie, așa că ne-am întors și am mers pe un alt câmp. A coborât și i-a spus fetei să iasă. Mi-a spus s-o pun în portbagajul lui. Am deschis portbagajul și ea a intrat. Atunci a spus că nu putem lăsa nici un martor în viață sau cam așa ceva. A spus „ Va trebui să-i cășăpesc”, sau așa ceva.*

Mi s-a făcut foarte frică. Încă mai credeam că glumește, dar nu eram sigur. Ei erau în genunchi și îl rugau să nu-i împuște. Spuneau: „ N-o să spunem nimic nimănui”. M-am întors spre el,

iar el și-a vârat arma în portbagajul unde erau băieții și a început să tragă. Am văzut focul din țeava armei la prima împușcătură și mi-am pus mâinile la urechi și m-am uitat în altă parte. A tras de șase ori. A tras de două ori în cap și l-a împușcat pe celălalt băiat de patru ori în cap. Un glonț a trecut prin brațul unui băiat când a încercat să se ferească. A încercat să închidă portbagajul, dar nu se închidea. Atunci mi-a spus să dau mașina lui cu spatele. Aproape că eram mort de frică și am făcut ce mi-a spus. El a intrat în mașina băieților și a proptit-o cu spatele de un gard și a coborât și mi-a spus să-l ajut să șteargă amprente. Nu aveam de gând să mă cert cu el. Mă așteptam să urmez eu, așa că l-am ajutat.

După o pauză în interogatoriu, detectivul Hight l-a întrebat pe Green despre uciderea Ednei Sullivan, iar ceea ce urmează este, din nou, extras cuvânt cu cuvânt din declarația lui Green:

Am șters urmele roților și am urcat în mașină și am mai mers cam un kilometru și jumătate și am luat-o pe alt drum și ne-am oprit, iar el a scos-o pe fată din portbagaj și a pus-o pe locul din spate. Mi-a zis să ies din mașină și am așteptat până când i-a spus fetei să se dezbrace. Și-a scos și el hainele și i-a tras-o. M-a întrebat dacă vreau și eu și i-am spus că nu. M-a întrebat de ce și i-am spus că pur și simplu nu voiam. S-a aplecat și n-am văzut arma, dar am crezut că o să

mă împuște dacă n-o făceam, așa că mi-am dat jos pantalonii și tricoul și am urcat în spate și i-am tras-o fetei. Nu s-a zbătut sau ceva, iar dacă o fi zis ceva, n-am auzit. Tot timpul cât am fost peste ea, am fost atent la el. După aia i-a mai tras-o și el o dată. După ce Edna a fost violată de mai multe ori, cei doi au dus-o cu mașina la mică distanță, apoi au oprit. McDuff i-a poruncit lui Green să coboare și l-a întrebat dacă avea ceva cu care să stranguleze fata. Acesta i-a dat cureaua sa. Green a descris ce a urmat, una dintre cele mai brutale crime:

l-a spus fetei să iasă din mașină. A pus-o în fund pe drumul pietruit și a luat un băț de vreun metru din mașină și i-a împins capul cu el, până a pus-o la pământ. A început să o sugrume cu bățul. O apăsa foarte tare și ea a început să dea din mâini și din picioare. Mi-a zis să o țin de picioare și eu n-am vrut și a zis „Tre

s-o facem", și am apucat-o de picioare și am ținut-o o secundă sau așa, și după aia i-am dat drumul. A zis „Din nou!” și am apucat-o iar și acum nu s-a mai zbatut. M-a pus s-o iau de mâini și el a apucat-o de picioare și am aruncat-o peste gard. Am sărit și noi gardul și după aia el a târât-o mai încolo și a mai strâns-o de gât o vreme. Am pus-o în niște tufișuri acolo.

În noaptea aceea, cei doi au oprit la o benzinărie Hillsboro să cumpere Coca-Cola, apoi s-au întors acasă la Green, unde au dormit în același pat. În dimineața următoare, McDuff a îngropat revolverul lângă garajul complicei lui și a plecat până la locuința lui Richard Boyd, care l-a lăsat pe McDuff să-și spele mașina.

Mai târziu în ziua aceea, Green s-a simțit atât de copleșit de frică și de remușcări, încât i s-a confesat lui Boyd, ai cărui părinți au sunat-o pe mama lui Green, iar aceasta și-a convins fiul să se predea poliției.

În 1968, McDuff a primit trei pedepse capitale, în timp ce Roy Dale Green a fost condamnat la 25 de ani de închisoare. A ispășit 13 ani, apoi a fost eliberat condiționat. Ca o demonstrație a defectelor sistemului judiciar, pedeapsa lui McDuff a fost comutată în închisoare pe viață și, pe 11 octombrie 1989, acesta a fost eliberat condiționat în districtul Milam.

În perioada petrecută în spatele gratiilor, McDuff a mers spre scaunul electric de două ori și, de fiecare dată, a primit amânări de ultim moment ale execuției. Apoi, în 1972, legea privind pedeapsa capitală a fost declarată „neconstituțională” de Curtea Supremă a Statelor Unite, așa că pedeapsa lui McDuff a fost comutată în închisoare pe viață. Avea să rămână în închisoare doar câțiva ani, până când mama sa a mituit un membru al comisiei de eliberare condiționată pentru ca acesta să-și dea acordul să fie lăsat în libertate. Rezultatul a fost că i s-a dat drumul să ucidă iar... și iar... și iar.

În final, cazul lui McDuff a adus în atenția publicului ceea ce politicienii texani știau de ani întregi: faptul că sistemul de eliberări condiționate al statului abunda în erori de judecată și corupție. Cazul său a oferit doar cea mai recentă dovadă în

povestea care datează cel puțin de la începutul anilor 1920, când pitoreștii guvernatori Pa Ferguson și apoi Ma Ferguson și-au folosit puterea de a acorda clemență pentru a elibera mii de condamnați foarte periculoși, mituind oficiali. O poveste din surse îndoielnice spune că, pentru a ieși din închisoare, tot ce trebuia să faci în acele vremuri era să cumperi un catâr de la Pa cu 200 de dolari. De ce avea nevoie un condamnat de un catâr? „Ca să călărească până acasă” era sugestia lui Pa.

Scandalul McDuff nu s-a limitat la un oficial corupt în comisie. Semintele au fost plantate în 1972, când un tribunal federal a decis că penitenciarele Departamentului Corecțional Texas erau supraaglomerate. Statul avea de ales: fie construia mai multe închisori, fie închidea mai puțini infractori în cele existente.

Trei guvernatori consecutivi - Dolph Briscoe, Bill Clements și Mark White - au promis măsuri dure împotriva infracționalității, dar nu au făcut nimic pentru a încuraja construcția de noi penitenciare, deoarece erau foarte costisitoare. Spre finalul celui de-al doilea mandat al lui Clements, sistemul era aproape în colaps. Presiunea publică fiind din ce în ce mai mare cu fiecare zi, guvernatorul s-a văzut obligat să-și reconsidere politica și au fost realizate planurile mai multor închisori noi. În plus, pentru a reduce supraaglomerarea, criteriile de eliberare condiționată au fost relaxate. Ordinul era ca 750 de deținuți de cel mai redus risc să fie eliberați condiționat în fiecare săptămână, în scurt timp, nu mai rămăseseră 750 de deținuți în tot sistemul, dat fiind că aproape 60 000 întruniseră condițiile de eliberare. În acel punct, sistemul de eliberări condiționate a cedat. În goana după cifrele impuse de sus, comisia a început să aprobe cererile aproape imediat ce le primea. Solicitățile erau trecute prin sistem pe repede înainte, fără a fi citite cu atenție, iar McDuff, fiind doar un număr printre alte mii de numere, a ajuns unul dintre cei 20 de foști deținuți din Coridorul Morții și 127 de criminali eliberați.

Acest haos a fost rezultatul problemelor fundamentale ale modului în care funcționa sistemul atunci, iar Jim Parker, directorul legislativ al guvernatorului Ann Richards, a remarcat

ulterior: „Unii oameni care intrau în închisoare erau mai puțin periculoși decât deținuții eliberați. Închideam falsificatori de cecuri și șoferi care nu aveau asigurare și eliberam McDuffi. În goana de a face străzile din nou sigure, trimiteam la închisoare infractori nonviolenți; umpleam spațiul disponibil cu oameni al căror loc era în centrele de reabilitare sau ale căror datorii către societate puteau fi plătite prin muncă în folosul comunității.”

Pentru că nu era înputernicită să stabilească politici în privința celor care trebuiau eliberați, Comisia de Amnistii și Eliberări Condiționate se baza pe câteva presupuneri și pe teorii speculative imprudente când hotăra cine putea fi eliberat fără riscuri și cine nu. După cum spune un distins avocat, „era la fel de haotic ca o partidă de darts în beznă”.

Printre altele, membrii comisiei credeau că, deoarece majoritatea crimelor erau comise în momente de furie sau pasiune, astfel de infractori puteau fi eliberați condiționat fără riscuri prea mari, pentru că era puțin probabil să ucidă și a doua oară. Punctul slab al acestei idei era că nu lua în calcul criminalii care ucid din pură plăcere: unul dintre ei fiind Kenneth McDuff.

O altă teorie eronată era că o perioadă îndelungată petrecută în închisoare oprește deținutul și îi „consumă” răutatea. Această teorie a fost cu siguranță luată în considerare când McDuff a fost eliberat după 23 de ani în închisoare. Dar, în loteria la care fusese redus sistemul de eliberări condiționate, McDuff și cei de teapa lui au fost inevitabil scoși la grămadă cu criminali mai puțin periculoși care se încadrau în așa-zisa categorie a celor „puțin probabil să mai ucidă”. Consecința stranie a acestei situații, după cum explică Jim Parker, „nu e că avem un singur McDuff, ci că nu avem sute de McDuffi înapoi pe străzi”.

La câteva zile după ce a fost eliberat în octombrie 1989, McDuff a ucis-o pe Sarafia Parker, 31 de ani, al cărei corp a fost găsit pe 14 octombrie de un trecător care se plimba pe East Avenue, Temple, un orașel aflat la 77 de kilometri sud de Waco. Era o afro-americană de 1,70 metri înălțime și înjur de 70 de

kilograme. Fusese bătută și strangulată cu mai puțin de 24 de ore înainte de a fi găsită.

A fost identificată rapid, iar ulterior rangerul John Aycock a localizat și a interogat un martor care credea că o văzuse pe Parker într-o camionetă condusă de McDuff, în jurul datei de 12 octombrie. În ziua aceea, Kenneth McDuff se prezentase la ofițerul său de probațiune, care întâmplător lucra în Temple. Nici o altă legătură între uciderea Sarafiei Parker și McDuff nu a fost stabilită sau făcută publică.

McDuff a fost trimis înapoi la închisoare pentru încălcarea condițiilor de eliberare după ce a amenințat cu moartea un tânăr afro-american din Rosebud, iar în acest moment a intrat din nou în scenă Addie McDuff. Aceasta le-a plătit 1 500 de dolari unui avocat din Huntsville - Bill Habern - și partenerii acestuia, Helen Copitka, din Austin, plus încă 700 de dolari pentru „cheltuieli”, pentru a evalua noile posibilități de eliberare condiționată a fiului ei.

Habern a vorbit apoi cu James Granberry, șeful comisiei de eliberări condiționate, un om cunoscut pentru tendința sa de a elibera din închisoare criminali condamnați. Deloc surprinzător, McDuff era din nou pe stradă în mai puțin de un an, ieșind pe poarta închisorii pe 18 decembrie 1990. Ulterior, Granberry a demisionat, după ce a devenit subiectul unei anchete a unei comisii a legislativului. A avut tupeul să-și deschidă propria firmă de consultanță în probațiuni, firmă închisă după un val de proteste publice.

În seara zilei de 10 octombrie 1991, Brenda Thompson, o prostituată și dependentă de droguri, a urcat în camioneta roșie a lui McDuff, în Waco. Cei doi s-au îndreptat spre sud pe Miller Street și, pe Faulkner Lane, au dat peste un filtru al poliției din Waco. McDuff a oprit la 15-20 de metri de baraj, iar unul dintre polițiști s-a îndreptat spre camionetă. În timp ce se apropia, și-a luminat fața cu o lanternă, pentru ca șoferul să poată vedea clar că era ofițer de poliție.

Brusc, Brenda a început să țipe și să dea din picioare. Ofițerului i s-a părut că avea mâinile legate la spate și că încerca

cu disperare să iasă din mașină. S-a lăsat pe spate și a început să lovească cu picioarele în parbriz cu atâta forță, încât l-a spart. A continuat să lovească cu putere, cu picioarele îmbrăcate într-o pereche de pantaloni roșii de poliester, spărgând parbrizul și mai mult, cu fiecare lovitură. McDuff a apăsât imediat pedala de accelerație și a pornit direct spre polițist. Potrivit raportului poliției din ziua aceea, trei ofițeri au fost nevoiți să reacționeze rapid pentru a nu fi loviți. În timp ce vehiculul se îndepărta în viteză, polițiștii au fugit la mașinile lor pentru a pleca în urmărire. McDuff a gonit spre sud pe Miller Street către Waco Drive, și-a stins farurile și a dispărut în beznă, cu tot cu Brenda Thompson. A evitat polițiștii mergând pe sens interzis. În cele din urmă, a virat spre vest pe US 84 și apoi spre nord pe Gholson Road, iar după vreo 15 kilometri a ajuns într-o zonă împădurită unde, furios din cauza distrugerilor pe care i le provocase Brenda camionetei sale, i-a provocat acesteia o moarte în chinuri înfiorătoare. Cadavrul ei a fost descoperit lângă Gholson Road pe 3 octombrie 1998, cu doar o lună înainte ca McDuff să fie executat.

Pe 15 octombrie 1991, McDuff s-a întâlnit cu o prostituată de 17 ani pe nume Regenia DeAnne Moore. În jurul orei 23:30, cei doi au fost văzuți certându-se în fața unui motel din Waco, iar un martor a spus că cei doi ar fi plecat apoi cu o camionetă. McDuff a dus-o pe Regenia într-o zonă izolată pe lângă Autostrada 6, din nord-estul orașului Waco. În dreptul unui pod de peste pârâul Tehuacana, McDuff a ieșit de pe drum pe un terasament foarte abrupt, până pe malul pârâului, unde a intrat cu mașina sub pod. Șoferii care treceau prin apropiere nu i-ar fi putut vedea mașina. Zgomotul mașinilor care treceau pe pod era îndeajuns de puternic pentru a acoperi strigătele Regeniei.

O echipă de criminaliști a recuperat trupul Regeniei miercuri, 29 septembrie, dintr-o dolină din apropiere de pârâul Tehuacana. Mâinile îi fuseseră legate la spate, iar gleznele, cu un ciorap, în așa fel încât să-i îngăduie mișcări limitate, pentru a se putea deplasa. Aparent, McDuff o „condusese” până în locul în care fusese ucisă. Resturile rochiei erau înfășurate în jurul

pelvisului. A fost găsită pe spate, cu picioarele îndoite. După șapte ani de absență, Regenia se întorcea în sfârșit la mama ei.

În după-amiaza zilei de 29 decembrie 1991, Colleen Reed, 28 de ani, născută în Viile Platte, Louisiana, a mers cu mașina în Austin, capitala statului Texas, unde a depus 200 de dolari într-un bancomat. A mers apoi să cumpere niște lapte și un flacon de vitamine, la Whole Foods Market, pe North Lamar Boulevard, și după aceea să-și spele mașina la o spălătorie de pe West Fifth Street. Martorii și-au amintit Fordul Thunderbird de culoare deschisă îndreptându-se spre spălătorie. Au auzit un țipăt scurt înainte ca ușa mașinii să se închidă și au privit uluiți vehiculul demarând cu un scrâșnet de roți pe Powell Street, lăsând în urmă un nor de fum.

Având 1,60 metri și 50 de kilograme, cu părul castaniu și ochi căprui, Colleen purta ochelari cu rame aurii, blugi, tricou și o jachetă Nike alb cu negru. Corpul ei a fost găsit pe 6 octombrie 1998, după ce McDuff le-a indicat polițiștilor locul unde o îngropase. Se afla într-o zonă plină de iarbă care fusese un loc preferat de McDuff pentru pescuit și petreceri.

De acum, polițiștii bănuiau deja că este vorba de un criminal în serie, deși rămăsese extrem de evaziv și aproape imposibil de depistat. Cel mult puteau spera să facă o greșeală. Norocul anchetatorilor s-a schimbat când detectivul Tim Stegliche, de la Departamentul Șerifului din districtul Bell, l-a chemat la interogatoriu pe unul dintre asociații cunoscuți ai lui McDuff. Mai jos este declarația din aprilie 1992 a lui Alva Hank Worley, 34 de ani, complice al lui McDuff în răpirea, violul și uciderea lui Colleen Reed.

McDuff m-a luat pe la 6 sau 7 în seara aceea. Am mers în parcare de camioane Love's Truck Stop de lângă Temple și el a alimentat. Nu știu dacă a plătit cash sau cu cârdul. Am pornit spre Austin și era cam clar că urma să luăm niște speed sau cocaină, orice găseam. Ne-am oprit într-o parcare Conoco, pe Interstatala 35, pe partea nordică a autostrăzii, dincolo de Jarrell. Am cumpărat un bax de șase Budweiser

Longnecks. Băusem deja unul sau chiar mai bine înainte de asta.

McDuff a continuat spre Austin și credeam că mergem în campusul UT [Universitatea din Texas] să luăm prafuri. Dar Mac a mers în centru și a condus așa, la întâmplare, pentru că ne mai rămăsese bere. Nu m-a mai lăsat să iau un al doilea bax. Nu știu de ce. Știu că am mers pe Sixth Street și în zona aia. Îmi amintesc că am luat un hamburger de la Dairy Queen, cred că pe Congress. Îmi amintesc că străzile erau foarte luminate la ora aia. Am rătăcit cu mașina pe străzi și am mâncat. Mac doar conducea și a intrat într-o spălătorie auto, direct pe un loc, și am crezut că vrea să-și spele mașina. Trebuie să explic că eram în Fordul Thunderbird crem al lui Mac. Era vreo 8:30 sau 9 seara când am intrat în spălătoria aia. Worley a continuat, explicând că McDuff o observase pe tânără și, în câteva secunde, o luase deja de gât și o trăgea spre mașină. „Urla ca dracu”, a adăugat Worley. „Țipa: «Nu eu, nu eu! Lasă-mă, te rog!»”*

„A dus-o pe partea șoferului și a vârat-o pe bancheta din spate. I-a legat mâinile la spate. Cred că zicea «Te rog, dă-mi drumul, te rog, nu lăsa să mi se întâmple asta!». Am înghețat. Nu știam ce să zic. El s-a urcat la volan și a demarat în grabă.”

Implorând pentru viața ei, Colleen Reed a început ceva ce nu poate fi descris decât ca o călătorie a terorii, cei trei îndreptându-se spre nord, pe Interstatala 35, către Round Rock, unde McDuff a tras pe dreapta și a oprit mașina. A urcat în spate lângă Colleen, poruncindu-i lui Worley să conducă, apoi a început violul.

Îmi amintesc că i-a spus să-și dea hainele jos, deci nu știu dacă a dezlegat-o. Îi zicea: «Nu trebuie decât să te juți». Încerca să-i bage în cap că, dacă se jute, o să-i dea drumul. Ea zicea că o să facă ce i se spune, încerca să tragă de timp. Asta încerca să facă. Mac și-a scos tricoul și cred că și-a dat jos și pantalonii. Nu știu dacă era cu fața în sus sau în jos când a violat-o. Îmi amintesc că a pus-o să i-o sugă. Îmi amintesc, pentru că era s-o înece. Mac o pocnise de câteva ori peste cap când urcase în spate, lângă ea. Îi împingea capul în jos în poală și ea se îneca.

Eu doar conduceam și când am ajuns la ieșirea Stillhouse Hollow am decis să cobor acolo și să mă duc la sor'mea. Mac

doar stătea acolo, la Stillhouse. Am oprit lângă deversor, lângă rulotele de acolo. M-am mutat în dreapta și Mac a scos cheile și a deschis portbagajul. A scos-o din mașină și a băgat-o în portbagaj. Puștoaica tăcea și a trebuit s-o vâre cu forța în portbagaj. Aia a fost ultima oară când am văzut-o sau am auzit ceva despre ea. Mac a condus până la casa soră-mii.

După mai multe întrebări, Worley a recunoscut că McDuff i-a cerut împrumut briceagul și o lopată. A mai spus și că McDuff o arsesse pe tânăra cu o țigară pe vagin, dar a insistat că nu știa ce s-a întâmplat după aceea cu Colleen Reed. A spus că nu l-a mai văzut de atunci pe McDuff.

A doua zi, Tim Steglich l-a interogat pe Worley a doua oară. Sub presiunea interogatoriului intens, acesta a recunoscut că merseseră cu mașina pe un drum pustiu, la cel mult doi kilometri de casa părinților lui McDuff din Temple.

„Am violat-o și eu”, a admis într-un final Worley, „dar Mac i-a rupt gâtul după ce a mai torturat-o puțin cu țigări aprinse. I-a trosnit gâtul și s-a auzit ca o creangă ruptă, apoi a aruncat-o în portbagaj, ca pe un sac de cartofi.”

Frank Worley a fost acuzat de viol și crimă și a fost reținut în închisoarea Districtuală Travis, cautiunea fiind stabilită la 350 000 de dolari, în timp ce a fost lansată o operațiune de căutare a lui McDuff. Cadavrul lui Colleen Reed a fost recuperat cu puțin timp înainte de execuția lui McDuff. * * *

Duminică, 24 februarie 1992, McDuff a strangulat o studentă de culoare și prostituată cu jumătate de normă pe nume Valencia Joshua, în timp ce era student la Texas State Technical College din Waco. În acea perioadă, studia pentru a deveni inginer mecanic și împărțea camera din cămin cu studenți care aveau jumătate din vârsta lui. Profita din plin de diferența de vârstă, vânzându-le marijuana, metamfetamine, LSD și cocaină „crack”, ca modalitate de a-și îmbunătăți notele.

Se crede că Valencia venise în Waco doar cu o săptămână sau două înainte de a fi ucisă. „Publicul nu se arată foarte indignat când cineva ca Valencia este omorât. Dar este tot o crimă, la fel de importantă ca oricare alta”, spune Richard Stroup, șerif adjunct al districtului McLennan. Poliția a descris-o

ca pe „o persoană a străzii, dar o femeie delicată, care iubea copiii”. Nu avea rezidență locală, nu avea bagaje și nici alte proprietăți. De fapt, nimeni nu avea idee de ce se afla în Waco. „Nu avea rude acolo”, spunea tatăl ei, Tommy, care locuia în Bryan, iar mama ei, Roma, din Fort Worth, a fost cea care i-a raportat în cele din urmă dispariția.

Valencia, 22 de ani, a fost văzută ultima dată în viață în ziua în care a murit, bătând la ușa camerei de cămin a lui McDuff, la numărul 118. Femeia slabă purta o jachetă închisă la culoare, blugi strâmți albaștri și o agrafă înflorată în păr. Neprimind nici un răspuns, a mers la fereastră și a strigat „Ești gata?”. Nu a mai fost văzută în viață niciodată.

Duminică, 15 martie 1992, trecătorii au găsit un craniu uman, care fusese mâncat de animale, în spatele terenului de golf James Connally Municipal, în apropierea facultății. Un cadavru fără haine era îngropat în pământul moale și umed din apropiere, iar polițiștii au avut inițial o singură pistă care să-i ducă la identificarea cadavrului - un pieptăn *cloisonne* căzut lângă corp. Modelul turnat înfățișa un fluture portocaliu printre frunze verzi și flori roșii - era lucrul cu care se mândrea cel mai mult Valencia. Legiștii din Dallas au identificat în cele din urmă cadavru cu ajutorul amprentelor. Cauza înregistrată a morții a fost strangularea.

McDuff a fost văzut împingând un Ford Thunderbird, la mică distanță de magazinul Quik-Pak No 8 din La Salle Avenue, numărul 4200, lângă Interstatala 35, în sudul orașului Waco, luni, 1 martie 1992. Richard Bannister a spus că se întâmpla în jurul orei 15:45.

Puțin mai târziu, Melissa Northrup, 22 de ani, a dispărut de la locul de muncă, magazinul Quik-Pak. Înaltă de 1,50 metri și cântărind 50 de kilograme, cu părul șaten până la umeri și ochii albaștri, Melissa era însărcinată în două luni și jumătate. Locuia cu soțul ei contabil, Aaron, în Pioneer Circle, numărul 3014, Waco. Tânăra minionă nu a avut nici o șansă în fața unui bărbat de dimensiunile lui McDuff, care avea peste 1,80 metri și 110 kilograme.

În jurul orei 4:15, un localnic, care o cunoștea pe Melissa, i-a văzut mașina îndreptându-se spre nord pe Interstatala 35. Ea era în dreapta și părea înspăimântată.

Când nu a mai ajuns acasă, Aaron a sunat-o și, neprimind nici un răspuns, a mers la magazin, care era închis. Sertarul casei de bani era deschis și gol. „În magazin era un client”, le-a spus ulterior Aaron polițiștilor, „și, când m-a văzut, s-a speriat foarte tare și a ridicat mâinile. L-am aruncat cheile de la baie și l-am rugat să o caute pe soția mea.” Apoi a sunat la 911. Poliția a constatat curând că din casa de marcat fuseseră furați 250 de dolari și, cu toate că în apropierea magazinului câțiva oameni dormeau în mașinile lor, nu exista nici un martor al răpirii Melissei, deși Fordul Thunderbird al lui McDuff a fost găsit în apropiere.

Pe la ora 21:00 în aceeași zi, Shari Robinson a spus că McDuff a venit acasă la ea, în districtul Dallas, și i-a cerut ceva de mâncare.

În decurs de câteva ore de la răpirea Melissei, semnalmentele lui McDuff au fost publicate pe lista celor mai căutați infractori din SUA, ajungând și în ziare, și la televiziune, cerându-i-se publicului orice informații legate de localizarea lui. După ce poliția și-a intensificat căutările, Mark Davis, un fost coleg de facultate al lui McDuff, le-a spus polițiștilor că McDuff încercase cu ceva timp înainte să-l recruteze pentru a jefui magazinul Quik-Pak.

Un alt student, Lewis Bray, a raportat că McDuff spusese odată că cel mai ușor mod de a scăpa de un cadavru este să-l spinteci pe burtă și să-l arunci în apă. S-a stabilit și că McDuff lucrase cândva în acel magazin și, culmea, fusese instruit de soțul Melissei, Aaron.

Un pescar a descoperit cadavrul Melissei plutind într-o carieră de piatră inundată din sud-estul districtului Dallas, duminică, 26 aprilie, la ora 6 seara. Era parțial îmbrăcată, într-o uniformă mov și o jachetă de culoare închisă. O parte din trunchiul inferior îi lipsea. Mașina ei, un Buick Regal portocaliu, model 1977, cu plafon de vinii alb, cu numărul TX LP287 XHV, a

fost găsită parcată la mai puțin de doi kilometri, în apropiere de casa lui Shari Robinson. După testele criminalistice, pe tapițeria mașinii au fost găsite fire de păr identice cu cele luate de la McDuff.

McDuff își omora victimele prin Texas, creând astfel probleme de jurisdicție care au adus o duzină de agenții de impunere a legii la aceeași masă, pentru a-și coordona anchetele. Aveau nevoie să combine capacitățile organizatorice ale FBI, US Marshal's Service și Texas Rangers, dar violul și crima sunt mai degrabă infracțiuni care țin de agențiile statului decât de cele federale.

Doi polițiști de la Marshal's Service din Waco, Mike și Parnell McNamara, au venit cu o idee care le-a oferit ieșirea din impasul birocratic. Li se spusese că, în perioada în care McDuff era la colegiul tehnic, vindea LSD și se știa că avea o armă, ambele infracțiuni federale. În consecință, vineri, 6 martie 1992, procurorul local a emis mandatul nr. 9280- 0310-0506-Z, pentru arestarea lui McDuff. Două luni mai târziu, așteptările le-au fost răsplătite.

Gary Smithee, 36 de ani, lucra la o firmă de salubritate din Kansas City. Vineri, 1 mai 1992, după ce a ajuns acasă, a schimbat canalul TV pe programul *America's Most Wanted*⁹ și, așa cum obișnuia, a înregistrat emisiunea. Recompensa de 5 000 de dolari pentru informații care să ducă la arestarea lui Kenneth McDuff i-a atras atenția lui Smithee, căruia i s-a părut că fața de pe ecran semăna izbitor cu un coleg nou, pe nume Richard Fowler. Tipul cel nou făcuse deja impresie lăudându-se permanent cu aventurile sale sexuale, în special cu fete foarte tinere.

Smithee s-a gândit foarte bine la consecințele raportării bănuielilor sale. Nu voia să-i facă rău lui Fowler, dar șansa de a câștiga 5 000 de dolari era o ocazie de neratat. A discutat subiectul cu un alt coleg, după care a sunat la Poliția Kansas City. Sergentul J.D. Johnson a preluat apelul și a căutat imediat în computer numele Richard Fowler. Informațiile care au apărut pe ecran indicau că un bărbat care corespundea atât

semnalmentelor lui Fowler, cât și celor ale lui McDuff fusese arestat în timpul unei razii printre prostituate și acuzat de solicitare de servicii sexuale. Detectivul a comparat apoi amprente pentru cele două nume, rezultatul fiind că amprente din cazierul lui Fowler erau identice cu amprente ale lui McDuff.

A doua zi dimineață, Johnson s-a informat pe ce mașină urma să lucreze McDuff și traseul acesteia în ziua de luni, 4 mai. A aflat că urma să meargă la o groapă de gunoi din sudul orașului, între orele 1 și 2 după-amiaza. Polițiștii au organizat o echipă de supraveghere din șase oameni deghizați ca lucrători pe o mașină comercială. „Voiam să fim siguri că locul ales este izolat, în eventualitatea unor probleme”, explică Johnson. „Se raportase că McDuff este înarmat și periculos. Locul pe care l-am ales era genul în care mașinile opreau în mod normal și nu erau oameni înjur.”

Pentru a da și mai multă credibilitate, polițiștii au împrumutat o mașină pe care o foloseau cei de la Kansas City Engineers pentru inspecțiile lor de rutină. Când s-a apropiat mașina de gunoi în care se afla McDuff, un polițist le-a făcut semn cu mâna celor de la punctul de control. Simțind instantaneu pericolul, McDuff a încercat să coboare și să fugă, dar a fost oprit pe loc sub amenințarea armelor și a renunțat.

McDuff a fost inculpat în Tribunalul Districtual 54 al districtului McLennan, Texas, pe 26 iunie 1992, pentru uciderea Melissei Northrup, de răpire și de tentativă de răpire, de jaf și uciderea altei persoane după aceeași schemă și curs al evenimentelor. A fost găsit vinovat.

Pe 18 februarie 1993, în urma unei audieri separate pentru stabilirea pedepsei, juriul a răspuns afirmativ deciziei speciale propuse conform Articolului 37.071(b) (1) al Codului de Procedură Penală al statului Texas și negativ celei de-a doua decizii speciale propuse conform Articolului 37.071(e). În conformitate cu legea statului, curtea a stabilit pedeapsa cu moartea.

Împotriva condamnării lui McDuff a fost depus automat apel la Curtea Penală de Apel a statului Texas, care a reconfirmat decizia pe 28 aprilie 1997.

Apoi McDuff a depus o petiție pentru emiterea unei ordonanțe de revizuire a înregistrării procesului la Curtea Supremă a SUA, un artificiu juridic prin care se cere mutarea procedurilor la o curte mai înaltă. Cererea a fost refuzată pe 12 ianuarie 1998.

McDuff a depus după aceea o petiție pentru recurs statal *habeas corpus*, care i-a fost de asemenea respinsă, în 15 aprilie 1998, de Curtea Penală de Apel a Statului Texas.

Pe 29 aprilie 1998, Curtea Judiciară 54 a Districtului McLennan, Texas, a stabilit data execuției lui McDuff pe 21 octombrie 1998.

Pe 30 aprilie 1998 a fost numit avocatul care să-l reprezinte pe McDuff în fața Tribunalului Districtual SUA al districtului Western din Texas, divizia Waco.

Pe 8 iulie 1998, McDuff a depus o petiție pentru recurs federal *habeas corpus*. Statul a răspuns și a cerut o judecare sumară a petiției lui McDuff.

Curtea Districtului Western a respins eliberarea *habeas corpus* pe 15 octombrie 1998, acordând statului dreptul la judecată rapidă și suspendând execuția. Curtea a reprogramat, de asemenea, execuția lui McDuff pentru 17 noiembrie 1998.

McDuff a formulat apel pe 23 octombrie și, trei zile mai târziu, Curtea Districtului Western a respins cererea lui McDuff de autorizare a dreptului de apel. Apelul său către Curtea de Apeluri SUA a celui de-al Cincilea Circuit a fost respins, iar Curtea Supremă a respins ultimul său apel pentru amânarea execuției, pe 16 noiembrie 1998.

O persoană familiarizată cu rutina execuțiilor prin injecție letală este directorul adjunct responsabil cu execuțiile în Texas, Neil Hodges. Vorbind despre realitatea acestei metode de execuție judiciară, el spune: „Oamenii cred că e lipsită de durere și chestii de-astea. Nu e! În principiu, ei [condamnații] suferă

destul de mult. Sunt oarecum paralizați, dar pot auzi. Se îneacă în propriile fluide și se sufocă, de fapt.

Da, avem probleme. Uneori, omul nu vrea să urce pe masă. Dar avem cel mai mare gardian din Texas aici. Îi urcă pe masă fără probleme. Sunt legați în câteva secunde. Nici o problemă. Ajung pe masa aia nenorocită și primesc suc de noapte bună, indiferent dacă le place sau nu."

Pe 17 noiembrie 1998, un grup numeros de reporteri se afla în fața închisorii Walls din Huntsville, Texas, în zona rezervată presei. Walls este cea mai veche închisoare din Texas; găzduiește și camera morții. Potrivit perfect ocaziei, un singur nor uriaș, negru, plutea deasupra închisorii. Lângă o masă de picnic din beton, o junglă de trepiede ale fotografiilor părea un grup de struți. Un vânt slab, aproape compătimitor, flutura benzile galbene de limitare a accesului ale poliției. Nici un ziarist nu a văzut nici măcar un protestatar împotriva pedepsei cu moartea.

Mai devreme în acea zi, deținutul 999055, Kenneth McDuff, fusese luat din celula sa din Unitatea Ellis, și transportat 25 de kilometri până la Walls. Chiar și pentru un ucigaș ca McDuff, prima imagine a casei morții a fost ca un duș rece. Mașina care l-a adus la ultima sa destinație a oprit în fața porților cu sârmă ghimpată cu lame care sclipeau în soarele Texasului. Încătușat la mâini și picioare, a fost condus prin două uși de oțel. Pe stânga era un rând de celule; el a fost dus în cea de-a doua, mobilată doar cu un pat, o măsuță și un scaun. Lenjeria de pat era imaculată, la fel ca și pereții albi. Lângă celula lui McDuff era o celulă „strict noncontact". Ușa era acoperită cu o plasă fină de oțel, vopsită în negru. Era destinată deținuților care voiau să dea instrucțiuni unui avocat.

Pe coridor, în dreapta lui, mai era o masă de lemn cu două scaune. Pe masă, McDuff a observat o Biblie și un telefon. Nici o scrumieră, pentru că fumatul era interzis.

Injectia letală a fost introdusă ca metodă de execuție în 1977, în Oklahoma și Texas. Primul prizonier executat astfel a fost Charlie Brooks, 43 de ani, condamnat la moarte pentru

participarea la uciderea unui vânzător de mașini uzate din Fort Worth, în 1971. Brooks a renunțat în cele din urmă la apelurile sale împotriva pedepsei capitale și a murit în închisoarea Huntsville pe 7 decembrie 1982.

Practica administrării unei injecții pacienților din spitale, pentru a-i seda înaintea intrării în sala de operație, înaintea anesteziei generale, este o procedură obișnuită. Relaxează pacientul și elimină tensiunea. Acest concept le-a oferit multe avantaje celor responsabili cu trimiterea la moarte a deținuților condamnați. Substanțele erau deja disponibile și deloc costisitoare. Exista și o dimensiune umană suplimentară în ideea că injecția letală era o procedură clinică, executată într-un mediu potrivit. Gata cu lațurile îngrozitoare, amenințătorul scaun electric cu toate cablurile sale, cască de piele și masca morții! Gata cu înfiorătoarea cameră de gazare, cu pereții ei verzi grețoși și nebunia de bare, tuburi și legături. În cazul unui amestec letal de medicamente, deținutul condamnat era adus dintr-o celulă provizorie pentru a fi legat de un pat de spital și injectat intravenos.

Și autoritățile statului au avut de câștigat. Toată ideea avea să placă atât presei, cât și publicului, căci execuția nu putea fi mai umană. O echipă de paramedici introducea acul în brațul victimei, iar un doctor supraveghea procedura, ca în cazul oricărei execuții, pentru a constata decesul.

Addie McDuff a ajuns prea târziu pentru a-și mai vedea fiul în ultima sa zi, iar lui nu i-a fost permis nici un privilegiu special cu excepția alegerii ultimei mese, care a constat în două antricoate, cinci ouă prăjite, legume, cartofi prăjiți, prăjitură de cocos și o Coca-Cola. După ce a terminat de mâncat, a reflectat la sfârșitul apropiat, despre care credea că va fi nedureros, dar nu știa că urma să fie injectat cu o combinație de trei medicamente, toate acide, cu un pH mai mare de 6, care avea să ardă atât de tare încât urma să se simtă de parcă ar fi fost injectat cu foc.

La ora 17:58, directorul închisorii a fost înștiințat că ultima cerere a lui McDuff de amânare a execuției fusese respinsă de

Curtea Supremă, iar martorii au început să intre pe poarta închisorii, urmând a fi escortați spre Casa Morții. Probabil că au observat cearșafurile trase peste gratiile de oțel, ascunzând dricul care aștepta cadavrul. După ce au fost percheziționați corporal pentru a nu ascunde arme sau camere foto, au fost conduși spre încăperea destinată publicului, care era despărțită de masa de execuție printr-o fereastră cu draperiile trase.

La 17:44, criminalului i-a fost administrată o injecție preliminară de 8 ml de penthotal de sodiu 2%. Așteptând în tăcere, într-o încăpere alăturată, era echipa de extragere din celulă, în echipament de protecție și înarmată cu gaz paralizant pentru eventualitatea în care McDuff ar fi creat probleme. Nu fusese niciodată nevoie de abilitățile lor speciale la vreo execuție în Texas.

La 18:08, McDuff a fost invitat afară din celulă. S-a supus și nici un gardian nu l-a atins în timp ce el a făcut cei câțiva pași pentru a ieși pe ușa care se deschisese în fața lui. S-a oprit un moment când a văzut patul de spital cu salteaua și cearșaful albe. Două suporturi pentru brațe erau trase în afară și a văzut curelele de piele maro atârând, cu câte un ofițer de fiecare parte.

La 19:08, McDuff a fost legat de pat, iar paramedicii i-au introdus două ace de 16 și catetere în ambele brațe. Acestea erau conectate prin tuburi flexibile până în locul unde se afla călăul, care era ascuns vederii condamnatului. Doctorul i-a atașat pe piept și un senzor cardiac și un stetoscop.

Draperiile au fost trase în lateral, iar directorul Jim Willett l-a întrebat pe McDuff dacă mai avea ceva de spus, indicându-i să vorbească în microfonul de deasupra capului. McDuff a răspuns simplu: „Sunt gata să fiu eliberat. Eliberați - mă.” în camera publicului, Parnell McNamara și-a pus încet mâna pe umărul lui Jack Brand, în vârstă de 74 de ani.

—Aștept momentul ăsta de 32 de ani, a spus tatăl lui Robert Brand, ucis de McDuff în 1966.

— Sunteți bine? l-a întrebat încet Parnell.

— Simt că mi-au fost luați 32 de ani din viață, a răspuns bătrânul.

McDuff a părut speriat când, în următoarele zece secunde, i s-a administrat o injecție de tiopental sodic, un anestezic rapid, care își face efectul în zece secunde.

Probabil că a simțit o ușoară presiune, iar brațul a început să-l doară. Apoi, o amețelă.

După un minut au urmat 15 ml de soluție salină, pentru a ușura administrarea a 50 mg/ 50 ml de bromură de pancuroniu. Pavulon¹⁰ este un relaxant muscular obținut din curara, care paralizează funcția respiratorie și provoacă pierderea cunoștinței în aproximativ zece secunde.

McDuff a simțit presiune în piept. Era o senzație de sufocare, care l-a făcut să încerce de câteva ori să tragă aer în piept. Era amețit și hiperventilat; inima îi bătea din ce în ce mai repede, pe măsură ce întregul său sistem nervos era atacat. Acest fenomen este numit „sindrom de stres”, o caracteristică comună a primelor stadii ale morții.

Pe măsură ce otrava îi pătrundea în corp, McDuff a intrat în stadiul al doilea al morții. Incapabil să respire și să se miște, putea însă vedea și auzi. Era paralizat și nu putea înghiți: o stare care îi face pe mulți martori să creadă că a survenit decesul. McDuff era încă în viață, dar sistemul său nervos central începea să intre în colaps. Ochii i s-au dilatat iar părul de pe piele s-a ridicat drept, în timp ce i s-au mai injectat 15 ml de soluție salină și, în sfârșit, o doză masivă de clorură de potasiu (1,50-2,70 ml/kg). Injectat intravenos în doze mari, acest medicament provoacă dureri și senzații de arsură, pentru că este o sare naturală care perturbă instantaneu echilibrul chimic al sângelui. Provoacă contracții extreme ale mușchilor, iar în clipa în care ajunge la mușchiul inimii, o face să înceteze să mai bată. McDuff era sedat de tiopental și nu putea inspira din cauza Pavulonului, așa că era incapabil fizic să urle de durere când i s-a injectat potasiul, provocându-i inimii o crampă extrem de dureroasă.

A urmat o așteptare de două minute, timp în care medicii l-au examinat pe McDuff și i-au constatat decesul. Draperiile au

fost trase din nou, pentru ca martorii să poată vedea cadavrul. Doamna Brenda Soloman, mama uneia dintre victimele lui McDuff, a spus:

—Parcă e Diavolul. Se duce unde trebuie să se ducă. Mă simt fericită... Mă simt extraordinar.

Costul medicamentelor administrate pentru a-i lua viața lui McDuff a fost de 86,08 de dolari.

„Ce e trist legat de acest caz este că, dacă a țipat Colleen și cineva a auzit-o, aceea a fost mama lui McDuff. Putea să o audă, pentru că locuiește la doar câteva sute de metri", a comentat detectivul Tim Steglich.

Documentarea vieții și a crimelor lui Kenneth Allen McDuff a inclus interviuri cu mama lui, Addie, cu profesorii săi și cu câțiva locuitori din Rosebud care cunoscuseră bine familia McDuff. Am vorbit cu șeriful districtului Falls, Larry Pamplin; cu complicele lui McDuff, Roy Dale Green, care trăiește acum într-o cocioabă plină de purici din Marlin; cu polițiștii din US Marshal's Service, Mike și Parnell McNamara; cu procurorul Bill Johnston și cu Tim Steglich. Documentarea trecutului său a inclus o vizită, în compania lui Tim Steglich, la locul izolat în care McDuff a omorât-o pe Colleen Reed. „În creierii nopții trebuie să fi fost un loc îngrozitor în care să mori", a constatat procurorul William „Bill" Johnston, cu ochii înlăcrimați.

Familia McDuff este o familie dură, cu o reputație pe măsură. „Mama Pistol", Addie McDuff, nu a dat niciodată un interviu și chiar a refuzat să vorbească cu polițiștii, dar a făcut o excepție vorbind cu mine. Are o asemenea reputație în mânuirea armei, încât polițistul din Waco s-a oferit să mă supravegheze din afara fermei ei izolate din Belton și a așteptat până am ieșit teafăr și nevătămat. Deși mă așteptam la ostilitate, o femeie fragilă, confuză, și-a făcut apariția în ușă, întâmpinându-mă cu tradiționala precauție texană.

Addie este o mamă protectoare, în ciuda faptelor fiului său. La o cafea - și și-a cerut scuza că nu are ceai - mi-a explicat că unul dintre fiii ei a fost împușcat mortal, pentru că se culcase cu nevasta altui bărbat, și că o fiică îi murise într-un accident de

mașină. Domnul McDuff era îngropat de mult, iar ea nu mai avea acum pe nimeni, cu excepția unei nepoate. Addie se pregătea să vândă și să se mute la ea.

Am întrebat-o cum se alesese cu numele „Mama Pistol”. A zâmbit. „Rosebud era un loc în care viața era grea în vremurile alea”, a spus ea cu o voce spartă. „Șoferul unui autobuz școlar l-a amenințat pe Ken că îl dă jos deoarece se duseseră toți banii din încasări. Era întuneric și nici un băiat de-al meu nu avea să meargă tot drumu' ăla până acasă. Așa că a doua zi i-am făcut o vizită la garaj și am scos pistolul. l- am spus că data viitoare avea să fie ultima.” Apoi a chicotit: „Nimeni nu ne-a mai vorbit de sus vreodată după aia”.

A început să scormonească prin cutii de carton cu amintiri, căutând acte și poze ale lui Ken de când era mic, dar a găsit foarte puține lucruri. Le distrusese pe toate în urmă cu ani buni.

A doua oprire a fost chiar Rosebud. O așezare prăfuită care, la doar un pic peste 1 000 de locuitori, are pretenția să fie numită oraș. Main Street este aproape tot timpul pustie, chiar și în weekend. În timpul unui „grătar texan”, un ospăț de după-amiază, administratorul orașului, un ziarist, mai mulți localnici și șeful de 70 de ani al poliției și l-au reamintit pe tânărul Ken McDuff. Evident, fuseseră terorizați de el în zilele acelea, un sentiment confirmat și de șeriful districtului Falls, Larry Pamplin, al cărui tată fusese șerif înaintea lui. Arătându-mi împrejurimile din SUV-ul de poliție nemarcat și încercat de vremuri, plin de puști și pistoale, Larry mi-a povestit că McDuff și fratele său mai mare, John, fuseseră unii dintre cei mai răi huligani pe care îi văzuse vreodată. Larry Pamplin a fost între timp eliberat din funcție după ce a fost acuzat de agresiune în formă agravantă, abuz în serviciu și fraudă. Se dovedise că delapidase fondurile destinate hranei deținuților, păstrând pentru sine o sumă importantă.

Întâlnirea cu mama Regeniei Moore într-un motel din Waco s-a dovedit o experiență agonizantă. Acum este o epavă din punctul de vedere al sănătății mintale care, timp de câțiva ani, a bătut drumurile pietruite din Waco cu o cazma, în căutarea

trupului fiicei dispărute. „Nu-i doresc răul lui McDuff, a suspinat ea, „nu vreau decât să o înmormântez creștinește, la fel cum o să vrea și Addie McDuff să facă cu fiul ei.” Dorința i-a fost îndeplinită.

În sfârșit, a sosit mult anticipata întâlnire cu Kenneth McDuff, pe Coridorul Morții, Unitatea Ellis, Texas. În viață, era un bărbat înalt, bine făcut, cu părul negru, unsuros. Afișând permanent un surâs zeflemitor, s-a plâns o oră de nedreptățile comise de sistemul juridic și penal. S-a plâns de cele mai neimportante chestiuni ale cazului său, însă, ipocrit până la capăt, a recunoscut toate crimele care i se atribuiau, refuzând să spună unde își îngropase victimele dacă nu i se plătea o răscumpărare consistentă.

„Nu cred că statul texan mă va lăsa în viață, decât dacă vrea să trăiesc o viață lungă și să mor lent. Am diabet zaharat, deci, la un moment dat, o să am probleme serioase. Dar treaba e că vreau să fiu eu cel care decide când o să mor. Și o să fac asta când o să decid să renunț la apeluri. N-am fugit niciodată și nu o să le dau satisfacția să mă pună la pământ. Cred că am șanse mari ca amândouă condamnările mele să fie anulate.”

Întrebat de ce nu s-a așezat la casa lui și n-a început o relație stabilă cu o femeie, mi-a răspuns: „Sunt foarte bătrân și obosit. Voiam odată o nevastă și o familie, ca toți oamenii. Acum sunt ca un om în deșert, la mii de kilometri de apă, fără posibilitatea de a ajunge la apă, dar care continuă să meargă. Nu știu de ce mai merg. E vreun inter-instinct [sic] să continui să tânjești?

Acum, să vorbim despre bani! Ei bine, la asta sunt ca omul din deșert care a dat de aur și nu poate lua decât atât cât poate căra. Nu am nevoie decât de câteva mii de dolari, cum ar fi pentru cheltuielile de înmormântare și ca să mă întrețin cât mai am de trăit. O să cer oricui 700 de dolari per cadavru. Îi poți trimite prin mandat internațional sau prin poștă, mi-e indiferent. Trimite-i în contul de deținut pe numele meu. Când se confirmă prima plată, vă dau ție și legii un cadavru. Așa nu-mi iau țeapă, știi.”

Aceasta este expresia răului pur!
*Acest capitol este bazat pe interviurile exclusive,
înregistrate video, dintre Christopher Berry-Dee și Kenneth Allen
McDuff, pe Coridorul Morții din Unitatea Ellis, Huntsville, Texas, în
1995, și pe o corespondență extinsă.*

**Kenneth Allen McDuff a fost executat
prin injecție letală în data de 17
noiembrie 1998, în Unitatea
Huntsville, din Huntsville, Texas,
(n.red.**

**)DOUGLAS DANIEL CLARK 8B CAROL MARY BUNDY
- SUA**

„Eram un tip arătos, știi?
Da' uite ce mi-au făcut! Îmi cade păru', mi s-au cariat dinții și tot
vor să mă omoare. Toți tre' să murim, dracului. Am trăit mai mult
decât judecătoru' și decât procuroru'; doar că o să omoare un
om nevinovat.”

DOUGLAS CLARK CĂTRE

AUTOR, ÎN ÎNCHISOAREA STATALĂ SAN QUENTIN, 1995

O mică bucată de metal galben găsită într-o moară din
Carolina de Nord în 1849, a precipitat Goana după Aur. În acel
moment, San Francisco avea 459 de locuitori - la sfârșitul anului
următor, populația se apropia de 25 000.

„Forty-Niners” (căutătorii de aur), numiți după anul 1849
când au ajuns acolo, veneau din toată lumea. Erau visători,
escroci, aventurieri, tineri și bătrâni, dar toți veneau cu singura
ambitie de a da lovitura. Aurul era pretutindeni, iar străzile
orașelor precum Columbia, Sierra City, Hangtown și bijuteria
coroanei, San Francisco, erau literalmente pavate cu aur.

Nu numai viața era grea și se scurgea repede, ci și justiția.
Minerii, târfele și cărciumarii erau o adunătură brutală. Se
dădeau lupte legate de revendicarea minelor și lupte între femei.
Furtul era o cale mult mai ușoară de a obține mult căutatul,

prețiosul aur, decât munca din zori și până noaptea, spălând nisipul din albia râurilor. Participanții la Goana după Aur beau din greu și pariau nechibzuit; se mai și omorau între ei.

Când California a devenit stat, în 1850, avea nevoie de o închisoare, așa că s-a construit San Quentin. Dacă mergi spre nord pe Autostrada US 101, de la podul Golden Gate până la Interstatala 580, San Quentin apare ca o construcție masivă de beton, pe un teren de 30 de acri.

Numită inițial Point Quentin, zona izolată a fost botezată după o căpetenie indiană care a câștigat o bătălie împotriva soldaților mexicani, în 1824. Cu ziduri scunde, cu contraforturi și un acoperiș roșu, aceasta este o catedrală corecțională, așezată în câmpiile verzi care se revarsă în nordul golfului San Francisco.

Departamentul Corecțional California are un buget operațional anual de peste 3,4 miliarde de dolari, cu aproximativ 124 000 de deținuți înregistrați în orice moment. San Quentin - numită și „SQ” - este nu doar cea mai cunoscută închisoare din California, ci, fără îndoială, cea mai dură din țară. Găzduiește Coridorul Morții pentru California, unde, în orice moment, își pot aștepta execuția până la 500 de oameni. În zilele noastre, într-un pas către metode mai umane de execuție, moartea este administrată prin injecție letală. Douglas Daniel Clark este unul dintre acești deținuți de pe Coridorul Morții. Statul cheltuie 50 de dolari pe zi pentru a-l ține sănătos și în formă în vederea execuției.

De la poarta „SQ” până la galeria amenințătoare de la intrare sunt 500 de metri. Odată ce treci de această intrare, la doar zece metri mai înainte pe coridor, este o cameră de interogatorii. De partea cealaltă, te întâmpină o zonă sigură și o tiradă de obscenități a lui Clark, care este ancorat cu lanțuri de zid. Este încătușat și la picioare cu un lanț de oțel, iar mâinile îi sunt prinse cu câtușe de centură.

Uitați de doctorul Hannibal Lecter; Clark pare întruchiparea răului și nu joacă nici un rol. Ochii albaștri sunt sălbatici și demonici. Părul îi stă vâlvoi și a albit înainte de vreme. Dar gura îi este atât de plină, în toate sensurile! Dinții din ea sunt

putreziți, iar el scuipă un șuvoi continuu de mizerie veninoasă. Însoțit de gardieni, se împleticește înainte pentru a-și întâmpina vizitatorul, cu o ură intimidantă emanând din fiecare centimetru al staturii sale puternice, de 1,80 metri. Poartă bluza gri a închisorii și niște pantaloni largi, iar pe cap are o șapcă pusă strâmb. Transpiră abundent.

Oricât de respingător ar fi, aspectul și limbajul obscen nu fac pe nimeni criminal și, pe măsură ce s-a derulat, povestea lui Clark avea să se dovedească un film polițist captivant. Mai mult, viața lui chiar ar putea fi un monument al protestelor din frustrare ale unui om nevinovat.

În vara lui 1980, o serie de crime îngrozitoare au zguduit Hollywoodul. Toate victimele erau prostituate, vânzând sex pe bani pe renumitul Sunset Boulevard. Acest lucru a făcut ca presa să-l numească pe încă necunoscutul criminal în serie „The Sunset Slayer”¹¹. Actorii principali în acest dans al morții au fost Carol Mary Bundy, Douglas Daniel Clark și John „Jack” Robert Murray.

Carol Bundy (nici o legătură cu criminalul în serie Ted Bundy) este scundă și neatrăgătoare. Mama ei, Gladys, era parțial amerindiană Algonquin, iar tatăl, Charles Peters, un canadian francez cu o constituție ce ar putea fi descrisă drept dolofană. Carol a remarcat la un moment dat că „era o versiune a mea masculină, cu chelie. Avea ochi albaștri, o înfățișare plăcută și o personalitate explozivă. A fost un tată bun. Mă adora pentru că eram deșteaptă.”

Născută în 1943, Carol a fost al doilea copil dintre cei trei ai familiei sale, care a locuit în mai multe orașe din SUA. Spune că a fost la 23 de școli diferite până în clasa a IX-a. Până la 11 ani, începuse deja să fure din magazine și bani de la părinți și de la vecini.

Gladys Peters a murit în urma unei crize cardiace într-o zi de duminică, pe 10 iunie 1957. Carol spune că în noaptea următoare era în pat cu tatăl ei, care „mi-a făcut sex oral și a abuzat-o sexual pe sora mea de 11 ani”. Într-o noapte, chiar înainte să împlinească 16 ani, a fost trimisă de tatăl ei la magazin, să cumpere diverse provizii. Când a ajuns acasă,

susține că a găsit „sânge peste tot și o pușcă pe un scaun”. Spune că tatăl ei, care se recăsătorise, nu mai suporta viața și plănuise să comită o crimă. „De-aia m-a trimis la magazin. Urma să-și omoare noua nevastă cât timp eram eu plecată, apoi și pe mine, când mă întorceam.” Din câte se pare, planul s-a întors literalmente împotriva lui, când el și soția sa au început să se lupte pentru pușcă, iar aceasta s-a descărcat, spulberându-i degetul mare.

După acest incident, mama vitregă a lui Carol a aranjat ca toți copiii să fie duși la un orfelinat. A fost un aranjament temporar, pentru că apoi au fost trimiși în Indiana, la un unchi. Doi ani mai târziu, Charles Peters s-a spânzurat. Avea 52 de ani.

Carol s-a căsătorit în 1960 cu un proxenet de 33 de ani, pe care îl cunoștea de două săptămâni. A durat doar 6 luni, până când Carol a plecat pentru că soțul ei voia ca ea să facă sex cu prietenii lui. Nu era pregătită să tolereze un astfel de tratament, deși ulterior le-a spus psihiatrilor că făcuse sex pe bani înainte de a se căsători și a mai spus și că fusese prostituată în Portland, Oregon, la mijlocul anilor 1960.

După divorț, Carol spune că a încercat să-și pună ordine în viață și s-a înscris la Santa Monica City College, unde a studiat pentru a deveni asistentă medicală. Din păcate, facultatea nu poate confirma afirmația ei că ar fi absolvit în 1968.

În anul următor s-a măritat cu un infirmier pe nume Grant Bundy. Această căsnicie a durat 11 ani, iar cuplul a avut doi băieți. Dar Grant bătea femeile și arhiva tribunalului arată că, în ianuarie 1979, Carol s-a refugiat într-un adăpost pentru femeile bătute, apoi l-a părăsit și a intrat în sistemul de asistență socială. A avut două tentative de sinucidere. După ce s-a angajat ca asistentă medicală licențiată la Valley Medical Centre din Los Angeles, Carol, acum supraponderală, s-a mutat cu cei doi copii ai săi în Valerio Gardens, un bloc de apartamente din Van Nuys, administrat de Jack Murray.

John „Jack” Murray - pe numele complet John Robert Murray - era un australian de 41 de ani care locuia cu soția și cei doi copii ai săi. Avea o reputație de Don Juan și, în foarte scurt timp, el și

Carol erau în toiul unei aventuri. Recent divorțată de al doilea soț, căruia îi spunea „un poponar homosexual urlător”, Bundy a primit jumătate din suma încasată în urma vânzării fostei sale case. Era o sumă substanțială, iar calicul Murray, ca să-i dăm un nume mai potrivit, a aflat de mica avere a lui Carol.

Debordând de iubire, de grijă și de atenție pentru ea, Murray a încurajat-o să-și verifice vederea la un oftalmolog. Avea probleme mari, încât a fost declarată oarbă și în consecință eligibilă pentru un ajutor lunar de dizabilitate plătit de asistența socială.

Murray nu era cunoscut ca fiind vreun filantrop, ori vreun personaj caritabil, pentru că își păcălea prietenii pentru bani și își înșela frecvent soția. La un moment dat, a fost prins furând bani de la un teledon caritabil în care fusese implicat și, fără îndoială, ajutorul social al lui Bundy și-a făcut drum tot în buzunarele lui Murray.

Când a aflat în cele din urmă de contul bancar considerabil al lui Carol, relația și-a schimbat direcția, devenind una de prostituată-client, dar în sens invers. Acum îndrăgostită complet de Murray, Carol a început să-l plătească pentru sex și, la sfârșitul anului, el o lăsase fără 18 000 de dolari, pe motiv că avea nevoie de bani pentru operația imaginară de cancer a soției sale. În realitate, a folosit jumătate din bani pentru a-și plăti restanțele pentru duba sa Chevrolet, mașină pe care o folosea frecvent pe post de cuib de nebunii. Cu restul banilor a recondiționat interiorul vehiculului.

Până la Crăciunul din 1979, Bundy era atât de obsedată de performanțele sado-sexuale ale lui Murray, încât a abordat-o pe soția acestuia oferindu-i 1 500 de dolari în schimbul soțului ei. Femeia, care nu bănuise nimic, a fost atât de furioasă, încât a insistat ca Bundy să plece din bloc, în timp ce Jack a încuviințat timid, ca să păstreze liniștea. Pentru el, era o problemă de economie la bani, căci soția sa îi gătea și îi spăla hainele, servicii pe care nu-și putea permite să le piardă. De asemenea, pur cinic, Carol nu era decât partenera lui sexuală servilă. Acum, că obținuse mare parte din banii ei, nu-i mai era de nici un folos.

Totuși a ajutat-o să se mute într-un apartament de pe Lemona Avenue, Van Nuys, la vreo cinci kilometri se locuința lui.

Când s-a mutat pe Lemona Avenue, în mai 1980, Carol s-a simțit imediat atrasă de Shannon, fiica de 11 ani a unui vecin. Fata era bine dezvoltată fizic și mental, iar neobișnuitul cuplu a început o relație schimbând glume pentru adulți. Inevitabil, acest aranjament a căpătat o dimensiune sexuală, iar Bundy a încurajat-o pe minoră să treacă puntea dintre mângâierile blânde și lesbianism.

În ciuda aparentei despărțiri, Jack și Carol și-au continuat relația clandestină, dar într-o manieră mai puțin evidentă. Treptat, sexul a devenit din ce în ce mai deviant, iar cuplul a încercat să atragă alte fete tinere în relații sexuale în trei. Din fericire, acestea erau descurajate înfățișarea dezgustătoare a lui Bundy, care, acum complet demoralizată, și-a retras cei doi fii de la școală și i-a trimis în Vestul Mijlociu, la părinții tatălui lor.

Carol Bundy, cățeaua aia pe jumătate oarbă?
Și-a abandonat copiii și i-a trimis pachet în lad.

DOUGLAS CLARK ÎN TIMPUL INTERVIULUI DIN ÎNCHISOAREA DE STAT SAN QUENTIN Douglas Clark s-a născut ca Daniel Clark, în 1948, în Pennsylvania, unde tatăl său, Franklyn, aflat în Marina Militară, avea garnizoana. A fost al treilea fiu din cinci copii, în clasa a III-a, s-a hotărât că vrea să fie numit Doug în loc de Daniel. Familia s-a mutat constant, din Pennsylvania în Seattle, în Berkley și Japonia. În 1958, Franklyn s-a retras din Marină cu gradul de locotenent-comandor. În 1959 s-a mutat cu soția Blanch și copiii lor, Frank Jr., Carol Anne, Doug și Jon Ronlyn, în Kwajalein, un atol din Insulele Marshall, unde a ocupat o poziție civilă conducând departamentul de aprovizionare al Companiei de Transport Texas. Blanch era controlor radio.

Și-au petrecut doi ani în Kwajalein, ducând o viață de privilegii coloniale, într-un complex rezidențial construit special pentru numeroasele familii americane care trăiau în atol. Când au revenit în America, au locuit în Berkley pentru o perioadă scurtă, înainte de a se muta în India. Familia Clark trăia într-o

manieră rezervată, în Statele Unite, doar celor foarte bogați, cu un număr de servitori care îi serveau îndatoritori pe cei doi părinți și pe copii deopotrivă.

Alți americani care locuiau în zonă i-au descris pe cei din familia Clark ca pe niște oameni plăcuți și discreți. Cât despre Doug, nimeni nu și-a putut aminti vreo problemă evidentă de comportament, deși aflaseră că, dacă Doug dădea vreodată de bucluc din cauza obișnuirilor năzbătii copilărești, tatăl lui îi sărea în apărare agresiv, refuzând să accepte responsabilitatea fiului său pentru propriul comportament.

Ulterior, și Walter, și Doug au fost trimiși la Ecolat, Școala Internațională din Geneva la care merg copiii diplomaților ONU, ai vedetelor internaționale și ai familiilor regale europene și din Orientul Mijlociu. Spre deosebire de fratele său, Walt, popular și extravertit, Doug era considerat ursuz și arogant și își făcuse puțini prieteni. Nu se descurca prea bine la cursuri, pentru că nu-l interesa să-și facă treaba și să termine lucrările. Doug Clark susține că și-a dezvoltat preferințele pentru perversiunile sexuale în timp ce trăia la Geneva. A fost și exmatriculat din Ecolat pe acest motiv.

La 16 ani, după ce a plecat din Geneva, Doug a fost trimis la Academia Militară Culver din Indiana. Frank Jr. și Carol Ann plecaseră deja de acasă în acel moment, iar Walt a fost trimis la o școală cu internat din Arizona; Jon Ronlyn i s-a alăturat ulterior acolo. Părinții lui Doug au continuat să se mute în jurul lumii: mai întâi în Venezuela, apoi la Perth, în vestul Australiei.

Deși inteligent, Doug Clark s-a mulțumit să treacă prin școală cu minimum de efort. S-a implicat în câteva activități sportive și a cântat la saxofon în fanfară. În cei trei ani petrecuți la academie nu a avut nici un prieten apropiat. În schimb, s-a alăturat unui grup de puști care-i împărtășeau ura față de autoritate și aveau o atitudine evidentă de „mă doare-n cur”. Se lăuda cu bunăstarea familiei sale și cu cuceririle sexuale, fără să bage de seamă că-i agasa ori plictisea pe amicii săi. Faptul că majoritatea colegilor refuzau să aibă de-a face cu el și adesea evitau cu totul contactul nu părea să-l deranjeze absolut deloc.

Comportamentul și atitudinea lui Doug au dus la multe întâlniri cu terapeutul școlii, colonelul Gleeson. În ciuda faptului că Gleeson a trimis multe scrisori în care informa familia Clark despre proasta conduită a fiului lor, aceștia nu au arătat nici un interes. În perioada cât a fost acolo, Doug a fost vizitat o singură dată de mama lui. Singura vizită a tatălui său a fost când puștiul era în vacanță.

Ca majoritatea adolescenților, Doug și colegii săi erau obsedați de fetele de vârsta lor și de fanteziile sexuale, dar pentru Doug erau mai mult decât o fantezie. Aducea adesea câte o fată în cameră, unde îi înregistra gemetele de plăcere în timp ce făcea sex cu ea. Apoi reda casetele pentru colegi, bucurându-se că-i face să fie invidioși.

La 17 ani, Doug a spus că și-a cunoscut marea dragoste la un dans, unde a luat-o de lângă un alt băiat. În ciuda afirmațiilor că era îndrăgostit de Bobbi, făcea poze în timp ce făceau sex și le împărțea prin școală, bucurându-se de notorietatea pe care i-o aduceau.

În 1967, la 19 ani, Clark a absolvit Culver și a plecat să locuiască cu părinții, care acum se pensionaseră și trăiau în Yosemite. Când a fost recrutat, s-a înscris în Forțele Aeriene, în serviciul de informații radio, pentru a se asigura că nu va sfârși pe front, în Războiul din Vietnam. A mers mai întâi în Texas, apoi în Anchorage, Alaska, unde a primit sarcina de a decoda mesajele rușilor.

Disciplina militară din Anchorage i-a reamintit de Culver și a urât pedepsele primite din partea ofițerilor superiori; dar viața orașului compensa. Își petrecea mai tot timpul prin numeroasele baruri unde își hrănea orgoliul de mascul plecând în fiecare seară cu o altă dansatoare la braț. Înainte să i se termine stagiul, Douglas Clark a părăsit Forțele Aeriene, fiind lăsat la vatră cu onoruri, o Medalie pentru Serviciu de Apărare Națională și beneficiile intacte. Care au fost evenimentele care au dus la acest deznodământ nu se știe, pentru că povestea este diferită de fiecare dată când o spune, iar Forțele Aeriene nu dezvăluie nici o informație. Doug susține că a fost martorul uciderii unui

bărbat de culoare de către un alb și că a fugit când a fost chemat la interogatoriu.

Cu peste 5 000 de dolari în buzunar, Doug plănuia să meargă cu mașina din Alaska până la granița cu Mexic, dar s-a oprit când a ajuns în Van Nuys, Los Angeles, unde s-a mutat cu sora lui, Carol Ann, care locuia cu soțul ei abuziv.

La 24 de ani a cunoscut-o într-un bar din nordul Hollywoodului pe Beverley, 27 de ani, cu care s-a însurat mai târziu. Blondă și masivă, femeia se vedea grasă și urâtă, dar a crezut că Doug, cu visurile și ambițiile lui mari, avea să o încurajeze întotdeauna.

Au cumpărat o afacere de captonare a mașinilor, pe care a condus-o Doug, în timp ce Beverley avea o slujbă și, în weekenduri, ținea contabilitatea. Doug insista că el era cel inteligent, nu ea, și refuza să asculte orice sfat îi dădea legat de afacere. De câte ori începea să le meargă bine financiar, Doug strica rapid lucrurile. În timpul anilor 1970, firma a început să se clatine, așa că au vândut-o. Pentru a-și plăti datoriile, Doug s-a angajat la o benzinărie și ca agent de securitate, apoi a început să cumpere bunuri la licitații și să le revândă în târgurile de vechituri. Beverley avea sarcina de a încărca și descărca mașina, pentru că, în opinia lui, el era un vânzător mai bun decât ea.

Cu toate că Beverley nu a putut preciza ce a mers prost în căsnicia lor, a spus totuși că Doug era leneș. Nu i se părea că plăcerea lui de a-i purta lenjeria era mai neobișnuită decât dorința de a încerca schimbul de neveste sau sexul în trei.

Beverley a luat în greutate în timpul relației lor, așa că Doug petrecea acasă din ce în ce mai puțin timp, preferând să meargă în baruri. Potrivit spuselor lui Carol Ann, fratele ei bea foarte mult și devenea foarte nervos și anxios când se îmbăta. Beverley a negat asta, chiar dacă îl presase să se înscrie la Alcoolicii Anonimi ca o condiție pentru a rămâne împreună. El s-a ținut departe de alcool doi ani.

Doug era ambițios, dar nu-și putea asuma efortul necesar pentru a obține succesul pe care și-l dorea. A fost propunerea lui Beverley ca el să candideze la Primărie pentru un post de stagiar

la o centrală termică. El a fost de acord și chiar a făcut cursul de instruire.

În 1976, la patru ani de la căsătorie, Doug și Beverley s-au despărțit și ulterior au divorțat, cu toate că au rămas prieteni apropiați.

Douglas Clark a început să lucreze la fabrica de săpun Jergens în 1979. Principala sa îndatorire ca inginer era supravegherea cazanului. Deși nu se ridica la nivelul educației sale, se bucura de senzația de putere pe care i-o dădea controlul structurii înalte cât trei etaje.

În februarie 1980, Clark și-a incendiat mașina în fața fabricii, în timpul unui schimb de noapte, pentru a încasa banii din asigurare. Ulterior, i-a spus lui Carol Bundy că adevăratul motiv fusese distrugerea probelor.

Până să o cunoască pe Bundy, Clark căpătase chiar un talent de a se insinua în viețile femeilor grase, neatrăgătoare, care îi ofereau de bunăvoie și gratuit cazare, mâncare și bani, în schimbul atenției pe care o primeau de la el. Când cereau mai mult, le părăsea rapid și trecea la următorul suflet singur.

Imediat după Crăciunul din 1979, Carol Bundy, pe atunci în vârstă de 37 de ani, l-a cunoscut pe Doug Clark la clubul country Little Nashville, unde Murray cânta piese de-ale lui Tom Jones. Douglas Daniel Clark era inginer de meserie, dar un negustor cu maniere incredibil de șlefuite. Era și citit și îi plăcea să presare discuțiile cu citate din Shakespeare și expresii franțuzești. La 31 de ani, Clark era un bărbat arătos, cu un accent slab, ușor european, un dar care îi permitea să cucerească orice femeie voia. Era o lipitoare și un hedonist sexual care nu se bucura decât dacă avea mai multe amante nerăbdătoare să-și împartă casa cu el. Erau chiar momente în care era atât de solicitat, încât uita pur și simplu unde locuia.

Carol Bundy și Douglas Clark au petrecut împreună noaptea în care s-au întâlnit prima dată. Când a aflat că Doug avea probleme cu proprietara apartamentului în care stătea cu chirie, Carol i-a oferit un loc în casa ei. Pentru o scurtă perioadă, aranjamentul a fost reciproc satisfăcător. Pe scurt, Clark își

vindea trupul și făcea sex pentru un acoperiș deasupra capului. În cele din urmă, i-a pus în vedere că i-ar conveni mai mult bani contra sex. În timpul scurtei sale șederi în Lemona Avenue, Bundy i-a făcut cunoștință lui Clark cu partenera ei de jocuri sexuale, Shannon.

Proximitatea tentantă a tinerei versate sexual și încurajările lui Carol spre sexul în trei s-au dovedit irezistibile pentru Clark. Bundy l-a fotografiat simulând sexul cu copila machiată, o expunere care ulterior s-a dovedit a fi distrugătoare pentru el. În timpul unui interviu în închisoarea San Quentin, Clark a tunat și a fulgerat pe marginea subiectului, spunând: „Am făcut sex cu Bundy de vreo trei ori în toată relația, deși Carol spune altceva. Murray era iubita ei sado-maso. Ea și Jack au făcut sex cu puștoaica de 11 ani. El a încercat să o violeze oral și vaginal. Au încercat în mod repetat să o atragă pe colega mea de apartament, Nancy, în partide de sex în trei. Carol chiar a încercat să o atragă pe Nancy să încerce sex în trei cu Shannon! Le-a spus lui Nancy și lui Shannon să nu-mi spună că se străduia împreună cu Jack să facă sex cu ele, pentru că nu mi-ar fi plăcut că ea și iubitul ei și-o trăgeau cu una dintre prietenele mele.”

Prima crimă confirmată comisă de Sunset Slayer au fost dubla omucidere a Ginei Marano, 15 ani, și a Cynthiai Chandler, 16 ani. Trupurile dezbrăcate ale celor două frumoase adolescente au fost găsite pe o rampă a Autostrăzii Ventura de un măturător din Caltrans, joi, 12 iunie 1980. Legistul a stabilit că muriseră cu o zi înainte. Cynthia a fost ucisă de un singur glonț în ceafă, tras de o armă de calibru .25. Glonțul i-a rămas în creier, iar al doilea i-a străpuns plămânul, distrugându-i inima. S-a stabilit și că ambele focuri au fost trase de la mică distanță. Gina, de asemenea, a fost împușcată de două ori. Un glonț i-a intrat prin spatele urechii stângi, ieșind lângă sprânceana dreaptă, iar al doilea i-a trecut prin ceafă, ieșind prin spatele urechii stângi.

Sâmbătă, 14 iunie, înjur de ora 8 seara, o femeie a sunat la Divizia Nord-Est a Secției de Poliție Los Angeles, în Van Nuys. I-a spus unui detectiv că era de părere că iubitul ei e un criminal.

— Ce încerc să fac e să mă lămuresc dacă individul pe care îl cunosc, care întâmplător mi-e iubit, a făcut sau nu asta. El zice că a făcut-o. Numele meu e Betsy.

Mai târziu, în timpul aceleiași convorbiri, și-a schimbat numele în Claudia. Polițistul era nerăbdător să afle numele complet al așa-zisului ucigaș. Femeia a refuzat să divulge această informație vitală, dar, când a fost presată, a oferit câteva semnalmente:

—Are părul șaten și creț și ochi albaștri. Numele de botez e John și are 41 de ani. Am găsit o geantă la el în mașină, plină cu pățuri, prosoape de hârtie și cu hainele lui, toate pline de sânge.

Descrierea i se potrivea perfect lui Jack Murray, și nu lui Clark, care avea doar 37 de ani atunci. Acum pornită pe mărturisiri, femeia a adăugat:

—Zice că a tras de patru ori. De două ori în capul unei fete și că i-a spulberat efectiv capul. Un foc în capul și unul în pieptul celeilalte fete. A folosit un pistol de calibrul .25. Se potrivește cu ce aveți?

După ce a închis, un detectiv a scris pe caseta cu înregistrarea convorbirii: „Fie ucigașa, fie cineva care cunoaște ucigașul!”

În următoarele zile, anchetatorii au alcătuit o listă cu persoane care cumpăraseră pistoale de calibrul .25 în ultimele luni. A apărut și numele lui Carol Mary Bundy, care cumpărase două arme automate Raven de calibrul .25, în Van Nuys, vineri, 25 aprilie. De fapt, era singura femeie de pe listă. Magazinul de arme le-a dat polițiștilor adresa acesteia, numărul de înmatriculare al mașinii și numărul de asigurări sociale.

Ulterior, polițiștii au ales să ignore aceste informații cruciale, în ciuda recentului apel telefonic din partea unei femei care indica o conexiune cu două dintre crime. De ce s-a întâmplat asta exact va rămâne un mister încă multă vreme.

Între timp, sâmbătă, 22 iunie, Bundy s-a mutat pe Verdugo Avenue, în Burbank. Clark, printre alții, a ajutat-o să-și ducă mobila și lucrurile în partea cealaltă a orașului, în noua locuință, care se afla la doar o aruncătură de băț de locul lui de muncă de la fabrica de săpun Jergens.

A doua zi la ora 3:05 dimineața, un polițist din Burbank a găsit cadavrul complet îmbrăcat al unei prostituate pe nume Karen Jones, zăcând într-o rigolă pe o stradă rezidențială din apropierea studiourilor NBC din Hollywood. Fusese împușcată în tâmplă cu un pistol de calibru .25, iar semnele indicau că fusese aruncată dintr-un vehicul în mișcare. Testele balistice făcute pe glonțul extras din capul ei la autopsie au dovedit că fusese tras de aceeași armă folosită și în cazurile Chandler și Marano.

Mai târziu în aceeași dimineață și la doar câțiva kilometri depărtare, într-o parcare Sizzler Diner, poliția a găsit cadavrul decapitat al unei alte prostituate, Exxie Wilson. Corpul, care fusese ascuns în spatele unui tomberon, era dezbrăcat și zăcea într-o baltă de sânge închegat. Wilson și Jones aveau același proxenet, iar acesta le-a spus polițiștilor că le văzuse pe amândouă în viață cu puțin timp înainte de miezul nopții. Erau împreună.

În seara zilei de joi, 26 iunie, un localnic a parcat mașina în fața casei sale din Studio City și a observat un cufăr de lemn decorat care îi bloca accesul. „Am crezut că am dat peste vreo comoară”, le-a spus el ulterior polițiștilor, dar, când a deschis cufărul, omul a văzut cu groază că înăuntru era un cap de om, înfășurat într-un tricou și o pereche de blugi. La autopsie, s-a constatat că Exxie fusese împușcată cu un glonț calibrul .25, iar capul fusese spălat și machiat grosolan. Fusese refrigerat după decapitare, care avusese loc în timp ce Exxie era încă în viață. În gât, avea urme de ceea ce părea a fi lichid seminal. Glonțul extras se potrivea perfect

cu cele din cazurile Marano, Chandler și Wilson.

Duminică, 29 iunie, vânătorii de șerpi care căutau trofee într-o prăpastie pe dealurile din apropierea Bulevardului Foothill din Sylmar au descoperit trupul unei prostituate de 17 ani, pe

nume Marnette Corner. Parțial dezbrăcat și acoperit cu tufe, cadavrul, care se deshidratase și se mumificase în arșița verii, zăcea cu fața în jos. La autopsie s-a constatat că fusese împușcată de trei ori în piept cu un pistol de calibru .25, iar abdomenul fusese spintecat. Marnette fusese văzută ultima dată în viață pe 31 mai. Gloanțele se potriveau perfect cu cele din crimele precedente.

La acel moment, poliția deja luase urma cufărului de lemn până la un magazin Newberry's din Reseda, unde un vânzător și-a amintit că fusese cumpărat de o femeie supraponderală, care purta ochelari cu lentile groase și mănuși scurte, negre. Își amintea în mod special mănușile, pentru că fusese o zi foarte toridă. „Era bondoacă și cam urâtă”, le-a spus vânzătorul polițiștilor.

Indiciile care să poată duce la identificarea misterioasei informatoare numită „Claudia” începeau deja să se adune. Cinci prostituate fuseseră împușcate cu același pistol de calibrul .25, iar semnalmentele cumpărătoarei cufărului se potriveau cu cele ale lui Carol Bundy, singura femeie din toată California care deținea două pistoale Raven. Și totuși polițiștii nu făceau legătura.

Pe 29 iulie, starea mentală a lui Bundy a început să se deterioreze. L-a implorat pe Clark să o împuște. Când acesta a refuzat, a încercat să se sinucidă. A intrat în mașina ei Datsun și și-a injectat insulină și clordiazepoxid. Apoi a înghițit un pumn de somnifere. În ciuda cunoștințelor sale despre medicamente, obținute în urma experienței ca asistentă medicală, tentativa de suicid a eșuat, iar ea a fost găsită și dusă la spital.

A doua zi, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-l sune pe Jack Murray de pe patul de spital, să-l roage să o ia cu duba lui. Când s-au întâlnit, a văzut că el era însoțit de o femeie pe nume Nancy Smith. Carol s-a enervat atât de tare, încât a refuzat să urce în mașină și, fierbând de furie, a plecat acasă pe jos. Nimic din toate astea nu i-au împiedicat totuși pe ea și pe Murray să facă sex în trei cu Shannon, patru zile mai târziu.

Duminică, 3 august, Bundy a aranjat să se întâlnească iar cu iubitul ei în parcare clubului country Little Nashville. Coordonarea însă a lăsat de dorit, căci, în momentul când a ajuns la locul întâlnirii, l-a găsit pe Murray deja în duba sa, făcând sex cu o femeie pe nume Avril Roy-Smith. Carol a bătut în ușa și Avril a plecat.

Această întâlnire întâmplătoare cu încă o femeie a fost picătura care a umplut paharul. Bundy și Murray au plecat împreună de la club și au parcat la câteva străzi distanță, unde s-au pregătit să facă sex în spatele dubei. Murray s-a întins dezbrăcat pe burtă, în timp ce, ghemuită în spatele lui, Bundy i-a depărtat fesele și și-a vârât limba în anusul lui. În timp ce Murray gemea de plăcere, ea a dus mâna la cordonul din jurul taliei și a scos unul dintre pistoalele Raven automate. Cu limba încă între fesele lui Murray, i-a atins ceafa cu țeava armei. El a simțit oțelul rece și a înghețat o secundă, înainte ca ea să-i tragă un singur glonț în creier. I-a verificat pulsul și a observat că încă mai trăia, așa că a tras din nou. Inima lui a continuat să bată. Aruncând arma într-o parte, Bundy a scos din geantă un satâr, pe care i l-a înfipt de mai multe ori în spate. După o duzină de lovituri a murit, în sfârșit. Pentru a-și desăvârși opera, Bundy i-a spintecat apoi fesele și i-a mutilat anusul, după care l-a decapitat. Apoi a scotocit prin compartimentele dubei și a împrăștiat casete video și reviste porno pe lângă cadavru. Golind servieta lui Murray, a luat câteva fotografii Polaroid cu subiect sexual, cheile și arma lui, după care i-a pus capul într-o pungă de plastic. S-a întors apoi la mașina ei, care era încă în parcare clubului. Acum, în primele ore ale zilei de luni, 4 august, a mers până la o cabină telefonică și a sunat acasă, unde Clark dormea.

Doug Clark era în pat cu Nancy Smith când soneria stridentă l-a smuls din somnul adânc. „Carol șoptea la capătul celălalt al firului”, povestește el, și, în timp ce convorbirea continua, Nancy, care suferea de epilepsie, a făcut o criză. Doug i-a spus lui Bundy să tacă și să vină acasă, apoi a chemat o ambulanță. Când a ajuns Bundy, cinci minute mai târziu, paramedicii erau deja acolo. După plecarea ambulanței, Bundy l-

a luat pe Clark până la mașină, unde, pe scaunul din dreapta, se afla capul lui Murray în punga de plastic. Ciotul de gât ciopârțit și însângerat era expus, iar Clark s-a dat înapoi și a început să vomite. Mai întâi criza lui Nancy și acum asta - era deja prea mult -, dar apoi Bundy l-a întrebat calmă dacă vrea s-o ajute să curețe mizeria. Ca un idiot perfect, el a fost de acord, în ciuda faptului că programul său la Jergens începea într-o oră.

Au plecat în direcția fabricii, cu Bundy ținând în poală capul în punga de plastic. Când au trecut pe lângă o grămadă de moloz, ea a lăsat geamul și l-a aruncat afară. Capul lui Murray nu a mai fost găsit niciodată.

Trei zile mai târziu, pe 7 august, avidă de sex, Bundy a invitat-o la cină pe Tammy Spangler, una dintre fostele iubite ale lui Murray. Clark știa că încerca să inițieze o altă relație sexuală în trei și a refuzat. În orice caz, îi plăcea de Spangler, care era atrăgătoare, dar se și temea de starea mentală a lui Bundy. „Dacă a putut să-i facă ce-i făcuse lui Jack”, spune el, „ce dracu' ar fi putut face în continuare? Să se ocupe de capu' meu, de exemplu?”

După masă, Tammy a plecat la muncă, iar Bundy și Clark au rămas singuri. Așteptările ei sexuale rămăseseră nesatisfăcute, așa că l-a convins pe Doug să meargă în Hollywood și să caute o altă fată care să-i facă sex oral. Acesta avea să fie cadoul de la Bundy pentru ziua lui de naștere, iar el a fost de acord fără trageri de inimă.

Au mers pe Highland Avenue, unde au văzut o țintă potrivită. Prostituata a fost chemată și au încheiat târgul. Numele fetei era Cathy, dar, înainte de a lua banii, aceasta a spus: „Nu fac nimic cu nici o femeie”. l-au alungat temerea și s-a urcat în spate, urmată de Clark, care a lăsat spătarul scaunului aplecat peste volan. Acest lucru i-a permis lui Carol, care stătea în dreapta, să aibă o priveliște perfectă. A urmărit cu nesaț imaginea neclară prin lentilele ei groase. Clark descrie ce s-a întâmplat mai departe:

„Eu eram în stânga și Cathy era în dreapta mea; stătea răsucită, doar cu fesa stângă pe marginea banchetei. Mă lucra

cu gura și chestii de-astea. Atunci am observat-o pe Carol foindu-se pe locul ei. A început să se ridice și să-și întindă gâtul uitându-se în jurul mașinii, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă era cineva în apropiere. I-am văzut mâna întinzându-se pe după scaun, ca și cum ar fi vrut s-o pipăie pe Cathy. Apoi am văzut căcatul de armă. O secundă, am crezut că o să mă împuște, cum făcuse cu Murray. Dar Carol a pus pistolu' în ceafa târfei și a tras."

Glonțul a trecut prin capul prostituatei și l-a lovit pe Clark în partea de jos a abdomenului. Din fericire, era doar o rană superficială, dar tricoul său de muncă începuse să se îmbibe de sânge. „Eram șocat și m-am speriat rău”, povestește el. „Carol mi-a zis să conduc nenorocita de mașină, iar ea s-a urcat în spate, a rupt hainele de pe fata moartă și a abuzat-o sexual, în vremea asta bătând câmpii că era sigură că fetei moarte i-ar fi plăcut."

După ce au scăpat de cadavru, cei doi s-au întors în apartamentul lui Bundy, unde el și-a schimbat hainele murdare. Nu avea să le mai vadă până când nu va fi arestat.

Sâmbătă, 9 august, poliția Van Nuys a primit o plângere despre o dubă Chevrolet abandonată pe Barbara Ann Street. A fost menționat și un miros urât emanând din vehicul. În câteva minute, un echipaj de poliție a sosit la fața locului, iar unul dintre polițiști s-a uitat prin geamul dubei și a văzut un cadavru în spate. În timp ce zona era izolată, detectivul Roger Pida a urcat în vehicul pentru investigațiile preliminare și, printre actele împrăstiate peste tot, a găsit un portofel cu acte care identificau victima ca fiind John Robert Murray. Verificând în calculator, polițiștii au aflat că soția lui Murray raportase dispariția acestuia în urmă cu câteva zile, iar polițiștii au reușit să afle că Murray își petrecea mult timp cu o femeie pe nume Carol Mary Bundy.

A doua zi dimineață, doi detectivi au sunat la ușa apartamentului lui Bundy din Burbank. Aceasta i-a invitat înăuntru și i-a prezentat pe Clark și pe Tammy Spangler. Clark și Bundy au fost luați la secție pentru a răspunde la câteva

întrebări, în timp ce Spangler i-a urmat în mașina ei, pentru a-i duce înapoi acasă după interogatoriu.

La secția de poliție, cei doi au oferit alibiuri diferite pentru ora morții lui Murray. Clark a spus adevărul, în speță că Bundy venise târziu acasă în noaptea aceea. Într-o altă cameră de interogatoriu, Bundy a mințit, susținând că fusese acasă toată seara. A fost fermă, spunând că nu ieșise deloc, întrebată dacă deținea vreo armă de foc, Bundy a spus că vânduse recent două pistoale unui tip înalt, roșcat și cu o cicatrice. Singurul nume care i-a venit pe moment a fost Mike Hammer, ceea ce i-a amuzat pe polițiști. Atunci a început să ciripească Tammy Spangler. Aceasta le-a spus detectivilor că îl văzuse pe Murray cu o femeie pe nume Avril Roy-Smith în noaptea crimei. „Poate că ar fi mai bine să vorbiți cu ea”, le-a sugerat ea.

Fără vreo probă solidă care să-i ajute să o rețină pe Bundy, polițiștii le-au permis celor doi să plece, în timp ce ei au căutat-o pe Avril, care le-a dat un alibi verificabil pentru intervalul de timp din jurul morții lui Murray. Le-a spus și că, în momentul plecării ei, Jack Murray era în dubă, în viață. În timp ce se îndrepta spre clubul în care și-a petrecut următoarele trei ore bând cu prietenii, a văzut-o pe Carol Bundy urcând în duba lui Murray.

Polițiștii de la Omucideri erau acum foarte interesați de Bundy. A doua zi, în timp ce ei completau actele pentru mandatul de arestare, Bundy a plecat de la muncă, după ce le-a mărturisit colegelor de la spital că își omorâse și își decapitase iubitul. Le-a spus că se ducea acasă, ca să scape „de probe, înainte să vină Doug acasă”. Imediat după ce a plecat, unul dintre directorii spitalului a sunat disperat la poliție, raportând afirmațiile ciudate ale lui Bundy.

Pe drumul spre casă, Bundy a trecut să-l vadă pe Clark la fabrica de săpun. L-a rugat pe agentul de securitate de la poartă să-l cheme. Când a ieșit, i-a spus că le-a mărturisit totul polițiștilor. Clark s-a albit la față. „Pizdă nebună”, a izbucnit el, „pleacă, în puia mea, de lângă mine!”

După plecarea lui Bundy, Doug a fugit înapoi în fabrică, unde a încercat de mai multe ori să-l sune pe detectivul Pida,

care nu era la birou. „Bundy încerca să-mi pună mie în cârcă crimele”, a spus el de mai multe ori în timp ce își clama nevinovăția pentru crimele de pe Sunset, „și cine dracu' să creadă că o femeie e autoarea omorurilor ăloră? Și mai ascunsese și poze incriminatoare cu mine și Shannon. Șantaj. Da. Asta e!”

Imediat după 11 dimineața, Divizia Nord-Est a Secției de Poliție Los Angeles a primit un telefon de la o femeie - Carol Bundy - care a cerut să vorbească cu detectivii de la Omucideri. Când ofițerul James Kilgore a preluat apelul, femeia a spus:

—Cândva, mai demult, ați avut o serie de prostituate omorâte în Hollywood.

— Încă mai avem, a replicat Kilgore, fără să știe că Bundy înregistra convorbirea.

— Mai aveți un nume de cod pentru fata care își spunea Betsy/Claudia?

Kilgore i-a spus că nu era sigur.

— Bine, nu contează. Vreți să puneți azi mâna pe vinovat?

A vorbit despre crime, a spus că arma era un pistol automat de calibrul .25 și că bărbatul ei i-a spus că omorâse „peste 50 de oameni”. Apoi a spus că ea omorâse un bărbat pe nume Jack Murray și că fusese implicată în câteva dintre celelalte crime.

—Aia căreia i-a tăiat capul. Mă rog, m-am jucat și eu cu ea... și fata grasă [Karen Jones] de care a scăpat lângă studiourile NBC, am fost implicată în aia.

Kilgore a întrebat câte crime fuseseră.

— Probabil 12 sau 14 cu totul, a venit răspunsul. Da' nu am dovezi pentru toate. Doar pentru 8 sau 9.

— Și l-ai ajutat la unele dintre ele?

—Da, a spus Bundy. Adică am fost implicată pentru că mi-era o frică de moarte, fiindcă știam că făcuse toate lucrurile astea. Am simțit că trebuie să mă implic. Dacă eram implicată, nu avea nici un motiv să mă omoare.

Apoi a spus că sunase ca să se predea și că numele ei real era Carol Bundy. În sfârșit, referindu-se la autorul crimelor, a izbucnit:

— E iubitul meu și numele lui e Douglas Daniel Clark.

—Nu te simți rău că ai omorât pe cineva? a întrebat-o detectivul.

Uluitor, răspunsul lui Bundy a fost:

—Adevărul adevărat e că e distractiv să omori oameni, iar dacă aș fi lăsată în libertate, probabil aș face-o din nou. Trebuie să spun, știu că sună aiurea... o să sune dement, și chiar nu cred că sunt psihopată, da' e distractiv. E ca într-un carusel. Nu omorul, nu faptul că moare cineva, pentru că nu i-am omorât în vreun fel în care să sufere. Doar că-i omoram și atât.

După apelul telefonic, Bundy a început să-și rearanjeze apartamentul, crezând că are câteva ore în care să-și pună lucrurile în ordine. Își pusese în cap să facă tot posibilul să-l incrimineze pe Clark, dar a avut doar câteva minute la dispoziție, pentru că detectivii au ajuns foarte repede la ușă pentru a o aresta. După care au percheziționat cu atenție locuința.

Aproape imediat, Bundy a ridicat o cutie de carton în care se aflau o pereche de chiloți și alte câteva haine. Aceste lucruri s-au dovedit ulterior a fi aparținut unei victime încă nedescoperite, care avea să fie numită „Jane Doe 28”. Cutia mai conținea și o geantă a unei alte victime neidentificate, „Jane Doe 18”.

— Cutia asta e a lui Clark, a spus ea. Și vreți să vedeți ce fel de om e Doug Clark? a întrebat ea, întinzând mâna să-și ia geanta de pe masă.

Un polițist a oprit-o, temându-se ca în geantă să nu fie vreo armă, dar înăuntru erau cheile lui Bundy. A ales o cheie de pe inel și i-a dat-o unui polițist, pentru a deschide dulăpiorul din dormitorul lui Clark. Acesta conținea un album foto cu Clark și nenumăratele lui iubite, inclusiv fotografiile lui cu Shannon, în vârstă de 11 ani. De asemenea, ascuns printre diverse alte hârtii, era un bon de la un magazin de arme, pe numele Juan Gomez, care s-a dovedit ulterior a fi fals.

Între timp, detectivul Pida îl luase pe Clark pentru interogatoriu la secția de poliție Van Nuys, unde acesta a fost ținut câteva ore fără apă și mâncare și refuzându-i-se accesul la toaletă. Acest tratament era ilegal, mai ales că lui Clark nu i se spusese de ce fusese arestat. În acel moment, el credea chiar că arestarea sa avea legătură cu Murray. Când a fost întrebat în sfârșit despre acea crimă, a recunoscut tot ce știa. Întrebat de ce nu a mers direct la poliție, Clark a răspuns sincer că Bundy avea zeci de poze incriminatoare cu el și cu Shannon, cu care îl amenințase.

Când Pida a scos albumul luat din camera lui, Clark a început să fie vizibil agitat. Detectivul i-a arătat o fotografie a cadavrului Cynthiai Chandler, iar Doug a spus că o cunoscuse personal. Au vorbit despre prostituatele ucise, moment în care Clark a ripostat:

— Cineva încearcă să mă muște de cur și cred că știu cine!

Cu prea puține alte dovezi pentru a-l aresta, polițiștii l-au reținut inițial pe Clark sub acuzația de abuz asupra unui minor. Era o măsură provizorie, pentru că aveau ambiții mult mai mari în ceea ce-l privea pe Clark. Evident, nu exista nici o probă care să spună că fusese implicat în crime, în afara acuzațiilor nebunești ale lui Carol Bundy. Cu toate acestea, Clark a fost reținut, fără a i se citi drepturile, vreme de încă opt ore, pentru că a cerut să vorbească cu un avocat.

Era deja noapte și, când au cedat în sfârșit cererilor sale de a fi reprezentat legal, polițiștii l-au informat că toți avocații plecaseră acasă și că abia peste câteva ore puteau chema unul. Apoi a fost mutat ilegal la altă secție de poliție, la 50 de kilometri distanță de prima. Când a apărut avocatul la secția de poliție Van Nuys, Clark nu mai era acolo și nimeni nu părea să știe unde fusese transferat.

Dacă polițiștii erau „ostili”, Clark era chiar opusul. Le-a dat permisiunea să-i percheziționeze apartamentul, motocicletă și locul de muncă. „Le-am dat totul”, spune el nervos. „Le-am dat nenorociții de bocanci, nenorocita de salivă, nenorocitul de sânge! M-am oferit să fiu testat cu poligraf, da' m-am

răzgândit, pentru că nu am avut niciodată încredere în polițai. Miroseam o înscenare de la un kilometru."

În vreme ce el era fierț la foc mic, Bundy își spunea povestea detectivilor care o interogau. A confirmat faptul că Doug era nevinovat în cazul uciderii lui Murray, spunând că, după ce ea l-a împușcat pe Murray, un alt bărbat, „un dement”, i-a tăiat capul pentru a elimina gloanțele ca probă criminalistică. Întrebată de ce a lăsat cartușele goale în Chevrolet, a dat răspunsuri contradictorii. Mai întâi a spus că nu și-a dat seama că arma lansa automat cartușele. După care, întorcând pe dos povestea, a spus că și-a dat seama că arma lansa cartușele, dar pur și simplu a uitat să le adune.

În timpul primei percheziții, foarte amănunțite, a dubei lui Murray, nu a fost înregistrat nici un cartuș folosit care să fi fost găsit în vehicul. Mai târziu însă, un detectiv a spus că găsisese un singur cartuș în dubă și că acesta fusese tras de pistolul Raven cromat al lui Bundy. Dezvăluirea a devenit și mai ciudată când s-a aflat că un plic pentru probe al poliției, sigilat și marcat „2 x cartușe găsite la surse nespecificate”, fusese deschis și unul dintre cartușe lipsea.

Când a fost întrebată de ce l-a împușcat pe Murray, Bundy a dat patru motive vagi, în succesiune rapidă. Primul a fost că furase bani de la ea; al doilea, că o părăsise; apoi că l-a împușcat pentru că plănuia să o violeze și s-o omoare pe Shannon; și, în sfârșit, că voia să-l raporteze pe Doug la poliție, acuzându-l că ar fi autorul crimelor de pe Sunset. Nici unul dintre aceste motive nu avea sens, dar, în mod incredibil, polițiștii păreau tentați să o creadă, în privința căreia dintre cele patru povești, nu prea știau.

Cu un public atent format din polițiști arătoși în jurul ei, Bundy a continuat spunând că fusese implicată în uciderea lui Cathy. Prostituata fusese împușcată în Datsunul ei. Când polițiștii i-au spus că în mașină nu exista nici o probă criminalistică că se trăsesese un foc de armă, cu atât mai puțin că fusese comisă o crimă, și-a schimbat povestea, spunând că omorul ar fi avut loc în Buickul ei, pe care i-l împrumutase lui Clark. De partea

cealaltă, Doug spune că aproape sigur s-a întâmplat în Datsun, pentru că mașina avea doar două uși, iar el a trebuit să aplece scaunul peste volan pentru a lăsa victima să intre.

Bundy a continuat, spunând că a plătit-o pe prostituată pentru a-i face sex oral lui Clark, ca un cadou de ziua lui de naștere, dar a spus că se înțeleseseră ca el să-i facă un semn când s-o împuște în cap. Douglas Clark neagă vehement acest lucru, spunând: „Nu, frate, nu-mi pasă cine e. Cine naiba ar lăsa o cățea pe jumătate oarbă să împuște în cap târfa care îi suge puia, sperând că nu-i dă o gaură în genunchi ori în piept? Adică dacă i se încleștau dinții?” Clark pare să aibă dreptate.

Întrebată despre crimele Marano și Chandler, Bundy a susținut că nu fusese implicată. Doar auzise de crime de la Clark. Doug, a spus ea, a fost cel care i-a spus că le împușcase pe cele două femei în cap în timp ce îi făceau sex oral. În timpul interviului din San Quentin, l-am întrebat pe Clark cum comentează afirmația lui Bundy.

„Îți bați joc de mine”, a replicat el. „Ai impresia că-s nebun, frate? O muliere mi-o suge și eu îi pun o armă la tâmplă și îi zbor creierii. Și nenorocitul de sânge, frate? Și scula mea, frate?! Aș fi fost plin de căcatu' ăla și eu, și toată nenorocita de mașină!”

Bundy le-a spus polițiștilor că Doug „a târât cadavrele din Buick în garajul lui încuiat și a făcut sex cu ele. Și din cauza mizeriei din mașină a dus-o Doug la spălătorie.” Clark nu a negat niciodată că spălase Buickul și chiar le-a dat de bunăvoie această informație detectivilor care au confirmat că fusese la spălătorie pe 21 iunie, exact la o săptămână după ce sunase Bundy la poliție, dându-se drept Betsy/Claudia.

Clark a afirmat: „Oricine a mers cu Buickul sau l-a văzut între 14 și 21 iunie - și pot depune mulți mărturie - îți poate spune că mașina era uscată și imediat după ce am spălat-o pe 21 era flească și a rămas umedă de la aburi o săptămână întreagă. Întrebarea e ce căcat de mașină spăla chiar înainte de apelul la poliție din 14 iunie? Datsunul era stricat, Buickul era uscat, doar Chevroletul lui Murray se potrivește cu ce a spus ea atunci la telefon.”

Ulterior, s-a dovedit că, într-adevăr, duba lui Murray fusese spălată după primele trei crime, deși poliția a ales să ignore această probă esențială, care ar fi dovedit dincolo de orice îndoială că Bundy mințea din nou pentru a-și salva pielea. Însă toate acestea nu răspund la întrebarea de ce și-a spălat totuși Clark Buickul. Răspunsul se află în dovezile oferite de alte patru persoane, care confirmă că el spune adevărul.

În seara zilei de 20 iunie, Clark a vizitat-o pe Joey Lamphier, una dintre nenumăratele sale prietene, și, după ce a plecat de la ea, a dat accidental cu spatele peste o pisică vagaboandă, strivindu-i picioarele din spate. A luat animalul grav rănit în mașină, unde acesta s-a târât sub scaunul pasagerului din dreapta. Se știe că lui Douglas Clark îi plac pisicile și că, în trecut, a adoptat mai multe pisici vagaboande. A salvat multe altele din adăposturi și le-a găsit un cămin. Orice iubitor de pisici poate confirma deci că i-ar fi stat în fire să aibă grijă de acea pisică în urma accidentului. Din păcate, pisica a murit înainte să ajungă la veterinar, așa că el a pus-o într-o cutie de carton și a lăsat-o lângă tomberon.

Pe 21 iunie, după program, Clark a mers cu Timmy, băiatul proprietarei sale, și cu Bundy la spălătorie cu Buickul. Carol voia neapărat să-și recupereze mașina, ca să se mute în Burbank. Doug a spălat sângele, urina și excrementele pisicii de sub scaun și a aspirat apa în exces. Ulterior Timmy le-a spus polițiștilor că pata de sânge încă era umedă când a urcat el în mașină, ceea ce contrazice complet afirmația lui Bundy că sângele a stat acolo vreo zece zile. Iar Clark explică: „Dacă aveam vreun motiv ascuns să spăl mașina, aș fi luat cu mine un puști cu gura mare?”

Criminaliștii au găsit o cantitate mică din ceea ce părea a fi sânge sub scaunul din dreapta față a Buickului și pe lângă el, dar bancheta din spate nu era în nici un caz contaminată, cum ar fi trebuit pentru a confirma cele trei crime brutale și sângeroase descrise de Bundy.

Pe la jumătatea anului 1991, Carol Bundy și-a schimbat din nou povestea. De data aceasta pentru un ziarist care scria o

carte despre Crimele Sunset. Acum a spus că mașina fusese spălată pe 21 iunie, în urma uciderii lui Cathy (Jane Doe 28), care avusese loc în noaptea de dinainte. Acum, sângele nu le mai aparținea lui Chandler și Marano și nici Cathy nu mai fusese ucisă în Datsun. Acum era vorba de altcineva, dar, încă o dată, poliștii păreau să ignore aceste contradicții.

Întrebată despre Karen Jones și Exxie Wilson, Bundy a negat orice implicare în aceste crime și doar a relatat o poveste pe care i-ar fi spus-o Clark. „Erau trei târfe care lucrau împreună”, a spus ea. „Clark a luat-o pe Exxie și a împușcat-o în cap, după care a decapitat-o în spate la Sizzler' Diner.” (Martorii au auzit un vehicul demarând în trombă exact din acel loc, în jurul orei 1:15.) Bundy a continuat, spunând că Doug s-a întors s-o ia pe Karen Jones și că a împușcat-o în timp ce-i făcea sex oral în mașină. „A omorât-o și a scăpat de cadavru”, a spus ea. Martorii au auzit un țipăt în jurul orei 2:40, iar corpul lui Karen a fost descoperit în acel loc la mai puțin de o oră după aceea.

După aceste două crime, Bundy a susținut că Doug a adus capul lui Exxie în noul ei apartament din Burbank, unde l-a pus în congelator, după care a sunat-o în vechiul apartament din Lemona, unde ea încă mai locuia. Lista apelurilor telefonice arată că acest apel a avut loc exact la 3:08. Dar este adevărată povestea lui Bundy? Ea susține că Doug a fost cel care a sunat-o să-i spună ce a făcut. Clark spune că Bundy l-a sunat pe el. Diferența este că afirmația lui se verifică, pentru că are un alibi pentru noaptea aceea.

Tammy Spangler a confirmat că Bundy l-a sunat pe Doug în jur de ora 3 dimineața în Lemona, unde dormeau pe o saltea veche. „Doug avea dureri mari de spate după ce îi mutase lucrurile lui Carol”, a spus ea. „Se chinuia rău și s-a enervat destul de tare că l-a ridicat din pat.” Din nou, detectivii au ignorat povestea lui Clark și au ales s-o creadă pe Bundy, care, în cel mai bun caz, era o mincinoasă patologică. Dar mai exista vreo dovadă care să confirme afirmațiile lui Clark și Tammy Spangler, că și-au petrecut noaptea în vechiul apartament al lui Bundy? Da.

Douglas Clark a spus: „M-am certat cu Cissy Buster duminică. Mi-a zis: «Pleacă, dacă nu vrei să te muți cu mine!» I-am spus «La dracu'!» și mi-am cărat lucrurile în Buick. Carol s-a plâns de umezeală și de mirosul persistent de fecale de pisică după spălarea mașinii din ziua precedentă. M-am oferit să o usuc, pentru că aveam nevoie de mașină. I-am promis că o usuc și i-o aduc înapoi la timp ca să se mute în Burbank. Apoi am plecat în Lemona, unde am stat de pe la 13:30 până la 14:30. Băieții cu mutatul au venit pe la 15:00, și până la 16:00 au mutat-o în Burbank cu două remorci și o camionetă. Am mers cu ei și Carol a găsit o droaie de puști care s-o ajute să pună rahaturile de bucătărie în Buick.

În partea cealaltă, băieții au dus totul sus. I-am ajutat și mi-am rupt spatele și am ajuns aproape să nu mă mai pot mișca. Am plecat devreme, cu motocicletă, în Van Nuys. L-am sunat pe Al Joines, asistentul meu la Jergens, pe la 18:00. I-am zis că mi-am rupt spatele și l-am rugat să pornească cazanul a doua zi de dimineață. Apoi am băut câteva beri.

A venit și Tammy și ne-am trântit pe salteaua din apartamentul acum gol din Lemona. M-a trezit un telefon de la Carol la ora 3:08 - și știu asta pentru că poliția a confirmat ora apelului."

Toate detaliile acestei declarații s-au dovedit ulterior adevărate.

Majoritatea prostituatelor evită să stea la pândă singure, preferând să lucreze în perechi, pentru siguranță. Contrar acestui obicei, Bundy susține că Exxie Wilson s-a lăsat luată de Clark, care a ucis-o și apoi s-a întors singur în cartierul rău famat, cu intenția de a o lua în Buickul său pe colega fetei acum moarte. Mai mult, după cum s-a constatat la autopsie, Exxie Wilson trăia în momentul decapitării, iar mutilarea ar fi fost imposibilă fără ca Doug să fie stropit de sânge arterial, ceea ce nu s-a întâmplat. Și mai ciudată a fost declarația legistului, care a spus că atât Murray, pe care Bundy a recunoscut că l-a decapitat, cât și Exxie Wilson fuseseră decapitați de aceeași mână, cu ajutorul unor cuțite găsite în apartamentul lui Bundy.

Intervalul de timp scurs între uciderea lui Exxie Wilson și cea a lui Karen Jones este de asemenea interesant, pentru că este marcat clar de modul de operare Bundy/Murray. Bundy și-a dezvăluit modul de operare când i-a dat lui Clark cadoul de ziua lui și a împușcat prostituata. Faptul că Exxie fusese decapitată de aceeași persoană care îi tăiase capul lui Murray și că duba lui Murray fusese cea spălată de câteva ori, toate îi indică pe Murray și pe Bundy ca fiind adevărații ucigași ai lui Exxie Wilson și Karen Jones.

Apoi mai este și apelul telefonic al lui Bundy la poliție, de sâmbătă, 14 iunie, când a descris criminalul ca fiind un bărbat pe nume „ John” și a dat semnalmentele unui anume John „ Jack” Murray, chiar și vârsta exactă.

În timpul interogatoriului înregistrat audio luni, 11 august, Carol Bundy a dat de înțeles că Doug ar mai fi omorât o prostituată (Jane Doe 18) „cu două weekenduri în urmă”, foarte hotărâtă în privința datei. Straniu, i s-a permis să schimbe această dată extrem de importantă când polițiștii au stabilit că Doug era atunci la peste 600 de kilometri depărtare, la nunta fratelui său. Până la urmă, Bundy nu a putut spune decât „cândva în iulie”. Dar faptul că această ucigașă a fost lăsată să schimbe o dată specifică cu orice îi trecea prin cap este nimic în comparație cu afirmația ei că acea crimă, comisă la data respectivă, fusese „ultima crimă a lui Doug”.

„Nu mi-a spus nimic despre asta”, le-a spus ea polițiștilor. „Absolut nimic și, dacă nu mi-a spus mie, vouă nici atât, așa că vă puteți lua gândul.”

Dar, după numai câteva minute, a schimbat iar placa, descriind complet crima, inclusiv porecla pe care i-ar fi pus-o Clark victimei - „Turnul de apă” -, spunând apoi locul în care se afla cadavrul. A povestit chiar cum Doug a pus corpul fetei pe capota Datsunului ei și a făcut sex în timp ce motorul era pornit, iar el simula „mișcările coitale”.

Cu toate minciunile lui Bundy și poveștile ei schimbate la tot pasul, n-ar trebui să fie o surpriză faptul că le-a spus polițiștilor că geanta găsită în apartamentul ei era tot a victimei

„Turnul de apă”. Dar geanta aparținea, de fapt, altcuiva și conținea cărțile de vizită ale unei femei, numere de telefon și un permis de conducere; cu toate astea, nu s-a întreprins nimic pentru a verifica aceste detalii esențiale sau pentru a căuta posesoarea de drept.

Pe bună dreptate, Clark crede că, dacă Jane Doe 18 ar fi fost identificată, informația ar fi putut stabili data la care fusese văzută ultima dată în viață și data probabilă a morții, dându-i astfel posibilitatea de a confirma un alibi. Mai recent, el a comentat și pe marginea poreclei pe care se presupune că i-ar fi pus-o victimei. „N-am spus niciodată nimănui așa, viu sau mort”, spune el. „Poliția spune că trupul a fost găsit lângă un rezervor de petrol. Sunt inginer, iar rezervoarele nu sunt turnuri, iar petrolul nu e apă. Locul era probabil pe lângă sondele de pe dealurile alea și nu i-aș fi spus niciodată unei fete «Turnul de apă». Doar un nepriceput care n-ar ști diferența ar putea face asta.”

Chiar și confruntată cu propriile minciuni, pe care polițiștii le-au acceptat atât de nerăbdători drept „adevăruri” pentru a închide dosarul și a-l inculpa pe Clark, Bundy a continuat să mintă. A amestecat și mai mult lucrurile deja încurcate, susținând că luase cosmeticele pe care le folosisese pentru a transforma capul lui Exxie într-o „păpușă Barbie” din geanta lui Jane Doe 18. A insistat în legătură cu acest lucru, în ciuda faptului evident că Wilson fusese ucisă cu o lună înaintea lui Jane Doe 18, excluzând posibilitatea ca Bundy să fi fost în posesia poșetei ei.

În timpul mărturiei acuzatorii menite a o scăpa de execuție, Carol Bundy a insistat că Doug era un necrofil. A spus că a împușcat în cap prostituatele în timp ce îi făceau sex oral. Într-un caz atât de bizar, orice este posibil, dar rațiunea ne spune că nici măcar cel mai deviant psihopat sexual nu s-ar fi dedat la asemenea perversiuni. Nu numai că exista pericolul real al gloanțelor care treceau prin corpul victimelor sau care puteau răcoșa, cum s-a întâmplat în cazul lui Cathy, dar și cel al unei

mușcături spasmodice, din reflex, de penis, iar Clark era foarte mândru de bărbăția lui.

Nu a existat nici o dovadă care să susțină afirmația lui Bundy că Doug era necrofil, în schimb, existau dovezi clare că ea era. Recunoscuse că avea limba în anusul lui Jack Murray când l-a împușcat în cap. Mai mult, când mașina ei Datsun a fost luată din garajul poliției, s-a descoperit o scrisoare care pare să fi fost ratată la prima percheziție a mașinii. Scrisul de mână îi aparținea lui Carol, iar scrisoarea semnată „Betsy” - pseudonimul pe care îl folosisse la primul apel la poliție - conținea detalii explicite sexual ale „spasmelor vaginale ale morții”. Continua descriind în detalii grafice sexuale cum Doug a luat sub duș, din congelator, capul tăiat al lui Exxie Wilson, și a făcut sex oral cu rămășițele înghețate.

Însă, din nou, povestea ei e plină de minciuni și de dovezi ale imaginației sale bolnave. Nu este vorba de un „cap răcit”. Așa-zisul obiect al deviației sexuale a lui Clark nu era doar „răcit”, era înghețat bocnă. Capul tăiat devenise un bloc solid de gheață, așa cum au confirmat atât Bundy, cât și polițiștii, și a fost nevoie de câteva zile pentru a fi dezghețat. În timpul interviului, Clark a spus: „Polițaii au zis că era înghețat bocnă, iar Bundy a zis fix același că cat. Falca era blocată închisă. Cum dracu' să vâri un penis în gura aia? Las-o dracului!”

Însă acest argument ar putea să ne facă să nu vedem ceea ce este evident. Nu spune nimeni că n-ar fi putut folosi capul drept receptacul sexual înainte de a fi fost congelat.

În ciuda afirmației lui Bundy că Doug ar fi ejaculat atât în gura lui Marano, cât și în a lui Chandler, în urma testelor interne nu s-a găsit nici o urmă de spermă în cele două cadavre. Urme de sânge și de spermă au fost găsite totuși pe corpul lui Exxie Wilson și în zona vulvei lui Chandler. Testele au arătat că era vorba de grupa sangvină A, aceeași cu a lui Murray și diferită de a lui Clark, care are grupa 0. Urme de fosfați acizi au fost găsite în gâtul lui Exxie, dar acestea proveneau probabil din măduva spinării, deși procurorii au insistat ulterior că era sperma lui Clark, cu toate că nu se potrivea cu grupa lui sangvină.

La scurt timp după arestarea ei pentru crimă, detectivii au dus-o pe Bundy la masă. În timpul acestei pauze de procedură i s-a oferit libertatea de a-și goli caseta bancară de valori, în timp ce polițiștii au stat deoparte, fără a înregistra conținutul acesteia. I-a condus pe polițiști la căsuța poștală privată a lui Clark, unde, fără mandat de percheziție, aceștia i-au cerut ilegal funcționarului să le predea conținutul. Apoi lui Bundy i s-a permis să se întoarcă în apartamentul său pentru a-și scoate mobila la vânzare, cu toate că mare parte din lucruri îi aparțineau lui Doug Clark. Acesta a spus, cât se poate de corect, că „ei [polițiștii] au lăsat-o să-și ia mașina înapoi, înainte să o testeze avocații apărării”, subliniind: „Nu înapoiază niciodată mașinile în care au avut loc crime. Niciodată!”

Persoana care i-a ținut Datsunul lui Bundy după ce a fost arestată a găsit scrisoarea menționând spasmele morții și o jachetă pătată de sânge, care nu a fost niciodată testată de criminaliști. Articolul de îmbrăcăminte nu îi aparținea nici lui Clark, nici lui Bundy și nici vreuneia dintre victimele cunoscute. Cercetările ulterioare l-au identificat ca posesor pe Jack Murray. Când i-a fost arătată o fotografie a jachetei, soția acestuia a identificat-o fără ezitare ca fiind a soțului decedat.

În mod incredibil, generozitatea polițiștilor la adresa martorului lor vedetă nu avea limite, deși Bundy era o mincinoasă patologică dovedită. Pe 29 august, la doar 18 zile după ce fusese arestată, i-au permis să acceseze cutia de valori a lui Jack Murray și să ia 3 000 de dolari. Erau bani asupra cărora doamna Murray avea dreptul legal. Bani s-au evaporat, pur și simplu. Timp de mai mulți ani, poliția a negat categoric acest incident. Numai după ce Clark a dovedit în cele din urmă minciuna în fața curții, polițiștii au confirmat că respectiva cutie de valori fusese deschisă în prezența lor.

„Ah, da. În ziua aceea. Sigur, dar despre ce bani vorbim?”, a întrebat un detectiv. „Bani? N-am văzut nici un ban.”

În momentul scrierii acestei cărți, poliția neagă că ar fi făcut vreo înțelegere cu Bundy. Dacă ar fi recunoscut că au fost acordate niște favoruri contra unor sume de bani, trei avocați și

vreo duzină de polițiști ar fi ajuns în fața curții. De partea sa, Carol Bundy insistă că le-a dat în grijă cei 3 000 de dolari polițiștilor și spune că nu a mai văzut banii din ziua aceea.

Dacă mister după mister învâluie minciunile și acuzațiile lui Carol Bundy, atunci armele implicate în acest caz creează un veritabil câmp minat de probleme și enigme. S-a stabilit că ea cumpărase două pistoale automate Raven de calibrul .25, pe 16 mai 1980. Aceste pistoale erau asemănătoare, dar nu identice. Se deosebeau în măsura în care unul era cromat, iar celălalt, placat cu nichel. Testele balistice au identificat arma placată cu nichel ca fiind cea folosită în toate crimele, cu excepția celor ale lui Cathy (Jane Doe 18) și Jack Murray. În cazul celui din urmă, nu a fost posibil un test balistic pentru un motiv foarte bun: capul victimei nu a fost găsit niciodată. Până acum, ambele cartușe goale, presupus găsite în mașina lui, dispăruseră în mod misterios, la fel ca banii doamnei Murray. Deloc surprinzător, Bundy a venit acum cu explicația că arma placată cu nichel îi aparținea de fapt lui Clark. Acesta a negat, iar alte persoane, pe care polițiștii au ales să nu le creadă, au infirmat că arma ar fi fost a lui.

În timpul weekendului de Ziua Memorială, care începuse pe 24 mai, Clark și o prietenă, Toni, plănuiseră să meargă în nord, la Yosemite, cu intenția de a-i vizita pe părinții lui Doug. Acesta voia să meargă cu motocicletă și, doar pentru eventualitatea în care Toni ar fi fost prea speriată de călătoria cu acest mijloc de transport, a sunat-o pe Bundy pentru a vedea dacă putea lua Buickul ei, în caz că avea nevoie. În timpul acestei convorbiri telefonice, Bundy i-a spus că tocmai cumpărase pistoalele Raven și l-a rugat să se uite la ele, pentru că unul se tot bloca. Când Clark a intrat în posesia lor, armele erau descărcate, dar le-a primit cu o cutie plină cam două treimi cu cartușe.

La întoarcerea din Yosemite, Clark i-a spus lui Bundy că arma cromată continua să se blocheze. Bundy a păstrat pistolul placat cu nichel, care s-a dovedit ulterior a fi arma crimelor, și i-a făcut cadou pistolul defect lui Clark. Măcar atât le-a confirmat și ea polițiștilor.

Pe 16 iunie, Clark i-a dat arma lui Joey Lamphier, arătându-i cum să o deblocheze în caz că se bloca din nou. La începutul lui iulie, Bundy i-a cerut arma înapoi. S-au certat puțin, după care Clark i-a înapoiat pistolul lui Bundy. Următoarea dată când l-a mai văzut a fost în noaptea de 7 august, când Carol l-a folosit pentru a o împușca în cap pe Cathy.

Cele două pistoale au reapărut pe 9 august, după ce poliția a descoperit corpul decapitat al lui Murray. Bundy i-a înmănat armele lui Clark, spunând: „Scapă de ele undeva unde să nu le găsească nimeni niciodată!” El le-a luat la fabrica de săpun, unde au fost găsite în cele din urmă de polițiști, în trusa de machiaj a lui Bundy, ascunse sus, pe cazan.

Anchetatorii și-au petrecut ziua căutând în apartamentul lui Bundy și, în noptiera din dormitor, au găsit 29 de cartușe de calibrul .25. Un polițist răsfoia paginile revistelor *Hustlers* și *Playboy*, în vreme ce un alt detectiv se amuza studiind o anumită revistă dedicată perversiunilor sexuale implicând sclavia și dominarea. În camera de zi, anchetatorii au mai găsit și câteva role de filme pornografice „Super” și o carte care conținea o ilustrație a unui cap tăiat. Toate acestea îi aparțineau lui Bundy, dar la proces i-au fost atribuite în totalitate lui Clark.

În timpul lungilor interogatorii cu polițiștii, Bundy le-a spus că Doug făcuse sex cu cadavrele lui Marano și Chandler în garajul său, unde ținea lemne, alături de motocicletă și câteva cutii cu lucruri personale. Detectivii au ciulit urechile și au obținut un mandat de percheziție. Dar ea a insistat imediat după ce a rostit acuzația că nu aveau să găsească nici o dovadă. „Am curățat locul”, a mărturisit ea. Cu toate acestea, polițiștii au găsit urma bocancului lui Clark pe podea și s-au grăbit să afle dacă urma era de sânge.

Criminaliștii au făcut un test „prezumtiv” de sânge, al cărui rezultat a confirmat că urma era de origine organică. Mai erau necesare teste pentru a clarifica natura materiei. Acestea nu au mai fost făcute, iar motivul, potrivit poliției, a fost acela de „a conserva urma de bocanc pentru identificare și comparații”. Era o scuză jalnică, pentru că fotografia urmei există la dosar și nu

exista nici un motiv pentru care un test de confirmare a prezenței sângelui să nu poată fi făcut ulterior fotografierii. O altă explicație posibilă ar putea fi temerile că pata ar fi putut fi altceva, dovedind astfel, pentru a n-a oară, că Bundy mințea.

Poliția a susținut, de asemenea, că a mai găsit o urmă de sânge, de 60 x 240 centimetri, pe podeaua garajului lui Clark. Detectivii au dedus din asta că cel puțin un corp care sângera masiv fusese târât în garaj. Astfel, au gândit ei, se confirma declarația lui Bundy despre orgia necrofilă care ar fi avut loc în garaj cu cadavrele lui Marano și Chandler. La fel ca și în cazul urmei de bocanc, a fost făcut doar un test prezumtiv și, din nou, acesta s-a dovedit a fi neconcludent. Mai mult, cadavrele fetelor nu prezentau urme de târâre, cum ar fi trebuit, dacă povestea lui Bundy era adevărată. Zgârieturile post-mortem de pe spatele lui Chandler au fost atribuite de anchetatori târârii pe o suprafață aspră. Pe de altă parte, legistul era de părere că semnele puteau fi rezultatul aruncării cadavrului în prăpastie.

Clark nu a înțeles de ce fuseseră polițiștii atât de surprinși să găsească urma bocancului său în garajul lui și, cu obiceiul său simț al umorului, a comentat: „Ce dracului ar fi trebuit să fac? Să levitez prin garaj?” A oferit și o explicație pentru urmele lungi de târâre descoperite pe podea.

„Era o urmă pe unde a intrat și a ieșit motocicletă timp de 6 luni, fix până în mijlocul garajului. Țineam acolo lemne, furnir și PAL. Pe o rază de 15 metri erau patru ateliere de tâmplărie, care înecau zona în praf. Pe lângă ușă și pe sub ea intrau frunze și praf.” Acestea ar putea fi explicația originii organice a urmelor.

După examinarea amănunțită a garajului lui Clark, poliția nu a putut spune decât că „ar fi putut fi sânge pe podea”. Cu siguranță nu exista nici o dovadă care să susțină afirmația lui Bundy că Doug făcuse sex acolo cu două cadavre însângerate. Mai mult, cealaltă afirmație a lui Bundy, cum că ar fi curățat locul, s-a dovedit a fi o altă minciună, pentru că era limpede ca lumina zilei, inclusiv pentru polițiști, că locul nu mai fusese curățat de ani întregi.

Dacă îl putea salva ceva pe Clark de la condamnarea la moarte, acestea erau niște alibiuri solide pentru cel puțin câteva dintre crime. Dar el părea să nu aibă alibiuri, mai ales pentru 11 iunie, când fuseseră ucise Marano și Chandler. Doug spune că nu mai știe nici măcar unde locuia în ziua aceea, darămite ce a făcut după program, când, spune Bundy, ar fi fost comise crimele. Curând, s-a lămurit că locuia cu Cissy Buster, una dintre nenumăratele sale iubite de moment. Aceasta le-a spus detectivilor că el ajunsese acasă în jurul orei 8 seara, dar fișele de pontaj de la fabrica de săpun arată că terminase programul mult mai devreme, la 1 după-amiaza. Cissy Buster a adăugat că Doug o sunase ca să o anunțe că va întârzia și își amintea asta pentru că fusese petrecerea de absolvire a fiului ei. Prin urmare, s-a dovedit că aceste evenimente avuseseră loc vineri, 13 iunie, și nu în ziua crimelor.

Cercetarea lui Doug Clark ar fi putut fi închisă definitiv de o supraviețuitoare care să-l identifice. În timp ce el și Bundy erau închiși, o obișnuită a poliției, pe nume Charlene Anderman, o femeie dezechilibrată mintal care era frecvent arestată pentru prostituție și consum de droguri, era și ea în spatele gratiilor. Cam în aceeași perioadă în care erau descoperite Crimele Sunset, o serie de atacuri și jafuri armate au avut loc asupra prostituatelor. În aprilie, Charlene căzuse victimă unui astfel de atac. Urcase în mașina unui client, când acesta a scos un cuțit și a înjunghiat-o de mai multe ori în spate, după care a aruncat-o din mașină, pe stradă.

Polițiștii l-au arestat pe Jerome Van Houten, pe care Charlene Anderman l-a identificat, dar amintirile ei în privința atacului erau tulburi, din cauza faptului că fusese sub influența cocainei când se întâmplase. Le-a spus polițiștilor că atacul avusese loc într-o cameră de motel, apoi și-a schimbat povestea, spunând că fusese înjunghiată într-o mașină, ale cărei model și culoare se schimbau constant. Evident, poliția a considerat că nu se putea baza pe identificarea ei, dar aveau deja destule dovezi pentru a obține condamnarea lui Van Houten, pe baza identificărilor oferite de alte victime.

Acum în arest, Anderman a început să spună în stânga și-n dreapta că Doug Clark fusese atacatorul ei, așa că polițiștii au decis să o interogheze din nou. I-au arătat o fotografie a lui Clark și, brusc, ea a decis că el era cuțitarul, adăugând că era dispusă să depună mărturie în fața curții dacă polițiștii o eliberau din arest după aceea. Din fericire pentru Doug Clark, curtea a fost de părere că nu se putea baza pe declarația ei, iar probele au fost respinse. Poliția a trebuit să-și onoreze partea din înțelegere, iar Charlene, despre care sora ei declarase că este „o mincinoasă care ar spune orice ca să iasă dintr-o încurcătură”, a fost eliberată aproape imediat.

Doug Clark a susținut întotdeauna că Bundy și Murray omorâseră majoritatea victimelor în timp ce se plimbau în duba Chevrolet a lui Murray. În timpul investigației criminalistice a dubei, a fost găsită o probă esențială, agățată de trapa de aerisire din plafon. Era o fâșie de scalp uman, cu fire de păr blond atașate de ea. Acest rest înfiorător avea aproximativ 5 centimetri lungime, era deshidratat și fusese probabil smuls de pe capul victimei în urma unei împușcături. Dat fiind că cele mai multe victime erau blonde, iar Murray era brunet, ar părea evident că cel puțin una dintre prostituate fusese ucisă în dubă, ceea ce ar confirma afirmația lui Clark. Procuratura însă avea nevoie cu disperare să-l condamne pe Clark. În fond, Murray era mort și, dacă el ar fi fost Ucigașul Sunset, atunci crimele și-ar fi continuat cursul sângeros. Nimic din toate astea nu le-ar fi picat bine polițiștilor din departamentele implicate, mai ales că se dăduseră peste cap până în acel moment să-l implice pe Clark. Bucata de piele, cu firele de păr atașate, a fost pusă deoparte și nu s-a făcut nici o investigație pentru a-i stabili originea. Lui Clark i s-a refuzat și dreptul de a-l depune ca probă în propriul dosar.

Cu toate cărțile împotriva lui, restul norocului pe care îl mai avea Clark s-a evaporat când a fost desemnat un avocat din oficiu neexperimentat și slab echipat pentru un caz de omucidere în serie atât de grav. Avocatul lui Clark dăduse recent faliment și fusese trimis în judecată sub acuzația de malpraxis și

delapidare a fondurilor clienților. Drept urmare, începuse să bea, iar când a fost numit ca apărător al lui Clark, era un bețiv fără control. S-a adresat curții susținând că era alcoolic și, pe parcursul procesului, a fost atât de distras de propriul faliment, încât nu a fost mai deloc atent la cazul lui Clark. Familia, prietenii, martorii acuzării și oficiali ai curții, toți l-au văzut consumând alcool înaintea ședințelor. Aprodul chiar i s-a plâns judecătorului de mirosul de alcool care îmbăcsea aerul la apariția sa la ședințele matinale.

În prima zi a procesului, avocatul a spus pur și simplu în pledoaria de deschidere că Doug Clark era vinovat de faptele pentru care era acuzat, dar că era nebun și, drept urmare, trebuia să i se dea o sentință mai ușoară. Evident, judecătorul a fost șocat de o asemenea recunoaștere și, în timp ce avocatul se împleticea înapoi spre locul său, s-a văzut obligat să-i reamintească procedurile din acea etapă a procesului. Era doar prima fază a judecății, în care se încerca stabilirea vinovatului și orice sugestie în privința condamnării avea să fie făcută în ultima fază, aceea a stabilirii pedepsei.

Mormăind în barbă, avocatul s-a așezat, doar ca să se ridice o oră mai târziu pentru a spune că nu era pregătit, deoarece nu-l mai văzuse pe Clark de câteva săptămâni. Nu era adevărat, deoarece registrele de vizitatori ale închisorii și propriile înregistrări financiare ale avocatului arătau că luase declarații de la clientul său aproape zilnic, chiar până în prima zi a procesului.

Pe măsură ce procesul înainta, Clark era din ce în ce mai conștient că avocatul său reprezenta o vulnerabilitate majoră, într-o încercare disperată de a face ceva pentru a-și salva pielea, a cerut să i se permită să se reprezinte singur. De câteva ori, în timpul întrebărilor încrucișate ale procurorului, a remarcat că avocatul său ațipise și a trebuit să-l trezească. Cu altă ocazie, a trebuit să obiecteze el însuși la o serie de întrebări pe care curtea le-a respins ca fiind inadmisibile. Văzându-l pe avocat dând din cap, procurorul a profitat și a încercat să strecoare diverse subiecte discutabile, o tactică subversivă care a funcționat de câteva ori. Curtea a stabilit că Doug nu putea

obiecta în numele său; doar avocatul său putea face asta, indiferent că era în tărâmul viselor sau nu.

De la bun început, a fost limpede că lumina zilei că acuzarea era hotărâtă să obțină cu orice preț condamnarea. Confruntându-se cu o apărare care depindea de un avocat complet incompetent, care ori dormea, ori era beat, cel mai probabil, procuratura avea să-și vadă dorința împlinită.

Din când în când, Clark mai izbucnea de furie, țipând și aruncând cu acuzații. Într-o după-amiază a fost încătușat și legat de un scaun, apoi i s-a pus un căluș improvizat dintr-o curea de piele și un prosop. În alte câteva ocazii, a fost scos din sala de judecată și încuiat într-o cămăruță dotată cu difuzoare pentru a putea asculta cum i se lua încet dreptul la viață.

Până la urmă, cu procesul ajuns la jumătate, judecătorul Torres a cedat insistențelor lui Clark de a se reprezenta singur. În ciuda faptului că asta își dorise Doug încă din prima zi, situația nu s-a îmbunătățit cu nimic. De fapt, dacă mai era posibil, lucrurile chiar s-au înrăutățit. I s-a refuzat dreptul la un consilier consultativ, cel de a fi consiliat și serviciile unui jurist, iar judecătorul, în mod ilegal, i-a spus să „se descurce singur”. La un moment dat, Clark i-a înmănat judecătorului o listă de obiecte pe care le voia depuse ca probe, inclusiv lucrurile găsite în duba lui Murray. Unele dintre acestea erau jucării sexuale și înregistrări pornografice filmate în casă. (Bundy îi cumpăraseră lui Murray o cameră video și existase dintotdeauna suspiciunea că și-ar fi putut înregistra crimele ca filme *snuff*.) Inutil să mai spunem că judecătorul a blocat cererea lui Clark. Acuzatul a fost uluit, începând să țipe:

— Dacă aveam un film color, în care se auzeau Carol și Jack comițând aceste crime, nu m-ați fi lăsat să-l aduc?! Judecătorul a zâmbit superior și i-a răspuns: —Aveți dreptate, domnule Clark. Nu v-aș fi lăsat, în altă etapă a procesului, a devenit evident că Doug avea, într-adevăr, un alibi pentru noaptea în care capul lui Exxie Wilson fusese pus în cufărul de lemn. Mai multe persoane și-au amintit că petrecuse cu o dansatoare care urma să se întoarcă acasă, în Noua Zeelandă. Clark îi scrisese și un cec în

noaptea respectivă, putând astfel oferi documente bancare care să confirme faptul că acel cec fusese încasat a doua zi. Nici chiar cel mai talentat ucigaș în serie nu poate fi în două locuri în același timp, iar Bundy le spusese polițiștilor că Doug fusese cel care aruncase capul retezat al lui Exxie, așa încât informația a creat probleme acuzării. Dansatoarea s-a arătat chiar dispusă să revină în SUA pentru a depune mărturie, dacă i se plătea drumul.

Clark a cerut în zadar să i se deconteze călătoria, argumentând pe bună dreptate că procuratura adusese cu avionul zeci de martori, unul dintre ei fiind un agent FBI din Virginia venit pentru a confirma că urma de bocanc din garajul lui Clark îi aparținea într-adevăr lui Clark, ceva ce el recunoscuse dintotdeauna. Într-adevăr, procuratura cheltuisese peste 10 000 de dolari pe biletele de călătorie ale martorilor acuzării, iar lui Clark i s-au aprobat doar 20 de dolari - ceea ce a însemnat întreaga finanțare a apărării sale - în fișe, pentru un singur apel telefonic.

Într-un ultim efort de a obține mărturia dansatoarei, a implorat curtea să-i permită acesteia să depună mărturie prin telefon. Este o procedură legal acceptată, dacă martorul este identificat și depune jurământul într-un tribunal local. Dar, încă o dată, cererea i-a fost respinsă.

Între timp a apărut o altă problemă, când curtea a început audierile despre descoperirea capului lui Exxie și despre hainele în care era înfășurat. Poliția făcuse mari eforturi pentru a identifica blugii și tricoul, iar detectivii Stallcup și Jaques de la secția de poliție Los Angeles, care lucrau la cazul Marnette Corner, au sunat la Departamentul de Poliție Sacramento. Stallcup a cerut să ia legătura cu persoanele din anturajul lui Corner, alte prostituate și proxeneți, și voia de asemenea să o interogheze pe sora lui Marnette, Sabra, care era și ea prostituată.

Sabra le-a spus categoric celor doi detectivi că tricoul și blugii îi aparțineau unei prostituate albe, pe nume Toni Wilson, care avea 19 ani, părul blond natural și ochii albaștri; era suplă, pistruiată și avea 1,70 metri înălțime. Aceasta a fost o identificare pozitivă, susținută de numeroase alte personaje,

printre care și un proxenet pe nume Mark. Acești martori i-au spus chiar lui Stallcup că, ultima oară când fusese văzută, Toni Wilson purta exact hainele descrise.

În raportul său scris de mână, datat 9 august 1980, ora 16:00, Stallcup a notat această informație. Apoi, mai târziu în aceeași seară, a reprodus inexplicabil o versiune „oficială”, dactilografiată, a cărei substanță modifica oarecum mărturia Sabrei Corner, spunând că aceasta identificase tricoul și blugii ca fiind ai surorii ei decedate, ceea ce nu era adevărat, în timpul procesului, acuzarea a citat-o pe Sabra Corner ca martor pentru a identifica hainele, iar ea a spus că îi aparținuseră surorii sale, Marnette. Undeva exista o discrepanță majoră, iar Clark a subliniat-o. I-a cerut detectivului Stallcup să prezinte probele.

L-a întrebat de nota scrisă de mână cu răspunsurile Sabrei, interesându-se dacă schimbarea totală a detaliilor la dactilografiere era o practică uzuală. Stallcup a răspuns: „Nu. M-aș pune într-o situație foarte riscantă. O asemenea... faptă, dacă ar fi vorba de un caz grav... aș avea aceleași probleme pe care le ai acum dumneata.”

Stallcup știa că un ofițer de poliție care falsifică probe și comite sperjur într-un caz grav riscă el însuși să fie acuzat de infracțiune gravă. Presat de Clark pe acest subiect, detectivul a confirmat că notele îi aparțineau. Stallcup „a crezut” că și versiunea dactilografiată era tot a lui, dar numai după ce i-a fost arătată semnătura de pe formular. Acest incident a fost trecut cu vederea, fără să lase vreo urmă în dosarul lui Stallcup.

O situație asemănătoare cu aceea în care se găsea Clark a apărut în cazul mai recent al lui Roger Coleman, care și-a clamat încontinuu nevinovăția. Când apărarea lui Coleman a adus probe suficiente de clare pentru rejudecarea cazului, au fost considerate tardive, dar i s-a acordat prezumția de nevinovăție și i s-a oferit un test poligraf, care a avut loc cu doar câteva ore înainte executiei. Acest test, care detectează orice modificare în pulsul subiectului și orice strop de sudoare când sunt puse întrebări esențiale, a fost, evident, picat cu brio de Coleman, care urma să

aibă parte de o moarte agonizantă, fiind condus către scaunul electric pe 21 mai 1992.

Ca și Clark, Coleman avea alibiuri solide, martori și probe criminalistice care sugerau că nu era autorul crimei. Mai mult, o femeie a susținut că un alt bărbat, care era un criminal cunoscut, i se confesase că era autorul crimei puse pe seama lui Coleman. Femeia a fost găsită moartă a doua zi după depunerea mărturiei. De asemenea, în cazul Coleman, acuzarea i-a oferit unui deținut eliberarea dacă declara că auzise de la Coleman că el comisese crima. Acesta a vorbit și a fost eliberat, iar Coleman a murit. După eliberare, informatorul și-a retras declarația.

Douglas Daniel Clark a fost găsit vinovat în șase capete de acuzare de crimă cu premeditare și a fost condamnat la moarte. În ceea ce o privește, Carol Bundy a fost găsită vinovată în două capete de acuzare de crimă cu premeditare, în cazurile uciderilor lui Jack Murray și Cathy (Jane Doe 28), și a primit două pedepse cu închisoare pe viață consecutive. Dar este Clark cu adevărat un criminal în serie?

Are alibiuri și martori pentru toate crimele, cu excepția uneia. Poliția a obținut declarațiile multora dintre acești martori și a permis modificarea lor în așa fel încât să anuleze alibiurile și astfel să-l incrimineze pe Clark.

Armele și mașinile asociate cu toate crimele au aparținut fie lui Carol Bundy, fie lui Jack Murray.

Bundy a mințit la fiecare pas. Au dispărut bani, iar ea spune că i-a dat polițiștilor care, în schimb, i-au acordat tot felul de favoruri neobișnuite.

Majoritatea martorilor acuzării aveau cazier, putând fi astfel determinați de polițiști să declare ce „trebuia”, într-adevăr, Sabra Corner a spus recent că a fost obligată să-și schimbe mărturia, pentru că polițiștii au amenințat-o că o vor lăsa „fără obiectul muncii” dacă nu cooperează.

Judecătorul a refuzat să le permită juraților să asculte proba audio în care Bundy își recunoștea implicarea și plăcerea obținută în urma crimelor.

Duba lui Murray i-a fost înapoiată soției acestuia înaintea procesului, refuzându-i-se astfel lui Clark șansa de a examina independent interiorul mașinii.

Urme și probe balistice esențiale au fost fie rătăcite, fie „pierdute” de poliție.

Procurorul general a recunoscut că lui Bundy i s-a oferit o înțelegere pentru a depune mărturie împotriva lui Clark, în schimbul vieții sale. Este deja eligibilă pentru eliberare condiționată.

În prezent, Clark așteaptă întâlnirea cu călăul închisorii San Quentin. Timpul lui este deja pe sfârșite, așa că, probabil, ar fi nedrept să-l judecăm pentru accesele sale de furie și dispreț profund față de poliție și față de sistemul de justiție american.

Fără îndoială că Doug Clark a fost un prost. Mai mult ca sigur a fost complice ulterior comiterii crimei, în cazul lui Jack Murray, căci a recunoscut că era cu Bundy când aceasta a aruncat din mașină capul fostului ei amant. Și a fost cu siguranță prezent când Bundy a împușcat în cap o prostituată care îi făcea sex oral în mașină. Nu a raportat nici această crimă, lucru care i-ar fi asigurat măcar închisoarea pe viață.

Primii ani din viața lui Clark rămân în continuare învăluiți în mister, iar el nu este dispus să discute despre această perioadă, când are lucruri mult mai presante la care să se gândească. Spre deosebire de Bundy, se știe că Doug are origini sănătoase, că s-a bucurat de o copilărie normală și de o educație de calitate.

Doug Clark era un bărbat atrăgător, citit și vorbea, după cum mulți ar fi de acord, foarte frumos. Era un crai care curta alte femei aproape săptămânal și un Don Juan de proporții aproape epice. Doar toate prietenele lui spun că le-a tratat cum se cuvine și nu a fost acuzat niciodată că ar fi fost violent, deși interesele sale sexuale erau oricum, numai conservatoare nu. Clark se folosea de femei și pentru a avea unde să stea, adesea în schimbul favorurilor sexuale, obicei care s-a dovedit a-i fi fatal în cazul lui Bundy. În concluzie, din toate punctele de vedere, chiar și al FBI-ului, Clark nu se potrivește profilului psihologic al unui criminal în serie.

Ca atât alți criminali în serie, Carol Bundy a avut o copilărie problematică. Este o femeie urâtă, care arată ca o rață, și care nu vede nimic la mai mult de un metru în fața ei. A plătit bărbați pentru sex, iar Murray a fost un partener săritor, care i-a satisfăcut toate nevoile sexuale perverse. După cum recunoaște chiar ea, era necrofilă și o ucigașă hedonistă.

Ucigașii hedoniști pot fi împărțiți în două subclase. Cei careucid din dorința sexuală și cei careucid pentru fiorul unei experiențe cu totul noi. Ambele tipuri pot folosi metode sadice, mutilare, dezmembrare și activități sexuale ante și post-mortem. Bundy se potrivește foarte bine ambelor tipuri.

Există puține dovezi care să contrazică părerea că Bundy și Murray au fost cei care au ucis cel puțin cinci dintre prostituatele de pe Sunset, crime în urma cărora Bundy, inițiată și împinsă de amantul și de complicele ei în crimele sexuale în serie, l-a ucis și l-a decapitat într-o criză de gelozie. Apelul telefonic al lui Betsy/Claudia la poliție, când a îndreptat un deget acuzator spre Murray, chiar a dovedit dincolo de orice îndoială că semințele furiei și ale urii fuseseră deja plantate cu mult înainte ca ea să-l împuște.

Doug Clark a luat distanță față de Bundy în acel moment, și, jignită, ea l-a turnat poliției. Distribuindu-se în rolul unicului - și evident mincinosului - martor al acuzării, a reușit să obțină o sentință pe viață pentru ea și o condamnare la moarte pentru Clark. Mult noroc, Doug Clark!

Acest capitol este bazat pe interviurile exclusive, înregistrate video, dintre Christopher Berry-Dee și Douglas Daniel Clark, din închisoarea de Stat San Quentin, California, în 1995, și pe o corespondență extinsă.

HENRY LEE LUCAS - SUA

„La fel cum pomul viu își păstrează miezul de la început, în miezul fiecăruia dintre noi este Copilul care am fost odată. Acest Copil constituie fundația a ceea ce am devenit, a ceea ce suntem și a ceea ce vom fi.” DR. R. JOSEPH, PSIHOTERAPEUT, NEUROPSIHOLOG ȘI NEUROLOG

„Texasul este o stare de spirit”, scria John Steinbeck. „Totul pare supradimensionat și ireal, indiferent că vorbim de producția de petrol, vite ori de mărimea pălăriilor pe care pare să le poarte toată lumea, de la proprietarul unui service auto, până la vânzătorul de pantofi ori polițistul texan.”

Texas este pe locul doi în SUA ca număr de deținuți și, la un moment dat în viața lor, 560 de texani din 100 000 vor ajunge în închisoare. În orice moment există în jur de 100 000 de deținuți în penitenciarele Texasului, 46% dintre ei pentru că au omorât pe cineva. La momentul scrierii acestei cărți, pe Coridorul Morții din Unitatea Ellis sunt 453 de deținuți. Henry Lee Lucas a fost unul dintre ei, până când sentința i-a fost comutată acum un an în închisoare pe viață fără posibilitatea eliberării condiționate. Pe 12 martie 2001 a murit în urma unui atac de cord, la vârsta de 64 de ani. * * *

Statisticile FBI spun că majoritatea criminalilor în serie vin din familii destrămate sau au suferit o formă de abuz extrem în copilărie. Henry Lucas nu a fost o excepție. Tatăl lui, Anderson „Ologul” Lucas, fusese un vagabond bețiv care căzuse de pe un tren de marfă și își pierduse ambele picioare. „Babacu’, ei bine, a țopăit pe cur toată viața. O vândut creioane și piei de nurci”, a spus Henry la un moment dat.

Mama lui Henry, Viola Dison Wall Lucas, era o prostituată care mai fusese căsătorită. Și-a abandonat primii patru copii în orfelinat, înainte de a se mărita cu Anderson. La vârsta de 35 de ani a născut un băiat, Andrew, iar cinci ani mai târziu, în primele ore ale zilei de 23 august 1938, Henry Lee a venit pe lume.

Viola era de rasă mixtă; undeva, în genele sale, era parțial amerindiană Chippewa, iar cei care o cunoșteau spuneau că putea fi rea ca un șarpe-cu-clopoței supraîncălzit. „Era o bătrână mizerabilă, în preajma căreia nu-ți doreai să fii”, o descrie nepoata ei.

Henry spunea că mama lui avea doar doi dinți. Era predispusă la accese de violență extremă și mesteca tutun. „Unii

zic că te bat cu nuiua sau ceva", mi-a spus Lucas. „Ea, când s-o dus să ia nuiua, o venit cu o coadă de mătură și o rupt-o."

Henry s-a născut într-o căsuță dărăpănată, cu patru camere, la 15 kilometri de Blacksburg, districtul Montgomery, Virginia. Locul, fără canalizare sau electricitate, ascuns între versanții abrupti ai munților Get și Brushy, care fac parte din lanțul Munților Apalași din estul Americii de Nord, întinzându-se din provincia Quebec, în Canada până în centrul statului Alabama. Casa încă mai există și, la câțiva kilometri de cel mai apropiat vecin, mica gospodărie a familiei Lucas era potrivită doar pentru a cultiva un petec de pământ cu cereale și a crește câteva orătănii, niște găini sfrijite într-o poiată și o vacă în grajd. Cele două acareturi erau în aceeași stare deplorabilă, iar totul, inclusiv familia, părea că fusese smuls dintr-un secol trecut de o tornadă și aruncat cu nepăsare în țara nimănui. Neglijată, casa căzuse pradă ravagiilor timpului și vremii. Majoritatea geamurilor erau sparte sau pur și simplu nu existau, iar ramele ferestrelor cojite și decolorate de soare atârnav strâmb de balamalele ruginite și nu erau bune decât de pus pe foc. Acoperișul era putrezit, la fel și prispa unde își pierdea zilele Anderson Lucas.

Familia Lucas locuia cu proxenetul Violet, Bernie, care era un nemernic sfrijit și josnic și mereu pus pe câștig. Henry, Andrew, Anderson, Viola și Bernie împărțeau toți același dormitor împutit, iar Lucas spune că era obligat să-i privească pe mama lui și pe Bernie - sau unul din nenumărații ei clienți - făcând sex.

Conform tradiției locale, familia Lucas distila o băutură foarte volatilă. Cu un gust intens sudist, fabricarea alcoolului era o afacere bănoasă pentru Anderson, care era permanent și în toate sensurile lipsit de picioare și de minte din pricina băuturii. Orice surplus de pileală era vândut pentru a suplimenta venitul familiei. De aceea nu e surprinzător că, la vârsta de zece ani, Henry, care avea grijă de distileria tatălui său, era deja dependent de alcoolul ilegal din porumb. Pentru munca lor, Henry și fratele său erau plătiți din când în când cu câte cinci cenți, 25 într-o zi bună, drept salariu. Cu câțiva cenți în buzunare, o ștergeau în Blacksburg și mergeau la film. Familia

Lucas se hrănea de obicei cu mâncare furată sau găsită în tomberoane. Mâncau direct de pe podeaua murdară, pentru că Viola nu spăla farfuriile. Gătea doar pentru ea și Bernie, în timp ce restul familiei trebuia să se descurce.

Obligat de mama sa să poarte haine de fată în prima lui zi de școală, Henry a apărut ca un copil uscățiv, subnutrit, cu părul blond și lung. Învățătoarei i s-a făcut milă de el. Annie Hali i-a găsit o pereche de pantaloni și, înainte de sfârșitul zilei, l-a și tuns. Ca răsplată pentru acest act de bunătate creștinească, domnișoara Hali a fost admonestată dur de Viola Lucas. Henry avea amintiri plăcute legate de învățătoarea sa, care i-a cumpărat prima lui pereche de pantofi noi. Îi făcea și sendvișuri, și îl lua din când în când acasă pentru o masă caldă și bună.

Abuzul fizic brutal era un eveniment destul de obișnuit în casa Lucas; și mai frecvente erau agresiunile psihice la care Henry era supus aproape zilnic. O dată, Viola l-a luat cu ea în oraș, unde i-a arătat un străin.

—Asta e babacu' tău adevărat, a rânjit ea. El e babacu' tău natural.

Puștiul de șapte ani a fost distrus și, ajuns acasă în lacrimi, l-a întrebat pe Anderson dacă era adevărat. Era.

În același an, Viola l-a pocnit pe Henry în ceafă cu o bucată de lemn. A zăcut acolo unde căzuse trei zile, până când Bernie, de teamă că nu se va mai ridica vreodată, l-a dus la spital. În camera de gardă, Bernie a susținut că Henry căzuse dintr-o camionetă. După ce a fost externat, băiatul a suferit de amețeli și pierderi de cunoștință - iar acestea au continuat până când a murit. Descria senzațiile spunând că era „ca și cum ai pluti în aer”.

Cei care l-au cunoscut pe Henry Lucas ori i-au văzut fotografia au observat și că ochiul stâng era artificial, făcut din sticlă. S-a întâmplat după ce el și fratele său Andrew au încercat să-și facă un leagăn într-un arțar. În timp ce Henry ținea o creangă, Andrew a dat s-o taie cu cuțitul, dar lama a alunecat, i-a tăiat baza nasului lui Henry și i-a intrat în ochi. În cele șase luni cât a stat apoi în spital, mama lui l-a vizitat o singură dată. În

ziua când a ajuns acasă, i-a împușcat într-un acces de furie câțărul pe care îl iubea, apoi l-a bătut cu nădufa pentru cei câțiva dolari pe care trebuise să-i dea cuiva ca să-o scape de hoitul animalului.

Deși îl jena foarte tare, încet-încet, rana lui Henry a început să se vindece. Cu toate astea, mult timp după aceea a văzut doar umbre și, din cauză că vederea periferică era afectată, tindea să meargă lateral, ca un crab.

Se pare că singurele forme de dragoste și de atenție pe care le-a primit Henry în anii săi de formare au venit nu de acasă, ci de la profesorii de la școală. Din pricina perioadelor lungi de absență, a rămas repetent un an. Annie Hall, în adevărata tradiție a școlilor americane, nu doar că l-a hrănit bine, ci a făcut tot posibilul să-l ajute să-și depășească noile probleme cu cititul. Cu un ochi slab, avea probleme cu scrisul care era prea mic, așa că ea i-a cumpărat cărți cu litere mari, pentru a continua să învețe. Apoi, ironic, problema lui a reapărut tot la școală, când a ajuns pe mâna doamnei Glover exact în momentul în care aceasta voia să lovească un elev. Rana de la ochi i s-a deschis, iar de data asta nu a mai putut fi vindecată. A primit ochiul de sticlă un an mai târziu.

Din păcate, Henry Lee Lucas nu a avut nici pe departe o copilărie ideală. Dintre cele 13 „caracteristici ale mediului familial despre care FBI ne spune că afectează nefavorabil comportamentul ulterior al unui copil, în grupul lor de studiu pe criminali în serie, Lucas a bifat zece. Un procent uluitor de 77%, ceea ce, după calculele FBI, îl plasează în fruntea listei lor de „risc major”. Lucas a bifat abuzul de alcool, istoricul psihiatric, cazierul, problemele sexuale, abuzul fizic, abuzul psihic, mama dominatoare, relațiile negative cu bărbații responsabili pentru familie, relația negativă cu mama și tratamentul nedrept.

Nu putem afla când a început cariera infracțională a lui Lucas, dar el spune că s-a întâmplat când a furat un televizor portabil, pentru că îi plăcea să se uite la *The Lone Ranger* și la *Sky King*. Este citat spunând: „Am început să fur, cred, imediat ce am crescut destul de mult încât să alerg repede; pentru că nu

mai voiam să stau acasă, m-am gândit că, dacă puteam să fur, puteam să scap și de acasă".

Și istoricul sexual al lui Henry începe undeva în primii ani. Susține că a fost încurajat spre zoofilie de fratele său, tăind gâtul animalelor și apoi făcând sex cu ele. I-a spus unui psihiatru că a făcut sex cu soția fratelui său vitreg la 13 ani. „Doar am acceptat să o fac... Nu am simțit că ar fi în regulă”, a spus el. Apoi Henry a avansat la tentativă de viol și crimă, sau cel puțin așa susține el într-o relatare neconfirmată a unei crime pe care spune că a comis-o la 15 ani.

În martie 1951, Henry a observat o fată de 17 ani într-o stație de autobuz. A încolțit-o lângă un zid, unde a încercat să o violeze, după care a strangulat-o. În interviul cu mine, și-a amintit întâmplarea:

„Nu aveam nici o intenție să o omor. Nu știu dacă eram eu sau ce era. A fost prima, cea mai groaznică, și peste care am trecut cel mai greu. Pur și simplu n-am putut să văd ce s-a întâmplat. Mergeam pe străzi, uneori zile întregi, și mă uitam în spate și după polițiști și mi-era frică că o să mă oprească și o să mă ia. Da' nu m-au deranjat niciodată.”

Peste ani, când Lucas a fost adus în fața justiției pentru ultima dată, polițiști din toată țara l-au interogat încercând să rezolve crime rămase cu autor necunoscut, în timpul acestor lungi interogatorii, Henry nu a menționat niciodată prima sa crimă și, în ciuda unor cercetări recente mai amănunțite, polițiștii cred acum că, de fapt, nu a avut loc niciodată.

În martie 1952, fratele lui Henry s-a înrolat în Forțele Navale ale SUA, apoi tatăl său a plecat din casă, într-un sicriu simplu din lemn. „A ieșit și s-a întins în zăpadă ca să nu-și mai vadă nevasta făcând sex cu un alt bărbat”, spune Henry. „Asta l-a omorât. S-a întins în zăpadă și a făcut pneumonie și era beat și a murit, pur și simplu.”

În aceeași lună, brațul legii l-a prins pe Henry Lucas, care era de-acum hoț în toată puterea cuvântului. A fost acuzat de furt și trimis la Școala de Corecție Beaumont pentru băieți. Spune că i-a plăcut acolo, pentru că era prima dată când mânca

regulat și se bucura de apă caldă și de electricitate. Dar această afirmație vine în contradicție cu comportamentul său, căci arhiva școlii arată că a continuat să încerce să fugă. Henry a ieșit de la Beaumont în septembrie 1953 și a lucrat periodic ca om bun la toate pe la ferme, în octombrie și-a violat nepoata de 12 ani.

Nouă luni mai târziu, la 18 ani, Lucas a fost arestat a doua oară și condamnat la patru ani în Penitenciarul de Stat Virginia, pentru spargeră. A devenit un tâmplar talentat în fabrica de scaune a închisorii, dobândind deprinderi care aveau să-l ajute mult după eliberare. În atelierul de croitorie a învățat cum să coasă, pușcăriașii arătându-i cum să muncească din greu.

Pe 28 mai 1956, riscând să fie prinși de câini sau să încaseze un glonț în spate, Lucas și un alt deținut au evadat dintr-un punct de lucru din exteriorul închisorii, unde reparau un drum. Au furat o mașină și au plecat în viteză spre Ohio. Când au rămas fără benzină, au furat un alt vehicul și au trecut granița statului în Michigan. Fuga în alt stat și trecerea în alt stat cu un autovehicul furat sunt infracțiuni federale, iar polițiștii i-au arestat în iulie în Toledo, după care Henry a început să execute o condamnare de 13 luni în închisoarea Federală Ohio din Chillicothe. După ce a expirat condamnarea federală, a fost trimis în cătușă înapoi la Penitenciarul de Stat Virginia, pentru a-și ispăși condamnarea inițială. În septembrie 1959 era înapoi pe străzi.

După eliberare s-a mutat în Tecumseh, Michigan, la sora sa vitregă, Opal. Acolo a cunoscut o femeie pe nume Stella și, după ce a ieșit cu ea o scurtă perioadă, a cerut-o în căsătorie. Ea a spus da și și-au anunțat logodna. Cei doi și-au petrecut seara zilei de 12 ianuarie 1960 îmbătându-se împreună. „A fost prima mea dragoste adevărată”, a spus el. „Pur și simplu mă înțelegea și aveam planuri să ne luăm și chestii.” Însă în seara aceea în oraș mai venise cineva: mama lui furioasă care aflase unde stătea. Viola i-a dat de urmă lui Henry în barul în care petrecea cu Stella și i-a poruncit să scape de ea și să se întoarcă imediat în Virginia. Accesul de furie al femeii a lăsat - o pe Stella în lacrimi.

A fost un moment nepotrivit pentru „Muma Pădurii” să încerce să revină cu forța în viața lui Henry, căci în noaptea aceea el și Stella își făceau planurile de nuntă, iar el era beat crișă. Într-o convorbire telefonică cu mine, Stella rememora: „Când era beat, Henry devenea cât de rău putea să fie. Bea Jack Daniels de parcă găsisese apă în deșert. În noapte aia, bătrâna m-a supărat rău. I-am zis că rup logodna și am ieșit și am plecat acasă. Își ura mama de-a binelea, iar ea a primit ce merita.”

Lucas risca acum să o piardă pe singura femeie pe care o iubise vreodată și, 20 de minute mai târziu, ciocănea la ușa lui Opal, unde stătea mama lui. Viola, care era și ea beată, a început să-l înjure și să-l acuze că se culca cu Opal. L-a ocărât pentru că o lăsase singură în Virginia, căci Bernie își găsisese de-acum pajiști mai verzi... Este mai bine să-l lăsăm pe Lucas să povestească ce a urmat:

„M-am întors unde stătea ca s-o calmez și ea o luat o coadă de mătură și m-a pocnit. Să fi fost vreo 12 noaptea când m-o enervat atât de rău, că am pocnit-o. Nu mai știu decât că o loveam peste gât, da' după aia am văzut că începe să cadă și am dat s-o prind. Da' a căzut pe jos și, când am vrut s-o ridic, am văzut că murise. Și atunci mi-am dat seama că aveam un cuțit în mână și ea era tăiată.

Mi s-a făcut frică și am stins lumina și am ieșit și am plecat cu mașina în Virginia. N-am stat decât o zi și am început să-mi fac griji pentru mama și mă întrebam dacă or fi găsit-o. Am plecat din Virginia și am vrut să mă întorc la Tecumseh să mă predau. Am fost oprit de poliție în Toledo, Ohio, și după aia m-au trimis înapoi la Tecumseh. O fost oribil ce am făcut și știu că am pierdut respectu' alor mei și al oamenilor care mă știu, da' o fost una din chestiile alea. Cred că o trebuit să se întâmple.”

S-a dovedit că Viola nu murise imediat după atac. Mai trăia 48 de ore după atac, când Opal s-a întors acasă și a găsit-o într-o baltă de sânge. A fost chemată o ambulanță, dar, din cauza hemoragiei îndelungate, nu a mai putut fi salvată și a murit la

scurt timp după aceea. Raportul oficial al poliției spune că a murit în urma unui stop cardiac provocat de atacul asupra ei.

Henry a fost arestat în Toledo, Ohio, și retrimis în Michigan, unde a fost inculpat pentru crimă. Cu toate că i-a asigurat pe polițiști că fusese în legitimă apărare, ulterior a pledat vinovat și a primit o condamnare între 20 și 40 de ani în închisoarea de Stat Southern Michigan. Departamentul de a pierde respectul rudelor - precum și al numeroșilor cunoscuți, apropiați sau nu -, clanul Lucas și locuitorii din Blacksburg s-au bucurat peste măsură când au aflat de moartea Violei. Fusese o pacoste dintotdeauna și toată lumea era încântată să o vadă dispărând la trei metri sub pământ.

La interviul din Unitatea Ellis, Texas, Henry, un tip cu o constituție firavă, cu ochiul său de sticlă din care îi curg permanent lacrimi pe care le șterge tot timpul cu măneca, s-a răzgândit în privința uciderii mamei sale. După ce mai întâi recunoscuse crima, s-a contrazis; „Sor-mea vitregă, Opal, a omorât-o, și-acum e moartă”, s-a jeli el patetic.

Lesne de înțeles, Henry spunea că timpul petrecut în închisoarea Southern Michigan nu a fost o perioadă prea fericită în viața lui și așa distrusă. Susține că a fost chinat de vocea mamei sale moarte, care l-a bântuit în celulă, „îmi tot zicea să fac lucruri rele”, își amintea el. „Zicea că am un destin cu moartea în spatele zidurilor.” Și-a tăiat venele cu o lamă și abdomenul cu un cuțit, în două tentative de sinucidere, și nici una dintre acestea nu a trecut neobservată de gardieni.

În interesul său, medicii au decis că era mai bine să fie internat în Spitalul de Stat pentru Boli Mintale Ionia, unde a suferit un tratament cu șocuri electroconvulsive și a fost plasat sub observație atentă. A stat acolo aproape cinci ani, apoi a fost retrimis în închisoare, în 1966, după ce un psihiatru a concluzionat că „Lucas face progrese. Sunt impresionat de progresele lui.” Totuși un alt psihiatru nu a fost de acord. „Lucas este complet lipsit de încredere în sine și în propriile puteri, de voință și energie în general”, raporta acesta. „Nu are curaj să-și asume responsabilitatea pentru comportamentul său, dar îi

învinovățește pe ceilalți pentru greșelile și ghinioanele sale și este înclinat să se angajeze în fapte sociale agresive, menite a-i mai alina greutățile."

Lui Lucas i s-a prescris Prozac, un antipsihotic cu efecte secundare sedative, iar acesta a pus mai mult sau mai puțin capac peste emoțiile sale clocotitoare, însă se știe că a avertizat autoritățile să nu-l elibereze din închisoare, pentru că știa că tendințele ucigașe aveau să-i reapară. Chiar le-a spus doctorilor: „Dați-mi drumul și o să vă aduc un cadavru la intrare. Vă garantez asta."

În acea perioadă, Departamentul Corecțional Michigan avea în închisori aproximativ 37 000 de deținuți și funcționa la o capacitate de 125,5%; toate închisorile trosneau pe la încheieturi, pline ochi de prizonieri. În ceea ce-l privește, în schema lucrurilor, Lucas fusese pur și simplu redus la un număr și, în ciuda protestelor și a amenințărilor sale cu moartea, nerăbdător să le facă loc celor 9 000 de noi deținuți care veneau în fiecare an, pe 3 iunie 1970, personalul închisorii l-a târât literalmente afară din pușcărie.

În după-amiaza aceleiași zile, o fată a fost ucisă în Jackson, la doar câțiva kilometri de zidurile posomorâte ale închisorii. Cadavrul altei fete a apărut la câteva străzi distanță de primul, a doua zi. Oficial, nici una dintre aceste crime nu i-a fost atribuită lui Lucas, deși cazurile sunt încă „deschise".

În ceea ce-l privește, Lucas își asumă responsabilitatea, adăugând: „Ei [autoritățile închisorii] știu că am vorbit serios. Uram totul. Am fost foarte înverșunat. Am fost mai dement ca iadul."

Neoficial, povestea e cumva diferită. Un ofițer superior i-a spus exclusiv autorului, sub protecția anonimatului: „Sigur, toată lumea știa că Henry era cel care le omorâse pe fetele acelea. Decizia de a nu-l aresta a venit de sus, adică tocmai de sus de tot. Fiindcă nemernicii ăia nu voiau tot rahatul care li s-ar fi răsturnat în cap dacă presa afla că spusese că va omorî pe cineva în ziua în care va fi eliberat. Dacă ar fi aflat, nimicurile alea și guvernatorul ar fi fost azvârliți din închisoare odată cu el."

Multe dintre incidentele din trecutul pestriț al lui Henry, de la eliberarea din închisoarea din Michigan până în ultima ocazie când a fost arestat în districtul Montague, Texas, 13 ani mai târziu, sunt învăluite în mister. Inițial, a fost eliberat condiționat în grija Almedei, o altă soră vitregă, care locuia în Maryland, și, timp de aproape un an, s-a ținut departe de buclucuri. În august 1971, rezervele de Prozac i s-au terminat și nu a reușit să-și mai reînnoiască rețeta. Lucas spunea că lipsa acestui medicament l-a agitat și l-a făcut să devină foarte irascibil.

În octombrie 1971 a abordat o fată de 15 ani care se ducea la școală. I-a poruncit să urce în mașina lui, altfel o împușcă. A apărut un autobuz școlar, iar el s-a făcut nevăzut într-un nor de praf, lăsând-o pe fata îngrozită pe marginea drumului. Câteva zile mai târziu a încercat să răpească o altă elevă, care a scăpat însă nevătămată. Ambele potențiale victime i-au reținut numărul mașinii și l-au raportat poliției.

În martie 1972, Lucas s-a întors în fața curții și a fost condamnat la cinci ani de închisoare, pentru tentativă de răpire. După eliberarea sa în 22 august 1975, Lucas s-a dus în Port Deposit, Maryland, să-și vadă sora, pe Almeda Kiser, și pe fiica acesteia, Aomia Pier ce. Înregistrările arată că a stat acolo trei zile, după care s-a mutat în Chatham, Pennsylvania, cu Aomia Pierce și soțul acesteia. Și-a găsit de lucru la o fermă, apoi i-a fost prezentat lui Betty Crawford, văduva unuia dintre nepoții lui. Inițial, între cei doi a fost doar o relație de amicitie, dar, treptat, legătura lor a evoluat, până când, în cele din urmă, s-au căsătorit, pe 5 decembrie 1975.

După ce a stat scurtă vreme cu familia Pierce, Lucas, Crawford și cei trei copii ai ei s-au mutat înapoi în Port Deposit, într-un parc de rulote. Henry lucra în diverse locuri, câștigând foarte puțin. Cea mai mare parte a venitului familiei o constituiau banii de asistență socială ai lui Betty. Au trăit așa până în iunie 1976, când, împreună cu o altă familie din parcul de rulote, s-au mutat în Hurst, Texas. Planul era ca Betty să-și viziteze mama, iar Henry să-și caute de lucru. Când planul a eșuat, s-au mutat în Illinois, după care au revenit în Maryland.

La scurt timp după ce s-au întors, Betty Crawford l-a acuzat pe Lucas de molestarea fiicelor ei. Lucas a negat acuzațiile, dar i-a spus că oricum se hotărâse să plece. Pe 7 iulie, Lucas și-a strâns puținele lucruri pe care le avea și a plecat spre Florida. Pe drum, s-a oprit la Opal. După mai puțin de o lună, Henry și Wade Kiser, cumnatul lui, au mers în Virginia de Vest pentru o reuniune de familie. Pe drum, prins în traficul aglomerat, Henry a început o discuție cu un alt bărbat și, la scurt timp după aceea, l-a lăsat singur pe Kiser, plecând cu străinul spre Shreveport, Louisiana. După un scurt popas în Virginia, să-l viziteze pe Harry Waugh, fratele său vitreg, Lucas a ajuns la destinație.

În timp ce se afla în Shreveport, lui Henry i s-a oferit slujba de a conduce o mașină la Los Angeles, dar a refuzat după ce s-a convins că ar fi lucrat pentru mafie. A părăsit Louisiana și s-a întors în Port Deposit. Nu a stat mult și s-a mutat la Wilmington, Delaware, unde o rudă, Leland Crawford, i-a dat de lucru într-un magazin de covoare. Aici a rezistat câteva luni, apoi s-a întors din nou la Port Deposit pentru a petrece Crăciunul cu o altă rudă, Nora Crawford. În ianuarie următor a părăsit-o pe Nora și s-a mutat la Hinton, Virginia de Vest, și a plecat să lucreze pentru Joe Crawford, care nu numai că era rudă, dar deținea și un magazin de covoare. În timp ce se afla în Hinton a întâlnit o femeie numită Rhonda Knuckles și a locuit cu ea până în martie 1978, când s-a săturat de relație și s-a întors din nou în Port Deposit. Lucas a stat o scurtă perioadă până când sora lui Almeda i-a oferit cazare și un loc de muncă în centrul de dezmembrări auto al soțului ei. Henry a părut că se descurcă bine până când Almeda l-a acuzat că a molestat-o sexual pe nepoata ei. Din nou, el a negat acuzația.

În jur de 4 septembrie 1977, Lucas spune că a fost în California, unde susține că ar fi ucis-o pe Elizabeth Wolf, în Davis, un orașel aflat la vreo 40 de kilometri vest de Sacramento. Ce anume făcea atât de departe în sud rămâne un mister, deși mama lui avusese o relație cu un bărbat pe nume Dixon, care venea dintr-un oraș cu același nume, aflat la 25 de kilometri de

locul în care a omorât-o pe Elizabeth Wolf. Poate că își căuta tatăl natural?

După ce a înjunghiat-o pe doamna Wolf, Lucas a șters-o spre Houston, Texas, unde pe 7 septembrie a împușcat-o mortal pe Glenda Beth Goff. Pe 17 septembrie 1977 a fost arestat pentru un delict în Jacksonville, Florida, unde a stat închis 45 de zile. A doua zi după ce a fost eliberat, i-a spus lui Kiser că avea nevoie de camionul și de sculele lui, pentru a transporta două rable la cimitirul de mașini. Când Lucas nu s-a mai întors, nici în seara aceea, nici a doua zi, Kiser a raportat mașina furată. Vehiculul a fost recuperat ulterior în apropiere de Jacksonville, Florida, nefuncțional. Acolo și-a cunoscut Lucas viitorul partener, pe Ottis Toole.

Ottis Elwood Toole s-a născut pe 5 martie 1947, în Florida. Trecutul său seamănă cu al lui Henry, la patru ani Ottis fiind călcat de o mașină. La șase ani, tatăl lui alcoolic îl abuza deja sexual de câțiva ani și, când tatăl natural a plecat de acasă, Robert, un tată vitreg la fel de pervers, s-a mutat la ei și a continuat opera predecesorului său.

La opt ani, Ottis a căzut printr-o scândură ruptă din podeaua prispei, oprindu-se cu fruntea într-un cui care i-a intrat șapte centimetri în lobul frontal al creierului. Rana respectivă, se spune, a avut ca rezultat o formă gravă de epilepsie, cu crize care s-au manifestat tot restul vieții.

Cel mai mic dintre patru copii, Ottis se născuse într-o familie complet consangvinizată, schizofrenică și psihopată. Mama lui, Sarah, o baptistă fanatică, care recita versete din Biblie de câte ori avea ocazia, se obișnuise cu obiceiul celui de-al doilea soț de a-l pasa pe Ottis tovarășilor de băutură pentru sex. Și dacă această formă de abuz nu era destul, puștiul era agresat 24 de ore din 24 de frații mai mari și abuzat sexual de surorile lui, Drusilla și Vonetta, care îl puneau să se îmbrace ca o fată și să le aștepte ca o mică Cenușăreasă. Cu tot acest chin, Ottis a ajuns o namilă de om, înalt de 1,90 metri, cu mâinile uriașe și un fizic puternic de peste 90 de kilograme.

Casa dărăpănată și acoperită cu șindrilă a familiei Toole se afla adânc în ținutul aligatorilor din Springfield, Florida, și le-a servit ca adăpost precar rudelor lui Ottis, care veneau și plecau din acest butoi supraaglomerat de pulbere explozivă, sărăcie și deviații sexuale. Probabil că nimeni nu l-ar putea descrie pe Ottis Toole mai bine decât scriitoarea americană Sondra London. Sondra l-a intervievat pe Toole la Centrul Corecțional Appalachee în iulie 1991 și a făcut următoarea observație despre acest criminal în serie în cartea ei, *Knockin' on Joe*:

Pentru el, viața însăși este atât de lipsită de sens, iar distincția dintre vii și morți este atât de difuză, încât crima nu-i cu nimic mai importantă decât a strivi o muscă. Retardat și analfabet, a fost scăpat de sub control încă din primii ani de viață. Născut la umbra stadionului „Gator Bozul”¹², Ottis este un adevărat „gator” - un organism care trăiește pe fundul apei, mai mult reptilian decât uman, strecurându-se prin mlaștinile societății, căutându-și neobosit prada neputincioasă.

Lucas și-a cunoscut viitorul partener într-o cantină socială, nu departe de Jacksonville. În acea perioadă, Ottis împărțea o casă cu mama lui, Sarah, și soțul ei, Robert, soția lui Ottis, Novella, un nepot, Frank Powell Jr., și Frieda „Becky” Powell, nepoata de 11 ani a lui Ottis. Aparent, familia Toole era destul de obișnuită ca Ottis să aducă acasă străini de la cantina socială. Sarah Pierce, oaspete de o noapte al casei, le-a spus ulterior polițiștilor că Ottis, despre care se știa că e bisexual, agăța adesea bărbați cu care mergea acasă în scopuri sexuale. Pe lângă tendințele sale homosexuale, lui Ottis îi plăcea și să-i privească pe oaspeții săi bărbați făcând sex cu soția lui și cu minora Becky. Henry s-a adaptat rapid și în scurt timp împărțea dormitorul cel mare cu Ottis, după ce Novella a fost trimisă să stea la vecini.

Ottis i-a găsit lui Henry de muncă la fabrica de vopseluri unde lucra și el, dar avea să dureze doar câteva zile înainte să se lase de muncă și să plece în Sud, în fosta sa zonă de vânătoare din Texas, unde, în 22 octombrie 1977, a împușcat-o mortal pe Lily Pearl Darty cu două gloanțe în ceafă. Pe 1 noiembrie, în

Bellmead, în apropiere de Waco, Texas, l-a împușcat de două ori pe Glen D. Parks, cu un revolver calibrul .38, după ce a legat mai întâi mâinile și picioarele victimei.

Următoarea serie de crime a lui Lucas a început în Jacksonville și împrejurimi, la finele lui 1978, dar nu înainte ca el și Toole să fi intrat, după propriile spuse, într-o sectă satanistă numită Mâna Morții. De fapt, Lucas a atribuit cele mai atroce crime ale sale - „Crimele Crucifixului” - Diavolului și „lucrărilor sale”. Ulterior, a declarat că a participat la ședințe de instruire ale sectei în Florida Everglades, la ceva timp după ce fusese eliberat din închisoare. Potrivit unei cărți publicate în 1985 - *The Hand of Death*¹³ - scrisă de Lucas în colaborare cu Max Call, erau în jur de 200 de recruți într-o grupă, de șase naționalități, din toate grupurile etnice și clasele sociale. Henry susține în continuare că în timpul primelor săptămâni a instruit o grupă în tehnici de omor cu cuțitul. Se antrenau în lupta corp la corp, studiau manuale ale agențiilor de aplicare a legii și memorau coduri de comunicații radio. Toate acestea trebuie să fi fost un chin pentru Henry, cu IQ-ul său extrem de scăzut. După o documentare amănunțită, autorul a înțeles că această grupă mare de elevi și instruirea pe care au primit-o a existat numai în imaginația lui Lucas, și nicăieri altundeva. El spune, de asemenea, că citeau o biblie satanistă și, pentru că participanții credeau că actele de perversiune pot provoca reîncarnarea Diavolului și îl glorifică pe Satana, liderii grupului încurajau practicarea sodomiei, a sadomasochismului, zoofiliei și necrofiliei după fiecare Liturghie Neagră, toate fiind subiecte cu care Lucas era deja familiarizat.

Henry i-a povestit autorului că în timpul acestor așa-zise ceremonii de închinare la Diavol sacrificau copii răpiți sau membri ai cultului care trădaseră pe un altar din centrul unui cerc sacru. Sataniștii își purtau pe umeri nefericitele victime, în pași de dans, în vreme ce restul grupului rostea misterioasa expresie „Ambe iske ho a secco”. Totuși Lucas spune că un mare preot, numit „Mâna”, purtând mantia obligatorie, păsea prin inelele de foc spre altar, unde sacrifică victimele și toți erau

obligați să bea sângele și să mănânce carnea. Henry spune că a părăsit tabăra după șapte săptămâni, pentru a duce la îndeplinire ordinele criminale ale unui superior pe nume Don Meteric.

În prima sa misiune, probabil cu Diavolul pe umăr, Lucas susține că a răpit copii mici și i-a dus la o stână mare, imediat peste granița cu Mexic. Când a revenit în sectă, superiorii i-au tatuat un scorpion pe mână. Meteric le-a spus apoi lui Lucas și lui Toole să ucidă un om. Victima a fost ademenită pe o plajă, unde Lucas i-a tăiat gâtul în timp ce omul lua o gură de whisky dintr-o sticlă. Răsplata lui Lucas pentru această crimă a fost un al doilea tatuaj. Ulterior, i-a mai fost tatuat un șarpe, apoi Diavolul ținând o cruce, pentru răpirea unor tinere prostituate, care au fost forțate să filmeze pelicule *snuff* pornografice.

Când i-am cerut să-mi arate tatuajele, Lucas mi-a explicat afabil că acestea au dispărut după ce s-a întors la creștinism. Din câte se pare, a revenit la Dumnezeu imediat după uciderea Libradei Apodaca de 72 de ani, în El Paso, Texas, pe 27 mai 1983.

Dacă ar crede cineva o iotă din povestea sectei - și nu există nici cea mai mică urmă de dovadă care să confirme fie și o aluzie la existența acesteia -, ar trebui să răspundă și cum și-au făcut timp Lucas și Toole să meargă în Kennewick, Nevada, unde se știe că cei doi au violat-o și ucis-o pe Lisa Martini, în apartamentul său, pe 31 octombrie 1978. După propriile socoteli, Lucas era fie în Everglades, învățând codurile radio - evident esențiale satanismului - fie în Mexic, vânzând copii răpiți despre care poliția nu are nici un fel de informații. Criminalul s-a întors apoi în Jacksonville și și-a recăpătat vechea slujbă. Ulterior, mama lui Ottis a cumpărat o casă și și-a mutat acolo familia extinsă. Henry s-a lăsat din nou de muncă și s-a apucat de afaceri cu fier vechi, umplând în curând curtea noii case cu mașini stricate și piese auto.

Pe 5 noiembrie 1978, poliția a stabilit că cei doi criminali în serie se aflaseră pe Interstatala 35 în Texas, când observaseră un cuplu de adolescenți mergând pe marginea drumului, după ce

mașina lor rămăsese în pană de combustibil. Toole l-a împușcat în spate și în cap pe Kevin Kay cu un pistol calibrul .22, iar Lucas a violat-o pe Rita Salazar, după care a împușcat-o cu șase gloanțe. Kevin Kay, care avea cazier pentru infracțiuni minore, a fost identificat după amprente, iar frumoasa Rita era iubita lui de ceva vreme.

Acum mereu pe drumuri, cei doi criminali au mers în Michigan, unde, pe 3 octombrie 1979, au jefuit-o, violat-o și ucis-o pe Sandra Mae Stubbs. Apoi au virat spre sud, către Austin, Texas, unde, zece zile mai târziu, Harry și Molly Schlesinger au fost împușcați mortal în magazinul lor de băuturi spirtoase. În această scurtă perioadă cei doi și-au finanțat activitățile criminale prin jafuri și și-au încununat activitatea cu omoruri.

Fără îndoială, cea mai infamă crimă Lucas/Toole a fost violarea și împușcarea unei tinere încă neidentificate în cazul care a devenit cunoscut drept „Crima șosetelor portocalii”. Descoperită într-o râpă în ziua de Halloween, pe 31 octombrie 1979, victima nu avea haine, cu excepția unei perechi de șosete portocalii. Un șofer care mergea spre nord pe Interstatala 35 a oprit pentru a se ușura și s-a trezit holbându-se îngrozit la un cadavru care zăcea cu fața în jos pe betonul murdar.

—Tocmai ce-mi scosesem scula, i-a spus el polițistului care a ajuns rapid la fața locului. Și... căcat! Știi, lisuse, căcat! Era acolo, știi? M-am pișat oricum, totuși.

Această crimă cădea sub jurisdicția șerifului districtului Williamson, Jim Boutwell, care, ducându-se la închisoarea din Denton, la vreo 15 kilometri nord de Fort Worth, a studiat puținele indicii disponibile. Căuta orice informație care ar fi putut duce la identificarea „Șosetelor portocalii” și a ucigașului ei.

Frumoasa tânără avea vreo 25 de ani, părul castaniu-roșcat, 55-60 de kilograme și 1,75 metri. În afara șosetelor portocalii mai purta un inel de argint incrustat cu sidef. Nu s-a găsit nici o geantă, poșetă ori vreun act de identitate. Nu s-a găsit absolut nimic altceva.

La autopsie, cadavruul a mai oferit câteva indicii, printre care și faptul că persoana suferise de o boală venerică. Pe glezne

avea mici ciupituri de insecte, probabil purici. În stomac s-au găsit urme de alimente parțial digerate - burger, cartofi prăjiți și cola. Dantura era aproape perfectă, deci, probabil, nu exista vreo fișă stomatologică, iar radiografia nu a arătat că suferise vreo fractură. La o examinare mai intimă, din vagin i-a fost scos un tampon improvizat din hârtie igienică, iar asta a fost tot ce a avut Boutwell la dispoziție pentru a începe căutările. Nimic care să ajute la identificarea ei de către familie sau prieteni, iar distribuirea fotografiei sale pe întreg continentul nord-american era exclusă.

După ce a fost arestat în districtul Montague, Texas, Lucas a recunoscut că o omorâse pe „Șosete portocalii”, dar a refuzat să-l numească pe Toole drept complice. Lucas spune că a luat-o la autostop lângă Oklahoma City. Credea că o chema Joannie sau Judy. Au mers spre sud pe Interstatala 35 și spune că au făcut sex consimțit, după care au oprit într-o parcare de camioane și au mâncat. A descris meniul, care se potrivea cu probele legistului.

După ce au mâncat și-au continuat drumul spre sud, iar Henry spune că a vrut să mai facă sex, dar ea a refuzat. S-au luptat puțin, timp în care el aproape că a pierdut controlul mașinii, care s-a oprit scrâșnind într-un nor de praf după ce aproape că a ieșit în decor. „După ce am tras pe dreapta”, povestește el, „am strâns-o de gât până a murit. Am făcut iar sex cu ea, apoi am scos-o din mașină și am lăsat-o pe asfalt.” A menționat și că ea purta un fel de tampon sanitar, căruia el i-a spus „Kotex”.

Șeriful Boutwell nu avea să abandoneze acest caz; era hotărât să-l rezolve, pentru că era convins că era doar unul dintr-un șir de omucideri legate de sex, comise pe traseul Interstatalei 35. Cadavrele tot apăreau pe autostrada foarte circulată dintre Laredo și granița cu Mexic, precum și spre Gainesville, districtul Cooke, în nord.

Pe 27 noiembrie 1979, Lucas și Toole s-au întors în Jacksonville. În noaptea aceea, în districtul Cherokee, în timpul jefuirii unui motel, Lucas a violat-o și apoi a împușcat - o mortal

pe Elizabeth Dianne Knotts, 31 de ani. Două săptămâni mai târziu, o tânără de 18 ani a fost violată și înjunghiată mortal în locuința ei. Rămășițele Debrei Lynn O'Quinn au fost descoperite ulterior în pădurea din apropiere.

Pe 5 ianuarie 1980, cei doi bărbați au păcălit-o pe Jamie L. Collins, 76 de ani, să-i lase să intre în casă, unde au violat - o și apoi au înjunghiat-o.

27 martie a adus agresarea și apoi înjunghierea mortală a lui Jo Scheffer, 45 de ani. Cadavrul ei a fost găsit într-un centru de îngrijire de zi, 12 ore mai târziu.

Pe 12 iulie, Regina Azell Campbell, de 24 de ani, a fost găsită moartă sub o mașină. Fusese violată de amândoi, apoi strangulată.

În 20 iulie a avut loc violul și uciderea brutală a lui Tammy Keel Connors. Tânăra de 19 ani, frumoasă și cu aspirații de model și actriță, fusese târâtă în urlete de pe marginea drumului și supusă unor acte de o cruzime de nedescris, după care fusese aruncată aproape moartă într-o răpă, în apropiere de Jacksonville.

Nu se poate stabili niciun număr total al victimelor lui Lucas și Toole. Cele opt crime pot fi doar vârful aisbergului. Se știe totuși că cei doi au lovit din nou pe 22 decembrie, când, Brenda Elaine Harden, 28 de ani, mamă a doi copii, a fost găsită violată și înjunghiată mortal în dormitorul ei.

Anul 1981 nu le-a adus nici un răgaz locuitorilor din zonă după sărbătorile de iarnă. Lucas spune că au ucis iar și iar. Cu siguranță i-au luat viața sărmaneii Shirley Ogden, 58 de ani, pentru că rămășițele ei au fost găsite pe o alee, lângă tomberoanele de gunoi, pe 14 aprilie.

Toole se mai bucura și de pasiunea sa de piroman. A susținut că era autorul a „'vo sută din ele [incendieri]”. Pe 4 ianuarie 1982, cei doi l-au ucis pe George Sonenberg, 65 de ani, care a murit în agonie la o săptămână după ce Toole a turnat peste el benzină, în timp ce omul zăcea prea beat ca să se poată mișca, după care i-a dat foc. După toate datele, totul a început ca un jaf care s-a terminat prost și, după cum obișnuiau de câte

ori incendiau câte ceva, cei doi au privit din apropiere flăcările care se înălțau în noapte, ascunzându-se când pompierii au venit să stingă infernul și l-au salvat pe Sonenberg, care suferise arsuri ce i-au fost fatale în cele din urmă. Cu toate probele jafului și ale tentativei de crimă făcute scrum, polițiștii au crezut că victima își dăduse foc accidental, scăpând o țigară aprinsă după ce ațipise. Faptul că Sonenberg duhnea a benzină pare să fi fost trecut cu vederea de polițiști. Toole a recunoscut această crimă ulterior, când oamenii legii l-au vizitat, după arestarea sa, în Penitenciarul Raiford. Pentru această crimă, Toole a primit pedeapsa capitală.

Pe 9 ianuarie 1982, la doar cinci zile de la incendierea lui George Sonenberg, Lucas și Toole au pătruns prin efracție în Casa de Copii din Jacksonville și i-au „salvat”, după cum spun ei, pe Becky și pe Frank. Cei patru au plecat într-o călătorie a crimelor ce a cuprins multe alte state, printre care Nevada, New Mexico și Texas.

Înapoi la fermă, dacă putem spune așa, neobositul șerif Boutwell avea pe birou o listă de 20 de omucideri nerezolvate. Ultimele patru luni nu fuseseră deloc ușoare pentru el și, în octombrie 1981, se văzuse nevoit să ia taurul de coarne. Cu ajutorul companiei „F” din Waco a Polițiștilor Texani și a Secției pentru Analiza Crimelor a Departamentului de Servicii Publice din Austin, Boutwell organizase o ședință în care să fie puse pe masă toate informațiile despre crimele de pe Interstatală. Din toate colțurile țării, s-au adunat pentru prima oară 29 de polițiști și agenți, de pe tot traseul de 800 de kilometri al autostrăzii I-35. Au analizat metodic toate fotografiile, mărturiile și probele, comparând modurile de operare, în încercarea de a desluși misterul din jurul crimelor.

După Crăciun, șeriful Boutwell a adunat rezultatele: majoritatea victimelor fuseseră găsite de-a lungul autostrăzii. Fuseseră împușcate, omorâte în bătaie, strangulate, incendiate, răstignite, violate sau sodomizate și înjunghiate. Mai fusese și un accident cu fugă de la fața locului, care mirosea a crimă. Șeriful era la ananghie, cu cele mai oribile crime pe cap.

În Florida, Poliția orașului Jacksonville și Departamentul Șerifului aveau dificultăți asemănătoare, la fel ca și colegii lor din Michigan și din alte părți. Dar Lucas și Toole erau ucigași interstatali în permanentă mișcare și, dacă nu făceau vreo greșeală, își puteau continua seria de crime ani în șir. Cei doi mai aveau un avantaj: nu comiteau infracțiuni federale, așa că FBI și US Marshal's Service nu aveau nici un interes ori jurisdicție asupra crimelor. În toate privințele, ținea doar de relativ neexperimentatele agenții locale de poliție să-și rezolve cazurile. Stat după stat și oraș după oraș, acestea nu aveau nici bugetul, nici timpul, nici interesul necesar pentru a colabora.

Henry Lucas avea 40 de ani și se îndrăgostise de Becky, o copilă de doar 13 ani, care, când era nevoie, nu arăta nicicum mai mică de 19. Cei doi o foloseau adesea ca momeală pentru a prinde camionagii distrați în plasa lor ucigașă. Străbătând distanțe lungi, șoferii plictisiți și singuri nu rezistau tentației unei fete îmbrăcate sumar, care făcea autostopul. A devenit curând un scenariu mult prea familiar: fâșăitul frânelor pneumatice, un nor de praf, huruitul motoarelor acelor camioane uriașe. „Hopa sus, fătucă!”, strigau ei. Apoi, imediat ce se închidea ușa cabinei, șoferul se trezea analizând capătul periculos al țevii unui pistol încărcat.

O tehnică asemănătoare era folosită și când o puneau pe Becky să se dezbrace ca ei să ucidă. Odată, motorul mașinii lor s-a încins sub soarele arzător al Texasului, așa că au oprit undeva în districtul Tyler. Becky a bătut la ușa unei femei în vârstă și i-a cerut apă pentru a umple radiatorul. Naiva doamnă le-a pregătit micul dejun și, în timp ce Becky și Frank își terminau ouăle cu șuncă și cerealele, cei doi ucigași și-au „terminat” gazda cu un viol brutal și două gloanțe în cap.

În cele din urmă totuși, Lucas spune că Toole a luat-o razna și a început să facă lucruri cu care el nu era de acord: să se poarte urât cu Becky, să mutileze cadavre și chiar să pună pe grătar și să mănânce carnea victimelor lor. Și mai era o problemă. Ottis se îndrăgostise de Henry care, în schimb, era îndrăgostit de Becky. Din câte se pare, Ottis nu a vrut să-l

împartă pe Lucas cu Becky - ori cu altcineva, viu sau mort. Faptul că Lucas își viola victimele nu-l ajuta în relația cu posesivul Toole, iar acesta a fost punctul în care cei doi au început să se distanțeze. S-au despărțit la sfârșitul lui ianuarie 1982, după ce Lucas a violat și sodomizat o fată, în timp ce Becky și Frank se uitau, iar Ottis fierbea de furie.

Acum, aflat în punctul dezintegrării mentale aproape totale, Toole și-a îndreptat ura asupra acestei victime, lovind-o cu pumnii și cu cuțitul fără milă, până când a murit. După ce a terminat, Toole s-a întors acasă în Jacksonville, în timp ce Lucas, Becky și Frank au plecat spre California.

La 80 de kilometri est de Los Angeles, s-au oprit în Hemet, un orașel cu nimic ieșit din comun și, în timp ce își căuta de lucru ca tâmplar, Lucas i-a cunoscut pe Jack și Becky Smart, care aveau un atelier de recondiționat antichități. Folosindu-se de talentul deprins în închisoare, Lucas a început să lucreze pentru ei, în schimbul unei camere și al unei mese pe zi. Cu timpul, doamna Smart a început să-l placă pe Henry și, sacrificându-și propria afacere, a decis că ar fi fost foarte potrivit ca om bun la toate pentru mama ei de 80 de ani, Kate Rich, care trăia în Ringgold, districtul Clay, Texas. Soții Smart au cumpărat trei bilete de autobuz și, vărându-le în mâini câteva bancnote, le-au făcut cu mâna celor trei, care au plecat.

Kate Rich era o văduvă plină de energie, dar care se deplasa greu. Era iubită de vecini, cosea cuverturi, mânca cu plăcere raci de râu și se bucura de vizitele dese ale numeroșilor ei copii, nepoți și strănepoți, mulți dintre ei locuind în apropiere. Când Henry a bătut la ușa ei cu mesajul din partea fiicei din California, „buni” Rich l-a primit cu brațele deschise. Nechibzuită, doamna Smart i-l trimisese mamei sale pe îngerul Morții.

Totuși, nu după mult timp, hainele ponosite, limbajul și comportamentul ciudat al lui Henry au început să-i neliniștească pe apropiații lui Kate; în plus, nu părea să fie chiar atât de priceput la toate. Ori asta, ori era leneș, în cea mai mare parte a zilei fuma țigară de la țigară și bea cafea sau bere. Nu după mult

timp, o gură mai puțin la masă, Frank a plecat, văzându-și de drum. La scurt timp după asta, Kate le- a spus lui Henry și lui Becky că trebuie să plece. Henry era risipitor și ea nu voia să mai aibă de-a face cu el, iar a doua zi de dimineață cei doi au plecat să-și caute un loc în care să stea.

Soarele era sus pe cerul Texasului, iar temperatura trecuse de 38 °C, când pastorul Rubin Moore i-a văzut pe Henry și pe Becky făcând autostopul în apropierea stației de autobuz Ringgold. I-a luat și i-a condus până la casa lui de rugăciuni, 15 kilometri spre sud, în Stoneburg, districtul Montague. În 1994, când autorul a fost acolo cu Paul Smith, un detectiv al procuraturii, locul se schimbase puțin. Era, și încă mai este, o fostă fermă de păsări, transformată pentru a adăposti un mic grup de fundamentalisti religioși, care își țin porțile ferecate și nu acceptă vizitatori.

Rubin Moore avea o firmă de acoperișuri, iar pastorul și Lucas s-au înțeles ca el și Becky să stea într-o baracă și să folosească bucătăria comună. În schimb, Henry urma să lucreze pentru Rubin Moore, iar Becky avea să rămână să ajute cu treburile din Casa de Rugăciuni.

O vreme, totul a părut roz. Becky era foarte fericită și mergea la slujbele de duminică, vizitând-o de câte ori avea ocazia pe „buni” Rich, care avea o slăbiciune pentru ea. Și, cu tot acel du-te-vino religios, nu a durat mult până să se lase pătrunsă de spiritul locului.

În august 1982 a renunțat la viața în păcat și a decis să-l părăsească pe Henry și să se întoarcă în Florida. I-a spus lui Henry că putea să meargă cu ea, dacă voia să-și repare greșelile. Pe 24 august s-au certat până târziu în noapte, Henry cedând în cele din urmă pretențiilor lui Becky, urmând să plece cu ea. Pe la miezul nopții și-au adunat lucrurile în tăcere, s-au furișat afară fără să spună nimănui și au făcut autostopul spre Florida.

O noapte texană obișnuită, toridă și umedă, i-a găsit sub pasajul din Denton. Acolo, în câmp deschis, au întins o pătură și s-au dezbrăcat. Henry și-a pus lângă el, pentru protecție, cuțitul Bowie, și i-a cerut lui Becky să facă sex. Ea a refuzat și au

reînceput să se certe. Lucas se răzgândise; până la urmă, nu voia să se întoarcă în Florida, voia să rămână la Casa de Rugăciuni. Becky era hotărâtă să meargă pe drumul ei și atunci l-a plesnit peste față. Fără să se gândească, el i-a înfipt cuțitul în piept. Lama i-a tăiat inima în două, iar ea a murit câteva minute mai târziu. Când și-a dat seama ce făcuse, Lucas a strâns-o în brațe și a plâns.

Înainte de răsărit, Lucas a decis că trebuia să o îngroape. I-a scos un inel de pe deget, a tranșat-o, a băgat toate bucățile cu excepția picioarelor în fețe de pernă și a pus-o într-o groapă puțin adâncă. Apoi a legat picioarele cu o curea și le-a aruncat în tufăriș, unde aveau să fie mâncate de animalele sălbatice. Henry s-a întors la Casa de Rugăciuni spunând că Becky luase un camion la autostop. Părea calm în timp ce i-a spus aceeași poveste și pastorului Rubin Moore, căruia, din câte se pare, i s-a părut destul de plauzibilă.

În seara zilei de duminică, 16 septembrie, Lucas a anunțat că o duce pe „buni” Rich la biserică. A mers acasă la ea și, dat fiind că mai era până la slujbă, cei doi au decis să meargă cu mașina dincolo de granița statului, în Oklahoma, să cumpere niște bere. Au mers și au discutat aproape două ore, timp în care slujba de la biserică a început și s-a și terminat. Apoi a avut loc crima.

Kate mergea în mod regulat la slujbe și s-a enervat că avea să lipsească. Când au luat-o spre casa ei, Lucas a ieșit brusc de pe Autostrada 81, a luat-o pe un drum de țară, a traversat calea ferată spre o sondă de petrol dezafectată și a frânat brusc. Nu se știe de ce a ucis-o Lucas pe Kate Rich, iar el nu vrea să vorbească despre asta, dar se știe că bătrâna ținea foarte mult la Becky și de aceea pare posibil să-i fi pus lui Lucas câteva întrebări foarte sensibile. A înjunghiat-o pe Kate și, în timp ce ea își dădea ultima suflare, i-a crestat o cruce inversă între sâni și a făcut sex cu corpul ei neînsuflăit. După aceea a târât cadavrul peste un mușuroi de furnici roșii, până spre un canal acoperit cu papură, unde a înghesuit-o într-un șanț secăt. A fixat cadavrul cu

o traversă pe care a găsit-o lângă rambleul căii ferate. I-a îngropat hainele în apropiere și s-a întors la Casa de Rugăciuni.

Poreclit „Copoiul”, șeriful Conway al districtului Montague mi-a spus că rudele lui Kate s-au îngrijorat în legătură cu dispariția ei și i-au raportat problema. Șeriful a aflat curând că fusese văzută ultima oară în viață în compania lui Lucas, așa că l-a adus la interogatoriu. Dar bărbatul a refuzat cu încăpățănare să scoată vreun cuvânt. „Nu aveam nici o probă ca să-l arestez pe nemernicul ăla mic”, spune Conway. „I-am căutat numele în calculatorul Centrului Național de Informații despre Infrapecțiuni și, da, Lucas avea cazier. Dar nu era de ajuns și a trebuit să-i dau drumul. L-am supravegheat totuși, credeți-mă.”

Sfârșitul nu era departe pentru Lucas, pentru că avea două probleme serioase. Kate Rich și Becky Powell erau acum date dispărute, ambele fiind văzute ultima dată în viață cu el și, în colțul acela de lume, veștile circulă repede. Zeci de degete acuzatoare arătau acum în direcția lui, așa că a plecat din oraș, spunând că se duce s-o caute pe Becky.

Din Ringgold a plecat în California, unde voia să inducă autoritățile în eroare vorbind cu soții Smart. Dar, când era la ei, domnul Smart a văzut o pată de sânge pe scaunul din mașina lui Henry și a luat legătura cu poliția locală, care, la rândul ei, l-a contactat pe șeriful Conway.

Lucas și-a petrecut restul lunii octombrie hoinărind prin țară, după care s-a întors prostește în districtul Montague. Acolo, „Copoiul” găsisese un mandat de arestare din 1981 emis în Maryland pe numele lui Lucas, care încălcase condițiile de eliberare. Șeriful Conway l-a arestat și l-a legat la poligraf, iar rezultatul a indicat că Lucas nu spunea adevărul despre Kate Rich. Nu era o probă suficientă pentru a-l acuza de crimă, așa că, încercând să-l rețină mai mult timp, Conway a luat legătura cu colegii din Maryland. Poliția Maryland l-a informat sec pe Conway că nu mai erau interesați de Lucas și cu siguranță nu aveau de gând să suporte costurile extrădării pentru a-l aduce în jurisdicția lor. Lucas a fost eliberat din nou.

Timp de câteva luni, Lucas a bătut autostrăzile interstatale ale Americii. A vizitat Mexic, California și Illinois, unde a cunoscut-o pe Gloria Ann Stephens, pe care a luat-o cu el înapoi în Texas. A ucis-o și i-a aruncat corpul la marginea orașului Magnolia, lângă Huntsville. Apoi s-a întors insolent pe capul celor de la Casa de Rugăciuni. De teamă că cineva ar fi putut da din greșeală peste cadavrul lui Kate Rich, s-a întors la canal și a luat rămășițele femeii, pe care le- a incinerat ulterior într-un cuptor pe lemne de la Casa de Rugăciuni. A aruncat cenușa în tomberoanele de gunoi.

Pe 9 octombrie 1982, șeriful districtului Wise, Phil Ryan, din Decatur, și șeriful districtului Denton, Weldon Lucas, l-au interogat pe Henry la Casa de Rugăciuni, dar tot nu a fost acuzat de nimic. La o oră după plecarea polițiștilor, a mers la casa lui Kate Rich și i-a dat foc, după care a plecat înapoi spre California. Mașina i s-a stricat în Tucumari, New Mexico, așa că l-a sunat pe Rubin Moore, rugându-l să-l ia și să-l ducă înapoi, în Montague.

„Copoiiul” Conway își câștigase renumele ca un om al legii extrem de tenace; i-a ajuns la urechi informația că Rubin Moore intrase în posesia unui pistol calibrul .22, pe care i-l dăduse Lucas să i-l păstreze. Cu încălcarea condițiilor de eliberare din Maryland o fundătură, Conway avea un motiv beton să-l aresteze pe Lucas. „Este o încălcare a legii ca un fost deținut, condamnat pentru o infracțiune violentă, să posede o armă de foc”, spune Conway. „Îmi frecam palmele de bucurie.”

„Copoiiul” l-a arestat pe Lucas la Casa de Rugăciuni. L-a aruncat într-o celulă unde Lucas a început să se plângă de frig - șeriful scăzuse intenționat temperatura climatizării, pentru a-l face pe suspectul înghețat să vorbească. De asemenea, i-a refuzat lui Lucas rația de țigări și cafea, în ceea ce-l privește, Lucas s-a plâns amar:

— Da' știi cum să pui omu' la pământ, șerifule! Probabil că o înțelegere era inevitabilă, căci Lucas fuma până la 80 de țigări pe zi, bea litri de cafea și ura frigul. Curând, recunoștea un mare număr de crime, desenând imagini ale victimelor sale și scriind pagini întregi de note ca acestea:

*unul ucis în nezu york
păr Șaten Ochi albaștri New York Buffalo
ar Fi Fost Strangulată cu un cordon alb cercei de aur avea rochie
în apartament Joanie
 dinți albi frumoși
 cu strungăreață
 Dinții de Sus
 Ochi albaștri cercei mic
 Părul mai jos de umeri
 aruncată peste
 Pod
cu capul și degetele lipsă*

În Wichita Falls, pe 1 octombrie 1983, Lucas a pledat vinovat de uciderea lui Kate Rich și a fost condamnat la 75 de ani de închisoare. Dar tot mai avea de răspuns pentru uciderea lui Becky, pentru care a fost inculpat în fața Tribunalului Districtual Denton. Apărarea sa a fost că fusese un omor comis spontan, la nervi, în timpul unei discuții în contradictoriu. Adresându-se juriului, avocatul lui Henry, Tom Whitlock, a apelat la singura circumstanță atenuantă pe care o avea:

— Cred că tot ce s-a întâmplat a fost strict pe moment. Totuși ce a spus Tom Whitlock și ce au crezut cei șapte bărbați și cinci femei din juriu au fost două lucruri complet diferite. Pe 10 noiembrie 1983, jurații au deliberat două ore, după care au stabilit verdictul: vinovat. Judecătorul l-a condamnat pe Lucas la închisoare pe viață.

În Texas, o condamnare pe viață nu înseamnă obligatoriu pe viață și exista o posibilitate reală ca Lucas să poată fi eliberat condiționat în viitor. Dar șeful districtului Williamson, Jim Boutwell, era de altă părere. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi asigurat că Lucas avea să ajungă pe scaunul electric pentru „Șosete portocalii”.

Boutwell îl interogase pe Lucas pe când fusese acuzat de uciderea lui Kate Rich. Îi arătase o fotografie a corpului „Șosetelor portocalii”, atent să acopere zona gâtului, pentru ca Lucas să nu vadă cauza morții. Suspectul s-ar fi putut gândi la o

mulțime de cauze; în schimb, a spus: „Mda, aia a fost o autostopistă, probabil sugrumată”. A continuat dând detalii despre acea crimă, pe lângă alte 156 de omucideri din toată țara. Dar șeriful Boutwell nu avea nevoie decât de mărturia lui în legătură cu omorârea „Șosetelor portocalii” și, pentru ca Lucas să nu poată retracta, a înregistrat video declarația.

În Statele Unite, pedeapsa cu moartea este cerută de obicei când crima este însoțită de alte infracțiuni serioase, care aduc „circumstanțe agravante”. Cu avocatul sfătuindu-și ferm clientul să tacă, Lucas a turuit întruna, spunând că o violase pe „Șosete portocalii” înainte și după moartea acesteia. Execuția este doar o formalitate după mărturii de acest gen. Lucas își cumpăraseră biletul spre pierzanie.

Căpitanul Bob Prince, de la Compania „F” a Polițiștilor Texani, este un om al legii foarte impozant. Are 1,93 metri și peste 90 de kilograme și este un polițist formidabil. Ca sergent însărcinat în coordonarea celor 875 de secții de poliție, cu peste 1 000 de detectivi care voiau să-l interogheze pe Lucas în legătură cu cazurile de omucideri nerezolvate comise în propriile jurisdicții, Bob Prince a fost atât de ocupat încât a trebuit să programeze interogatoriile cu șase luni în avans. Atât de căutat era Lucas, încât Bob Prince a înregistrat în scris toate convorbirile telefonice și cererile scrise.

Lucas avea acum rolul principal în cel mai mare spectacol al crimei de pe pământ și savura fiecare clipă. Îmbrăcat într-un costum nou și scump, cu cămașă și pantofi, a mers la dentist prima dată în viața lui și și-a reparat dantura. Polițiștii se băteau să se fotografieze cu Henry Lucas, care începea să fie cunoscut drept cel mai prolific criminal în serie din istoria Americii. Părea că nu mai contau nici un fel de costuri cât timp poliția de-abia aștepta să închidă cât mai multe crime nerezolvate.

Până în aprilie se închiseseră 190 de cazuri, deși Bob Prince spune că, dacă Henry ar fi fost lăsat să vorbească, cifra ar fi trecut de 3 000. În graba lor de a închide cazurile nerezolvate și de a le șterge de pe listă, polițiștii nu se mai gândeau că adesea recunoștea crime comise în aceeași zi, în locuri aflate la 1 000 de

kilometri unul de altul, când singurul lui mijloc de transport erau picioarele.

În timp ce numărul cazurilor creștea, poliția a presupus că aveau să apară șabloane comune acestor crime, deși nu s-a întâmplat astfel decât în foarte puține cazuri. Cu excepția crimelor de pe I-35 și din Jacksonville, unde era vorba de același mod de operare, omorurile fuseseră înfăptuite cu pistoale, puști, carabine, picioare de masă, cabluri telefonice, vaze, cuțite, ciocane, leviere, traverse de cale ferată, topoare, un cablu de aspirator, o frânghie de plastic și chiar o mașină. Deși Lucas a spus că „î-au omorât în toate felurile cunoscute de om, în afară de otrăvă”, toată lumea este azi de acord că probabil a ucis doar o mică parte din numărul de oameni ale căror crime le-a recunoscut, într-adevăr, înainte de a muri acum câțiva ani - fără să-și vadă visul cu ochii, acela de a-l vedea executat pe Lucas -, șeriful Boutwell a fost intervievat de o televiziune britanică în legătură cu acest subiect.

Boutwell a afirmat ferm că Lucas a omorât sute de oameni în timpul activității sale sinistre, dar, când a fost confruntat cu dovezi clare care sugerau altceva, a refuzat să mai comenteze și i-a dat afară pe jurnaliști. Bob Prince este azi de acord că Lucas a omorât probabil 30 de oameni, cel mult. * * *

Așa cum începem să înțelegem, structura și calitatea interacțiunilor familiale sunt factori importanți în dezvoltarea unui copil. În special în ceea ce privește felul în care copilul îi percepe pe membrii familiei și interacțiunea lor cu copilul și fiecare cu celălalt.

FBI spune: „Pentru copii, calitatea legăturilor cu părinții și ceilalți membri ai familiei este cel mai important lucru pentru felul în care vor relaționa și îi vor prețui, ca adulți, pe ceilalți membri ai societății. Mai presus de toate, aceste legături timpurii în viață (numite uneori liant) desenează harta modului în care un copil va percepe situațiile din afara familiei.”

Psihoterapeutul, neuropsihologul și neurologul dr. R. Joseph este recunoscut ca fiind un om de știință și teoretician creativ, perspicace și profund. Este unul dintre foarte puținii experți atât

ai creierului, cât și ai minții - prin urmare, ce are de spus dr. Joseph despre acest subiect? În cartea sa, *The Right Brain and the Unconscious*¹⁴, el scrie:

Când un pom crește, pomul tânăr ce a fost odată nu dispare niciodată, ci, strat după strat, se depune pe miezul său. Adânc înăuntru, pomul copil care era odată e încă viu. Felul în care s-a format acesta, forțele care au acționat asupra lui, răsucirile, întoarcerile, aplecările și ruperile provocate de ploaie și de vânt, de oameni ori de boli, toate determină forma pe care pomul o ia maturizându-se și îmbătrânind. Indiferent cât de bine va fi îngrijit, nu va depăși niciodată complet nici o neglijare din vremea când era doar lăstar. Dacă am tăia și examina cea mai ascunsă parte a acestui pom, am descoperi că pomul cel tânăr care a fost odată continuă să existe în miezul său. Este viu și-și va păstra forma originală pentru totdeauna. Va fi întotdeauna ce a fost pomul tânăr. Ce a fost devine fundația a ce va fi.

Pomul adult își păstrează miezul viu, crescând din el spre exterior. Dacă i-am extrage miezul, pomul ar muri, căci integritatea pomului depinde de el [pentru supraviețuire]. Dacă miezul este slab și bolnav, atunci, indiferent de cât de expertă este îngrijirea lui ulterioară, pomul adult va fi la fel de slab ca fundația lui.

La fel cum pomul viu își păstrează miezul de la început, în miezul fiecăruia dintre noi este Copilul care am fost odată. Acest Copil constituie fundația a ceea ce am devenit, a ceea ce suntem și a ceea ce vom fi. Reflectând la copilăria lui Henry, nu e nici o îndoială că a fost tarat psihic în timpul anilor formării sale. Totuși, așa cum mulți ar fi de acord, milioane de oameni, din toate tipurile de culturi și de societăți, suferă abuzuri similare, dar nu ajung criminali în serie.

În cartea sa, *Serial Killers - the Growing Menace*¹⁵, Joel Norris menționează dieta din copilărie a lui Henry:

Acești ani de malnutriție, în special în copilărie, au dus la oprirea creșterii țesutului cerebral, precum și la o judecată afectată și performanțe cognitive diminuate. Doar pe timpul încarcerării sale dieta s-a stabilizat până acolo unde nu a mai

suferit din cauza glicemiei mari și a deficiențelor severe de vitamine.

Cu toate acestea, deși pare verosimil în privința problemelor lui Lucas, mă îndoiesc, dat fiind istoricul disponibil al cazului său, că asta e toată povestea.

Știm că, în închisoare, comportamentul lui Lucas a fost unul extrem de psihotic și antisocial, ca să nu spunem mai mult, și din acest motiv i s-a prescris Prozac, un medicament care i-a controlat efectiv emoțiile. Acest tratament, probabil în combinație cu dieta echilibrată, a fost cel care l-a calmat pe Lucas în timpul perioadelor îndelungate din spatele gratiilor. Totuși deținuții se calmează și devin mult mai responsabili adesea în sistemul structurat al penitenciarului, așa că, în această privință, Lucas nu a fost unic.

Înainte de moartea sa, l-am intervievat pe Lucas de mai multe ori. Pare un fel de zombi, dar unul binevoitor. Fără îndoială, amestecul de abuzuri fizice și psihice din copilărie, drogurile, accidentele, cele patru pachete de țigări pe zi, consumul excesiv de alcool și dieta nepotrivită au provocat o degenerare progresivă a sistemului său neurologic. Așa cum punctează Joel Norris, „conexiunile fizice dintre diversele zone ale creierului, sutele de milioane de întrerupătoare electromecanice care echilibrează sentimentele primare de violență cu comportamentul logic, ordonat social, pur și simplu nu au funcționat cum trebuie”.

Deci iată un om care, ca mulți alți ucigași de teapa sa, a murit emoțional și social înainte de adolescență și pentru care însăși viața a devenit doar o căutare a satisfacerii nevoilor sale disfuncționale, de la o zi la alta. Desigur, nimic din cele sugerate nu este vreo aluzie la faptul că Lucas era, după definiția legii, nebun. Știa diferența dintre bine și rău. Știa că trecea mult dincolo de limitele acceptate social și nu a dat doi bani pe consecințele, carnajul și durerile pe care le-a provocat în toți anii aceia ai crimelor.

În timpul ultimului interviu, Lucas a spus că nu a omorât pe nimeni niciodată. Becky Powell trăia bine mersi, a spus el, cu

toate că poliția descoperise deja niște oase albite într-un loc din districtul Denton identificat de Lucas. Dar nu exista nici o probă criminalistică care să stabilească clar că acelea erau rămășițele lui Becky Powell. Mai mult, ar putea fi în interesul lui Lucas să spunem că, recent, o femeie a declarat că ea este Becky Powell. S-a oferit chiar să fie testată la poligraf și să facă teste ADN. Polițiștii nu agreează ideea, chiar dacă ar fi doar de distracție sau ca exercițiu interesant. Dar dacă Becky trăiește? Opera Diavolului, cu secta lui „Mâna Neagră a Morții”? Zombi reali ieșiți dintr-un mormânt din Texas. E genul de poveste pentru care studiourile Hammer House of Horror ar plăti o sumă frumoasă!

„N-am omorât-o nici pe Kate Rich”, a protestat Henry. Și s-ar putea spune că doar cenușa văduvei a mai rămas împrăștiată de vânt. Nu o poate identifica nimeni din acele dăre cenușii. Totuși cioburi din lentilele ochelarilor săi *au fost* găsite lângă cuptorul de lemne, același în care a susținut inițial că a incinerat cadavrul.

În timp ce ultimul interviu se apropia de final, l-am întrebat pe Henry cum de a condus atâtea polițiști către mormintele victimelor. Cum de a descris detalii pe care nu le putea ști decât ucigașul? Răspunsul său întortocheat a fost că i se arătasera poze ale cadavrelor *in situ* și astfel a putut repeta acele informații. Asta a ridicat, desigur, o altă întrebare: „De unde știai unde fuseseră aruncate cadavrele?”

Încă o dată, Lucas mi-a dat ce a crezut el că poate fi un răspuns credibil: „Ei [polițiștii] m-or dus acolo înainte și după aia s-or întors apoi la mine și m-or întrebat unde erau cadavrele”.

Problema cu acest răspuns este că poliția nu avea habar unde erau cadavrele, până când nu le-a spus Henry.

Într-o ultimă încercare de a-l face pe Henry să spună tot adevărul, l-am întrebat despre mama lui. Plângând și ștergându-și cu mâneca mazăge verde care i se scurgea din ochiul fals, a replicat: „Nup. N-am omorât pe nimeni niciodată. Doar am crezut mereu că am omorât-o. Da' sor- mea o zis pe patu' de moarte că ea o omorât-o pe mama... N- am știut niciodată. O fost și o martoră, da' o murit și ea.”

Cu doar două săptămâni mai înainte, Lucas fusese vizitat de polițiști. În timpul vizitei mai recunoscuse două crime, dând detalii despre locurile în care îngropase cadavrele. Acestea au fost recuperate ulterior.

Henry Lee Lucas a fost ca un specimen rar, preistoric, conservat în chihlimbar. Avea un soi de viclenie fascinantă. Urât, defect mental, întruchipa perfect imaginea criminalului în serie în acel depozit de exemplare umane cunoscut ca Departamentul Corecțional Texas.

Ottis Elwood Toole a murit în închisoare, de ciroză, în septembrie 1996. Criminalul condamnat Henry Lee Lucas a fost salvat pe 25 iunie 1998 de pe Coridorul Morții și de la execuția aproape sigură de guvernatorul de atunci al statului Texas, acum președinte al Statelor Unite, George W. Bush.

Bush a spus că: „în timp ce Henry Lee Lucas este vinovat pentru o serie de crime oribile, au fost exprimate îndoieli serioase cu privire la vinovăția lui în acest caz [Șosetele portocalii]”.

Filele de pontaj și un cec încasat arată că Lucas fusese în Florida, unde lucrase la firma de acoperișuri, iar aceste înregistrări coincid exact cu data crimei. Evident, Lucas nu avea cum să fie în două locuri simultan, iar acum există un motiv serios să credem că răposatul șerif Boutwell știa și el asta.

În Texas, un guvernator are puterea legală de a comuta o sentință capitală doar la recomandarea majorității celor 18 membri ai Comisiei de Amnistii și Eliberări Condiționate. Aceeași componență a respectivei comisii a respins cererea de clemență a Karlei Faye Tucker, o femeie de 38 de ani care a recunoscut că ucisese cu un topor doi oameni și care spunea că s-a convertit la creștinism în închisoare, cerând îndurare. A fost executată pe 3 februarie 1998.

De la începutul mandatului de guvernator al lui Bush, comisia votase o singură dată în majoritate să recomande comutarea unei pedepse capitale. Unica autoritate independentă pe care o are un guvernator al statului Texas într-un caz de pedeapsă capitală este de a acorda o singură amânare cu 30 de

zile a execuției. Din momentul preluării mandatului de către George W. Bush până la data comutării pedepsei lui Lucas avuseseră loc 134 de execuții.

„Sunt 80% șanse să ies într-o zi din închisoare”, i-a spus Lucas ziaristului Associated Press Michael Graczyk. „El [Bush] o spus ce crede despre lege și legea zice că nici o persoană nevinovată să nu fie executată”, a adăugat Henry, care era programat pentru injecția letală pe 30 iunie, pentru uciderea „Șosetelor portocalii”, în 1979, în districtul Williamson.

Pe 30 iunie a fost transferat de pe Coridorul Morții în Centrul Departamentului de Diagnostic aparținând sistemului de justiție penală din Texas, în Huntsville, unde a fost supus unor teste medicale și psihiatrice, cu scopul de a se dovedi dacă este sau nu suficient de sănătos mintal pentru a fi executat. Discuția sa cu psihiatrul a durat în jur de un minut. „Mi-ori modificat fișa”, a spus el ulterior. „Or zis că-s ținut. Or trimis-o înapoi aici; am fost iar jos la oamenii de aici. Or zis: «Te-ori schimbat în ținut». Oamenii ăștia mi-ori schimbat fișa la loc, cum trebuie să fie. Sunt doar o persoană care vrea să-și termine condamnarea, să fie achitată de cazurile astea false și să mă întorc la viața mea. Asta e tot ce vreau.”

Scăpând de execuție ca prin urechile acului, Henry a fost retrimis, o săptămână mai târziu, la Ellis Unit, la 25 de kilometri nord-est de oraș. Dar, în loc să revină pe Coridorul Morții de la Ellis, a fost dus printre deținuții obișnuiți.

Viața lui printre ceilalți deținuți nu a mai fost însă ca înainte. Încă mai străbătea coridoarele cu mâinile la spate, o procedură obișnuită pe Coridorul Morții, unde deținuții sunt încătușați. Avea și un nou număr, schimbând numărul din trei cifre de pe Coridorul Morții cu unul obișnuit, din șase cifre.

„Jos, acolo, e ceva complet diferit”, spunea el despre Coridorul Morții. „Ești înghesuit. Când ajungi la cei normali, nu e așa.” A povestit că, atunci când a ajuns în noua închisoare, colegul de celulă a cerut imediat să fie transferat când a aflat că Lucas urma să-i fie partener. Lui Henry i s-a dat o celulă doar a lui.

Bush, care spusese că Lucas nu va fi eliberat niciodată din închisoare, a spus că întrebările ridicate de Lucas și de alții, despre crima pentru care fusese condamnat la moarte, l-au convins să permită comutarea sentinței. „M-a șocat, sincer”, a spus Lucas. „Nu credeam că o s-o facă. Toată lumea era împotriva. Și-o apărat părerea. Am renunțat, da. Oricine ar fi renunțat cu cazieru' meu. Da' n-am omorât-o decât pe mama și am stat în închisoare pentru asta.”

La 64 de ani, Henry Lee Lucas a murit în urma unui atac de cord în seara zilei de luni, 12 martie 2001. A fost scos din celulă și transportat în infirmeria de la Ellis Unit, după ce a acuzat dureri în piept, și a fost declarat decedat la ora 22:17. După autopsia de la filiala Universității Texas din Galveston, a fost îngropat pe 15 martie în cimitirul Peckerwood Hill, din Huntsville, locul final a mii de deținuți ai Departamentului de Justiție Penală Texas ale căror trupuri nu au mai fost revendicate de prieteni și de familii.

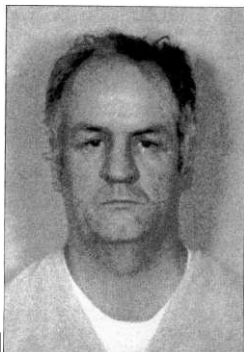
Peste 500 de oameni au participat la ceremonia funerară - de trei ori mai mulți decât la înmormântarea oricărui alt criminal în serie din istorie.

Acest capitol este bazat pe interviurile exclusive dintre Christopher Berry-Dee și Henry Lee Lucas, pe Coridorul Morții din Unitatea Ellis, Huntsville, Texas din 1996, și pe o corespondență și o documentare suplimentare.

„Urăsc femeile cu pasiune [...] Se joacă tot timpul cu mintea mea.”

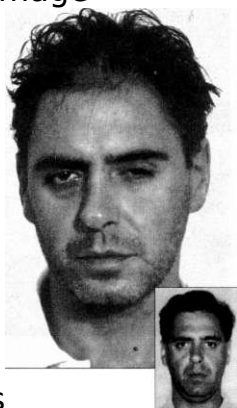
HARVEY Louis CARIGNA

N

„Carnea de om, ei bine, ah, are gust de carne de porc... Nu știu de ce am mâncat din oameni, da' am făcut-o.” ARTHUR JOHN SHAWCROSS

Copyright foto ©
Bettmann/Contributor via Getty
Image

S

„Ei bine, după ce s-a scurs sângele, i-am tăiat capul. Exact ca la porc.” *JOHN MARTIN SCRIPPS*

„Nu aveam nici o intenție să o omor. Nu știu dacă eram eu sau ce era. A fost prima, cea mai groaznică, și peste care am trecut cel mai greu.” *HENRY LEE LUCAS*

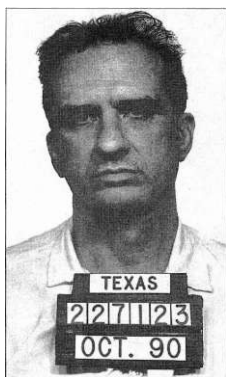
Copyright foto © Steve Northup/The
LIFE Images Collection via Getty
Image

S „Nu, totul a început atât de repede! După ce am început, n-am mai putut să mă opresc. A fost atât de repede!” RONALD DeFeo Jr.

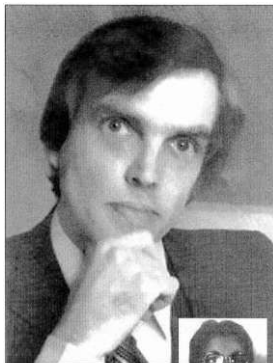
Copyright foto © Robert Rosamilio/NY
Daily News Archive via Getty Image

S„Uite, nu-mi amintesc numele sau fețele lor... Da' cred că tre' să fie deja mort de-a binelea.” AILEEN CAROL WUORNOS

„Când omori o femeie e ca și când ai omorî o găină.
Amândouă cârâie.”

KENNETH ALLEN McDUFF

cade

„Eram un tip arătos, știi? Da' uite ce mi-au făcut! îmi păru', mi s-au cariat dinții și tot vor să mă omoare." DOUGLAS DANIEL CLARK ȘI CAROL MARY BUNDY

Cunoscut autor și criminalist, CHRISTOPHER BERRY- DEE este considerat cel mai bine vândut scriitor de „true- crime” din Marea Britanie. Printre cărțile sale se numără *Talking with Psychopaths and Savages* (cel mai bine vândut titlu al genului în Marea Britanie în 2017) și *Talking with Female Serial Killers*.

MULTUMIRI

HARVEY LOUIS CARIGNAN - SUA

ARTHUR JOHN SHAWCROSS - SUA

JOHN MARTIN SCRIPPS - MAREA BRITANIE

MICHAEL BRUCE ROSS - SUA

RONALD JOSEPH „BUTCH” DEFEO JR. - SUA

AILEEN CAROL WUORNOS - SUA

KENNETH ALLEN McDUFF - SUA

DOUGLAS DANIEL CLARK & CAROL MARY BUNDY - SUA

HENRY LEE LUCAS - SU

ANotes

[1]

Derivat din cuvântul *odd* - ciudat (n.tr.)
], „Citogenetica comportamentului uman” (n.tr.)
h-3]

Crescut (n.tr.)
[*killing* - ucidere (din lb. engl.) (n.tr.)

1—5]

Studentii Viitori Fermieri ai Americii (n.tr.)
[*Oroarea din Amityville* (n.tx.) „MARILE SPERANȚE” (n.tr.)
[*Crimă în Amityville* (n.tr.)
[*Cei mai căutați infractori ai Americii* (n.tr.)

Marca sub care se comercializează pancuroniul
(n.tr.)
„Uciagașul de pe Sunset” (n.tr.)
„Arena aligatorilor” (n.tr.)
Mâna morții (n.tr.)
Emisfera dreaptă și inconștientul (n.tr.)
Criminali în serie - O amenințare în creștere (n.tr.)